

Phi Dao Túy Nguyệt

Contents

Phi Dao Túy Nguyệt	1
1. Tửu Quỷ Và Mỹ Nhân	2
2. Lâm Ngụy Bất Loạn	16
3. Tướng Binh Nghênh Đón	31
4. Gió Mây Nhiều Biến Động	46
5. Thiên Lý Truyền Hương	62
6. Đắc Cấp Sát Thủ	76
7. Bằng Mặt Không Bằng Lòng	90
8. Vỡ Tha Để Bắt	102
9. Giang Hồ Hiểm Ác	117
10. Tỳ Bà Đoạn Trường	132
11. Hư Tình Giả Ý	147
12. Bên Bờ Tử Vong	163
13. Vàng Thau Lẫn Lộn	176
14. Hươu Chết Về Tay Ai	191
15. Thừa Dịp Người Lâm Nạn	205
16. Quyết Định Khó Khăn	221
17. Thân Không Phải Do Mình	234
18. Ly Sơn Bát Tuần	247
19. Nguyên Bích Về Triệu	261

Phi Dao Túy Nguyệt

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch giả: fishscreen Úc Văn (1928-1987) Tên thật là Chu Kiện Đình, người t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dao-tuy-nguyet>

1. Tử Quỷ Và Mỹ Nhân

Trên cửa có biển, trên biển có bốn chữ lớn màu vàng kim “Mục Mã Sơn Trang” .

Nơi này không có ngựa, cũng không có mục trường, núi thì cũng có, nhưng lại cách rất xa.

Không có ngựa cũng không có núi, sao lại gọi là “Mục Mã sơn trang”?

Nguyên lai chủ nhân của tòa trạch viện này năm đó dựa vào nghề nuôi ngựa để lập nghiệp tại quan ngoại, hôm nay đã là Triệu Cửu gia đại danh đỉnh đỉnh.

Triệu Cửu gia chính là “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn.

Nghe nói “Ngũ Bá Dao” đích thực là năm thanh đao. Một thanh là Đại Hiệu đao, một thanh là Trung Hiệu đao, ba thanh còn lại là Tiểu Hiệu đao.

Năm năm trước tại Hoa Sơn luận võ, y đã dùng Đại Hiệu đao chém chết minh chủ chín tỉnh Vương Bất Đương, về sau lại nộ trăm mười ba tên ác tặc của Động Đình, binh khí sử dụng lúc đó là Trung Hiệu đao.

Về phần ba thanh Tiểu Hiệu đao, cho đến bây giờ cũng chưa ai từng thấy qua. Chỉ biết là đó là ba thanh phi đao, không những có thần kỹ đao vô hư phát, hơn nữa còn có thể lượn vòng, giết người ngoài trăm dặm.

Mặc dù mười năm nay Triệu Cửu Tôn rất ít dùng đao, nhưng thanh danh vẫn không hề giảm sút.

Nghe được ba chữ “Ngũ Bá Dao”, thậm chí có người không nhịn được mà run lên.

Trong võ lâm hiện nay, có thể sánh ngang với Triệu Cửu Tôn chỉ có một người, người này là Giang Nam Tiêu Chấn.

Giang Nam bá chủ “Thất Bộ Vô Huyết Kiếm” Tiêu Chấn và Triệu Cửu Tôn, đao kiếm tương tranh, chia hai thiên hạ.

Giang hồ đồn rằng, năm xưa khi hai người chạm trán, cặp mắt lập tức đỏ bừng giống như hai con gà chọi. Một trường ác chiến diễn ra, kéo dài suốt bảy ngày bảy đêm, kết quả vẫn không phân thắng bại, cuối cùng hai người trở thành tri kỷ.

Rốt cuộc bọn họ chạm trán ở nơi nào ? Bằng vào thể lực của con người có thể duy trì đến bảy ngày bảy đêm hay không?

Nói chỉ là nói, nghe chỉ là nghe, dù sao cũng không ai tận mắt nhìn thấy.

Có điều mười năm nay hai nhà Tiêu Triệu thường xuyên qua lại, hơn nữa còn muốn kết thông gia, đó đều là sự thật.

Gần đây Giang Nam phi ngựa báo tin, Tiêu công tử lại sắp đến báỉ phỏng.

Tiêu công tử chính là Tiêu Lâm Phong, con trai duy nhất của Tiêu Chấn. Nghe nói y không chỉ nhờ vào gia thế hiển hách, mà còn có một thân tài nghệ hậu sinh khả úy, so với phụ thân của y năm xưa còn cao hơn, hơn nữa còn là nhất biểu nhân tài, khôỉ ngô tiêu sái.

Gia thế, nhân phẩm, võ nghệ không có điểm nào không xuất sắc. Một vị lang quân như vậy biết đi đâu tìm được?

Cho nên trên dưới Mục Mã sơn trang hầu như dầu mảy khóe mắt đều lộ vẻ tươi cười.

Bọn họ đang mong chờ hỉ sự.

Không hiểu xảo hợp thế nào, Triệu Cửu Tôn đã qua tuổi năm mươi, nhưng vẫn chỉ có một viên ngọc quý trong tay, khuê danh là Tiểu Nhu.

Triệu Tiểu Nhu năm nay mười chín tuổi, sinh tại quan ngoại, lớn lên ở Trung Nguyên, là hồng phấn phương bắc, cũng là giai nhân của phương nam.

Nàng vẫn chẳng hề vui, thậm chí còn phiền não.

Tiêu công tử đến đây thì có quan hệ gì?

Nàng đương nhiên biết, bất cứ ai cũng đều biết, Tiêu Lâm Phong từ ngàn dặm xa xôi đến Mục Mã sơn trang, mục đích chỉ có một, đó là cầu thân.

Mà phụ thân Triệu Cửu Tôn của nàng nhất định sẽ không cự tuyệt.

Bên ngoài cửa sổ, hoa cúc vàng nở rộ soi mình dưới ánh chiều tà.

Bên trong song cửa, bóng người tiều tụy, mày như núi xa, ẩn chứa tư niệm miên man, ánh mắt như nước mùa thu, thân hình như cúc vàng gầy yếu.

Người này chính là Triệu Tiểu Nhu.

Vì ai tiều tụy, vì ai nhung nhớ?

Vì một lãng tử xa xăm, nàng đã không thể tiếp nhận người thứ hai, cho dù người này là một bạch mã vương tử.

Đang lúc hoàng hôn, nàng lặng lẽ rời khỏi Mục Mã sơn trang.

oOo

Lãng tử vốn không nhà, giống như một mảnh lục bình không đất.

Lục bình để mặc gió táp sóng xô, phiêu bạt vô định. Lãng tử cũng chỉ hỏi nơi nào mua được rượu ngon.

Rượu ngon nhất đương nhiên là ở Hạnh Hoa Thôn.

Hạnh Hoa Thôn là một tửu điếm.

Mặc dù không phải là Hạnh Hoa Thôn dưới ngòi bút của vị thi nhân năm đó, cũng không phải là Hạnh Hoa Thôn mà mục đồng kia đã chỉ, chung quanh cũng không có hạnh hoa, thậm chí ngay cả một chút mùi vị của hạnh hoa cũng không có, nhưng rượu thì vẫn ngon không kém.

Không chỉ rượu ngon, người bán rượu còn tuyệt hơn.

Người bán rượu ở nơi này là một vị cô nương mười tám mười chín tuổi gọi là Mật Nhi. Mỗi khi Mật Nhi cười, quả thật so với đường còn ngọt hơn. Gương mặt trắng mịn phớt hồng tựa như một đoá hồng nở rộ.

Hơn nữa nàng còn là một đoá hồng hoang dã, mỗi khi cười lên quả thật mê người.

Nàng cũng không phải thường xuyên cười, cũng không phải hễ gặp người là cười, nhưng đối với gã lãng tử này nàng lại tỏ ra đặc biệt ân cần, nụ cười càng mê nhân.

Lãng tử lim dim mắt, như say mê.

Nhưng cái hấn mê lại là rượu.

Hắn uống một bình lại một bình, dốc ngược đáy bình lên trời, sau đó như thường lệ ném lại một thỏi bạc rồi lảo đảo rời khỏi Hạnh Hoa Thôn.

Ngày mai hắn lại đến, lại uống rượu, uống xong rồi lại đi. Hình như cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng nhìn qua Mật Nhi một lần, cũng chưa hề nói quá hai câu.

Hắn vĩnh viễn chỉ nói một câu: “Mang rượu đến đây!”.

Mật Nhi vẫn như trước bán rượu, vẫn như trước ân cần, vẫn như trước nở nụ cười như một đoá hoa hồng, cất giọng cười tựa như tiếng chuông ngân.

- Này! Người rót cuộc là ai vậy?

Mật Nhi giúp hắn rót đầy một chén rượu, rót cuộc cũng lên tiếng hỏi.

- Ta...

Lãng tử uống một hớp rượu, sau đó chép chép miệng.

- Đúng! Là người!

Mật Nhi nhìn thẳng vào hắn, trong cặp mắt tròn xoe dập dờn những gợn sóng lẫn tẩn.

- Một người khách đến uống rượu.

Lãng tử trả lời.

Mật Nhi không cười nữa, chỉ khẽ bĩu môi, đặt mạnh bình rượu xuống bàn, sau đó quay đầu bỏ đi.

oOo

Hôm nay lãng tử không uống rượu, một giọt cũng không uống.

Suốt một ngày môi không dính rượu, đối với một kẻ xem rượu như tính mạng quả thật là một chuyện rất không tầm thường.

Không uống rượu, đương nhiên cũng không đến Hạnh Hoa Thôn.

Vào lúc hoàng hôn, trời bỗng nhiên nổi lên một cơn dông tố, lãng tử trở về căn nhà nhỏ bằng gỗ của mình, căn nhà giống như một ổ chuột.

Căn nhà nhỏ bằng gỗ này cho thuê chỉ với giá năm lượng bạc, không có nôi, cũng không có bếp, trên chiếc giường gỗ chỉ có một tấm chăn bông rách rưới.

Lúc này chăn bông lại đang cộm lên, rõ ràng có người đang nằm bên dưới, sợi tóc như tơ xõa xuống ngoài chăn.

- Người... người là ai?

Lãng tử khẽ giật mình.

- Một mỹ nhân đang ngủ.

Đối phương cười khúc khích, từ trong chăn lộ ra hai chiếc lúm đồng tiền mê người.

Tự ý vào nhà vẫn chưa nói, không ngờ lại còn leo lên giường!

- Đứng dậy! Mau đứng dậy!

Lãng tử hô lên.

- Đứng dậy?

Mật Nhi cười hì hì:

- Ta làm sao đứng lên? Cả người ta bị ướt sũng rồi.

Vừa nói nàng vừa nhìn về phía góc phòng.

Nguyên lai tại góc phòng đang phơi một bộ váy áo màu vàng nhạt, còn có cả quần áo lót, nước mưa nhỏ xuống thấm ướt một mảng lớn.

- Cái gì! Cô không mặc gì nằm trong chăn sao?

- Đúng thế!

Mật Nhi chớp chớp đôi mắt quyến rũ:

- Chăn này lớn lắm, người có muốn vào đây cho ấm người không?

Không ngờ còn có loại chuyện này!

Lãng tử chỉ lãnh đạm cười.

Lãng tử cũng không phải là quân tử, hắn chỉ không muốn dây vào loại phiền phức này, cũng không có loại hứng thú này.

Tiếng sấm âm ỉ vang lên phía xa, mưa bên ngoài vẫn chưa ngừng lại, sắc trời dần dần trở nên tối sẫm.

- Ta biết người là ai.

Mật Nhi nhìn hấn.

- À!

Lãng tử tùy ý đáp một tiếng.

- Người tên là Đinh Khai.

Mật Nhi lên tiếng.

- Không sai!

Lãng tử cũng không kinh ngạc.

Hấn quả thật tên là Đinh Khai, một cái tên rất bình thường. Có điều cái tên này ngay cả chính hấn cũng cảm thấy xa lạ, ít nhất cũng là nghe không quen, bởi vì tất cả những người biết hấn đều gọi hấn là tiểu tử.

- Tại sao người không hỏi ta là ai?

- Cô gọi là Mật Nhi.

- Còn gì nữa không?

- Còn nữa?

Đinh Khai ngẫm nghĩ một chút:

- Còn có rất nhiều giang hồ hào khách quần áo bảnh bao, cùng với những vương tôn công tử vênh mặt hất hàm mộ danh mà đến...

- Ai nói vậy?

- Ai nói?

Đinh Khai đáp:

- Không phải như vậy sao?

- Kỳ thật ta tuyệt không thích những người đó.

- Cô thích cái gì?

- Ta chỉ thích cái chăn bông này.

Mật Nhi thản nhiên cười.

Nữ hài này quả thật thú vị, không thích vương tôn quý khách, lại đi thích một tên hán tử lưu lạc chỉ có một tấm chăn bông rách rưới. Đây là thật chẳng?

- Mau lấy quần áo ướt mặc vào đi!

Đinh Khai lại không hề động tâm.

- Gì chứ?

Mật Nhi giật mình:

- Ta không đi!

- Không đi?

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Cô có muốn bị đánh vào mông không?

- Người dám?

Hiển nhiên nàng muốn thử dũng khí của Đinh Khai, xem hấn có dám vén tấm chăn bông này lên không, liền nói:

- Ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ đó.

Trong phòng càng lúc càng tối, nhưng ánh mắt của Mật Nhi thì lại càng lúc càng sáng.

- Ta không dám.

Đinh Khai nói:

- Ta làm sao dám chứ?

Dứt lời, hần liền đưa tay nắm lấy một góc chăn bông, giật mạnh một cái.

Mật Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể trắng mịn giống như một con cá trơn nhẵn co lại lên giường, tản mát ra một luồng u hương thiếu nữ.

Đinh Khai nắm lấy một bên vai của nàng lật lại. Chỉ nghe vài tiếng “bách bách” vang lên, trên kiệu tròn tròn trình lập tức xuất hiện những vết ngón tay.

- Người... người thật độc ác!

Mật Nhi đau đến mức chảy nước mắt.

- Cô có đi hay không?

- Không đi!

Mật Nhi cắn chặt răng.

- Ha ha! Thật là có ý tứ!

Bỗng nhiên cánh cửa gỗ khê kêu lên, một bóng người cao to từ bên ngoài bước vào, cười lớn nói:

- Tiểu tử, có chuyện gì thế?

Người này đầu tóc bù xù, râu ria mọc đầy mặt. Hần vừa há miệng cười, một mùi tỏi nồng nặc lập tức lan khắp cả phòng.

- Cô ta không chịu đi.

Đinh Khai nói.

- Không đi? Vậy thì càng tốt!

Cặp mắt như chuông đồng của đại hán râu rậm mở lớn:

- Tiểu Đinh! Người không có hứng thú, nhưng ta thì quả thật thèm muốn chết rồi.

- Cái gì?

Mật Nhi kinh hãi kéo tấm chăn bông che người lại.

- Tiểu Đinh là một thằng đầu đất, nhìn được chứ không ăn được đâu.

Đại hán râu rậm cất bước đi đến trước giường, cười lớn nói:

- Đến đây, tiểu mỹ nhân! Trước tiên để ta hôn một cái! Lâu Đại Chiêu ta rất là sung sức...

- Người... người...

Mật Nhi biến sắc.

Đại hán râu rậm cười há há khom người xuống, mùi tỏi hôi thối lại xộc ra, khuôn mặt đầy râu ria lồm chồm ghé sát vào khuôn mặt của Mật Nhi.

Trên người hần mặc một bộ áo ngắn, vốn được may bằng vải màu xanh lam, nhưng lúc này thì đã biến thành màu xám trắng, ít nhất cũng phải có đến vài năm chưa giặt, hơn nữa còn rách rưới. Ngoại trừ mùi tỏi ra thì còn thêm vài mùi hôi khác trộn lẫn vào nhau.

Mật Nhi hét lên một tiếng, lập tức xoay người lăn xuống giường.

Nàng giống như gặp phải một con quỷ sống, lập tức lao đến góc nhà, đưa tay với lấy vài món y phục ướn sũng, sau đó như một cơn gió lao ra khỏi căn nhà gỗ.

Đại hán râu rậm đắc ý cười ha hả.

- May mà có người!

Đinh Khai nói.

- Những chuyện khác thì Lâu Đại Chiêu ta không dám khoe khoang, chứ đối phó với loại tiểu nữ này thì chiêu thức của lão tử rất là linh nghiệm.

- Linh thì có linh, nhưng chỉ sợ không hay.

- Không hay? Tại sao?

- Người nghĩ lại xem! Như vậy đời này làm sao lấy được lão bà?

- Lão bà? Ha ha... Ta cũng không phải là kẻ ngốc. Cứ vui vẻ sống những ngày khoát hoạt, lấy lão bà làm gì chứ? Lại đòi ăn, lại đòi mặc, lại con mẹ nó vướng chân vướng tay, nói không chừng còn cho lão tử đội mũ xanh.

- Người thật sự không muốn?

- Tiểu Đinh, người đừng lo lắng cho ta! Nếu như ta thật sự muốn, trên đời này bà nương xấu thiếu gì. Cá chạch thối thì cũng có điều hâu đối bụng...

- Nói cũng đúng!

Đinh Khai cười nói:

- Tôn nhị nương kia...

- Tiểu Đinh, đừng nhắc đến cô ta! Ta đời này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là mấy xú bà nương bám mãi không thôi.

Lâu Đại Chiêu vội vàng nói. Ngoài miệng tuy là nói sợ, nhưng vẻ mặt của hắn lại có vài phần đắc ý.

- Được rồi, không nói thì không nói! Đi tắm rửa trước đi!

- Tắm?

- Không tắm thì không có rượu uống.

- Cái này... cái này thật là muốn lấy mạng ta mà!

Lâu đại chiêu than thở:

- Tắm thì tắm! Có điều người phải cho ta xem thử rượu ở nơi nào?

Hắn liếc mắt nhìn hít hít mũi, nhưng lại không hề ngửi thấy một chút mùi rượu nào.

- Rượu ở Hạnh Hoa Thôn.

- Hạnh Hoa Thôn?

- Cô nàng vừa rồi chính là bà chủ nhỏ của Hạnh Hoa Thôn, mỗi ngày đều bán rượu...

- Còn bán nụ cười?

- Cái này thì thật sự không có.

Đinh Khai nói:

- Hòa khí phát tài mà! Không thể nào vác bản mặt lạnh lùng ra để buôn bán, thỉnh thoảng cũng phải cười vài cái...

- Cho nên mới cười đến tận giường của người?

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt.

- Người rót cuộc có muốn uống rượu không?

- Ta nói không muốn uống bao giờ? Cho dù phải cạo hết đám râu tóc này cũng muốn uống. Diêm vương gia nếu như không cho ta uống rượu, lão tử sẽ đập bằng cái Diêm La điện của hần. Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Tìm nơi khác được không?

- Tìm nơi khác? Đi đâu mà tìm?

Đinh Khai nói:

- Nơi này ngoại trừ Hạnh Hoa Thôn thì không còn nhà thứ hai.

- Chuyện này...

- Thế nào? Sợ rồi à?

- Sợ? Buồn cười! Ta là đang suy nghĩ, bây giờ chúng ta đến đó uống rượu, chỉ sợ còn chưa uống được rượu ngon thì đã bị dội nước vào mặt rồi.

- Dội nước thì có gì mà sợ!

Đinh Khai cười nói:

- Chỉ sợ là nàng ta bỏ thêm một ít thạch tín hay thứ gì đó vào rượu...

- Cái gì!

Lâu Đại Chiêu trợn mắt:

- Vậy mà người còn dám đi?

- Người có dám hay không?

- Ta...

- Sợ chết thì sẽ không có rượu uống.

- Được, ta đi với người!

Dông tố qua đi, bầu trời lại sáng trong, áng mây trôi lững lờ lộ ra một vầng trăng tròn vàng vạc.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu đi đến Hạnh Hoa Thôn.

Lâu Đại Chiêu đương nhiên đã tắm rửa, mặc dù chỉ là qua loa đại khái, nhưng ít nhất mùi hôi trên người hần cũng bớt đi hơn nửa.

Đinh Khai không hề chê y bẩn. Hần biết con người lười thôi nhếch nhác này chỉ bẩn bên ngoài, trong lòng không hề bẩn, thậm chí so với một số kẻ áo quần bẩn nhếch nhác thì còn cao quý hơn nhiều.

Bọn họ là bằng hữu, là bằng hữu vào sinh ra tử.

Đinh Khai thích kết giao với những bằng hữu như vậy.

Loại bằng hữu này sống chết cũng sẽ không thay lòng, so với loại bằng hữu bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong gian trá thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất cũng sẽ không bán đứng người.

Một chiếc đèn lồng bằng giấy đựng đèn trong gió đêm, dưới ánh trăng chiếu rọi hiện lên vẻ cô độc, trên đèn có ba chữ lớn “Hạnh Hoa Thôn” màu đỏ.

Mật Nhi đã thay đổi y phục, trang điểm lại phấn son, nhưng khuôn mặt thì lại là một phiến băng giá.

- Đóng cửa rồi.

- Đóng cửa?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Trời chỉ mới vừa tối, còn chưa đến canh một mà đóng cửa cái gì?
- Dù sao cũng không bán rượu.
- Không bán rượu?

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Cô có hiểu quy củ hay không thế?
- Đây là quy củ.

Mật Nhi lạnh lùng nói:

- Những kẻ không được hoan nghênh thì đừng mơ uống rượu ở đây.
- Há há!

Lâu Đại Chiêu trầm giọng nói:

- Đèn sáng mà không bán rượu, vậy ta sẽ đập vỡ biển hiệu của cô.

Dứt lời hần liền vung tay lên, giống như muốn động võ.

- Chậm đã!

Đinh Khai vội cản lại, cười nói:

- Đừng nóng vội! Trước tiên cứ vào ngồi rồi hãy nói!
- Vào ngồi?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chỉ ngồi ghế mùi rượu hay sao?

Rượu của Hạnh Hoa Thôn đích thực là rượu ngon, có đến mười mấy vò lớn đặt dựa vào vách tường phía đông, vừa tiến vào cửa đã có thể ngửi được mùi hương.

Đám sâu rượu trong bụng Lâu Đại Chiêu lại ngo nguậy, chỉ hận không thể lao đến đập vỡ một vò, chúi đầu vào uống cho thỏa thích.

Nhưng hần vẫn cố kìm nén, đi theo phía sau Đinh Khai vào bên trong. Hai người tìm một chiếc bàn ngồi xuống đối diện nhau.

- Không được ngồi!

Mật Nhi vẫn không đổi sắc.

Lâu Đại Chiêu vỗ mạnh xuống bàn, đang định phát tác thì chợt nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc, giống như có vài thớt ngựa đang đến bên ngoài cửa.

Tuần mã hí dài, tiếng chân đã đến.

Chỉ thấy năm sáu gã đại hán mặc kinh trang vây quanh một vị thiếu niên mặc hoa phục, đập lên ánh trăng ngang nhiên bước vào.

Thiếu niên này thần thái kiêu ngạo, khí phách hiên ngang.

Hần liếc mắt nhìn về hướng Mật Nhi, bỗng nhiên cười lớn:

- Tốt, tốt! Hạnh Hoa Thôn này quả nhiên danh bất hư truyền!

Hạnh Hoa Thôn có mỹ nhân, cũng có rượu ngon, không biết những lời tán thưởng này của hần là dành cho mỹ nhân hay hảo tửu.

Rượu thì hần không để vào mắt, mỹ nhân lại ở ngay trước mặt.

Mật Nhi đương nhiên là một mỹ nhân, vẻ đẹp tràn đầy dã tính, khi cười yêu mị đến tận xương, đầu mày cuối mắt đều toát lên vẻ gợi tình. Cho dù nàng có nghiêm túc, cũng chẳng thể nào làm ra được cái bộ dạng đoan trang hiền thực. Toàn thân dường như tỏa ra một luồng sóng nhiệt, mang theo một loại mị lực khiến cho kẻ khác phải suy nghĩ đắn đo.

- Là Giang Nam Tiêu công tử sao?

Mật Nhi thản nhiên cười.

- Cô nương nhận ra ta?

Thiếu niên mặc hoa phục cảm thấy bất ngờ.

- Tiêu công tử danh chấn thiên hạ, nhân phẩm và tài hoa đều xuất chúng. Chẳng biết tiểu nữ đoán có đúng không?

Thì ra nàng chỉ đoán, không ngờ lại đoán chính xác như vậy.

- Không sai! Không sai!

Một tráng hán bên cạnh vị công tử mặc hoa phục liền tiếp lời:

- Công tử nhà ta đại danh là Tiêu Lâm Phong...

- Giọng nói thật dễ nghe.

Tiêu công tử cười lớn:

- Cô nương cũng không tệ, giống như một đóa hoa sen hé nở...

- Sai rồi!

Mật Nhi ra vẻ ủy khuất:

- Ta là một đóa hồng hoang dã.

- Hoa hồng hoang dã? Ai nói vậy?

- Không phải mấy kẻ hay khoa môi múa mép thì còn ai nữa chứ?

Vừa nói nàng vừa liếc mắt về phía Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu.

Chẳng lẽ là do Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu nói? Chuyện này rõ ràng là vu khống.

- Không đúng! Lời nói của mấy tên hỗn đản này đều không đúng.

Tiêu công tử nói:

- Lời nói của bốn công tử mới đúng.

Lời nói của hắn mới đúng! Chỉ bằng những lời này đủ thấy hắn luôn tự cho mình cao hơn người khác, cuồng vọng kiêu ngạo.

Mật Nhi không nói gì, chỉ nở nụ cười ngọt ngào.

Thi nhân mặc khách luôn có rất nhiều từ ngữ để hình dung nữ nhân, đều là vắt óc nghĩ ra, hoa hồng hoang dã lại biến thành hoa sen mới nở.

Tiêu công tử sau khi tán thưởng mỹ nhân, đương nhiên là muốn uống rượu nguyên chất.

Mật Nhi lập tức dẫn dò tiểu nhị chuẩn bị rượu và thức ăn, còn nàng thì đi vào nhà trong, cẩn thận trang điểm lại một phen.

Rượu và thức ăn đã đem lên. Mật Nhi tự mình rót rượu, mười móng tay đều được sơn màu đỏ.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu ngồi một bên thì chẳng được đếm xỉa gì. Gặp phải loại tình huống này, không bậc bệ thì mới là chuyện lạ.

Đinh Khai thì không để tâm, bởi vì hắn đã đánh vào mộng người ta, nhìn một chút cũng là chuyện nên làm.

Lâu Đại Chiêu thì lại không nhận được, liền đập mạnh xuống bàn, gọi lớn:

- Mang rượu đến đây!

- Người nói cái gì?

Mật Nhi lạnh lùng liếc mắt nhìn qua.

- Không có lỗi tai à?

Lâu Đại Chiêu trên trán nổi lên gân xanh, quát lớn.

- Tiêu công tử chính là quý khách, tối nay đến Hạnh Hoa Thôn là vinh dự cho tửu quán này. Người tốt nhất đừng ở chỗ này la hét!

- Mang rượu đến thì xong thôi.

Đinh Khai thản nhiên nói.

- Mang rượu đến?

Mật Nhi lạnh lùng nói:

- Các người mới đúng là không có lỗi tai. Ta đã nói rồi, không bán rượu.

Tiêu Lâm Phong liếc mắt nhìn qua một chút, cao ngạo hỏi:

- Hai kẻ này là ai?

- Là hai kẻ không thức thời.

Mật Nhi bĩu môi.

- Đúng! Quả thật rất không thức thời!

Tiêu Lâm Phong lớn tiếng nói:

- Thay ta đuổi chúng ra ngoài đi!

Hắn vừa nói xong, đã có bốn gã đại hán đáp lời.

- Đuổi con mẹ ngươi! Dám chọc lão tử à!

Lâu Đại Chiêu quát một tiếng, cả người nhảy bật lên, trở tay phát ra một chưởng.

Hắn từ sớm đã nhìn không thuận vẻ ngạo mạn tự đại của Tiêu Lâm Phong, cộng thêm Mật Nhi lại châm chọc khiêu khích, rốt cuộc cũng bùng phát lửa giận trong lòng, giống như Hoàng Hà vỡ đê không thể kiềm chế được.

Chưởng phong phát ra tiếng rít.

- Hừ! Dám động thủ à!

Tiêu Lâm Phong sững sốt. Hắn mặc dù làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng thầm giật mình, lập tức bật dậy, tay áo dài vung lên phát ra một cổ kình phong.

Tư thế của hắn rất tiêu sái tự nhiên.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, kình khí bắn ra chung quanh khiến cho chén đĩa đều rơi xuống, một bình rượu lớn bị chấn vỡ ra xa bảy thước.

Lâu Đại Chiêu lập tức lao đến chụp lấy bình rượu.

Hắn dốc bình vào miệng, liên tục uống mấy ngụm, sau đó trợn mắt kêu lên:

- Lão tử không được uống rượu thì người cũng đừng mơ!

Tiêu Lâm Phong sợ nước bắn vào người, lập tức lách mình lui về phía sau, “cheng” một tiếng, từ thắt lưng rút ra một thanh kiếm mỏng.

Kiểm phong rung lên như linh xà, hàn quang lưu chuyển.

- Tốt nhất đừng nên động đao động kiếm!

Đinh Khai vẫn ngồi yên bất động, chỉ lạnh lùng nói một câu.

- Người là ai?

Tiêu Lâm Phong quay sang nhìn đối phương.

- Ta là ai không quan trọng.

- Ồ!

Tiêu Lâm Phong nói:

- Vậy cái gì mới là quan trọng?

- Thu kiếm của người lại là quan trọng nhất.

Đinh Khai nói:

- Chỉ ít cũng có thể dọn dẹp lại bàn, mặc sức uống rượu.

- Ý của người chẳng lẽ là nếu như bốn công tử động kiếm thì sẽ không uống được rượu của Hạnh Hoa Thôn?

Tiêu Lâm Phong nói.

- Chỉ ít cũng rất mất hứng.

- Không sai, rất là mất hứng!

Tiêu Lâm Phong búng vào lưỡi kiếm, lập tức phát ra một tiếng ngân, cười nhạt nói:

- Đáng tiếc bằng vào những lời đó của người thì không dọa được Tiêu mỗ này.

- Vậy thì tùy ý!

- Tùy ý?

- Tại hạ chỉ nói đến thế thôi.

Đinh Khai thần thái an nhàn, tay vẫn để trên bàn, ngồi yên bất động.

Lâu Đại Chiêu tay cầm bầu rượu, ngẩng đầu dốc mạnh xuống, chỉ trong nháy mắt đã uống sạch sẽ. Hắn bỗng nhiên cười lớn:

- Đã thật, đã thật! Đáng tiếc là hôm nay lão tử mới biết được...

- Người biết cái gì?

Tiêu Lâm Phong hừ lạnh một tiếng.

- Thì ra rượu cướp được so với rượu mua lại ngon hơn như vậy.

Lâu Đại Chiêu chép chép miệng, bỗng nhiên vung tay lên, bình rượu lập tức bắn thẳng vào mặt Tiêu Lâm Phong.

Bình rượu này có trọng lượng khá nặng, “vù” một tiếng bắn mạnh đến.

Tiêu Lâm Phong khẽ lách người tránh sang hai bước. Bình rượu bay thẳng qua người hắn, va vào một vò rượu lớn nơi tường. Vò rượu kia lập tức vỡ tan thành từng mảnh, rượu chảy đầy đất, mùi hương tỏa ra chung quanh.

- Hay chưa!

Mật Nhi kêu lên:

- Bồi thường! Mau bồi thường đi! Còn phải bồi thường vò đựng rượu nữa!

- Hề hề! Vậy lão tử cùng nàng ngủ một giấc nhé?

Lâu Đại Chiêu cười lớn rung rung hàm râu. Lúc này cơn thèm rượu của hắn đã qua, cơn giận cũng đã tiêu gần hết.

Thế nhưng ngay khi tiếng cười còn chưa dứt, ánh kiếm chợt lóe lên. Tiêu Lâm Phong thân tùy theo kiếm đâm thẳng về hướng lồng ngực đối phương, kiếm khí dày đặc nhanh như tia chớp.

Cha là anh hùng, con cũng là hào kiệt, kiếm pháp quả nhiên vô cùng dứt khoát.

Lâu Đại Chiêu thất kinh, đang định lách người ứng biến, chợt thấy hàn quang lay chuyển, mũi kiếm giữa không trung đột nhiên biến đổi phương vị.

Chỉ nghe Tiêu Lâm Phong cười lạnh một tiếng:

- Đinh Khai, tiếp kiếm!

Nguyên lai hắn đã nhận ra Đinh Khai.

Dương nhiên, Đinh Khai không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt, hơn nữa còn là một đối thủ không tầm thường. Tiêu Lâm Phong vừa rồi chỉ giả vờ không biết.

Dương đông kích tây, lời vừa ra kiếm đã đến, quả thật là một kiếm chí mạng.

- Tốt! Không ngờ ngươi còn có chiêu này!

Chỉ thấy bóng người lay động, chiếc ghế Đinh Khai đang ngồi bỗng nhiên bật lên. Ghế dài năm thước, bằng một thân người.

“Xoát” một tiếng, lưỡi kiếm vừa vắn đâm vào ghế gỗ.

Đinh Khai tựa như quỷ mị, người đã không còn thấy đâu. Ánh kiếm như sương, lực trầm thể mạnh, dễ dàng đâm xuyên qua ghế gỗ.

Thế nhưng ghế gỗ so với thân thể thì khó thu kiếm hơn nhiều.

Tiêu Lâm Phong giật mình.

Trong nguy hiểm hắn lập tức phản ứng, cổ tay trái lật lại, dùng sức phát ra một chuồng. “Bùng” một tiếng, gỗ vụn bay tứ tán, chiếc ghế đã vỡ thành vô số mảnh.

Hắn thu kiếm lại, lách mình lui về phía sau chín thước, đồng thời đưa mắt nhìn chung quanh, vẻ mặt kinh hãi và nghi hoặc.

Đinh Khai đã đi đâu?

Hắn vẫn ngồi yên bất động, dường như tư thế cũng chưa từng biến hóa, chỉ là đã đổi một bàn khác.

Một đám người trong phòng, ngoại trừ Tiêu Lâm Phong và mấy đại hán tùy tùng của hắn, còn có Mật Nhi và hai người tiểu nhị, tất cả đều không nhìn thấy Đinh Khai đã đổi bàn như thế nào.

Tiêu Lâm Phong nhìn đối phương, giống như đang nhìn một con quỷ.

Thần sắc trên mặt hắn biến đổi mấy lần, lòng bàn tay đổ mồ hôi, trường kiếm cũng khẽ run lên.

Có nên xuất kiếm một lần nữa không?

Một kẻ thông minh tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này. Tiêu Lâm Phong không ngu ngốc, hắn biết nếu như còn xuất kiếm, chỉ có thể khiến cho hắn càng mất mặt.

Đinh Khai lại chẳng hề nhìn đối phương, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn.

- Mang rượu đến đây!

Hắn lại nói một câu như trước.

- Được, chờ một chút!

Mật Nhi không ngờ lại rất nghe lời.

Rượu được mang đến, còn có thức ăn bốn màu tinh mỹ. Mật Nhi tự tay rót một chén rượu cho hắn, lại nở nụ cười mê nhân.

- Ta cũng muốn một bình!

Lâu Đại Chiêu cũng đi đến.

- Ngươi?

- Ta thế nào?

Mật Nhi không nói lời nào, liền xoay người đi lấy một chiếc bình khác, rót đầy rượu, sau đó đặt mạnh lên bàn, lạnh lùng nói:

- Tự rót đi!

- Rót cho ta đi!

Lâu Đại Chiêu thản nhiên nói.

- Đừng ra về!

Mật Nhi sầm mặt xuống:

- Nhờ ngươi được hưởng phước của người khác nên mới có rượu mà uống đấy.

- Nói cũng đúng!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên cười lớn.

Hắn tự tay rót một chén, sau đó kêu lên:

- Họ Tiêu kia! Ngươi có muốn hưởng phước của Tiểu Đình chúng ta không?

Hắn muốn châm chọc vài câu cho hả giận, nhưng khi quay đầu nhìn lại thì đã không còn thấy bóng dáng của Tiêu Lâm Phong.

Nguyên lai khi Mật Nhi chuẩn bị rượu và thức ăn, Tiêu Lâm Phong và mấy tùy tùng của hắn đã lặng lẽ rời khỏi Hạnh Hoa Thôn.

Hắn đi rất hay, đi rất thút thốt.

Đáng tiếc là hắn vẫn chưa uống được rượu ngon của Hạnh Hoa Thôn.

Ánh đèn sáng lên trong gian nhà gỗ.

Không phải đèn hoa, chỉ là một ngọn đèn dầu.

Ánh mắt của Lâu Đại Chiêu còn sáng hơn cả đèn, hắn hỏi Đình Khai:

- Ngươi ở nơi này chỉ để uống rượu của Hạnh Hoa Thôn thôi sao?

- Có rượu uống chẳng lẽ không tốt?

- Há há!

Lâu Đại Chiêu nhếch miệng cười:

- Tiểu Đình, đừng đánh trống lảng! Ta biết ngươi đang đợi một người.

- Đợi ai?

- Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Triệu Tiểu Nhu.

- Triệu Tiểu Nhu?

Đình Khai giật mình:

- Tên râu thối ngươi sao lại nghĩ đến nàng?

Lâu Đại Chiêu cười nói:

- Râu của ta mặc dù thối, nhưng lỗ tai thì lại rất thính. Triệu Tiểu Nhu rời khỏi Mục Mã sơn trang đã ba ngày rồi.

- Thật sao?

Đinh Khai khẽ giật mình.

- Chuyện này nếu như sai, ngươi cứ nhổ hết đám râu thối này của ta đi!

Lâu Đại Chiêu hất cằm lên, giả làm mặt quỷ.

Hắn vốn đã rất xấu, giả làm như vậy càng xấu không tả được.

Đinh Khai lại ngẩn người, sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng. Đối với hắn mà nói, đây quả thật là một hiện tượng rất hiếm có. Hắn chưa bao giờ có loại vẻ mặt nghiêm túc này.

Hắn không rõ vì sao Triệu Tiểu Nhu lại rời khỏi Mục Mã sơn trang. Lẽ nào thật sự là để tìm hắn, tìm một lạng tử lang bạt đất trời?

- Tiểu Nhu sẽ không tìm ta.

- Sao lại không?

- Chỉ ít nàng cũng không biết ta ở nơi nào.

- Tìm ngươi thì rất dễ.

Lâu Đại Chiêu lên tiếng:

- Chỉ cần là nơi có rượu ngon thì sẽ tìm được Tiểu Đinh của chúng ta.

- Nơi có rượu ngon rất nhiều.

- Nơi vừa có rượu ngon lại có mỹ nhân cũng không nhiều đâu.

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt.

Hắn đương nhiên biết Tiểu Đinh không phải loại người này, chỉ là cố ý pha trò.

Đinh Khai lại không hề để ý, hiển nhiên trong lòng hắn đang có tâm sự nặng nề, đột nhiên đứng dậy:

- Đi thôi!

- Đi đâu?

Đinh Khai không trả lời, chỉ thổi tắt ngọn đèn, đẩy cửa bước ra.

Lâu Đại Chiêu đành phải theo ra ngoài.

Hắn hiểu rõ tính tình của Đinh Khai, cũng quen thuộc với loại chuyện này. Khi Đinh Khai không muốn nói, hắn cũng chỉ có thể im lặng.

Ánh trăng bên ngoài đã ngả về phía tây, lúc này đã là canh ba.

Đinh Khai dọc theo một con đường mòn chạy về phía trước. Khi đến một khu vực đồi núi, hắn bỗng nhảy vọt lên, đáp xuống một cành đại thụ um tùm.

Lâu Đại Chiêu cũng nhảy lên.

Cành lá um tùm che khuất thân hình hai người bọn họ.

Lâu Đại Chiêu vệt cành lá đưa mắt nhìn, lúc này mới phát hiện cách đó mấy chục trượng có một chiếc đèn lồng bằng giấy, thì ra chính là Hạnh Hoa Thôn.

2. Lâm Ngụy Bất Loạn

- Vừa rồi người nói không sai.

Đinh Khai nhỏ giọng nói:

- Ta ở nơi này chính là để đợi một người.

Đương nhiên, người hấn đợi không phải là Triệu Tiểu Nhu, bởi vì hấn căn bản không biết Triệu Tiểu Nhu lại trốn khỏi nhà.

- Đợi ai?

Lúc này đến phiên Lâu Đại Chiêu lên tiếng hỏi.

- Đợi chủ nhân của Hạnh Hoa Thôn này.

Đinh Khai nói:

- Cũng chính là Bạch phu nhân rất có tiếng tăm trên giang hồ.

- Bạch phu nhân?

Lâu Đại Chiêu ngăn ra:

- Là bà ta, Liễu Hoàn Ba?

- Không sai! Bạch môn Liễu thị.

- Chỉ sợ bà ta đã hơn bốn mươi tuổi rồi.

- Chính xác là bốn mươi một tuổi.

Đinh Khai cười cười nói:

- Nghe nói là bà ta không hề già, vẫn xinh đẹp quyến rũ như trước.

- Còn cô nàng bán rượu kia thì sao?

- Là một tiểu yêu tinh, nghe nói là con gái nuôi của bà ta.

- Chuyện này có thể trách ai?

Lâu Đại Chiêu bám vào một cành cây vắt ngang, nhếch miệng cười:

- Tiểu Đinh của chúng ta sao lại thay đổi khẩu vị như vậy? Không ngờ lại thích lão...

- Đồ râu thối!

Đinh Khai mắng:

- Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi! Người biết vì sao ta lại chờ bà ta không?

- Vì sao?

- Để kiếm một khoản tiền bất chính.

Đinh Khai nói:

- Một khoản tiền bất chính?

Lâu Đại Chiêu giật mình. Hấn không tin, thậm chí tuyệt đối không tin Tiểu Đinh mà hấn biết lại muốn kiếm tiền bằng cách này.

- Người muốn đánh cướp Hạnh Hoa Thôn?

- Là Bạch phu nhân!

Đinh Khai nói.

- Cũng như nhau cả thôi!

Lâu Đại Chiêu cũng không phản đối:

- Chí ít cũng có thể cướp của bà ta vài vò rượu ngon.

- Người nghĩ đi đâu vậy?

Đinh Khai nói:

- Theo ta được biết, Bạch phu nhân hiện tại rất có tiền, thậm chí còn là một phú bà. Chí ít cũng có một đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu, cộng thêm bạc mười vạn lượng bạc...

Đây không phải là một số tiền nhỏ, quả thật đáng kinh ngạc.

Lâu Đại Chiêu ngẩn ra, lập tức tròn mắt hỏi:

- Chẳng lẽ còn có mười chín mạng người?

Nguyên lai chuyện này xảy ra vào ba tháng trước trong một đêm tối trời, Chấn Viễn tiêu cục của Lạc Dương áp tải một chuyến hàng, khi đến bến phà Mạnh Tân thì gặp phải đạo tặc. Những võ sư và nhân mã bảo tiêu tổng cộng mười chín người toàn bộ đều bị sát hại, số hàng bị đánh cướp theo như Đinh Khai vừa nói là một số tiền không nhỏ.

Chuyện lớn như vậy tự nhiên là đã truyền khắp giang hồ, Lâu Đại Chiêu đương nhiên cũng nghe nói đến.

- Không! Là mười tám mạng người.

Đinh Khai nói.

- Theo như Chấn Viễn tiêu cục tuyên bố, mười chín người bảo tiêu không một ai sống sót. Tại sao người lại nói ít hơn một người?

- Tại sao à?

Đinh Khai nói:

- Những thi thể bị sát hại đều bị ném xuống sông, sau đó vớt lên thì rõ ràng chỉ có mười tám người...

- Còn một người nữa đâu?

- Đã không còn ở đó.

- Chẳng lẽ có người còn sống?

- Sống rất thoải mái.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu kinh ngạc tròn tròn mắt:

- Lê nào khi chém giết có người đã từng chính mắt nhìn thấy?

- Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu ngẩn ra:

- Là ai nhìn thấy?

- Ta!

Đinh Khai chỉ vào cái mũi của mình.

Sao trời nửa chuyển, trăng nghiêng dần chìm.

Chỉ nghe một tiếng “kẹt” nhỏ vang lên, cánh cửa gỗ của Hạnh Hoa Thôn hé ra một chút, từ cửa lộ ra một chiếc túi lớn, tiếp đó là một bóng người yếu điệu. Người này nhìn thoáng qua chung quanh một vòng, sau đó chạy về hướng bắc.

- Là nha đầu bán rượu kia.

Lâu Đại Chiêu nói.

- Quả nhiên ta đoán không sai!

Đinh Khai thấp giọng nói:

- Đuổi theo!

Dứt lời thân hình của hắn liền nhoáng lên, lẳng không bay xuống.

Lâu Đại Chiêu cũng xoay người nhảy xuống đất.

Hai người triển khai thân pháp, một trước một sau lập tức đuổi theo.

Sao trời dày đặc, trăng rưng nghiêng nghiêng, phía trước hơn mười trượng mơ hồ có thể thấy được bóng người.

Không sai, bóng người yếu điệu phía trước chính là Mật Nhi.

Chỉ thấy thân pháp của nàng cực nhanh, giống như một làn khói nhẹ, tu vi dĩ nhiên không dưới hảo thủ nhất lưu.

Lâu Đại Chiêu nghĩ thầm: “Tiểu nữ này đúng là chân nhân bất lộ tướng!”

Đinh Khai vẫn cố ý duy trì khoảng cách mười trượng.

Hắn cũng không muốn lập tức đuổi đến, chỉ giữ khoảng cách trong tầm mắt của mình, khiến cho đối phương không thể phát hiện.

Kỳ quái chính là Mật Nhi vẫn chưa từng quay đầu nhìn lại.

Chỉ khoảng nửa khắc thời gian hai người đã đuổi theo hơn mười dặm. Cảnh sắc trước mắt biến đổi, ba người tiến vào một sơn cốc âm u, bốn phía vách núi dựng đứng, cây cối um tùm, dưới ánh trăng đã chệch về phía tây chỉ thấy được một mảnh tối đen.

Thân hình Mật Nhi nhoáng lên, bỗng nhiên lao vào một mảnh rừng rậm bên trái.

Đinh Khai hít một hơi thật sâu, thân hình lập tức tăng tốc như một mũi tên bay tới. Nhưng khi vừa đến ngoài rừng, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

- Sao vậy, không đuổi theo à?

Lâu Đại Chiêu cũng chạy đến.

- Ta đi vào, ngươi ở chỗ này canh chừng!

- Canh chừng? Canh chừng cái quỷ gì?

- Ngươi muốn thế nào?

- Ngươi đi đâu thì ta theo đó.

- Chẳng lẽ ngươi sợ ta nuốt trọn số tài sản kia?

- Ha ha! Tiểu Đinh, đừng ra vẻ như vậy!

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Những vật ngoài thân này không thể nào làm mờ mắt của ngươi. Lâu Đại Chiêu ta cũng căn bản không để trong lòng...

- À!

- Người nhất định đã nhìn ra gì đó, không muốn để ta gặp nguy hiểm.

- Người...

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu kích động nói:

- Chỉ cần người nói một tiếng Lâu Đại Chiêu ta không xứng làm bằng hữu của người, ta sẽ quay đầu đi ngay.

Đinh Khai khẽ run lên. Hắn đương nhiên sẽ không nói như vậy. Loại bằng hữu có thể đối xử chân thành, sinh tử hoạn nạn có nhau như vậy biết đi đâu để tìm?

- Được rồi! Người cứ đi theo!

Lâu Đại Chiêu trong lòng vui vẻ, nhếch miệng cười.

Phần cuối của khu rừng là một vách đá, thẳng đứng đến tận trời.

Một căn nhà cổ dựng ngay dưới vách núi, màu cỏ vẫn còn mới, giống như vừa xây cất không lâu.

Cửa gỗ khép hờ, trong nhà thấp thoáng có ánh đèn.

Đinh Khai đi đến, đang định giơ tay đẩy cửa, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, một đứa trẻ tóc để chỏm đang cầm ngọn đèn đứng trước cửa.

- Là Đinh tiên sinh phải không?

Tiểu nha đầu này xem ra thập phần lanh lợi.

- Còn có Lâu tiên sinh nữa.

Lâu Đại Chiêu tự báo danh, cười nói:

- Tên ta là Lâu Đại Chiêu.

- Người làm sao biết ta họ Đinh?

Đinh Khai hỏi.

- Là phu nhân nói.

Tiểu nha đầu đáp:

- Phu nhân nói trước tiên mời hai vị vào nhà trong dùng trà.

- Là Bạch phu nhân phải không?

- Đúng vậy!

Ánh mắt Đinh Khai chuyển động, liếc nhìn Lâu Đại Chiêu một cái. Hai người một trước một sau cất bước tiến vào gian nhà cổ.

Ánh mắt này đại biểu cho cái gì?

Bằng hữu tương giao, quý tại tri âm. Bọn họ là bằng hữu lâu năm như vậy, đương nhiên có những điều không cần phải nói ra.

Nhà cổ tổng cộng có ba gian phòng. Gian đầu tiên bốn phía đều trống trải, ngoại trừ một ngọn đèn dầu treo chính giữa, ngay cả một chiếc ghế cũng không có.

Gian thứ hai lại có một chiếc bàn gỗ và vài chiếc ghế trúc.

- Mời hai vị ngồi!

Tiểu nha đầu nói.

- Không cần!

Đinh Khai nói:

- Mau mời Bạch phu nhân đến đây đi!

- Ta ở chỗ này.

Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo ôn nhu vang lên:

- Hai vị có chuyện gì xin cứ nói!

Thì ra giữa gian thứ hai và gian thứ ba có treo một bức màn trúc đóm (1). Giọng nói từ trong màn vang lên, nhưng ngoài sáng trong tối, không thể nhìn thấy bóng người.

(1) Trúc hoa, trúc đá. Loại trúc thân có chấm nâu để làm cán bút, còn gọi là Tương phi trúc. Tương truyền vua Thuần trị tuần ở Thương Ngô bị băng hà. Hai người vợ thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang. Nước mắt vấy lên cây trúc, từ đó thân trúc có đốm.

- Xin mời ra ngoài rồi hãy nói!

Đinh Khai nhìn chằm chằm vào tấm màn trúc.

- Không cần đâu! Ta nghe được mà.

Bạch phu nhân nói.

- Đừng tác quái!

Lâu Đại Chiêu trầm giọng nói:

- Bà cũng không phải là hoàng hoa khê nữ gì, còn sợ gặp người sao?

- Ồ! Hình như hai vị đến đây với ý đồ bất thiện?

- Chuyện này còn phải xem thái độ của phu nhân.

Đinh Khai nói:

- Nếu như phu nhân chịu thành khẩn hợp tác, tất nhiên là có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ coi như không có.

- Việc lớn việc nhỏ gì?

- Muốn ta nói rõ sao?

- Không phải ta vẫn đang chờ cao kiến của Đinh tiên sinh hay sao?

- Được thôi!

Đinh Khai nói:

- Khoảng ba tháng trước, Chấn Viễn tiêu cực của Lạc Dương tại bến phà Mạnh Tân bị cướp đi một số tài sản rất lớn, hơn nữa còn có mười tám người bị chết. Phu nhân có biết không?

- Ừm! Có nghe nói sơ qua. Thế nào?

- Phu nhân nói xem đây có phải là chuyện lớn hay không?

- Đúng! Là một chuyện rất lớn.

- Nếu như muốn chuyện lớn hóa nhỏ, tốt nhất hãy giao toàn bộ số tài sản này ra đây...

- Ý kiến rất hay!

Bạch phu nhân khen ngợi.

- Phu nhân đồng ý?

- Ta?

Bạch phu nhân cười cười:

- Đinh tiên sinh! Tuổi tác của ta lớn hơn so với người, gọi người một tiếng Tiểu Đinh có được không?

- Được!

Đinh Khai nói:

- Người khác đều gọi ta như vậy.

- Tiểu Đinh! Ta còn chưa hiểu ý tứ của người.

- Không hiểu?

- Nếu như ta không nghe lầm.

Bạch phu nhân nói:

- Hình như người đang bảo ta giao số tài sản này ra?

- Không sai!

- Là ta đánh cướp sao?

- Không phải!

Đinh Khai nói:

- Chỉ ít bằng vào Bạch phu nhân đây còn chưa đủ năng lực một lần tiêu diệt mười tám thành viên của Chấn Viễn tiêu cục, bao gồm cả bảy vị hảo thủ nhất lưu.

- Không phải mười chín sao?

- Đừng đánh trống lảng! Chuyện đó để sau hãy nói!

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Trước tiên hãy nói về chuyện hàng hóa!

- Tiểu Đinh! Chỉ sợ người tìm lầm người rồi.

- Đương nhiên là không! Phu nhân không phải là người trực tiếp đánh cướp, nhưng lại là người giữ cửa.

Đinh Khai nói như đinh đóng cột:

- Số tài sản này hiện giờ tất cả đều nằm trong tay phu nhân, tổng cộng là một đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu, cộng thêm mười vạn lượng bạc, còn có ba mươi tám kiện ngọc khí lễ tế...

- Người nhớ thật rõ ràng.

- Không sai! Ta có danh sách trong tay.

- Những hàng hóa này đều là của người sao?

- Của ta?

Đinh Khai cười ha hả:

- Phu nhân xem thử ta có giống một phú ông hay không?

- Không giống, nhìn ngang nhìn dọc đều không giống.

- Vậy là được rồi!

- Chẳng lẽ là Chấn Viễn tiêu cục nhờ người làm chuyện này?

- Cũng không phải.

Đinh Khai nói:

- Bọn họ làm gì để ta vào mắt. Người bọn họ nhờ là Giang Nam Tiêu Chấn và Mục Mã sơn trang Triệu Cửu Tôn.

- Nói như vậy là người thấy tiền sáng mắt?

Bạch phu nhân nở nụ cười:

- Muốn chia một chén canh có phải không?
- Ha ha!

Đinh Khai cười lớn:

- Bạch phu nhân quả thật thông minh!
- Nói đi, muốn chia bao nhiêu?
- Vừa nãy ta đã nói rồi, ta có danh sách trong tay.

Đinh Khai nói:

- Một đôi ngựa phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, bạc...
- Đừng kể nữa! Chỉ cần nói muốn chia bao nhiêu!
- Toàn bộ danh sách.

Đinh Khai ngừng một chút, sau đó nói ra bốn chữ.

Bạch phu nhân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại cười khanh khách, dường như càng nghĩ càng thấy buồn cười, ngay cả tấm màn trúc cũng khẽ rung lên.

- Phu nhân cười cái gì?

Đinh Khai hỏi.

- Rất buồn cười.

Bạch phu nhân nói:

- Đây quả thật là đúng với câu tục ngữ “lòng người không đủ rắn nuốt voi”.
- Ta chính là con rắn kia phải không?
- Tiểu Đinh!

Bạch phu nhân ngừng cười:

- Như vậy đi! Cửa người phúc ta (2)! Ta cũng to gan làm chủ chia cho người ba ngàn lượng bạc.
- (2) Nói đến việc dùng tài sản của người khác để mua lòng người.
- Ba ngàn lượng? Con số này quả thật không nhỏ!
- Người biết là tốt rồi!

Bạch phu nhân nói:

- Đây là ta nể mặt Tiểu Đinh ngươi. Phóng mắt nhìn khắp giang hồ chỉ có Tiểu Đinh ngươi là có thể diện này. Nếu đổi lại là người khác, đừng nói là ba ngàn lượng, cho dù là ba phân bạc cũng đừng mơ, thậm chí...
- Thậm chí đừng nghĩ còn sống trở ra?
- À! Người cũng rất thông minh!
- Không! Ta chẳng thông minh chút nào.

Đinh Khai lên tiếng:

- Ta là một tên đại ngốc.
- Đại ngốc?
- Đúng! So với kẻ đàn còn ngốc hơn.
- Đây là ý gì?

Bạch phu nhân cười nói:

- Kể ngốc và kẻ đần có gì khác nhau?
- Đương nhiên là khác!

Đinh Khai nói:

- Dưa rất lớn, còn hạt thì rất nhỏ. Một quả dưa bên trong có rất nhiều hạt, cho nên ta rất ngốc, giống như vài trăm kẻ đần hợp lại mới thành một kẻ ngốc vậy. (3)

(3) Kể ngốc là “sỏ qua”, kẻ đần là “sỏ tử”. “Qua” còn có nghĩa là trái dưa, “tử” còn có nghĩa là hạt. Ở đây Đinh Khai chơi chữ.

- Ồ!

Bạch phu nhân nở nụ cười.

- Kể ngốc hay làm theo cảm tính, không suy nghĩ cẩn thận, giống như nói muốn là phải muốn toàn bộ, thiếu một chút cũng không được.
- Tiểu Đinh, đừng ngốc nữa!

Bạch phu nhân nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Ba ngàn lượng bạc này cũng đủ cho người mỗi ngày ăn thịt khối lớn, uống rượu chén lớn, sống thoải mái qua nhiều năm rồi.
- Phu nhân suy nghĩ thật chu đáo.
- Người đồng ý?
- Cảm tạ hảo ý của phu nhân! Nhưng ta chưa bao giờ vì chuyện uống rượu ăn thịt mà lo lắng.
- Được! Được! Vậy ta tặng thêm một chút, năm ngàn lượng.

Bạch phu nhân nói:

- Như vậy đã đủ chưa?
- Không đủ.
- Không đủ?

Bạch phu nhân cười lạnh:

- Tiểu Đinh, đừng quá đáng! Người có biết chủ nhân của số tài sản này là ai không?
- Ta biết.
- Người biết?

Bạch phu nhân giật mình.

- Những thứ này nguyên là thuộc sở hữu của Lý Thiện Nhân ở Lạc Dương. Ông ta vốn muốn dùng số tài sản này để cứu tế tai ương ở Hoàng Hà.
- Không! Ta nói là chủ nhân hiện tại kia.

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Chủ nhân cái gì, chỉ là một đám cường đạo...
- Tiểu Đinh, nói năng cẩn thận một chút!
- Thế nào?

Đinh Khai lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ phu nhân muốn ta gọi những kẻ giết người cướp của này là quân tử? Nói thành thánh nhân?

- Được! Được! Coi như là cưỡng đạo đi!

Bạch phu nhân nói:

- Người có biết những cường đạo này là ai không?

- Không biết.

- Không biết?

Lâu Đại Chiêu từ đầu đến giờ vẫn chưa từng mở miệng bỗng nhiên lên tiếng:

- Không phải người nói đã từng chính mắt nhìn thấy sao?

Đây mới đúng là một tên đại ngốc, nói năng không hề suy nghĩ.

- Không sai! Ta đã từng chính mắt nhìn thấy, có điều...

Đinh Khai ngừng một chút, suy nghĩ một lý do, sau đó nói:

- Khi đó trời rất tối, lại mưa gió mờ mịt, đám cường đạo kia tất cả đều che mặt...

- Người không nhìn thấy rõ?

Bạch phu nhân hỏi.

- Đúng vậy!

Hiển nhiên Đinh Khai muốn giấu diếm chuyện này.

- Tiểu Đinh! Người rất may mắn.

Bạch phu nhân nói:

- Gió mưa đêm đó đã giúp người rất nhiều.

Ý tứ của bà hiển nhiên là muốn nói không nhìn thấy rõ là tốt nhất, đỡ phải gặp họa sát thân.

- Không! Ta rất không may.

Đinh Khai nói.

- Sao lại nói như vậy?

- Mặc dù ta không thấy rõ đám người đánh cướp là ai, nhưng lại biết số tài sản này đó đã rơi vào tay Bạch phu nhân.

- Người cho rằng đó là không may?

- Ta vốn không nghĩ như vậy.

Đinh Khai nói:

- Nhưng hiện tại lại phát hiện ra, hình như ta đã rơi vào tròng của Bạch phu nhân rồi. Thủ hạ của phu nhân là Mật Nhi cô nương thì ra là cố ý dụ ta vào đây.

- Người làm sao phát hiện được?

Bạch phu nhân cũng không phủ nhận.

- Bởi vì dọc đường nàng không hề quay đầu nhìn lại một lần, để mặc cho hai tên ngốc phía sau theo dõi đến đây...

- Tiểu Đinh! Người tuyệt không ngốc, trái lại linh cơ của người vốn rất nhạy bén.

Bạch phu nhân thở dài:

- Đáng tiếc là người quá tự phụ, chỉ dựa vào dũng khí, quá tin tưởng chính mình.

- Vậy sao?

- Tiểu Đinh! Đừng quá sinh cường, cầm năm ngàn lượng bạc đi đi!

Bạch phu nhân nhẹ giọng nói:

- Ngân phiếu ta cho người là của tiền trang Lạc Dương, bảo đảm đổi được tiền mặt.

- Bạch phu nhân!

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Con người Đinh mỗ xưa nay luôn luôn không muốn cò kè mặc cả.

- Lẽ nào người vẫn muốn lấy hết toàn bộ?

- Đúng vậy! Đinh mỗ quả thật có chủ ý này.

- Có nắm chắc không?

- Dù sao chưa đến Hoàng Hà thì vẫn chưa cam lòng.

- Hiện tại người đã đến bên bờ Hoàng Hà rồi đấy.

Bạch phu nhân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

- Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

- Cũng có thể!

Đinh Khai nói:

- Có điều không biết người đổ lệ là ai?

- Người!

Bạch phu nhân hừ lạnh một tiếng, tiếp đó tiếng “lách cách” vang lên, bên trong màn trúc bỗng nhiên bắn ra bảy điểm hàn tinh.

Lời cũng đã cạn, chỉ còn động thủ.

Bảy điểm hàn tinh xuyên qua màn trúc bắn ra, mang theo tiếng rít gió “ti ti”, hiển nhiên là dùng cơ quan phóng ra, thể mạnh không gì sánh được.

Đinh Khai phản ứng cực nhanh, cổ tay phải vung lên phát ra một luồng kinh lực nhu hòa, đẩy Lâu Đại Chiêu ra xa bảy thước. Thân hình của hắn lay động giống như liễu mềm trong gió, lách qua mấy mũi ám khí. Hai ngón tay bỗng nhiên vươn ra, kẹp lấy phần đuôi một mũi ám khí đang bay đến chính diện.

Phía đầu ám khí có màu xanh lam, xem ra vô cùng nguy hiểm.

- Con mẹ nó!

Lâu Đại Chiêu giận dữ vung tay đánh ra một chưởng.

Một tiếng “bùng” vang lên, màn trúc liền rách xuống.

Ngọn đèn bỗng nhiên vụt tắt, chung quanh lập tức trở nên đen kịt. Một tiếng “cách” vang lên, hiển nhiên cánh cửa gỗ bên ngoài đã đóng lại.

Lâu Đại Chiêu giận dữ quát lên:

- Mẹ nó! Lão tử cho một môi lửa thiêu trụi cái ổ chó của người...

Không ngờ hắn lại nghĩ đến biện pháp này.

- Người gào cái gì?

Đinh Khai thấp giọng quát:

- Bà ta mới chính là người đang muốn phóng hỏa.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe chung quanh vang lên những tiếng “tách tách”, nhất thời khói mù tràn ngập, thể lửa hừng hực bốc lên, trong ngọn lửa còn pha lẫn mùi của lưu huỳnh nồng nặc.

Hiển nhiên đây là một cái bẫy đã sớm được an bài.

Chẳng trách căn nhà cỏ này lại giống như mới dựng lên, không hề có vật dụng gì, thì ra là để chuẩn bị phóng hỏa giết người.

Đây là một âm mưu vô cùng thâm hiểm, tàn nhẫn vô tình.

Bất luận công lực thâm hậu như thế nào, cũng khó luyện đến trình độ vào nước không chìm, vào lửa không cháy.

Lâu Đại Chiêu giận dữ, hai tay vung lên liên tục đánh ra, muốn dập tắt một khoảng lửa, xuyên qua vách cỏ lao ra ngoài. Thế nhưng chưởng phong mạnh mẽ lại trợ giúp cho thể lửa, cháy càng mạnh hơn.

- Dừng tay!

Đinh Khai quát lớn một tiếng, thân hình nhảy lên, đưa tay nắm lấy một thanh xà trúc trên nóc nhà.

Lúc này mặc dù nóc nhà đã bắt đầu cháy, nhưng thể lửa chỉ có thể đi lên chứ không đi xuống, dưới trần nhà chỉ có khói dày, không hề có lửa.

Đinh Khai vốn muốn vệt một phiến cỏ tranh để lao ra khỏi nóc nhà, thế nhưng hắn phát hiện những cây xà bằng trúc to bằng miệng chén trên trần lại vô cùng dày đặc, khoảng cách giữa mỗi cây không đến ba tấc, tạo thành một hàng rào vững chắc.

Nhìn bề ngoài căn nhà này chỉ giống như một căn nhà cỏ thông thường, nhưng trên thực tế lại được thiết kế đặc biệt giống như một nhà giam.

Đinh Khai thầm kêu: “Nguy rồi!”

Theo suy đoán ban đầu của hắn, trong căn nhà này nhiều lắm cũng chỉ mai phục một nhóm hảo thủ, hoặc là sử dụng ám khí bá đạo. Nhưng Bạch phu nhân so với tưởng tượng của hắn còn độc ác và tàn nhẫn hơn, không ngờ lại nghĩ ra kế này.

Lúc này tay của hắn bám vào trần, chân không hề chạm đất, làm sao có thể dùng sức? Hắn quay đầu nhìn xuống, chỉ thấy bốn phía đã thành một biển lửa.

Lâu Đại Chiêu bị bức vào giữa, giận dữ kêu lên:

- Xong! Xong rồi! Đám râu này của lão tử...

Hình như hắn xem tính mạng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ bị cháy mất hàm râu.

Đinh Khai bỗng nhiên trong lòng máy động, lập tức đưa tay vào thắt lưng rút ra một thanh chủy thủ.

Thanh chủy thủ này là binh khí tùy thân duy nhất mà hắn mang theo, dài khoảng bảy tấc, làm bằng nguyên liệu đặc biệt, chém sắt như chém bùn. Chỉ vì binh thường rất ít khi dùng đến, cho nên hắn gần như đã quên mất còn có binh khí này.

Chủy thủ chỉ dài bảy tấc, không ngờ lúc này lại có công dụng rất lớn.

Hắn vung tay liên tục chặt đứt ba cây xà trúc, mở ra một lỗ hổng lớn, lập tức quay đầu lại kêu lên:

- Nhanh, nhảy lên đây!

Thể lửa càng ngày càng mạnh. Lâu Đại Chiêu đang bị bức nhảy loi choi ở giữa, hai gò má đỏ bừng, cánh tay cũng bắt đầu phồng lên giống như vịt nướng trong lò. Hắn vừa nghe Đinh Khai gọi, lập tức đập mạnh xuống đất nhảy vọt lên.

Khói mù dày đặc khiến cho Lâu Đại Chiêu không nhìn thấy rõ vị trí trên trần nhà, hai tay chụp vào khoảng không, thân thể lập tức rơi xuống. May mắn là trong khi rơi hắn lại chụp được chân phải của Đinh Khai.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã trèo lên nóc nhà. Đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy một phiến khói mù cuộn cuộn bốc lên tận trời.

Căn nhà cỏ này vốn chỉ mới được dựng lên, lại thêm sương xuống khá dày, lúc này khói nhiều hơn so với lửa, theo gió đêm lan về một gò đất bên trái.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu đang ở trong biển lửa, đương nhiên không dám chậm trễ, lập tức nhảy vọt lên, theo một phiến khói dày đáp xuống mặt đất, sau đó chỉ hai bước đã nhảy lên gò cao.

Hai bóng người tựa như mây khói thoát ra khỏi biển lửa.

- Mẹ nó! Lão tử nhất định phải chém chết con mụ này!

Lâu Đại Chiêu hét lớn, đồng thời nắm chặt quyền đầu.

Lúc này thể lửa đang thịnh, điên cuồng bốc lên, tiếng trúc nổ nghe đinh tai nhức óc. Tiếng la của Lâu Đại Chiêu tuy lớn, nhưng vẫn bị những tiếng nổ trong biển lửa che lấp.

- Đừng ồn ào nữa!

Đinh Khai thấp giọng nói.

- Gì chứ?

- Muốn chém bà ta thì phải dùng tay, không phải dùng miệng.

- La hét một chút cho bớt giận không được sao?

- Không được!

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Trước tiên hãy yên lặng ngồi xuống, chờ lửa tắt rồi lại nói!

- Lại nói? Nói cái gì?

- Sau khi lửa tắt, bà ta nhất định sẽ vào tìm thi thể chúng ta...

- Thi thể của chúng ta?

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức ngậm miệng lại, muốn cười nhưng lại không dám cười, che miệng lẩm bẩm nói:

- Thú vị! Thú vị! Đợi lát nữa lão tử ra ngoài dọa cho con mụ đó nhảy dựng lên.

Sao trời thừa thốt, gió đêm gào thét. Căn nhà cỏ lúc này đã bị thiêu trụi. Căn nhà vốn được làm bằng cỏ dại và xà trúc, cháy tuy mạnh nhưng tắt cũng nhanh. Trong đám tro tàn vẫn lóe lên những đốm lửa nhỏ, bốc lên những luồng khói xanh.

Trong khu rừng thấp dựa vào vách đá phía tây lúc này bỗng nhiên xuất hiện hơn mười bóng người, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc móc dài. Bọn họ tản ra chung quanh đám cháy, dùng móc sắt lật tìm trong tro bụi.

- Tại sao không thấy thi thể?

Một hán tử hỏi.

- Lửa lớn như vậy làm gì còn thi thể.

Một khác hán tử nói:

- May ra chỉ còn xương cốt.

- Xương cốt à?

Hán tử đầu tiên lại lên tiếng:

- Xương cốt chắc không bị thiêu thành tro luôn chứ? Chẳng hạn như xương đùi, xương sọ...

Lâu Đại Chiêu nghe được trong lòng phát lạnh. Hắn nghĩ đến vừa rồi nếu như Đinh Khai không có thanh chủy thủ, lúc này có lẽ bọn họ chỉ còn lại mấy khúc xương.

Vừa rồi trong lửa cháy, hắn không nghĩ đến sự đáng sợ khi bị thiêu sống, lúc này lại có chút sờn gai ốc.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một tráng hán vóc người cao lớn mặc y phục màu xanh đang đứng một bên đám cháy, khoa tay múa chân giống như là đầu lĩnh.

- Vừa rồi khi lửa bốc lên có nhìn thấy người đào tẩu hay không?

- Đào tẩu?

Một hán tử tay cầm móc dài nói:

- Trừ phi là hắn có cánh.

- Có cánh cũng chẳng ra được.

Một người khác tiếp lời:

- Trừ phi là hắn biết phép độn thổ của Thổ Hành Tôn. (4)

(4) Nhân vật trong Phong Thần Diễn Nghĩa, có tài độn thổ.

- Thật sự không ai nhìn thấy sao?

Tráng hán đầu lĩnh hỏi lại.

- Hai mươi mấy người chúng tôi đồng loạt phóng hỏa từ bốn phía.

Mọi người đều nói:

- Ngoại trừ khói và lửa ra, bóng quỷ cũng không có chứ đừng nói bóng người.

- Người chết biến thành quỷ, sao lại không có bóng quỷ?

Có vài người cười ha hả:

- Chẳng qua chúng ta không nhìn thấy được mà thôi.

- Được rồi!

Tráng hán kia nói:

- Vậy ta trở lại bấm báo phu nhân.

- Có nên tìm tiếp hay không?

Có người lên tiếng hỏi.

- Lúc này tro tàn còn chưa tắt hẳn, đợi trời sáng rồi hãy nói!

Tráng hán kia liền xoay người đi thẳng đến vách núi.

Bên dưới vách núi càng tối tăm u ám, không thể nhìn rõ được cảnh vật bằng mắt thường. Đinh Khai dùng tay ra hiệu, sau đó lập tức vọt đi. Lâu Đại Chiêu hiểu được hắn muốn theo dõi tráng hán kia, bởi vì tráng hán này vừa rồi đã nói muốn đi bấm báo phu nhân.

Phu nhân này đương nhiên là Bạch phu nhân.

Vách đá dày đặc những cây mây và dây leo rũ xuống. Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu theo đến bên dưới vách núi, nhưng lại không hề nhìn thấy bóng người.

Không chỉ không thấy Bạch phu nhân, ngay cả tráng vừa rồi cũng không thấy.

- Quái lạ!

Lâu Đại Chiêu mở to mắt:

- Chẳng lẽ hắn chui vào vách đá?

- Điều này thì người nói đúng.

Đinh Khai nhìn chăm chăm vào những dây leo rũ xuống.

- Thật sao?

Về mặt Lâu Đại Chiêu nghi hoặc.

Đinh Khai đi đến, đưa tay vệt đám dây leo ra. Vách núi dựng đứng quả nhiên có một khe nứt, rộng chừng vài trượng, kéo dài đến tận chân núi, đủ cho hai người cùng đi vào.

Lúc này đã qua canh tư, trời cũng đã gần sáng, nhưng khe đá tối tăm thì lại sâu không thể lường.

- Vào thôi!

Đinh Khai bước vào.

Thị lực của hắn rất linh mẫn. Dưới ánh sáng phản chiếu yếu ớt của sao trời, người bình thường không thể phân biệt được cảnh vật, nhưng hắn thì vẫn nhìn thấy trong phạm vi một trượng.

Khe nứt giống hệt như một động đá được người kiến tạo, càng ngày càng hướng lên cao.

Đinh Khai đi trước bước lên những bậc đá, Lâu Đại Chiêu theo sát phía sau. Sau khi đi khoảng hơn trăm bậc, con đường bỗng nhiên trở nên rộng rãi, ngẩng đầu có thể thấy được sao trời.

Thì ra đây là một đường hầm đâm thẳng đến đỉnh núi.

Lúc này phương đông đã bắt đầu hừng sáng. Trên đỉnh núi bỗng vang lên tiếng người, đầu tiên là một thanh âm trong trẻo.

- Cái gì! Không tìm được sao?

- Khỏi bầm phu nhân!

Một giọng nói ồm ồm đáp:

- Thế lửa quá mạnh, chỉ sợ đã đốt thành tro rồi.

- Thật vậy sao?

- Thuộc hạ đã phân phó, đợi sau khi trời sáng sẽ lục soát thêm một lần, xem thử có tìm được mấy đoạn xương hay không.

- Người xác định không có cá lọt lưới chứ?

- Phu nhân! Điều này sao có thể?

Người nọ nói:

- Hai mươi mấy người, bốn mươi mấy con mắt...

- Được rồi! Người xuống phía dưới đi, đợi trời sáng hãy lục soát thêm lần nữa!

- Vâng!

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu lập tức tìm một vị trí khuất, hai người nín hơi, kề sát vào vách động.

Mặc dù sắc trời bên ngoài đã lờ mờ sáng, nhưng trong hang đá vẫn tối tăm như trước. Người kia lần mò đi xuống, vừa vịn đi sát qua hai người Đinh Khai.

Lâu Đại Chiêu ra tay như chớp, xoay người chém ra một chưởng vào yết hầu của người kia.

“Bặc” một tiếng, người nọ lập tức ngã quy, theo những bậc đá lăn thẳng xuống dưới.

- Người...

Đinh Khai khẽ quát một tiếng.

- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu cả giận nói:

- Chúng ta thiếu chút nữa chỉ còn lại mấy khúc xương, chẳng lẽ còn muốn làm ra vẻ nhân từ?

Đình Khai không nói gì, hắn biết Lô Đại Chiêu không sai, bởi vì chính hắn cũng đang muốn tìm Bạch phu nhân tính sổ.

Nơi này nếu không phải là danh lam thắng cảnh, thì cũng là nơi tao nhân nhĩ sĩ đi tìm cảm hứng cho những vần thơ. Trên đỉnh núi không ngờ còn có một ngôi đình sáu cạnh, từ trên cao nhìn xuống khe núi bên dưới chỉ thấy một phiến xanh rì.

Một vị phu nhân trung niên mặc y phục màu trắng đang ngồi dựa vào lan can, bên cạnh là Mật Nhi đang đứng.

Người này không cần nói cũng biết chính là Bạch phu nhân.

- Tiểu Đình chẳng lẽ thật sự không chết?

Mật Nhi nói.

- Không chết?

Bạch phu nhân quay sang. Vị phu nhân hơn bốn mươi này dung nhan vẫn còn rất xinh đẹp, vẻ quyến rũ so với năm xưa không hề giảm đi.

- Nghe nói hắn đã từng chết qua hai mươi bảy lần...

- Mẹ vẫn không tin?

Mật Nhi nói:

- Nghe nói hai mươi bảy lần trước, mỗi lần người ta đều cho rằng hắn chắc chắn phải chết, kết quả hắn lại còn sống đi ra, hơn nữa còn sống rất khỏe mạnh.

- Chỉ ít hắn chưa từng bị lửa thiêu.

- Hình như không có.

- Điều này không sai!

Bạch phu nhân cười khanh khách nói:

- Trận lửa này cho dù không thể đốt hắn thành tro bụi, chỉ ít cũng không thể bay nhảy được nữa.

- Thật sao?

Bên ngoài đình bỗng nhiên vang lên một tiếng cười:

- Để tại hạ nhảy vài cái cho phu nhân coi nhé!

Bạch phu nhân giật nảy mình, lập tức đứng bật dậy.

Người nói đương nhiên là Đình Khai.

Hắn nói được thì làm được, lập tức vọt người nhảy lên thềm đá, sau đó lại nhảy lên đình.

- Người...

Bạch phu nhân biến sắc.

- Bạch phu nhân!

Đình Khai nói:

- Trận lửa này của phu nhân quả thật lợi hại, Đình mỗ suýt nữa đã không qua được ải thứ hai mươi tám rồi.

Mật Nhi vừa rồi đã nói hắn từng chết hai mươi bảy lần, lần này đương nhiên là hai mươi tám.

3. Tướng Binh Nghênh Đón

Bạch phu nhân lấy lại bình tĩnh.

- Không cần bà phải khen!

Đinh Khai cười nhạt.

- Tiểu Đinh, người cũng nên biết!

Bạch phu nhân nói:

- Một đồng châu báu ngân lượng lớn như vậy, ta làm sao có thể mang theo bên người?

- Việc này hãy nói sau!

- Nói sau?

- Phu nhân cũng nên biết! Trận lửa này của bà thật sự quá độc quá tàn nhẫn. Đinh Khai ta mặc dù không phải là người có thù tất báo, nhưng ít nhất cũng phải cho người ta biết, Đinh mở không phải là một kẻ dễ ức hiếp...

- Người... người muốn thế nào?

- Chỉ muốn đáp lễ một chút mà thôi.

Đinh Khai lắc lắc thanh chủy thủ trong tay:

- Trước tiên hãy mượn tạm một bên tai của bà vậy!

May mắn thoát ra khỏi biển lửa bùng bùng, hồi báo như vậy quả thật chỉ là một chút lòng thành.

- Cái gì?

Bạch phu nhân biến sắc, bỗng nhiên vặn người một cái, lướt qua hàng lan can sơn màu đỏ.

Bà ta mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng phong thái vẫn yếu diệu thướt tha như trước, xem cái đẹp như tính mạng. Cắt một bên tai không phải sẽ trở thành người quái dị sao? Bà ta tình nguyện chết cũng không muốn tổn hại đến nhan sắc của mình.

Huống hồ mặc dù bà ta có phần kiêng kỵ Đinh Khai, nhưng cũng không biểu thị bà ta thật sự sợ tên giang hồ lãng tử này.

- Muốn lấy một tai của ta đâu có dễ dàng như vậy!

Nhưng khi bà ta vừa dứt lời, bên ngoài lan can bỗng nhiên vang lên một tiếng cười lạnh:

- Há há! Lão tử đã chờ ở đây rồi.

Một bóng người bỗng nhiên nhảy vọt lên, chính là Lâu Đại Chiêu.

Bạch phu nhân thất kinh, thân thể lập tức xoay tròn lách qua hai bước.

- Phu nhân muốn chạy sao?

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Tiểu Đinh chỉ cần một bên tai, nhưng lão tử thì không tiện nghi như thế đâu.

Vừa nói hần vừa vung tay chụp đến, năm ngón tay mở ra xuất thủ nhanh như gió.

- Hừ! Đồ râu rậm chết tiệt!

Mật Nhi đang đứng dựa vào cột đình bỗng nhiên quát lên một tiếng:

- Xem chiêu!

Cổ tay của nàng vung lên, nhưng còn chưa kịp xuất chiêu thì đã bị Đinh Khai chụp lấy uyển mạch.

- Á! Đau quá...

Mật Nhi kêu lên.

- Để ta xem thử!

Đinh Khai vịn ngón tay của nàng ra, nhưng trong lòng bàn tay lại không hề có vật gì.

Tuy nhiên nhờ có nàng quấy nhiễu, Bạch phu nhân đã thừa cơ tránh khỏi một trảo của Lâu Đại Chiêu, đồng thời trở tay xuất ra một chỉ.

Chỉ phong mạnh mẽ phát ra tiếng rít.

Lâu Đại Chiêu bị bức lùi về phía sau ba bước. Thừa dịp này, Bạch phu nhân bỗng nhiên nhảy vọt lên, nghiêng người lao qua khoảng cách mấy trượng, như chim nhạn lướt qua bầu trời dưới ánh ban mai.

Thân pháp của bà ta cực nhanh, chỉ nháy mắt đã ở phía xa.

Dựa vào một thân công lực này, xem ra bà ta chẳng cần quan tâm đến Lâu Đại Chiêu, chỉ có vài phần kiêng kỵ với Đinh Khai.

Loại nữ nhân như bà ta sẽ không ra tay khi chưa nắm chắc. Vũ khí của bà ta ngoại trừ dung mạo còn sở trường về mưu kế, không nắm chắc phần thắng tuyệt đối sẽ không đối cứng.

Đinh Khai quát lớn một tiếng:

- Người tưởng thoát được sao?

Hắn đang định vọt người đuổi theo, bỗng nhiên Mật Nhi kêu lên một tiếng, ngã vào trong lòng hắn.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nàng xảy ra chuyện?

Sắc mặt Mật Nhi đỏ như lửa, cặp môi anh đào khẽ rung động, hai chân kẹp chặt lấy hạ bàn của Đinh Khai, hai tay lại nắm chặt vào vai, giống như một con cá tám vây dính sát vào người hắn.

Vừa rồi một tiếng quát của nàng đã làm nhiễu loạn tâm thần của Lâu Đại Chiêu, không ngờ hiện tại còn có tuyệt chiêu này.

Đinh Khai đầu tiên là giật mình, sau đó quát lớn một tiếng, cơ nhục toàn thân đàn hồi đẩy bật Mật Nhi ra xa bảy thước.

Hắn đưa mắt nhìn lại, nhưng Bạch phu nhân đã không còn thấy đâu.

Thân thể mềm mại của Mật Nhi ngã vào một bên cột đình, ánh mắt như một con cá chết nhìn chằm chằm vào Đinh Khai.

Nàng phát điên hay là uống lộn thuốc? Dù không phải, nàng rõ ràng là cố ý yểm hộ cho Bạch phu nhân chạy trốn.

Đinh Khai giận dữ bước đến:

- Hừ! Người thật to gan!

- Ta...

Mật Nhi thổ huyết.

- Người giúp cho bà ta chạy trốn, còn người thì sao đây?

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta sẽ thương hương tiếc ngọc sao?

- Người đương nhiên sẽ không.

Mật Nhi lại nói:

- Lòng dạ của người rất sắt đá.

- Người biết thì tốt!

Đinh khai vung chủy thủ trong tay lên.

- Người giết ta đi!

Mật Nhi nhắm mắt lại.

- Giết người? Không cần thiết!

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Ta chỉ muốn để lại vài vết dao trên mặt của người thôi.

Thân thể Mật Nhi khẽ run lên, hoảng sợ mở to mắt.

Nàng vốn đã nhìn thấu, Đinh Khai nhất định sẽ không ra tay giết nàng, nhưng không ngờ hắn còn có chiêu này.

Hiện tại Đinh Khai vô cùng giận dữ, rất có thể sẽ làm như vậy.

Đừng nói là vạch vài vết dao, chỉ cần lưỡi dao khẽ lướt qua, lưu lại một chút dấu vết, sau này nàng làm sao gặp người?

- Người...

Mật Nhi thật sự sợ hãi.

Đinh Khai nhìn thẳng vào nàng. Mặc dù lời đã nói ra, nhưng trong lòng hắn vẫn có vài phần do dự.

Lâu Đại Chiêu nhìn thấy liền nhảy qua lan can, cười nói:

- Tiểu Đinh! Ta biết người chỉ cần gặp phải mấy tiểu nữ xinh đẹp thì mềm lòng ngay. Nói đi, vạch mấy dao? Để lão tử ra tay cho!

Sắc mặt Mật Nhi tái nhợt, nhin không được run lên.

Nàng dùng ánh mắt đáng thương nhìn Đinh Khai. Nàng biết nếu như thanh chủy thủ kia đến tay Lâu Đại Chiêu, nàng cũng coi như xong rồi.

Đương nhiên nàng vẫn còn sức lực để liều mạng, nhưng phần thắng không lớn, thậm chí còn là vô ích. Trước mặt Đinh Khai, nàng quả thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng chỉ có thể dùng phương pháp nhẹ nhàng, lợi dụng vốn nguyên thủy của nữ nhân.

Tại gian nhà gỗ nhỏ nàng đã từng dùng qua, đáng tiếc là không chỉ không có hiệu quả, ngược lại còn bị đánh vào mộng.

Lăng tử không ngờ lại chẳng thích mỹ nhân, đây là lăng tử kiểu gì?

Hiện tại nàng không thể làm gì khác hơn là đổi một phương pháp khác, giả làm bộ dạng đáng thương.

Đây là chiêu mà rất nhiều nữ nhân thường dùng, bởi vì nữ nhân vốn là phái yếu.

Ai có thể nhẫn tâm hạ thủ với một nữ nhân khổ sở đáng thương?

Đinh Khai chẳng? Chỉ ít hắn cũng không thừa nhận mình đã mềm lòng, cũng không giao thanh chủy thủ kia cho Lâu Đại Chiêu.

Chỉ thấy đao phong chợt lóe lên, lướt qua khuôn mặt của Mật Nhi.

Mật Nhi nhất thời cảm thấy trên mặt mát lạnh, sợ đến mức hồn phách gần như bay mất, hét lên một tiếng, lập tức ngã xuống.

- Đừng la chứ! Còn chưa bắt đầu mà!

Đinh Khai cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên xót xa, cười nhạt nói:

- Ta chẳng qua chỉ thử đao thôi, không được vạch quá sâu, cũng không được quá nông...

Hắn còn lo lắng nông sâu, lẽ nào hắn sợ đao pháp của mình không chuẩn xác? Đây rõ ràng là cố ý hù dọa.

- Tiểu... tiểu... Không không! Tiểu... Đình đại gia!

Mật Nhi sợ hãi lắp bắp nói:

- Ngài... ngài tha cho tôi đi!

- Tha cho người? Có được lợi gì không?

- Chuyện này... chuyện này...

Mật Nhi nghe được liền ngẩn ra. Dựa theo khẩu khí của Đình Khai, dường như đã có hy vọng, vội vàng hỏi:

- Ngài... ngài muốn thế nào?

- Câu này ta phải hỏi người mới đúng?

- Tôi?

Mật Nhi nói:

- Tôi sẽ báo đáp ngài.

- Báo đáp thế nào?

- Chỉ cần ngài cao hứng, chuyện gì tôi cũng nguyện ý.

Mật Nhi nói:

- Tôi giúp ngài nấu cơm, giúp ngài giặt quần áo, tôi làm món ăn rất ngon...

- Nói nhảm!

Sắc mặt Đình Khai trầm xuống.

- Được... được...

Mật Nhi lập tức sửa lời:

- Tôi nói cho ngài biết một bí mật.

- Bí mật?

Đình Khai nói:

- Chủ yếu là phải xem chuyện này ta có thích nghe hay không?

- Ngài nhất định sẽ thích.

- Nói đi!

- Triệu Tiểu Nhu tiểu thư của Mục Mã sơn trang hiện đang tìm ngài.

- Ha ha! Đây mà là bí mật cái gì!

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Lão tử một trăm năm trước đã biết rồi.

- Một trăm năm?

Mật Nhi trừng mắt liếc hắn một cái.

- Không sai, đúng là một trăm năm!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tiểu Đình vào chín mươi chín năm trước cũng biết rồi.

Hắn cố ý khoa trương, đơn giản chỉ muốn nói hắn đã sớm biết chuyện này.

- Việc này...

- Người còn bí mật gì khác không?

Đinh Khai cười nhạt.

- Tôi... tôi...

- Không có phải không?

Đinh Khai lắc lắc chủ thủ trong tay.

- Có có có!

Mật Nhi nhìn chăm chăm vào thanh chủ thủ lưu chuyển ánh xanh, run giọng nói:

- Bí mật này ngài nhất định chưa từng nghe qua.

- Hừ! Bí mật của người quả thật không ít!

- Đây là một bí mật rất lớn, lần này tôi liều mạng nói ra.

Mật Nhi nói:

- Chỉ xin ngài đừng cho ai biết là tôi nói!

- Có thể!

- Thủ phạm đánh cướp hàng hóa lần này chính là...

- Câm miệng!

Đinh Khai đột nhiên biến sắc, quát lên:

- Ta không muốn nghe!

Không ngờ lại có chuyện lạ này. Hắn bất chấp nguy hiểm chỉ muốn thu hồi số hàng hóa kia, nhưng lại không muốn biết kẻ đánh cướp là ai.

Hắn cũng đã từng tỏ ý với Bạch phu nhân, không muốn tìm ra chính chủ.

Lâu Đại Chiêu giật mình, trợn mắt nhìn Đinh Khai. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đinh Khai, hắn cũng không lên tiếng.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình hiểu rõ Đinh Khai, nhưng hôm nay lại cảm thấy hồ đồ.

Về mặt Mật Nhi càng kinh hãi, giống như một nàng dâu nhỏ bị bà mẹ chồng quát mắng, thở dài ủy khuất nói:

- Tôi chỉ biết những việc này thôi.

- Đừng giả vờ!

Đinh Khai cười nói:

- Tiểu yêu tinh cứu yêu mười tám động như người mà muốn qua mặt hỏa nhãn kim tinh của Tề Thiên Đại Thánh sao?

Cũng có thể hắn đoán đúng, Mật Nhi là cố ý giả vờ.

Nữ nhân này trời sinh linh xảo, rất được Bạch phu nhân coi trọng. Đối với tin tức trên giang hồ đương nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay. Có lẽ nàng đã sớm biết được, Đinh Khai không muốn vạch trần chân tướng sự việc này.

- Tôi không có gạt ngài.

Mật Nhi lên tiếng:

- Chuyện đại tiểu thư của Mục Mã sơn trang xem như ngài đã biết, chẳng lẽ bí mật thứ hai mà tôi nói...

- Nghe cho rõ!

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Chuyện này không quan trọng.

- Vậy chuyện gì mới là quan trọng?

- Hiện tại quan trọng nhất chính là số tài sản này giấu ở nơi nào?

- Chuyện này sao?

Ánh mắt Mật Nhi xoay chuyển, vui vẻ nói:

- Tôi biết! Tôi biết! Sao ngài không nói sớm!

Không ngờ lại sáng khoái như vậy, nàng thật sự biết sao?

- Bây giờ nói cũng không muộn.

Đinh Khai cười nhạt nói:

- Nếu như người muốn tranh thủ một chút thời gian để dùng quỷ kế thoát thân, tốt nhất là nên bỏ chủ ý này đi! Coi chừng càng làm càng hư, đến lúc đó chỉ sợ trên mặt không chỉ có vài vết đao thôi đâu!

- Không không! Xin ngài hãy hãy tin tôi!

Mật Nhi vội vàng nói:

- Chỉ cần ngài không chê, tôi cho dù thịt nát xương tan cũng nguyện ra sức vì ngài...

- Bớt nói nhảm đi!

Đinh Khai dùng thanh âm như nước lạnh nói:

- Người nói ra nơi cất dấu số tài sản này, đổi lấy khuôn mặt xinh đẹp của người, đây là giao dịch.

Vỗ mông ngựa không xong, Mật Nhi liền thở dài nói:

- Được rồi! Ta nói! Hàng hóa giấu trong một sơn động.

- Trong sơn động nào?

- Một sơn động không tên ở hướng nam...

- Từ bây giờ người nên ăn nói cho cẩn thận! Nếu còn nói lung tung, đừng trách Đinh mỗ lấy nửa cái mạng của người...

- Tiểu Đinh, người phải nhanh lên!

- Tại sao?

- Bởi vì... bởi vì phu nhân...

- Bà ta đã đi trước có đúng không?

Đinh Khai nói:

- Yên tâm! Một số tài sản lớn như vậy, muốn dọn đi sạch sẽ cũng chẳng dễ dàng gì.

- Ta là nói là vụn vặt... vụn vặt...

Mật Nhi ấp úng nói:

- Các người chỉ có hai người...

- Hai người thì sao?

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Chỉ cần là thật, cho dù là long đàm hổ huyết cũng không dọa được Đinh mỗ này. Dẫn đường đi!

Tay trái của hắn đột nhiên vươn ra, liên tiếp điểm vào hai huyệt đạo của Mật Nhi.

Mật Nhi cả người run lên, lập tức ngã quỵ xuống.

- Á! Người làm gì...

Thân thể của nàng mặc dù không thể cử động, nhưng vẫn có thể nói.

- Đây là “Ngũ Âm Tiệt Mạch pháp”. Trong võ lâm hiện thời, giải được huyệt đạo này cũng không có vài người đâu.

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Người hãy cẩn thận! Nếu như dám giở trò, ta sẽ gỡ từng đốt xương của người ra.

Mật Nhi trong lòng phát lạnh, khẽ run lên nói:

- Người điểm huyệt đạo làm sao ta dẫn đường?

- Đúng!

Lâu Đại Chiêu đột nhiên cười lớn:

- Đúng là chuyện nhỏ! Để ta công người đi là được rồi.

- Không!

Mật Nhi nhú mày:

- Ta không muốn hắn công.

- Không muốn? Người ngại có đúng không?

Lâu Đại Chiêu cười nói:

- Không công thì không công...

Mật Nhi vừa nhướng mày, Lâu Đại Chiêu liền tiếp tục nói:

- Lão tử ôm người đi là được rồi.

Hắn liền bước đến, vươn hai tay nhắc bổng thân thể nguyên ngọc ôn hương của Mật Nhi lên.

Mật Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, nhắm hai mắt lại.

- Há há!

Lâu Đại Chiêu nhếch miệng cười:

- Nên thúc thời một chút! Người càng chán ghét lão tử thì lão tử sẽ càng khiến cho người khó chịu. Nếu còn chọc lão tử, cứ đi ba bước ta sẽ thơm người một cái...

- Đừng đùa nữa!

Đinh Khai nói:

- Mau đi thôi!

- Đi đâu?

- Bảo cô ta nói!

Mật Nhi bất đắc dĩ đành phải nghe theo:

- Theo ngọn núi này đi thẳng về hướng nam, sau đó đi xuống một khe núi sâu, rồi...

- Đến đó rồi nói sau! Đi một đoạn thì nói một đoạn! Lão tử không nhớ được nhiều.

Lâu Đại Chiêu lầm bầm nói:

- Có điều phải cẩn thận, nếu như nói sai thì coi chừng cái mạng nhỏ của người!

Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Có lẽ nàng đã minh bạch, bằng vào cơ trí và sự linh xảo của nàng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay của Đinh Khai.

Nhưng lời nàng nói là thật hay sao? Một số châu báu lớn như vậy thật sự được giấu trong một sơn động?

Đinh Khai đương nhiên không phải là một kẻ dễ bị lừa.

oOo

Vài thớt ngựa được buộc bên dưới rặng liễu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu phát ra những tiếng hí dài.

Bên dưới mái che, bảy người đang vây quanh một chiếc bàn, trong đó có một người độc chiếm một phương.

Người này khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, thần thái vô cùng uy mãnh. Nhưng lúc này hai hàng lông mày của y lại nhíu chặt, dường như đang có điều lo lắng.

Người này chính là Tổng tiêu đầu Trầm Thiên Nhạc của Chấn Viễn tiêu cục Lạc Dương. Đoàn người này hiển nhiên là trên đường đi ghé vào đây nghỉ tạm.

Nơi này cực kỳ hoang vắng, một tửu điểm tồi tàn đương nhiên không thể có thứ gì ngon miệng. Cũng may những người này chỉ muốn ăn cho no bụng rồi đi tiếp, chẳng có lòng dạ nào nghĩ đến cao lương mỹ vị.

- Đại ca!

Một hán tử ngồi cuối bàn bỗng nhiên nói:

- Huynh xem chúng ta đi chuyến này có phải là uống công hay không?

- Uống công?

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Tứ đệ nói thử xem!

Nguyên lai hán tử này có tên là Hạ Nhất Hào, một trong chín huynh đệ kết nghĩa của Trầm Thiên Nhạc, xếp hàng thứ tư.

Hắn có một danh hiệu rất kỳ lạ, gọi là “Quả Phụ Dao”.

Vì sao lại gọi là “Quả Phụ Dao”? Theo một số người biết được hàm ý, đó là vì khi ánh đao của hắn lóe lên, lập tức có thể tạo ra một quả phụ.

Lời này cũng có chút khoa trương, nhưng bất kể như thế nào, đao pháp của hắn chắc chắn phải rất tinh thuần, hơn nữa còn rất nhanh.

Có điều nếu như đối thủ là một kẻ độc thân thì không biết phải nói như thế nào.

- Tiểu đệ nhìn ra được.

Hạ Nhất Hào nói:

- Triệu cửu gia mặc dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng cố vẻ không hề nhiệt tình.

-Ồ!

Trầm Thiên Nhạc giật mình:

- Ngụ huynh lúc đó trong lòng của rối như tơ vò, cho nên cũng không lưu ý đến.

- Theo như tiểu đệ thấy, Giang Nam Tiêu đại hiệp trái lại có ý trợ giúp nhiều hơn.

- Làm sao đệ biết?

Trầm Thiên Nhạc hỏi.

- Chỉ ít y cũng đã lập tức có hành động, phái Tiêu công tử vượt ngàn dặm đến Mục Mã sơn trang...

- Tứ ca! Chỉ sợ huynh nghĩ sai rồi.

Người vừa lên tiếng có khuôn mặt trắng trẻo không râu, quần áo nho sam, thần thái phiêu dật.

Người này tên là Kim Kỳ, cũng là huynh đệ kết nghĩa của Trầm Thiên Nhạc, đứng hàng thứ chín. Y là một kẻ rất tinh ranh, tự cho mình tài trí hơn người, tính toán không bỏ sót, biệt hiệu là “Kim Toán Bàn”.

Thực tế binh khí của y cũng là một chiếc bàn tính.

- Lão cữu!

Hạ Nhất Hào hơi sầm mặt:

- Ta nói sai chỗ nào?

- Tiêu Lâm Phong lần này đến Mục Mã sơn trang, ngoài miệng nói là vì chuyện của chúng ta, kỳ thật chỉ là giả vờ.

- Giả vờ?

Hạ Nhất Hào hỏi:

- Vậy hắn đến để làm gì?

- Hắn đến để cầu thân.

Kim Kỳ nói.

- Cầu thân?

- Đúng vậy! Cầu thân!

Kim Kỳ lại nói:

- Nghe nói Triệu cửu gia có một viên minh châu trên tay, chẳng những xinh đẹp vô song, hơn nữa vẫn vô điều xuất chúng.

- Ô!

- Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, đây là chuyện đương nhiên.

Kim Kỳ bỗng nhiên đổi trọng tâm câu chuyện:

- Nhưng mà có điểm kỳ quái.

- Kỳ quái?

Hạ Nhất Hào hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

- Trong võ lâm tất cả đều biết, Triệu cửu gia và Tiêu đại hiệp từ mười năm trước đã kết thành tri giao. Dựa theo điều này, lẽ ra cả hai đã nên sớm kết thành thông gia, vì sao hết lần này tới lần khác lại chọn lúc này.
...

- Chuyện này thì có gì kỳ quái?

Hạ Nhất Hào vẫn chưa hiểu được.

- Chuyện kỳ quái còn ở phía sau kia.

Kim Kỳ có vài phần tự đắc:

- Trước khi Tiêu Lâm Phong đi đến Mục Mã sơn trang, vị thiên kim của Triệu gia kia bỗng nhiên đang đêm lại trốn ra ngoài...

- Cửu đệ!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Đây là sự thật sao?
- Tiểu đệ không dám nói lung tung.
- Vậy là đúng rồi!

Trầm thiên nhạc thở dài nói:

- Vừa rồi tứ đệ cũng nói Triệu cửu gia không được nhiệt tình lắm. Nếu như thật sự có chuyện này, trong lòng y đương nhiên lo lắng, làm gì có tâm tình quản chuyện của chúng ta.
- Cũng có thể như vậy!

Kim Kỳ nói.

- Lão Cửu!

Hạ Nhất Hào bỗng nhiên lại hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, vị Triệu tiểu thư kia vì sao lại trốn khỏi nhà?
- Chuyện này...
- Thế nào? “Bàn tính vàng” mất linh rồi à?
- Không phải mất linh!

Kim Kỳ nói:

- Chỉ là tiểu đệ không muốn người ta nói mình thêm thất đặt điều.
- Cửu đệ!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Chúng ta đều là huynh đệ, có gì mà ngại chứ?

Kim Kỳ chỉ cười mà không nói.

- Lão Cửu!

Hạ Nhất Hào không nhịn được nói:

- Người làm sao thế? Đại ca bảo người nói chứ đâu phải bảo người cười.
- Tứ ca có điểm không biết, đây vốn là một chuyện cười.
- Chuyện cười?
- Đúng vậy!

Kim Kỳ vẫn cười như cũ:

- Triệu cửu gia mặc dù uy chấn võ lâm, là một tấm gương sáng, đáng tiếc gia giáo của y còn chưa nghiêm. Nữ nhi bảo bối của y không ngờ lại thâm yêu một...

Y còn chưa nói hết câu, chỉ nghe “đình” một tiếng, chén cơm trước mặt đột nhiên vỡ ra.

Phân nửa cơm và thức ăn còn lại trong chén bắn tung tóe đầy mặt của y.

Hạ Nhất Hào lập tức xoay người lại, lớn tiếng quát:

- Là ai?

Ánh mắt của y đảo qua bên trái.

Chiếc bàn gỗ dưới mái che bên trái vốn trống không, chẳng biết từ lúc nào đã có một vị thiếu niên áo lam đang ngồi.

Thiếu niên này mặc dù y phục cũng không hoa lệ, nhưng phong thái tuấn lãng giống như ngọc thụ lâm phong.

- Là người sao?

Hạ Nhất Hào trừng mắt quát hỏi.

- Không sai! Chính là tại hạ!

Thiếu niên áo lam lạnh lùng nói:

- Ta nhìn đám tiểu nhân các người không thuận mắt.

- Tiểu nhân?

Kim Kỳ giơ tay áo lên lau nước dơ dính trên mặt, giận dữ quát lên:

- Người nói ai là tiểu nhân?

- Chính là người.

Thiếu niên áo lam thản nhiên nói:

- Ngoài miệng thì người nói không muốn thêm thắt đặt điều, nhưng lại rắp tâm gièm pha, đi đàm tiếu chuyện khuê các của nhà người ta. Lẽ nào đó là quân tử?

- Hừ!

Kim Kỳ bước đến, giận dữ nói:

- Việc này thì liên quan cái rắm gì đến người?

“Xoẹt” một tiếng, y đã rút ra một chiếc bàn tính từ thắt lưng.

Bàn tính màu đen, không phải bằng vàng mà là bằng sắt, khẽ rung lên khiến cho những viên tròn phát ra tiếng leng keng.

- Họ Kim kia!

Thiếu niên áo lam vẫn ngồi yên bất động, trầm giọng nói:

- Người muốn động thủ sao?

- Ồ! Người làm sao biết lão gia đây họ Kim?

- Bởi vì người là Cửu lão gia danh tiếng lẫy lừng.

Thiếu niên áo lam cười nhạt.

- Hừ!

- Không cần ra vẻ như vậy!

Thiếu niên áo lam lại nói:

- Theo ta được biết, Chấn Viễn tiêu cục hiện tại đang lâm vào tình thế khó khăn. Người còn dám ngông cuồng như vậy sao?

- Xú tiểu tử, người quả thật cũng biết không ít!

Kim Kỳ quát lên:

- Nói mau! Người là ai?

- Người nhìn không ra sao?

- Cửu lão gia ta đã sớm đã nhìn ra.

Kim Kỳ nói:

- Nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ là một tên thư sinh mặt trắng vô danh tiểu bối mà thôi.
- Còn tự cho mình tài giỏi, thì ra chỉ là một tên ngu ngốc!
- Người muốn chết!

Kim Kỳ giận dữ quát lên một tiếng, lập tức lao đến, bàn tính trong tay vung lên vẽ ra một vệt sáng màu đen.

- Khoan đã!

Trầm Thiên Nhạc bỗng nhiên gọi lại.

- Đại ca! Đây là...

Kim Kỳ quay đầu lại.

Trầm Thiên Nhạc lại nhìn về hướng thiếu niên áo lam, đứng dậy chấp tay nói:

- Xin hỏi tôn giá là ai?
- Nhất định muốn biết sao?

Sắc mặt thiếu niên áo lam vẫn thản nhiên.

- Tại hạ là Trầm Thiên Nhạc. Vừa rồi cửu đệ có chút mạo phạm, Trầm mỗ xin thay mặt cáo lỗi cùng các hạ!
- Không cần khách khí!
- Xin hỏi tôn tính đại danh?
- Cửu lão đệ của các hạ nói không sai, tại hạ chẳng qua chỉ là một tên tiểu bối vô danh mà thôi.

Thiếu niên áo lam nói:

- Không nói cũng được.
- Tôn giá thần thanh khí爽, cho dù hiện tại vô danh, nhưng ngày sau tất thành đại khí (1). Trầm mỗ quả thật thành tâm muốn kết giao.

(1) Chỉ những người có thể gánh vác trọng trách.

- Ánh mắt của các hạ quả thật nhìn thấy rất xa.

Thiếu niên áo lam nở nụ cười.

- Điều này...
- Được rồi! Các hạ đã thành tâm muốn kết giao, tại hạ cũng không thể cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Thiếu niên áo lam nói:

- Tại hạ là Đinh Khai.

Đinh Khai? Y là Đinh Khai? Trên giang hồ lẽ nào có đến hai Đinh Khai?

Trầm Thiên Nhạc giật mình:

- Nghe danh đã lâu, không ngờ tôn giá quả thật còn trẻ như vậy, hơn nữa...

Xem ra hẳn vẫn chưa từng thấy qua Đinh Khai.

- Hơn nữa cái gì?
- Không có gì!

Trầm Thiên Nhạc rõ ràng vẫn còn nghi hoặc, liền cười nói:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!

- Không!

Thiếu niên áo lam nói:

- Chắc các hạ đã từng nghe nói, Đinh Khai là một lãng tử, còn ta thì không giống, đúng không?

Y trực tiếp nói thẳng ra, khiến cho Trần Thiên Nhạc trái lại không biết nói gì.

- Điều này...

- Lãng tử, lãng tử...

Thiếu niên áo lam cười lớn:

- Đinh mỗ chẳng qua chỉ yêu thích bơi trung vật (2), nơi nào có hứng thì đến, không say không về. Lẽ nào một chút sở thích đó lại gọi là lãng tử?

(2) Vật trong chén, ý muốn nói đến rượu.

Y dường như cảm thán, bỗng nhiên ngâm lên:

- Kháng khái chuốc phiền, ưu tư khó quên, dùng gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang (3)...

(3) Rượu nói chung. Đỗ Khang là người phát minh ra phương pháp ủ rượu.

- Người không chỉ thích rượu mà thôi.

Kim Kỳ bỗng nhiên nói.

- Còn có cái gì?

- Người còn thích nữ sắc.

Kim Kỳ nói:

- Hảo tửu tham sắc, là một tửu sắc đồ không hơn không kém.

- Có chứng cứ không?

Thiếu niên áo lam cũng không tức giận. Có lẽ y đang muốn thanh minh chuyện này, cải chính hình tượng đã bị người khác bẻ cong. Y không hy vọng Đinh Khai trong mắt người khác vĩnh viễn là một lãng tử.

- Chứng cứ? Chuyện này còn phải cần chứng cứ sao?

Kim Kỳ nói:

- Miệng nói xói vàng, tất cả mọi người đều nói như vậy.

- Cho nên người cũng nói như thế, bảo sao thì hay vậy?

- Chỉ ít ta có thể cử đưa ra cả một kho chứng cứ.

- Một kho?

- Nhất định muốn ta nói ra sao?

Y hiển nhiên đã kiêng kỵ cái tên Đinh Khai, không dám tự xưng là Cửu lão gia nữa.

- Nói đi!

- Đây là người yêu cầu ta nói đấy!

Kim Kỳ đã đâm lao thì phải theo lao, liền nói:

- Người dụ dỗ nữ nhi của Triệu cửu gia...

Những lời này hiển nhiên đã phạm vào đại kỵ của thiếu niên áo lam. Chỉ nghe “cạch” một tiếng, ánh bạc chọt lóe lên. Kim Kỳ kêu lên một tiếng, hai chiếc răng cửa đã bị đánh gãy, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Công kích đương nhiên là ám khí, nhưng không ai nhìn thấy rõ đó là vật gì. Xuất thủ nhanh và chuẩn xác như vậy, nếu như không thấy tận mắt thì quả thật không dám tin.

- Người dám đánh người!

Hạ Nhất Hào nhảy bật lên, “cheng” một tiếng, rút ra một thanh nhận linh đao.

Đao lạnh như sương, ánh xanh lưu chuyển, át cả ánh nắng mặt trời.

Đây chính là “Quả Phụ đao”, một cái tên đáng sợ. Chỉ có điều không biết vị thiếu niên áo lam này đã có lão bà hay chưa.

Nhân sinh nếu như có dự cảm, lão bà của y lúc này chắc chắn là đang thấp thỏm bất an.

- Không được động thủ!

Trầm Thiên Nhạc quát lớn.

- Đại ca!

Hạ Nhất Hào kêu lên:

- Nhìn thấy lão cữu bị đánh như vậy, huynh nuốt được cục tức này sao?

- Chuyện này...

Trầm Thiên Nhạc ngắt ra.

Y đương nhiên không nuốt được cơn giận này. Nhưng là một kẻ hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm phong phú, y biết rõ nếu như động thủ thì chỉ sợ sẽ còn chịu khổ nhiều hơn.

Kim Kỳ ôm miệng, cặp mắt tràn ngập những tơ máu, oán hận nhìn chằm chằm vào thiếu niên áo lam.

Trong số bảy người này, chỉ có Hạ Nhất Hào và Kim Kỳ là huynh đệ kết nghĩa với Trầm Thiên Nhạc, bốn người còn lại đều là tiêu sư hạng hai hạng ba của Chấn Viễn tiêu cục, đương nhiên không tiện nói xen vào.

Tại bến phà Mạnh Tân ngày đó, Chấn Viễn tiêu cục nguyên khí đại thương, trong số chín huynh đệ kết nghĩa đã có bốn người bị sát hại. Hôm nay ngoại trừ ba người ở đây, chỉ còn lại lão tam và lão thất tọa trấn tại Lạc Dương tiêu cục.

Không ngờ tại nơi hoang vu này bọn họ lại gặp phải đối thủ, hơn nữa đối thủ của họ còn tự xưng là Đinh Khai.

Đinh Khai trong chốn võ lâm không phải là uy danh hiển hách, cũng không phải kẻ thiên hạ chỉ dám nhìn nghiêng, nhưng trên giang hồ tất cả đều biết hắn là kẻ khó dây vào nhất.

Trầm Thiên Nhạc sau khi cân nhắc tình thế, đành phải kìm nén cơn giận lại.

- Ta vốn không có ý đả thương người, chỉ trách cái miệng của người đáng đánh.

Thiếu niên áo lam chỉ vào Kim Kỳ nói:

- Đinh mỗ và Triệu cô nương tự nguyện yêu nhau, muốn sống bên nhau trọn đời thì có gì không đúng? Chẳng lẽ như vậy gọi là dụ dỗ? Cha mẹ của người sao lại sinh ra một kẻ như người vậy nhỉ?

Kim Kỳ bị mắng ngẩn người ra, không biết phản bác thế nào.

Hạ Nhất Hào không nhịn được liền quát lên:

- Họ Đinh kia, người quả thật khinh người quá đáng! Xem đao!

Y lập tức nhảy vọt lên, vung đao đến tận sống lưng, ánh lạnh lóe lên, chém thẳng vào đỉnh đầu đối thủ.

Thanh đao này không đến ba mươi cân thì ít nhất cũng phải nặng đến hai mươi lăm cân. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, chiếc bàn gỗ đã bị chém thành hai nửa.

Chỉ thấy bóng người chột nhoáng lên, thiếu niên áo lam đã xuất hiện bên ngoài một trượng, giống như đã đứng ở đó ngay từ đầu, thần thái vẫn thản nhiên như trước.

- Một đao này là để cho người trút giận. Làm người nên biết khi nào là đủ, mau thu đao rồi bồi thường chiếc bàn cho người ta đi!

Vì sao thiếu niên áo lam lại nhường y một đao? Bởi vì y không hề nói ra những lời dơ bẩn, cũng không hề đề cập đến chuyện khuê các và tư tình nhi nữ nhà người khác.

Sắc mặt Hạ Nhất Hào lúc xanh lúc trắng. Đang lúc không biết nên làm cách nào xuống đài, Trầm Thiên Nhạc bỗng nhiên quát lên:

- Tứ đệ, đủ rồi!

Sau đó y liền quay sang nhìn thiếu niên áo lam, đồng thời cười khở:

- Đinh huynh, chuyện này dừng ở đây có được không?

- Được!

Thiếu niên áo lam lập tức đồng ý.

Y quả thật không hề muốn giao đấu, nhưng lại không chịu nổi những lời nói khó nghe, vì vậy mới không kiềm chế được lửa giận. Có thể kết thúc như vậy là tốt nhất.

- Đa tạ Đinh huynh!

Trầm Thiên Nhạc khẽ khom người, sau đó vung tay lên:

- Chuẩn bị lên đường đi!

- Khoan đã!

Thiếu niên áo lam bỗng nhiên nói.

- Chẳng lẽ Đinh huynh còn có gì chỉ giáo?

Trầm Thiên Nhạc ngẩn người.

- Chỉ giáo thì không dám.

Thiếu niên áo lam nói:

- Trầm tổng tiêu đầu vội vã như vậy, chẳng hay có việc gấp gì?

- Chuyện này...

- Có phải là vì đồng vàng bạc châu báu kia?

- Đúng vậy!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Chuyện này đã truyền ra khắp giang hồ. Tại hạ đã đoán trước không giấu được Đinh huynh.

- Có manh mối gì không?

- Không có.

- Nói như vậy các vị đi chuyến này vô ích rồi?

- Cũng không hẳn là vậy!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Mục Mã sơn trang Triệu cửu gia đã đồng ý tận lực giúp đỡ. Giang Nam Tiêu đại hiệp cũng đã nhận lời trợ nghĩa truy tìm hung thủ...

- Vậy bọn họ có võ ngực hay không?

- Điều này...

- Theo như tại hạ biết, Giang Nam Tiêu Chấn cơ trí thâm trầm, lời nói gian trá, Triệu cửu gia cũng chẳng còn cái hào tình của ngày xưa. Hai người bọn họ chắc chắn sẽ chẳng giúp được gì cho Chấn Viễn tiêu cực các người.

- Đinh huynh nói như vậy, tại hạ bỗng nhiên hiểu ra. Chỉ tiếc là...

Trầm Thiên Nhạc nhún mày, giống như có lời khó nói.

4. Gió Mây Nhiều Biến Động

- Đinh huynh như đã nhìn rõ ruột gan.

- Tại hạ có một lời muốn hỏi. Chẳng biết Trầm tổng tiêu đầu truy tìm hung thủ là muốn thu hồi số tài sản kia để cứu tế những nạn dân tại Hoàng Hà, hay là muốn báo thù rửa hận cho mười chín mạng người?

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra.

Y không hiểu tại sao đối phương lại hỏi như vậy, lập tức cười khổ nói:

- Tại hạ không hiểu ý tứ của Đinh huynh.

- Điều này rất dễ hiểu.

- Rất dễ?

- Người chết thì không thể sống lại.

Thiếu niên áo lam ngẫm ám chỉ.

- Ồ!

Trầm Thiên Nhạc bỗng nhiên hiểu ra:

- Xin Đinh huynh nói rõ, làm thế nào mới có thể thu hồi số tài sản này?

- Có thể không đề cập đến mười chín mạng người kia hay không?

- Điều này...

Không thể phủ nhận đây quả thật là một vấn đề khó khăn. Trong số mười chín người này có bốn người là huynh đệ kết nghĩa của y, cừu hận này há có thể không báo hay sao?

- Được rồi! Tại hạ chỉ nói đến thế thôi, Trầm tổng tiêu đầu xin cứ từ từ suy nghĩ!

Nói xong thiếu niên áo lam liền xoay người rời đi.

- Đinh huynh xin dừng bước!

Trầm Thiên Nhạc gọi lại.

- Thế nào?

Thiếu niên áo lam quay đầu lại.

“Người chết thì không thể sống lại... Người chết thì không thể sống lại...” Thân thể Trầm Thiên Nhạc khẽ run lên, trong miệng lẩm bẩm, bỗng nhiên mở to hai mắt:

- Được! Tại hạ đáp ứng với Đinh huynh!

Y quả thật nghĩ không ra biện pháp để thu hồi số tài sản kia, đành phải chịu ủy khuất.

- Đáp ứng cái gì?

Thiếu niên áo lam hỏi lại một câu.

- Không đề cập đến mười chín mạng người kia.
- Đây là quân tử nhất ngôn?
- Tại hạ bình sinh không nuốt lời.

Trầm Thiên Nhạc vẽ mặt kích động, giọng nói run run, gần từng chữ:

- Tứ mã nan truy!
- Bốn chữ này các hạ nói ra có vẻ rất không tình nguyện?
- Đúng vậy! Tại hạ quả thật rất không tình nguyện.
- Nhưng dù sao các hạ cũng đã nói ra.
- Tuyệt không nuốt lời!
- Ta hiểu được khổ tâm của các hạ, cũng tuyệt đối tin tưởng các hạ.

Thiếu niên áo lam cũng không khỏi thầm cảm thán, bởi vì y đã ép buộc người ta đáp ứng một chuyện mà người ta không muốn, khó tránh khỏi có vài phần áy náy.

Sau đó y lại nói tiếp:

- Bằng vào thân phận của Trầm tổng tiêu đầu đây, nói ra thì nhất định sẽ giữ lời.
- Bây giờ xin được thỉnh giáo Đinh huynh!
- Tại hạ đã nói đương nhiên cũng sẽ giữ lời.

Thiếu niên áo lam khẽ chau mày, thở dài một tiếng nói:

- Có điều nếu như muốn thu hồi số tài sản kia, cũng không phải chỉ nhấc tay nhấc chân là được.
- Chỉ ít Đinh huynh chắc cũng không phải chỉ là nói suông?
- Đương nhiên!

Thiếu niên áo lam nói:

- Đinh mỗ làm sao dám trêu đùa Trầm tổng tiêu đầu!
- Tại hạ xin được nghe chỉ giáo!
- Không cần khách khí như vậy!

Thiếu niên áo lam nói:

- Tại hạ chỉ có thể chỉ cho Trầm tổng tiêu đầu một con đường sáng mà thôi.
- Như vậy là tốt rồi!

Trầm Thiên Nhạc không dám đòi hỏi xa hơn.

Thiếu niên áo lam cảm khái nói:

- Hiện nay trong võ lâm, có thể thấy việc nghĩa rút đao tương trợ, thay Chấn Viễn tiêu cực các người tìm số tài sản kia về, chỉ có một người.
- Một người?
- Đúng vậy, chỉ có y...

Thiếu niên áo lam nói:

- Chỉ có y mới có dũng khí này, cũng chỉ có y mới có năng lực này.
- Người này là ai vậy?

- Chính là Đinh Khai.

- Chính là Đinh huynh?

Cặp mắt Trầm Thiên Nhạc sáng lên:

- Đinh huynh nói cả nửa ngày, thì ra là nói đến chính mình?

- Không sai! Không sai!

Thiếu niên áo lam ngẩn ra, vừa rồi y hầu như đã quên mất mình chính là Đinh Khai, vội vàng nói:

- Chính là tại hạ.

Y là Đinh Khai sao? Đương nhiên không phải.

Vị thiếu niên áo lam này suýt chút nữa đã lộ ra sơ hở, may mà y kịp thời cảnh giác, sửa chữa sai lầm.

Y không chỉ giả mạo Đinh Khai, mà còn thay Đinh Khai nhận lấy vụ buôn bán khó khăn này, mang thêm cho hắn một gánh nặng. Nếu như không có tương giao, sao có thể tự mình chủ trương như vậy?

- Đinh huynh!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Không biết đã có manh mối gì về số tài sản kia chưa?

- Manh mối thì có, nhưng lại không rõ ràng lắm.

- Tại hạ xin được lắng nghe!

Sắc mặt của thiếu niên áo lam khẽ biến đổi, hiển nhiên khó trả lời, bởi vì y vốn không phải là Đinh Khai. Cho dù thật sự là Đinh Khai, hắn cũng sẽ không nguyện ý nói ra tình hình cụ thể.

Trong lúc y đang do dự, từ phía xa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã. Chỉ thấy trên sơn đạo bụi bay cuộn cuộn, vài thớt tuấn mã đang phi đến.

Sắc mặt của thiếu niên áo lam khẽ biến đổi, bỗng nhiên nói:

- Việc này để sau hãy bàn. Xin các hạ ngay trong hôm nay nhanh chóng chạy về hướng nam năm mươi dặm, đến Vô Cùng cốc trong Vô Danh sơn một chuyến.

Lời vừa dứt, thân hình của y đột nhiên vọt lên, chỉ thấy người đi như bụi, chỉ nửa khắc đã ở bên ngoài mấy chục trượng.

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra. Năm thớt khoái mã trên đường cũng đã phi nhanh đến.

Dẫn đầu là một trung niên mặc y phục màu xanh, là trang phục của văn sĩ. Bốn người cưỡi ngựa phía sau đều mang binh khí, thân mặc kình trang.

- Ồ!

Trầm Thiên Nhạc đưa mắt nhìn, lập tức cao giọng gọi:

- Người tới là Giang tổng quản sao?

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!

Văn sĩ trung niên kia ghìim dây cương, giắt mạnh bàn đạp nhảy xuống ngựa, cười nói:

- Thì ra là Trầm tổng tiêu đầu.

Người này tuy có dáng dấp văn sĩ, nhưng thân pháp lại rất nhẹ nhàng.

- Giang huynh muốn đi đâu?

- Còn không phải là ra sức vì Trầm huynh sao?

Giang tổng quản nói:

- Sau khi nhân huynh đi, cửu gia lập tức phát động toàn bộ nhân thủ trong trang thăm dò khắp nơi, nói không chừng nay mai cửu gia còn tự thân xuất mã.

Nguyên lai người này tên là Giang Thiên Hổ, là tổng quản của Mục Mã sơn trang, tâm phúc của Triệu cửu gia, cũng là nhân vật đặc lực số một của y.

- Làm phiền Giang huynh, quả thật là áy náy!

Trầm Thiên Nhạc kinh sợ nói:

- Không ngờ vì việc của Trầm mỗ lại phải kinh động đến cả cửu gia, đại ơn đại đức như vậy không biết lấy gì báo đáp?

- Chuyện này không cần!

Giang tổng quản nói:

- Cửu gia là người có danh vọng trong đương kim vô lâm, là tấm gương mà người trong giang hồ hướng tới, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, tất nhiên không thể chối từ. Chỉ đáng tiếc...

- Thế nào?

- Đáng tiếc cửu gia chỉ là một con người, cũng không phải là thần.

Giang tổng quản nhú mày nói:

- Chấn Viễn tiêu cục các vị lại không hề có manh mối nào.

- Đúng đúng đúng!

Trầm Thiên Nhạc không khỏi chán nản:

- Quá độc ác! Một người cũng không lưu lại.

- Tìm kiếm như vậy chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Giang tổng quản thở dài nói:

- Ngay cả cửu gia xuất mã, cũng chưa chắc...

- Tại hạ biết, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Ý của tại hạ là ngoài những ngọc khí kia, mười vạn lượng bạc không phải là một con số nhỏ, chung quy khó tránh khỏi để lộ ra...

- Trên bạc có in ký hiệu không?

- Chuyện này thì không có.

- Trầm huynh! Việc này khó khăn đấy!

Giang tổng quản lắc đầu, không đồng ý nói:

- Thiên hạ tài phú rất nhiều, người có bạc, người khác cũng có, người tìm được bạc, người khác cũng có thể tìm được.

- Điều này...

- Trầm huynh cũng đừng chán nản!

Giang tổng quản nói:

- Huynh đệ trải qua một ngày truy xét, ngược lại phát hiện một nhân vật khả nghi.

-Ồ! Là ai?

- Đinh Khai.

- Đinh Khai?

Đám người Trầm Thiên Nhạc đồng thanh kinh ngạc.

- Thế nào? Các người không biết Đinh Khai?

Giang tổng quản nói:

- Đinh Khai này háo rệu tham sắc, xưng là lãng tử, tại giang hồ cũng có chút danh tiếng.

- Giang huynh có biết người đó ở đâu không?

Trầm Thiên Nhạc hỏi trước.

- Không biết! Không biết!

Giang tổng quản nói:

- Huynh đệ vừa rồi không phải đã nói sao? Hắn là một lãng tử, lưu lạc chân trời, bốn biển là nhà, có quỷ mới biết được hắn ở nơi nào.

- Không dối gạt Giang huynh.

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Tại hạ từ lâu đã nghe đến tên Đinh Khai nhưng chưa bao giờ gặp gỡ, ngày hôm nay lại không hẹn mà gặp...

- Ngày hôm nay?

Giang tổng quản chợt ngẩn ra.

- Đúng vậy! Đinh Khai vừa mới rời khỏi đây.

- Vừa mới?

Giang tổng quản sắc mặt khê biến:

- Trầm huynh xin nói rõ một chút, hắn thật sự vừa mới rời khỏi đây?

- Tại hạ không nói sai, Giang huynh cũng không có nghe sai.

“Có loại chuyện này?” Giang tổng quản suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

- Không đúng! Không đúng! Tiểu tử này lẽ nào có thuật phân thân?

Y hiển nhiên có chút khấn trương, nói năng lộn xộn. Vừa rồi rõ ràng đã nói có quỷ mới biết Đinh Khai ở nơi nào, lúc này lại kết luận Đinh Khai không nên xuất hiện ở đây, hiển nhiên đã sớm biết Đinh Khai ở nơi nào.

Trầm Thiên Nhạc nhìn y, không biết là giả vờ ngu ngốc hay là tâm phiền ý loạn, vẫn không hề lưu ý đến sơ hở trong lời nói của đối phương.

- Trầm huynh!

Giang tổng quản lại hỏi:

- Huynh có thể xác định hắn là Đinh Khai sao?

- Tại hạ đã nói qua, tại hạ vốn không biết Đinh Khai.

- Vậy là...

- Là do hắn nói.

- Do hắn?

- Vừa rồi còn vì một chuyện nhỏ dẫn đến tranh chấp, một lời không hợp, hắn liền xuất thủ đánh bay hai chiếc răng cửa của cửu đệ.

Trầm Thiên Nhạc đưa tay chỉ vào Kim Kỳ. Kim Kỳ vẫn che miệng, không nói lời nào.

- Chuyện nhỏ gì?

- Chuyện này... chuyện này...

Chuyện khuê các của Mục Mã sơn trang Triệu gia, Trầm Thiên Nhạc đương nhiên không dám tùy tiện nói.

- Trầm huynh! Việc này cực kỳ quan trọng, xin cứ nói thẳng ra đừng ngại!

Giang tổng quản hai mắt như đao, không hề chớp nhìn thẳng qua.

- Chuyện này... chuyện này...

Hai gò má Trầm Thiên Nhạc đỏ bừng:

- Chỉ trách cửu đệ của tại hạ lắm miệng, không biết từ nơi nào nghe được một số tin đồn, nói là... nói là tiểu thư của cửu gia...

- Thì ra là thế!

Giang tổng quản chẳng những không trách cứ, hơn nữa không đợi Trầm Thiên Nhạc nói xong, lập tức cắt ngang câu chuyện.

- Đúng vậy!

Trầm Thiên Nhạc thở phào nhẹ nhõm.

- Đinh Khai này vì vậy mà xuất thủ?

- Đúng vậy!

- Tốt lắm! Trầm huynh!

Giang tổng quản dường như cảm thấy rất hứng thú:

- Huynh nói một chút xem, Đinh Khai này hình dáng như thế nào?

- Hắn có vóc người nhỏ gầy, giống như một thư sinh nho nhã.

Trầm Thiên Nhạc suy nghĩ một chút, lại nói thêm:

- Nhưng phong thái và tướng mạo lại là bình sinh hiếm thấy.

Hai mắt Giang tổng quản sáng lên:

- Y phục thì sao?

- Hắn mặc y phục màu lam, mặc dù không hoa lệ gì, nhưng lại rất chỉnh tề sạch sẽ, hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Hắn không giống như lãng tử mà giang hồ đồn đại.

- Há há! Đương nhiên là không giống, bởi vì Đinh Khai vốn là một tên quỵ lụy thôi.

Giang tổng quản như đã hiểu rõ huyền ảo bên trong, không hề truy hỏi, ánh mắt xoay chuyển nói:

- Hắn đã đi về hướng nào?

- Bên này.

Trầm Thiên Nhạc đưa một ngón tay chỉ về hướng tây.

- Đuổi theo!

Giang tổng quản vung tay lên, đồng thời vọt người nhảy lên yên ngựa. Nhất thời con ngựa hoảng sợ hí lên, phi đi như gió.

- Kỳ quái! Kỳ quái!

Trầm Thiên Nhạc nhìn đám bụi mù bốc lên phía xa:

- Giang tổng quản này...

- Đại ca!

Hạ Nhất Hào liền nói:

- Theo tiểu đệ thấy, người này cũng không phải bôn ba vì chuyện của chúng ta.

- Ngu huynh cũng nhìn ra.

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Chỉ là không biết người này rốt cuộc đang làm chuyện thần bí gì.

- Rất lạ.

Hạ Nhất Hào chỉ nói hai chữ này.

- Tứ đệ!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Đệ thấy Đinh Khai vừa rồi thế nào?

- Là giả.

- Thái độ của Giang tổng quản cũng như vậy.

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Quái lạ chính là người này thân thủ bất phàm, vì sao lại phải giả mạo người khác?

- Tiểu đệ không dám đoán lung tung.

- Đi thôi!

Trầm Thiên Nhạc ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Chúng ta phải đến Vô Danh sơn trước giờ Thân.

- Đại ca! Sao vậy?

Hạ Nhất Hào nói:

- Biết rõ hắn là giả, huynh còn tin lời hắn nói?

- Ngu huynh thà rằng tin là có. Hắn là Đinh Khai cũng tốt, không phải Đinh Khai cũng tốt, chí ít trong chuyện này nhất định có huyền cơ, bởi vì hắn không cần thiết phải gạt chúng ta chạy không công hơn năm mươi dặm.

Y thân là Tổng tiêu đầu của Chấn Viễn tiêu cục, đã từng vào nam ra bắc, nắm giữ toàn cục, dù sao cũng rất có kinh nghiệm.

Hạ Nhất Hào không nói lời nào.

Kim Kỳ đã bôi thuốc kim sang giảm đau, cũng không có ý kiến gì, hai cái răng cửa này đối với y hiển nhiên là một đả kích rất lớn.

Vì vậy bảy người bảy ngựa liền tiến lên một con đường núi ngoằn ngoèo.

oOo

Bạch phu nhân đã tẩy đi một thân gió bụi, sửa sang lại dung mạo.

Vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi này hầu như không lúc nào quên chải chuốt, giữ gìn dáng vẻ quyến rũ của bà ta.

Dung mạo xinh đẹp là tiền vốn của nữ nhân, Bạch phu nhân lại càng quý trọng món quà mà thượng thiên ban cho này.

Lúc này bà ta đang ngồi trước gương trang điểm. Làn da trắng như tuyết, đôi môi hồng nhuận, mày liễu mắt phượng, thân thể phong mãn, đường cong lả lướt, nhìn vào tấm gương tròn lớn phía trước, chỉ giống như một thiếu nữ thanh xuân hai bảy hai tám tuổi.

Bà ta đương nhiên biết Mật Nhi đã rơi vào tay Đinh Khai, nhưng vẫn không lo lắng.

Trên hành lang bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân lộp cộp, càng lúc càng gần. Bạch phu nhân không quay đầu lại, bởi vì bà ta đã biết người tới là ai.

Bà ta đang đợi người này.

Rèm châu khê lay động, bước vào là một người có thân hình cao lớn, mặc y phục màu xanh, khuôn mặt được che lại bằng một tấm vải đen.

- Hà hà! Thơm quá!

Người áo xanh hít hít vài cái.

- Hoa nhà đương nhiên không có hương như hoa dại.

Bạch phu nhân vẫn không quay đầu lại, cười khúc khích, từ bên trong chiếc gương tròn lờ mờ mắt một cái:

- Tôi là một đóa hoa dại mà.

- Được! Hái về cắm trong bình sẽ biến thành hoa nhà.

- Lão gia tử, ông muốn hái thật sao?

- Muốn chứ!

Người áo xanh cười ha hả:

- Lão phu muốn đã lâu, muốn chết đi được...

- Không được!

Bạch phu nhân nói:

- Hoa hái xuống rồi, sinh cơ đã đứt, sẽ tàn úa, sẽ khô héo...

- Vậy thì nhỏ tận gốc đem về trồng trong hoa viên nhà lão phu.

- Cũng không được!

Bạch phu nhân cười nói:

- Tôi thích sinh trưởng tại nơi hoang dã, tự do tự tại, đón gió phát phơ...

- Cũng thích ong vờn bướm lượn...

- Lão gia tử!

Sắc mặt Bạch phu nhân trầm xuống, sáng giọng nói:

- Vậy ông là ong hay bướm thế?

- Hà hà! Lão phu là một con ong vò vẽ.

- Không phải!

Bạch phu nhân nói:

- Là một con cóc.

- Cũng đúng! Cũng đúng!

Người áo xanh cười lớn, nắm lấy cánh tay mịn màng như bạch ngọc của Bạch phu nhân:

- Là con cóc chuyên ăn thịt thiên nga.

- Được rồi! Lão gia tử, đừng đùa nữa!

Bạch phu nhân xoay người lại:

- Nên nói chuyện chính đi!

- Nói chuyện gì?

- Ông nói xem nên làm thế nào để đối phó với Đinh Khai?

- Nàng không đối phó được sao?

- Đúng vậy! Mềm cứng gì tôi cũng đều đã thử qua.

Bạch phu nhân nhú mày nói:

- Trước tiên là nói về cứng, một trận lửa lớn như vậy mà vẫn đốt không chết hắc...

- Lão phu không tin.

Người áo xanh nói:

- Hắc không có thành tinh, chẳng qua vận khí tốt mà thôi.

- Còn nói đến mềm...

Bạch phu nhân tiếp tục nói:

- Trước tiên tôi đáp ứng cho hắc ba ngàn lượng bạc, sau đó lại tăng lên năm ngàn lượng, vậy mà hắc lòng tham quá lớn, nhất định muốn thu toàn bộ danh sách.

- Hừ! Tiểu tử này...

- Lão gia tử, đừng hừ nữa!

Bạch phu nhân nói:

- Ông nói nghe xem, làm thế nào để đối phó với tên quỷ phiền phức này?

- Chuyện này...

Người áo xanh nói:

- Lão phu phải suy nghĩ một chút.

- Nghĩ?

Bạch phu nhân nhếch miệng cười:

- Muốn nghĩ bao lâu?

- Thế nào? Nàng cho rằng lão phu sợ hắc?

- Ông đương nhiên không sợ hắc.

Bạch phu nhân nói:

- Đáng tiếc ông cũng không dám ra mặt, sợ hắc nhìn thấu ông. Thật ra...

- Thật ra thế nào?

- Nghe ý tứ của hắc...

- Ý tứ?

- Hắc nói đêm đó khi sự việc xảy ra, hắc có mặt ở ngay hiện trường, hơn nữa ngụ ý trong lời nói hiển nhiên đã biết là ai làm...

- Hắc dám chỉ tên nói họ là lão phu?

- Điều này thật không có.

- Thách hấn cũng không dám.

Người áo xanh nói:

- Hấn rất tinh ranh, không nói ra chính là thông minh.

- Lão gia tử, nói vậy là sao?

- Hấn giả bộ hồ đồ, cũng hy vọng lão phu giả bộ hồ đồ. Hấn không chỉ rõ là do lão phu làm, lão phu đương nhiên cũng không tiện đứng ra đối phó hấn...

- Lão gia tử, ông nói sai rồi?

- Sai? Sai ở chỗ nào?

- Cũng có thể là ông cố ý sai.

Bạch phu nhân chớp chớp hàng lông mi thật dài, cười nói:

- Theo quan điểm của tôi, hấn không nói ra, không muốn tìm chính chủ là vì một người khác, chứ không phải là sợ lão gia tử ông...

- Nàng muốn nói cái gì?

- Lão gia tử! Tôi chỉ nói sự thật. Tiểu Đinh hấn...

- Tiểu Đinh?

Người áo xanh nói:

- Nàng gọi thật là thân thiết.

- Ôi! Lão gia tử, ông ăn phải giấm chua rồi à? Người khác đều gọi như vậy mà!

Bạch phu nhân lườm mắt nhìn:

- Nếu như tôi mệnh tốt, nhi tử cũng đã lớn bằng hấn rồi.

- Vậy sao không nhận hấn làm con nuôi?

- Không được!

Bạch phu nhân cười khanh khách nói:

- Nhi tử nghịch ngợm phiền phức như vậy tôi cũng không muốn.

- Nàng không muốn?

- Không muốn! Quá bướng bỉnh.

- Hấn đồng ý sao?

Người áo xanh cười ha hả:

- Hoành Ba! Lão phu mặc dù đã hơn năm mươi, nhưng tinh lực vẫn còn chưa suy, không bằng chúng ta hiện tại bắt đầu...

- Bắt đầu cái gì?

- Tự mình sinh một đứa.

- Lão gia tử!

Bạch phu nhân bật cười, cười đến chiếc eo như rắn nước cũng cong lên:

- Tôi đã phiền đến chết, ông còn đùa như vậy!

- Nàng phiền cái gì?

- Làm sao không phiền?

Bạch phu nhân nói:

- Tiểu Đình này không tìm chính chủ, hết lần này tới lần khác lại cứ tìm tôi. Hôm nay Mật Nhi đã rơi vào tay của hắc. Con bé này luôn rất ngoan, giống như là con gái của tôi...

- Được rồi!

Người áo xanh trầm giọng nói:

- Nàng cứ nhìn xem tiểu tử này còn ra vẻ được bao lâu.

- Thế nào?

- Người khác không biết, lẽ nào nàng cũng không biết?

Người áo xanh hừ một tiếng:

- Mười năm nay, những kẻ dám xúc phạm đến lão phu có mấy người thoát được khỏi bàn tay của lão phu?

Khẩu khí lớn như vậy, người này rốt cuộc là ai?

Bạch phu nhân nói:

- Lão gia tử! Cũng không phải tôi cố ý làm ông tức giận, nhưng Giang Nam Tiêu Chấn quả thật không để ông vào mắt.

- Hừ! Tên rùa đen Tiêu Chấn...

- Theo tôi được biết, lần này Tiêu Chấn hình như muốn xen vào việc của chúng ta.

- Hắc dám?

Người áo xanh cắn răng nói:

- Nếu như hắc dám, lão phu sẽ khiến cho hắc phải hối hận.

- Lão gia tử có diệu kế gì?

- Ha ha! Thiên cơ bất khả lộ.

- Ôi!

Bạch phu nhân bĩu môi:

- Người ta một lòng hướng về ông, lo lắng cho ông, không ngờ ông lại xem tôi như người ngoài...

- Ha ha... ha ha...

Người áo xanh cười lớn:

- Lão phu không muốn xem nàng là người ngoài, thế nhưng nàng lại không nguyện ý...

- Đừng nói lung tung nữa! Mau nói đi!

- Nói cái gì?

- Ông không nói tôi sẽ không để ý đến ông nữa.

Bạch phu nhân sầm mặt xuống.

- Được được! Ta nói!

Người áo xanh lên tiếng:

- Nàng luôn luôn bằng tuyết thông minh, chẳng lẽ không biết trong hồ lô của lão phu có thuốc hay không?

- Trong hồ lô của ông có thuốc hay không?

- Không có?

Người áo xanh nói:

- Nàng coi thường coi thường lão phu như vậy sao?
- Tôi nào dám?
- Không dám sao?
- Thuốc có rất nhiều loại, có độc dược cũng có lương dược, có thể giết người cũng có thể cứu người.

Bạch phu nhân nói:

- Trong hồ lô của ông căn bản là có một loại dược...
- Là cái gì?
- Là một hồ lô xảo trá.
- Nói rất hay! Nói hết đi!

Người áo xanh chẳng những không tức giận, trái lại cười lớn:

- Trong võ lâm hiện nay không ai dám ở trước mặt lão phu nói nửa câu bất kính, không nghĩ tới lão phu lại phải hạ mình dưới một phụ nữ như nàng.
- Vậy sao?

Bạch phu nhân nở nụ cười.

- Ha ha! Chuyện này còn giả được sao?

Người áo xanh cười nói:

- Nàng xem! Nàng nói lão phu thành xấu xa như vậy, lão phu cũng không dám tranh luận.

Người này rất biết lấy lòng, không hổ là một tay hái hoa lão luyện.

Nam nhân thông minh thỉnh thoảng nhún nhường trước mặt nữ nhân mà mình thích, tại một phương diện khác lại có thể được bồi thường thoải mái.

- Lão gia tử, ông ngàn vạn lần đừng tưởng thật!

Bạch phu nhân nói:

- Tôi nói chỉ là nói đùa nói dối, cho dù ông xấu xa đối với người trong thiên hạ, cũng không xấu với tôi...

Quả nhiên, lời nói đã thành dễ nghe.

- Ủm! Coi như có chút lương tâm.

Người áo xanh lên tiếng:

- Xem ra diệu kế này của lão phu không thể không nói.

Bạch phu nhân nhìn y, thản nhiên mỉm cười.

Bao nhiêu năm nay, bà ta lợi dụng mỹ sắc của mình lẫn lộn trên giang hồ, không chỉ nhìn thấu được tâm lý của nam nhân, khi lỏng khi chặt, thu phóng tự nhiên, hơn nữa nhấn mặt nhú mày đều tràn ngập phong tình vô hạn.

Nữ nhân khéo léo như vậy, đương nhiên mọi việc đều thuận lợi.

Người áo xanh mặc dù là một lão hồ ly, nhưng y dù sao cũng là nam nhân, hơn nữa Bạch phu nhân lại đang hợp khẩu vị của y.

- Tiểu tử Đinh Khai kia có đúng là đi Vô Danh sơn hay không?
- Đúng vậy!

Bạch phu nhân nói:

- Là con bé Mật Nhi nhanh trí ứng biến, nghĩ cách kéo dài thời gian để chờ lão gia tử đến...

- Lão phu không phải đã đến rồi sao?
- Đến đây thì nói làm gì, phải đến Vô Danh sơn kìa!
- Muốn lão phu đi?
- Vô Cùng cốc trong Vô Danh sơn loạn thạch cheo leo, lão gia tử có thể ẩn thân ở chỗ tối hạ thủ...
- Hạ thủ cái gì?
- Ồ!

Bạch phu nhân ngăn ra:

- Lão gia tử, ông nói gì vậy? Lẽ nào lại để Mật Nhi mất mạng một cách vô ích như vậy?
- Sẽ không!
- Sẽ không?
- Yên tâm đi! Nàng cho là lão phu không quan tâm đến Mật Nhi sao?

Người áo xanh cười lớn:

- Binh quý thần tốc, lão phu đã sớm phái người đón đầu rồi.
- Phái người?

Bạch phu nhân nói:

- Lão gia tử, ông phái ai?
- Một vị thiếu niên hào kiệt.
- Thiếu niên hào kiệt?

Bạch phu nhân nói:

- Thủ hạ của lão gia tử lúc nào thu nạp một tinh binh như vậy?
- Là từ Giang Nam tới.
- Giang Nam?
- Hắn gọi là Tiêu Lâm Phong.
- Là hắn?

Bạch phu nhân vừa mới vui mừng, lập tức lại hóa thành chán nản:

- Lão gia tử! Chủ ý của ông thật hay, không ngờ lại phái một hảo thủ như vậy! Ông có biết không, hắn đã là bại tướng của Đinh Khai rồi?
- Ồ?
- Tôi lại cảm thấy kỳ quái, làm sao mà hắn dám đi?
- Hắn đương nhiên là dám.

Người áo xanh nói:

- Thứ nhất, lão phu đã tạm thời dạy hắn vài yếu quyết chiến thắng, còn phái thêm cho hắn hai trợ thủ. Thứ hai, tiền tài động lòng người, lão phu đã đáp ứng cho lão gia tử Tiêu Chấn của hắn một phần tài sản. Thứ ba, sau khi hắn thu thập Đinh Khai lập tức có thể dương danh giang hồ...
- Ông đã dạy hắn yếu quyết gì?
- Danh từ mới mẻ, nghe rất kinh người.
- Có tác dụng sao?

Người áo xanh cười lớn:

- Chỉ cần hấn có gan đi là đủ rồi.
- Đủ sao?

Bạch phu nhân ngẩn ngơ.

- Nếu như Đinh Khai chết trong tay hấn, xem như là hấn gặp may. Còn nếu như hấn chết trong tay Đinh Khai, ha ha...

Người áo xanh cười lớn, cực kỳ đắc ý:

- Vậy thì...
- Vậy thì xem như đúng với ý của ông.

Bạch phu nhân ánh mắt xoay chuyển:

- Hay cho một cái độc kế.
- Vì sao không nói là diệu kế?
- Vừa độc vừa diệu.

Bạch phu nhân khen:

- Lão gia tử! Ông quả không hổ là người đa mưu túc trí, có thể không đánh mà thắng, năm tháng nhàn nhã vẫn như trước ngạo thị giang hồ. Lần này lại có thể khiến cho Tiêu Chấn đi tìm Đinh Khai liều mạng.
- Lão phu không muốn năm tháng nhàn nhã.
- Không muốn?

Bạch phu nhân nói:

- Ông muốn cái gì?
- Lão phu muốn...

Người áo xanh cười lớn:

- Trước tiên dọn đồ nhà bếp làm một chút rượu và thức ăn, lão phu muốn “cô vương say rượu đào hoa cung”...

Trong tiếng cười lớn, y liền đưa tay kéo lấy Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân mặt nhăn như tơ, cũng thuận tiện nghiêng qua.

oOo

Núi cao trập trùng như bình phong, nối liền đến mây, thế núi vô cùng hiểm ác.

Trong sơn cốc loạn thạch sừng sững, có khối giống như vượn ngồi, có khối giống như hổ phục, có khối như răng nanh ác quỷ, như ngón tay của cự linh.

Núi này chính là Vô Danh sơn, cốc này gọi là Vô Cùng cốc.

Lúc này đã gần giữa trưa, loạn thạch và cát đá vụn thỉnh thoảng lại lóe lên trong ánh dương quang, giống một mảnh cát vàng.

Cát đá nóng rực, đi bên trong có cảm giác ngọt ngào hít thở không thông.

- Tiểu nữ nhi!

Lâu Đại Chiêu kêu lên:

- Đừng tưởng rằng lão tử không biết phương vị, đi tới đi lui, hình như vẫn ở tại cái địa phương quỷ quái này.
- Không phải!

Mật Nhi nói:

- Chỉ là thoát nhìn không sai biệt lắm, bởi vì hình dạng của những tảng đá này đa số đều giống nhau.
- Đúng! Tảng đá có thể giống nhau.

Đinh Khai nói.

- Vẫn là Tiểu Đinh hiểu chuyện!
- Cũng có chuyện không hiểu.

Đinh Khai chỉ vào một khối cự thạch cao chừng hai trượng sừng sững phía trước, lạnh lùng nói:

- Tảng đá này có chút quái lạ. Khi chúng ta đi qua lần đầu, nó chỉ có một vết dao, sau đó lại có hai vết, bây giờ đã là ba vết rồi.

Dứt lời hắn liền vung chủy thủ trong tay lên, đi đến tảng đá kia vạch lên một vết thứ ba.

Thì ra hắn đã sớm lưu lại ký hiệu, đây là lần thứ ba quay lại nơi này.

Mật Nhi ngẩn người, nhất thời sợ hãi.

Nàng quả thật là muốn kéo dài thời gian, vì vậy mới cố ý chỉ điểm cho Lâu Đại Chiêu đi tới đi lui tại phiến loạn thạch mệnh mông này.

Bởi vì nàng biết, khi nàng rơi vào tay Đinh Khai Bạch phu nhân vẫn chưa đi xa, nhất định sẽ nghĩ cách đến đây cứu nàng.

Mà phiến cự thạch lởm chởm này lại giống như một mê hồn trận, đặc biệt là giữa ban ngày càng khó tìm ra phương vị.

Không ngờ Đinh Khai lại dễ dàng vạch trần trở quỷ của nàng.

- Hừ! Ta đã sớm biết, ngươi nếu như nói thật, thiên hạ này chắc chẳng có ai nói dối.

Đinh Khai cười lạnh một tiếng:

- Bây giờ nói thế nào?
- Tôi... tôi...

Mật Nhi lắp bắp:

- Đinh... Đinh đại gia, sơn động kia...
- Sơn động gì?
- Sơn động giấu châu báu...
- Hừ! Còn muốn lừa gạt nữa sao?
- Không... Không phải!

Mật Nhi hàm răng run lên:

- Bởi vì... bởi vì... tôi chỉ ghé qua có một lần...
- Đừng nói lòng vòng!

Đinh Khai lên tiếng:

- Bỏ cô ta xuống đi!

Câu nói phía sau đương nhiên là nói với Lâu Đại Chiêu, dĩ nhiên là còn có đoạn tiếp theo.

Mật Nhi hoảng sợ kêu lên:

- Đinh... Đinh... Đinh đại gia... ngài... ngài là vị đại anh hùng. Tôi... tiểu nữ...

Nàng nói còn chưa dứt lời, đã bị Lâu Đại Chiêu ném mạnh xuống đất.

- Tiểu Đinh! Chuyện này nhường cho ta đi!

Cặp lông mày rậm của Lâu Đại Chiêu nhướng lên, lớn tiếng nói:

- Lão tử muốn nhìn xem đao kiếm lướt qua loại da thịt mềm mại này rồi cuộc có tư vị gì...

- Người thật sự muốn sao?

Đinh Khai hỏi hần.

- Đúng vậy! Ta thèm đến chảy nước miếng, thèm muốn chết.

- Được! Nhường người thì nhường người!

Đinh Khai nói:

- Nhưng lần này không muốn người rạch mặt cô ta...

- Muốn thế nào?

- Cắt mũi của cô ta.

Trong ngũ quan của con người, phần cao nhất chính là mũi, bị cắt mũi là chuyện đáng sợ cỡ nào. Mật Nhi vừa nghe được, giống như sấm sét giữa trời quang, cả người chấn động, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Thật sự có một sơn động cắt dấu châu báu tài vật sao, hay là ngay từ đầu nàng đã nói dối?

Nếu thật sự như vậy, gần nơi đó tất nhiên phải có thủ vệ nghiêm mật.

Đinh Khai ngay từ đầu đã không tin. Hần làm như vậy đơn giản chỉ muốn dùng con cá nhỏ Mật Nhi này để câu con cá lớn.

Con cá lớn này đương nhiên chính là Bạch phu nhân.

Hần biết chỉ có khống chế được Bạch phu nhân mới có thể lấy lại số tài vật kia. Vì vậy mặc dù hần cố làm ra vẻ, những cũng không thật sự muốn cắt chiếc mũi của Mật Nhi, hoặc là lưu lại mấy vết dao. Hần luôn luôn không thích loại chuyện tàn nhẫn này, chỉ chờ mong Bạch phu nhân xuất hiện.

Theo hần suy đoán, Bạch phu nhân lòng dạ quỷ quyệt, nhất định sẽ không muốn mất một trợ thủ trung thành như vậy.

Ngay cả khi Bạch phu nhân không đến, nhất định cũng sẽ có hảo thủ do bà ta phải đến.

Cho nên hần mới giả vờ tàn nhẫn, đồng thời ngấm đề cao cảnh giác, vận dụng thính giác nhạy cảm chăm chú lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Bên trong loạn thạch ngang dọc, thị lực đã mất đi công hiệu, chỉ có lỗ tai là hữu dụng nhất.

Quả nhiên, hần đã nghe được tiếng chân.

Tiếng chân rất nhẹ rất nhỏ, giống như một con mèo từng bước tiến tới.

Bên trong khu vực đầy cát đá này, trừ phi là đối phương có khinh công đạp lá qua sông kinh thể hải tặc, bằng không thì ít nhiều cũng sẽ phát ra một chút âm thanh.

Tới không chỉ có một người, ít nhất phải có đến bảy tám người, hơn nữa đã ở bên ngoài mười trượng.

5. Thiên Lý Truyền Hương

Lâu Đại Chiêu tỏ ra sốt ruột.

- Được thôi!

Đinh Khai trong miệng đáp ứng, nhưng lại không giao chủ thủ ra:

- Người có biết cắt mũi thế nào không?

Vừa nói hần vừa dùng mắt ra hiệu, đồn thời nhếch miệng về bên trái.

Lâu Đại Chiêu giật mình, lập tức hiểu ý kêu lớn:

- Cắt mũi lẽ nào còn có học vấn?

- Sao lại không có?

Đinh Khai nói:

- Phải gọt từ dưới gọt lên, như vậy mới được bằng phẳng, không cần dùng đến nhát thứ hai.

Mật Nhi nghe đến nổi da gà, sợ đến mức hồn phi phách tán.

- Há há! Người làm như là một chuyên gia cắt mũi vậy.

Lâu Đại Chiêu ngẫm vận chân khí, ngưng thần đề phòng.

- Đến rồi!

Đinh Khai đột nhiên quát khê một tiếng.

Nói đến là đến, quả nhiên đã đến.

Chỉ nghe “vút vút!”, bảy tám thanh ám khí dài ngắn không đều nhất tề phóng đến.

Thế tới mạnh mẽ, xé gió phát ra tiếng rít, trong đó không ngờ còn có hai thanh trường mâu.

Lâu Đại Chiêu đã sớm phòng bị, thân hình nhún một cái bay ra bên ngoài chín thước, vòng qua một khối cự thạch nghiêng nghiêng cao khoảng hơn một trượng.

Đinh Khai xoay tròn thân thể, bắt được một thanh trường mâu.

Bảy tám thanh ám khí thất bại, lập tức vang lên hai tiếng “vù vù”, phía sau một khối cự thạch bên phải lại nhảy ra hai người.

Đây là hai đại hán mặc kinh trang, mỗi người đều cầm một thanh cương đao sống dày.

Hai thanh cương đao đồng thời chém về phía Lâu Đại Chiêu.

“Vù, vù, vù, vù!”

Tiếp đó lại có bốn người nhảy ra, một thanh Tuyên Hoá phủ, một cây Luyện Tử thương, còn có bốn thanh trường kiếm.

Bốn người này cũng mặc trang phục như nhau, đồng loạt hét một tiếng, từ hai bên trái phải phía tây công đến.

Bốn thanh binh khí phối hợp với nhau rất nhuần nhuyễn, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện.

- Ha ha...

Đinh Khai bỗng nhiên cười lớn:

- Quả thật nghĩ không ra lại là Tiêu công tử giá lâm.

Nguyên lai hần liếc mắt đã nhìn ra, sáu đại hán này chính là mấy tùy tùng của Tiêu Lâm Phong đã gặp ở Hạnh Hoa Thôn.

Tùy tùng đã hiện thân, chủ nhân đương nhiên cũng đến.

Trong tiếng cười, Đinh Khai xoay người tung ra một cước, đá văng một thanh Tuyên Hoá phủ, cán búa xoay chuyển lại đập vào một thanh trường kiếm.

Hắn mặc dù bên người không mang theo binh khí, nhưng giơ tay nhắc chân đều nhìn thấy công phu.

Mặt khác, Lâu Đại Chiêu cũng quát lớn một tiếng, vận kinh phát chưởng. Chưởng ra như gió, lập tức đánh bay một đại hán ra ngoài mấy trượng, ngã vào trong cát đá.

Những đại hán này mặc dù thân thể đều cường tráng, bình thường làm ra vẻ có thể hù người, nhưng khi chân chính gặp đối thủ thì lại không chịu nổi một kích. Gặp phải Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu chính là xui xẻo.

Ngay lúc này bỗng nhiên lóe lên hai bóng người.

Hai người này che mặt bằng khăn xanh, thân pháp vô cùng linh hoạt. Một người trong số đó đưa tay chụp lấy Mật Nhi đang thất hồn lạc phách, người còn lại vung kiếm đoạn hậu, trong nháy mắt vòng qua một khối cự thạch.

Đến nhanh, đi cũng nhanh, thân thủ quả thật không tầm thường.

Lâu Đại Chiêu nổi giận quát một tiếng, đang muốn vọt người đuổi theo.

- Đừng đuổi!

Đinh Khai bỗng nhiên ngăn lại.

Không đuổi? Vì sao? Chẳng lẽ hắn muốn buông tha cho Mật Nhi?

Hắn đã từng nói qua, có thể giải được “Ngũ Âm Tiệt Mạch pháp” này trong võ lâm cũng chỉ có vài người. Cho dù hắn buông tha, ai có thể giải được huyết đạo của Mật Nhi? Hay là hắn đang thăm dò, xem thử bên người Bạch phu nhân thật sự có loại nhân vật này hay không?

Nếu như là có, vậy thì đúng là người mà hắn suy đoán.

Lâu Đại Chiêu lật cổ tay phát ra một chưởng, đánh bại tên tráng hán còn lại, đồng thời kêu lên:

- Thế nào? Không cắt mũi của cô ta sao?

- Quên đi!

Đinh Khai nói:

- Cô ta cũng không tính là đối thủ gì, chỉ là một nha đầu nghe người ta sai khiến mà thôi.

- Hừ! Người nói thế nào cũng giống như có lý vậy.

- Vốn là như vậy!

- Như vậy cái rắm!

Lâu Đại Chiêu tức giận đến râu mép cũng dựng lên:

- Ta đã biết, người muốn ta làm ác nhân.

- Ác nhân? Chuyện này...

Đinh Khai nói.

Nhưng khi hắn còn chưa dứt lời, giữa không trung bỗng vang lên một chuỗi tiếng rít, giống như sông ngân chảy xiết.

Đó là một thanh kiếm, một thanh kiếm phá không mà đến.

Dưới sắc trời sáng rực phản chiếu lên vạn đạo hào quang, rực rỡ chói mắt, ẩn ước mang theo tiếng rít, kinh phong thổi đến, cát chạy đá bay.

Người tới là ai?

Đinh Khai đã sớm nói rõ, người tới đương nhiên là Tiêu Lâm Phong.

Nhưng hắn tuyệt không ngờ tới, vị hoa hoa công tử đến từ Giang Nam này, trình độ kiếm pháp đã đạt đến cảnh giới thượng thừa.

Một kích này đương nhiên là sở trường của hắn, đã sử ra mười thành công lực.

Trong tay Đinh Khai chỉ có một thanh chủy thủ dài bảy tấc, làm sao có thể chống lại trường kiếm ba thước như lôi đình vạn quân?

Kiểm khí hùng hậu, phá không mà đến, chỉ nhoáng lên đã tới.

Thông thường công kích còn vượt qua phòng ngự mười lần, huống hồ đây lại là một kiếm mạnh mẽ tuyệt luân, đương nhiên không thể đón đỡ.

Đinh Khai không phải một kẻ cật mạnh.

Chỉ thấy thân thể hắn lay động, sử ra “Thất Bộ Độn Hình pháp” mà đương kim vô lâm khó gặp.

Loại bộ pháp kỳ diệu này chính là từ “Mê Tung thập bát biến” diễn hóa mà thành, trong giang hồ cho tới bây giờ không ai dùng qua, cũng không ai thấy qua, lại càng không biết tông sư sáng tạo là ai.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, mũi kiếm đã đâm vào tảng đá.

Trong tia lửa bắn ra, một khối cự thạch sau lưng Đinh Khai dưới uy lực của một kiếm liên nứt ra thành vô số khối nhỏ lớn bằng nắm tay.

Kiểm dừng người hiện, quả nhiên là Tiêu Lâm Phong, nhưng sắc mặt của hắn lại nhất thời đại biến.

Được ăn cả ngã về không, toàn lực xuất ra một kích, thế nhưng lại không trúng mục tiêu, bảo hắn làm sao không sợ hãi.

Một cỗ khí thế hùng hực đã suy kiệt, hắn đã không thể sử ra kiếm thứ hai.

- Hảo kiếm pháp! Hảo công lực!

Đinh Khai khen ngợi:

[Nguyên văn bị thiếu]

- Không được!

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Còn phải xem hôm nay!

- Hôm nay?

- Đúng! Ngay lúc này!

Tiêu Lâm Phong ngẩn người. Hắn nhìn sang hai bên, chỉ thấy sáu tùy tùng đã có hai người ngã trên mặt đất, sống chết không rõ. Hai người này đều bị thương dưới chưởng của Lâu Đại Chiêu. Bốn người còn lại mặc dù lông tóc không tổn hao gì, nhưng đều đã đánh mất binh khí.

Mặc dù binh khí ở phía trước không xa, nhưng lại không một ai dám đến thu hồi, bởi vì những binh khí này đều nằm dưới chân của Đinh Khai.

Đây là một tràng diện cực kỳ xấu hổ, muốn chiến thì vô lực, còn muốn chạy thì hiển nhiên không dễ dàng.

- Tiêu công tử!

Đinh Khai nói:

- Ta đang ở chờ người trả lời.

- Trả lời cái gì?

- Là người xuất kiếm trước hay là Đinh mỗ động thủ trước?

- Hừ! Họ Đinh kia, đừng ra về!

Tiêu Lâm Phong ngoài mặt vẻ lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Người chẳng qua chỉ tránh thoát một kiếm mà thôi.

- Không chỉ một kiếm.

- Không chỉ?

- Tại Hạnh Hoa Thôn còn có một kiếm.

- Ồ!

- Một kiếm kia tại Hạnh Hoa Thôn, nói là tranh giành tình nhân cũng được, nói là một lời không hợp cũng tốt, chí ít còn có lý do.

Sắc mặt Đinh Khai trầm xuống:

- Tiêu Lâm Phong! Một kiếm vừa rồi của người là vì sao?

- Chuyện này...

Tiêu Lâm Phong ngắt ra, không nói nên lời.

- Chẳng lẽ người là con chó điên?

- Cái gì?

Tiêu Lâm Phong hai mắt trợn trừng, quát lên:

- Người dám...

Hắn luôn luôn sống trong an nhàn sung sướng, tự cao tự đại, trong ký ức tuyệt không có một ai dám mắng hắn là chó.

Hơn nữa còn mắng hắn là chó điên.

Nhưng dù sao hắn cũng biết lợi hại, thậm chí ít nhiều kế thừa sự xảo trá âm trầm của Tiêu Chấn cha hắn. Mặc dù vừa rồi một kiếm thất bại, nhục khí giảm đi, nhưng vẫn có thể xóc lại tinh thần, cố gắng trấn định.

- Người đi hỏi thăm xem thử Đinh mỗ có chuyện gì mà không dám làm!

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Dựa vào hành vi của người, quả thật giống như là chó điên, có điều chỉ là một con chó điên nhỏ...

Chó điên nhỏ? Nói như vậy Tiêu Chấn kia chẳng phải trở thành lão chó điên? Hiển nhiên Đinh Khai muốn chọc giận Tiêu Lâm Phong, xem thử hắn có thể xuất ra một kiếm như vừa rồi hay không.

Một kiếm khí thế hùng hậu như vậy, Đinh Khai cảm giác được không tầm thường.

Đáng tiếc là Tiêu Lâm Phong không thể, chí ít là trong thời gian không thể, bởi vì một thân chân lực của hắn đã hao hết trong một kiếm vừa rồi, cho nên hắn vẫn nhẫn nại, thậm chí không muốn tiếp tục tranh luận.

Hắn cũng không cần hỏi thăm, sớm đã biết Đinh Khai là nhân vật thế nào.

- Thế nào?

Đinh Khai nhìn hắn, giống như nhìn thấu lòng dạ của hắn:

- Bỗng nhiên lại biến thành chân quân tử à?

Tiêu Lâm Phong cắn răng, chịu đựng sự châm chọc.

- Đừng tưởng rằng giả vờ sẽ qua được ải!

Đinh Khai hừ một tiếng:

- Đinh mỗ thích nhất đánh rắn giập đầu.

Lời nói của hắn sắc bén, hùng hổ dọa người.

Tiêu Lâm Phong vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, cặp môi giật giật, nhưng vẫn không phát ra tiếng.

Người trẻ tuổi có sự nhẫn nại này, quả thật là hiếm thấy.

- Được! Nếu như ngươi đã nhường nhịn như vậy, Đinh mỗ không thể làm gì khác hơn là ra tay trước.

Đinh Khai nói xong, bỗng vọt người lên.

Hình như quỷ mị, động như gió lay, như có như không, nhoáng lên mà đến.

- Ngươi...

Tiêu Lâm Phong cả kinh, lập tức lui về phía sau ba bước, rung cổ tay quét ra một kiếm.

Một kiếm này đương nhiên không bằng lúc trước.

Kiếm thế rõ ràng nghênh đón bóng người đang đến, nhưng lại chém vào khoảng không, không thu hoạch được gì.

Chỉ thấy bóng người chuyển động như gió, trải rộng ra chung quanh.

Bỗng nhiên “xoẹt” một tiếng, cấm bào trước ngực Tiêu Lâm Phong đã bị rách một mảnh, lộ ra y phục phía trong.

Tiêu Lâm Phong kinh hãi, giờ kiếm vùng loạn.

Lại một tiếng “xoẹt”, y phục phía sau của hắn lại bị rách đi một mảnh.

Vô số tiếng rách liên tục vang lên, chỉ trong chớp lát, một bộ cấm bào đã bị rách thành những sợi nhỏ.

Tiêu Lâm Phong thở hổn hển, kiếm thế cũng càng ngày càng chậm.

Hắn phải dựa vào bộ cấm bào này để biểu thị hắn là một vị công tử nhà giàu, lúc này bề ngoài đẹp đẽ đã không còn, quang vinh mất hết, nhất thời trở thành một kẻ phàm phu tục tử.

Đồng thời hắn lại phải nhảy đông nhảy tây, mồ hôi như mưa, tóc cũng rối tung, hình dáng cực kỳ chật vật.

Người cần y trang, phật cần kim trang. Nếu như trên thế gian không có y phục xa hoa mỹ lệ, chí ít có thể giảm đi rất nhiều những kẻ ra vẻ ngông cuồng.

Mọi người đều ăn mặc như nhau, ai có thể phân biệt được người cao người thấp?

- Hay! Chơi đùa với sư tử con thật là hay!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên vỗ tay cười lớn:

- Tiểu Đinh, bảo hắn lộn nhào một cái xem sao!

Tiêu Lâm Phong từ trước đến giờ chưa từng bị sỉ nhục như vậy, nghe vào trong tai so với chết đi còn khó chịu hơn.

Chết đương nhiên rất dễ, hơn nữa còn có thể chết một cách oanh liệt. Nơi này trải đầy cự thạch, chỉ cần đập đầu một cái là xong.

Nhưng hắn cũng không muốn chết, hắn chỉ muốn chạy trốn.

Chạy trốn là một chuyện rất mất mặt, nhưng đứng trước làn ranh sống chết, có người chẳng hề quan tâm đến thể diện của mình.

Tiêu Lâm Phong chính là người như vậy.

Ánh mắt của hắn mắt xoay chuyển, tìm một phương vị có lợi, đang định phóng người lên, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, bảy thớt ngựa bỗng nhiên vọt tới.

Nơi này cũng không phải là dương quan đại đạo, chỉ là một tòa cùng cốc, nhóm người này đến đây để làm gì?

Đinh Khai xoay tròn thân thể, nhảy ra bên ngoài một trượng.

Tiêu Lâm Phong vừa nhìn thấy, không khỏi mừng rỡ. Nhóm người đột nhiên xuất hiện này, đối với hắn giống như trong tuyệt vọng gặp được cứu tinh.

Người đến không phải ai khác, chính là Trầm Thiên Nhạc của Chấn Viễn tiêu cục.

Bảy người giục ngựa phi nước đại, chỉ vừa qua giờ Ngọ đã đến nơi này.

Nếu như là bình thường, Tiêu Lâm Phong sẽ không để những người của tiêu cục này vào mắt, nhưng lúc này hắn đã không còn dáng vẻ của một giang hồ thiếu hiệp.

- Là Trầm tổng tiêu đầu sao? Tới rất hay!

- Người là?

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra.

Người này hành tẩu giang hồ đã lâu, đối nhân xử thế luôn luôn khiêm cung hữu lễ, rất ít khi trực tiếp dùng từ “người”, nhưng đối mặt với một kẻ đầu tóc tán loạn, hình dáng tướng mạo nhếch nhác không chịu nổi, cũng không nhận được thốt ra từ này.

- Người không nhận ra ta?

Tiêu Lâm Phong giận dữ.

- Chuyện này...

- Trầm Thiên Nhạc, các hạ to gan thật đấy!

Đinh Khai cười nói:

- Không ngờ có mắt lại không nhìn thấy Thái sơn.

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra:

- Tôn giá là...

- Các hạ đừng hỏi!

Đinh Khai nói:

- Ta chẳng qua chỉ là một kẻ thảo mãng thất phu, còn vị này chính là Tiêu công tử.

- Tiêu công tử?

Trầm Thiên Nhạc thất kinh.

- Không sai!

Đinh Khai nói:

- Hiệp môn hổ tử, là nhân vật nổi danh nhất đẳng tại Giang Nam.

- A!

Trầm Thiên Nhạc mở to mắt, cuối cùng đã nhận ra, vội kêu lên:

- Tiêu công tử, thứ cho tại hạ nhất thời hoa mắt...

Trong lòng y hiển nhiên đang suy nghĩ: “Người làm sao lại trở thành bộ dạng này?”

Tại sao lại trở thành bộ dạng này? Người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết. Trầm Thiên Nhạc đương nhiên cũng là người sáng suốt.

Y cũng thông minh, cho nên y không hỏi.

- Thú vị! Thú vị!

Lâu Đại Chiêu vỗ tay cười lớn:

- Họ Trầm kia, người đứng là tội đáng chết vạn lần! Trước tiên dập đầu ba cái đi!

Trầm Thiên Nhạc quay đầu trừng mắt nhìn Lâu Đại Chiêu.

Y còn chưa hiểu rõ tình huống, cho nên cũng không tiện phát tác.

Tiêu Lâm Phong thở hổn hển, bỗng nhiên kêu lên:

- Trầm tổng tiêu đầu, mau bắt hai tên này...

- Bắt?

- Đúng! Mau bắt!

Tiêu Lâm Phong nói:

- Hẳn gọi là Đinh Khai, còn tên này họ Lâu, chính là đêm đó tại bến thuyền Mạnh Tân...

Hắn kể cùng lực kiệt, không ngờ lại nghĩ ra quỷ kế này, ngang nhiên bịa đặt.

- Chủ ý thật hay!

Đinh Khai cười lớn.

Trầm Thiên Nhạc giật mình nhìn Đinh Khai, lại nhìn sang Lâu Đại Chiêu, thần sắc do dự bất định.

Người này chủ trì Chấn Viễn tiêu cục hơn mười năm, từng trải giang hồ, lòng dạ thâm sâu, tất nhiên là không dễ dàng tin tưởng lời nói một phía của Tiêu Lâm Phong.

- Các hạ chính là Đinh Khai?

Hạ Nhất Hào bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy!

Đinh Khai nói.

- Không giả?

- Giả?

Đinh Khai cười nói:

- Đinh mỗ đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, thế nào mà giả được?

- Ồ?

- Có gì sai sao?

- Đúng vậy! Chúng tôi đã gặp phải một Đinh Khai.

Hạ Nhất Hào nói:

- Hai Đinh Khai này, nhất định có một là giả.

- Gặp phải lúc nào?

Đinh Khai khẽ giật mình.

- Khoảng chừng một canh giờ trước đây.

- Có loại chuyện này?

Đinh Khai cảm thấy bất ngờ, liền nói:

- Đinh Khai này và tại hạ giống nhau như đúc sao?

- Không giống.

Hạ Nhất Hào nói:

- Y so với các hạ trẻ hơn, anh tuấn hơn, về phần thân thủ có cao minh hơn hay không, chúng tôi chỉ thấy qua y, còn chưa được lĩnh giáo các hạ...

- Y rất cao minh sao?

- Có thể gọi là cao thủ nhất lưu.

-Ồ!

Đinh Khai suy nghĩ một chút, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, chợt hiểu ra, cười nói:

- Có lẽ y là thật đấy!

- Y là thật?

Hạ Nhất Hào ngẩn người:

- Còn các hạ thì sao?

- Chuyện này còn phải hỏi sao? Y là thật, tại hạ đương nhiên là giả.

Đinh Khai không ngờ lại tự nhận mình là giả.

- Các hạ là giả?

Hạ Nhất Hào ngẩn ra.

- Đúng vậy!

Đinh Khai nói.

- Điều này không đúng!

Trầm Thiên Nhạc tiếp lời:

- Trầm mỗ mặc dù chưa từng gặp qua tôn giá, nhưng lại có một loại cảm giác, tôn giá mới chính là Đinh Khai thật.

Y hành tẩu giang hồ gặp qua rất nhiều người, đương nhiên nhìn ra được đây mới đúng là một lãng tử tự do tự tại.

- Làm sao biết được?

Đinh Khai hỏi.

- Điều này...

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Trầm mỗ cũng không nói rõ được, nhưng lại rất tin tưởng vào ánh mắt của mình.

- Có đôi khi cũng sẽ nhìn nhầm, đúng không?

- Sẽ không!

- Nói như vậy, các hạ quả thật có nhãn lực rất tốt!

Đinh Khai cười nói:

- Vậy các hạ có nhìn ra, Đinh Khai này đã từng hành động giết người cướp của tại bến thuyền Mạnh Tân?

- Điều này...

- Trầm Thiên Nhạc!

Tiêu Lâm Phong bỗng nhiên kêu lên:

- Người coi lời nói của ta như gió thổi bên tai sao?

Hắn thấy Trầm Thiên Nhạc và Đinh Khai dùng ngữ khí hòa bình nói chuyện với nhau, trong lòng không khỏi khấn nguyện.

- Tiêu công tử!

Trầm Thiên Nhạc lên tiếng:

- Có chứng cứ hay không?

- Chứng cứ? Người còn muốn chứng cứ?

Tiêu Lâm Phong run lên, giận dữ nói:

- Được lắm, Trầm Thiên Nhạc! Người từ xa lặn lội đến Giang Nam bái kiến gia phụ, ngàn xin vạn nhờ. Hôm nay ta không ngại gian nguy giúp người tìm được hai hung phạm chủ yếu này, không ngờ người lại còn đòi ta chứng cứ?

Mặc dù hắn áo quần rách rưới, tóc tai rối bời, hình dáng tướng mạo vô cùng thảm hại, nhưng dựa vào danh vọng của cha hắn vẫn ra vẻ uy phong.

Trầm Thiên Nhạc bị hắn nói đến ngẩn người, không dám cãi lại.

Đây là sự thật, y quả thật đã đến Giang Nam Tiêu phủ, dùng thân phận giang hồ văn bối nhờ Tiêu Chấn giúp đỡ, thậm chí có cả van xin.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu quả thật chính là hung thủ sao? Y một điểm cũng nhìn không ra.

- Tiêu Lâm Phong!

Đinh Khai đột nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn thẳng vào Tiêu Lâm Phong:

- Người tốt nhất nên thức thời một chút!

- Người...

Tiêu Lâm Phong giật mình, như chim sợ cành cong, quát lên:

- Người nói cái gì?

- Ta bảo người cẩn thận một chút.

Đinh Khai sắc mặt lạnh lùng nói:

- Người còn dám thêm một lời, ta sẽ lập tức bẻ gãy khớp xương của người.

Hắn luôn luôn bốn cọt với đời, rất ít khi nói ra những lời tàn nhẫn này.

- Người... người dám...

Tiêu Lâm Phong mặc dù có gan nói ra mấy từ này, thanh âm lại giống như muỗi kêu.

- Ta không dám sao?

Ánh mắt Đinh Khai sắc bén như dao.

Tiêu Lâm Phong biến sắc, lập tức lui về phía sau hai bước, lại trợn mắt nhìn về phía Trầm Thiên Nhạc.

Hắn quả nhiên không dám nói thêm một lời, nhưng ánh mắt này lại giống như muốn ăn tươi nuốt sống Trầm Thiên Nhạc.

Trầm Thiên Nhạc mặc dù bề ngoài đôn hậu chất phác, nhưng thật ra là một người rất cẩn trọng. Trước khi có được chứng cứ xác thực, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhưng lại không thể không ứng phó Tiêu Lâm Phong.

Dù sao Tiêu Lâm Phong cũng là con trai của Giang Nam đại hiệp, y đắc tội không nổi.

- Tiêu công tử! Chuyện này rốt cuộc là...

Y quả thật không rõ, Tiêu Lâm Phong và Đinh Khai tại sao lại xảy ra xung đột ở nơi loạn thạch cùng cốc này.

Thiếu niên áo lam kia là ai, vì sao lại bảo y đến nơi này?

Càng kỳ quái chính là Đinh Khai, rõ ràng đã biết thân phận của thiếu niên áo lam kia, vậy mà chẳng những không hề tính toán chuyện giả mạo, lại còn nói giúp cho đối phương, tình nguyện nhận mình là giả.

Trầm Thiên Nhạc cho dù khôn khéo lão luyện lúc này cũng như lạc vào đám mây mù.

Tiêu Lâm Phong thấy y vẫn bất động, không khỏi càng ngày càng giận dữ, cũng quên mất lời cảnh cáo của Đinh Khai, vội quát lên:

- Trầm Thiên Nhạc, ngươi quên những huynh đệ kia đều chết trên tay hai kẻ này...

Nhắc tới huyết án đêm đó tại bến thuyền Mạnh Tân, quả thật là một kích động rất lớn.

Trầm Thiên Nhạc chấn động, liền quay đầu nhìn về phía Đinh Khai. Đồng thời y bỗng nhiên nhớ lại, Giang tổng quản của Mục Mã sơn trang cũng đã từng nói qua, so với lời nói của Tiêu Lâm Phong không hề sai biệt.

Mặc dù y nhất thời vẫn không quyết định chú ý, nhưng cũng đã bắt đầu nghi ngờ.

Đinh Khai hiển nhiên không hề để ý đến đám người Chấn Viễn tiêu cục này, cũng không quản Trầm Thiên Nhạc có thái độ gì, hần chỉ tức giận tên Tiêu Lâm Phong nham hiểm xảo trá này cố ý đổi trắng thay đen.

- Hay! người nói rất hay!

Đinh Khai quát một tiếng, lẳng không bay đến.

Thân pháp của hần tuyệt diệu, di chuyển cực nhanh, chỉ thấy bóng người hoa lên, giữa không trung vẽ lên một tàn ảnh hình cung.

Tiêu Lâm Phong thất kinh, lập tức xoay người vòng qua một khối cự thạch.

Hần thấy Trầm Thiên Nhạc chỉ hoài nghi, lại chọc giận Đinh Khai, trong lòng biết khó có thể đối địch, chỉ có chạy mới là thượng sách.

Mấy thủ hạ của hần từ lâu đã kinh hãi khiếp đảm, chỉ biết né tránh co cụm lại một bên.

Vòng qua cự thạch, Tiêu Lâm Phong lập tức nhún người, thân hình đã ở bên ngoài hai trượng.

Vừa rồi nghỉ ngơi một lát, hần đã khôi phục lại một chút thể lực, mặc dù không dám liều mạng với Đinh Khai, chạy trốn vẫn còn rất mau lẹ.

Cự thạch san sát nhau, có những nơi thấp phần hiểm trở, thân pháp dù nhanh cũng không thể di chuyển dễ dàng như trên đồng bằng.

Đinh Khai mặc dù khinh công tuyệt hảo, nhất thời cũng không thể thuận buồm xuôi gió.

Một người trốn, một người đuổi, không ngừng qua lại như con thoi bên trong cự thạch lởm chởm. Tiêu Lâm Phong đầu tóc rối bời, lúc này đã biến thành một dã nhân.

Mấy người tùy tùng còn lại của hần đều biến thành thổ rùng, không thấy một người nào.

- Tiêu Lâm Phong!

Đinh Khai hét lớn một tiếng:

- Người trốn không thoát đâu.

Hần đề khởi chân khí, bỗng nhiên thân hình gia tốc. Khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ còn năm ba bước, đưa tay ra gần như có thể chạm đến đầu vai của Tiêu Lâm Phong.

Tiêu Lâm Phong thổ hổ hển như trâu, kinh hãi mất mật, trong lòng biết khó có thể trốn thoát, cắn răng một cái, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh lạnh lấp lánh, kiếm như gió phát đâm về phía Đinh Khai đang đuổi đến.

Mặc dù công lực của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, xuất kiếm thiếu lực, nhưng Đinh Khai lại đang trong thể lao đến, giống như tên rời khỏi cung. Hắn chỉ cần cầm ổn chuôi kiếm, lấy tĩnh chế động.

Đây đương nhiên không phải là kỳ môn tuyệt chiêu gì, nhưng lại là một kiếm lấy mạng.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến thì rất nhanh, khoảng cách năm ba bước trong nháy mắt đã đến nơi. Đinh Khai chỉ cảm thấy trước mặt lóe sáng, trong lòng biết không ổn, muốn dừng lại nhưng đã không còn kịp.

Nhưng hắn dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm, không hề dừng lại.

Thân hình của hắn bỗng nhiên nghiêng qua, trường kiếm sát qua bên sườn, đồng thời hét lớn một tiếng, tung một chưởng về phía Tiêu Lâm Phong.

“Bùng” một tiếng, Tiêu Lâm Phong như điều đứt dây bay ra ngoài hơn một trượng, thân thể chấn động, ngã ngồi trên mặt đất.

Kết quả đã được định đoạt, vị Giang Nam công tử này không ngờ lại rơi vào hạ tràng như vậy.

Hắn có thể đứng lên sao? Còn có dư lực hoàn thủ sao?

- Tiêu Lâm Phong!

Đinh Khai nhảy tới, trợn mắt quát lên:

- Tên rắn độc người!

Chủy thủ trong tay nhoáng lên, như muốn đâm xuống.

- Bỏ đi!

Bên trái cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Xin người hãy khoan dung độ lượng!

Đinh Khai ngẩn người, liền quay đầu nhìn qua.

Tay áo phát phơ, người đẹp như ngọc, chính là thiếu niên áo lam kia.

Y sử ra một thức “Kim Kê Độc Lập”, đứng vững vàng trên đỉnh một khối cự thạch cao hơn một trượng, tư thái cực kỳ ưu mỹ.

Đinh Khai trước tiên là sửng sốt, cẩn thận quan sát một phen, bỗng nhiên lại bật cười:

- Các hạ là ai?

- Ngũ Nhạc tán nhân.

Thiếu niên áo lam mỉm cười.

- Ồ!

Đinh Khai vui vẻ nói:

- Tại hạ là giang hồ lãng tử, các hạ lại là Ngũ Nhạc tán nhân. Tại hạ thân ở giang hồ, còn các hạ du ngoạn sơn thủy Ngũ Nhạc, xem ra các hạ còn cao hơn.

- Không dám!

Thiếu niên áo lam cười nói:

- Núi cao có hổ sói, giang hồ nhiều phong ba, hai người chúng ta đều phải đặc biệt cẩn thận!

Lời nói ẩn chứa huyền cơ, dường như có ý khuyên nhủ.

- Nói cũng đúng!

Đinh Khai gật đầu.

- Tha cho hắn một lần đi!

- Tha cho hắn?

- Tại hạ biết, các hạ cũng không có ý định giết hắn.

Thiếu niên áo lam nói:

- Chẳng qua chỉ muốn cho hắn chịu một chút dần vặt.

- Đúng! Cho hắn một chút giáo huấn.

- Làm vậy cũng vô dụng thôi.

- Vô dụng?

- Nghe lời khuyên của tại hạ, thả hắn đi!

Thiếu niên áo lam nói:

- Người trong thì lời trong, người đục thì lời đục. Lời hắn nói cứ xem như đánh rắm là được rồi.

- Rắm của hắn quả thật rất thối.

- Các hạ có thể đứng ở đầu gió mà!

- Được! Tại hạ nghe lời Ngũ Nhạc Tán Nhân các hạ.

Đinh Khai cười lớn:

- Các hạ đứng trên đỉnh Ngũ Nhạc, nhìn xa trông rộng, dù sao cũng cao minh hơn tại hạ.

- Không dám!

Thiếu niên áo lam khiêm tốn nói:

- Tam giang ngũ hồ, sóng cả nước sâu, lòng các hạ bằng phẳng chắc chắn có lượng dung người.

- Tại hạ dung không được ác nhân.

- Ác nhân tự có cái khổ của ác nhân, sau này sẽ thấy.

Đinh Khai cười cười, quay đầu nhìn về hướng Tiêu Lâm Phong, sắc mặt đột nhiên lại trầm xuống, quát lên:

- Xem như ngươi gặp may, mau cút đi!

Tiêu Lâm Phong sắc mặt không hề có biểu tình, lạnh lùng đứng lên.

Hắn không nói một lời, ngay cả mí mắt cũng chưa từng cử động, lê bước chân trầm trọng vòng qua một phiến cự thạch.

Đinh Khai nhìn theo bóng lưng của hắn, cao giọng hô lên:

- Nhớ kỹ, đừng để rơi vào tay Đinh mỗ lần nữa, sẽ không tiện nghi như vậy đâu!

Tiêu Lâm Phong không nói gì, cũng không quay đầu lại.

Ánh mắt của Đinh Khai xoay chuyển, bỗng nhiên giật mình.

Đỉnh cự thạch trống trơn, thiếu niên áo lam vừa rồi đã lặng lẽ rời đi.

Đinh Khai vội vã kêu lên:

- Tiểu Nhu...

Lời này vừa ra khỏi miệng, hắn đột nhiên lại giật mình, trong lòng biết Tiêu Lâm Phong vẫn chưa đi xa, lập tức đổi giọng kêu lên:

- Ngũ Nhạc tán nhân...

Thân hình của hắn nhảy lên hơn hai trượng, đáp xuống trên đỉnh một khối cự thạch sừng sững, đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng đã không thấy bóng dáng của thiếu niên áo lam.

Tiểu Nhu là ai? Đương nhiên là Triệu Tiểu Nhu.

Triệu Tiểu Nhu không ngờ lại giả nam trang, trước kia là mạo danh Đinh Khai, lúc này lại trở thành Ngũ Nhạc tán nhân.

Nhưng nàng tại sao lại bỏ đi, tại sao lại không muốn cùng Đinh Khai ôn lại chuyện xưa?

Đinh Khai đã từng nói qua, Triệu Tiểu Nhu rời nhà đi không phải để tìm hắn, như vậy là để làm gì?

Điều này không hẳn như vậy, có lẽ Triệu Tiểu Nhu cũng có nỗi khổ riêng.

Đinh Khai thở dài một tiếng, thân hình từ trên đỉnh cự thạch nhanh chóng nhảy xuống.

- Người đang làm gì thế?

Lâu Đại Chiêu chẳng biết từ đâu xuất hiện.

- Chuyện này...

Đinh Khai nói:

- Tên Tiêu Lâm Phong kia rất xảo trá, chạy trốn không thấy cả cái bóng.

- Xảo trá thế nào?

- Tìm khắp nơi mà không gặp.

- Ha ha! Lại giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo à?

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Tên chó nhỏ Tiêu gia kia rõ ràng là cúp đuôi mà đi. Có người nói giúp, cho nên người đã thả hắn.

- Sao người bỗng nhiên thông minh vậy?

- Trước đây ta rất ngốc sao?

- Không phải!

Đinh Khai nói:

- Chẳng qua là tinh hoa nội liễm, không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

- Ha ha! Người lập lại lần nữa có được không?

- Lần nữa?

- Ta đời này chưa từng nghe qua những lời ca ngợi như vậy.

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Thật là sướng rơn người.

- Thật sao?

- Ngay cả xương cốt cũng mềm ra.

- Vậy được!

Đinh Khai cười nói:

- Sau này mỗi ngày ta đều tán tụng người vài câu, cho người giống như sống trên mây.

- Vạn nhất ngã xuống thì sao?

- Ngã xuống thì nát như chứ sao.

Đinh Khai nói:

- Sau này người nghe người khác khen ngợi sẽ không sướng rơn người nữa.

- Được lắm! Mới nói được hai câu dễ nghe, lại dội một gáo nước lạnh.

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Nói mau, nàng đi đâu rồi?

- Ai cơ?

- Tiểu Nhu chứ ai!

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt:

- Không phải ta mới vừa nghe ai đó gọi rất thân thiết sao?

- Hừ! Đồ râu thối!

- Chuyện này lạ nha!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người ta nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, hôm nay lại thành hữu duyên đối diện bất tương phùng...

- Được rồi!

Đinh Khai cười nói:

- Ta thấy tên râu thối ngươi lại nổi bệnh hoa tâm rồi, mau đi tìm Tôn nhị nương điều trị đi!

- Há! Trả đũa à?

Lâu Đại Chiêu cười lớn.

Trước mặt bỗng nhiên vang lên tiếng chân lộp cộp, một phiến cát bụi bốc lên trong thạch trận, nhóm người Trầm Thiên Nhạc đã giục ngựa chạy đến.

Trầm Thiên Nhạc ghì đầu ngựa, ánh mắt xoay chuyển nói:

- Thế nào? Tiêu công tử ra sao rồi?

- Ngươi hỏi ai?

Lâu Đại Chiêu trừng mắt nhìn hắn.

- A! Tại hạ quả thật thất lễ!

Trầm Thiên Nhạc cười gượng nói:

- Xin thỉnh giáo hai vị Đinh huynh và Lâu huynh!

- Ngươi cùng với tên tiểu tử họ Tiêu này có quan hệ gì?

- Không có! Không có!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Chẳng qua là vì vị Tiêu công tử này chính là con trai của Giang Nam đại hiệp Tiêu công...

- Tiêu công?

- Chính là Tiêu Chấn.

6. Đặc Cấp Sát Thủ

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người muốn ta gọi hắn thành cha mẹ à?

Hiển nhiên hắn từ lâu đã bất mãn loại thần sắc cung kính của Trầm Thiên Nhạc đối với Tiêu Lâm Phong.

- Họ Lâu kia!

Hạ Nhất Hào bỗng nhiên quát lên:

- Người làm gì mà khó chịu vậy?

- Khó chịu?

- Đại ca của ta chẳng qua chỉ muốn biết tình hình của Tiêu công tử.

Hạ Nhất Hào lớn tiếng nói:

- Đắc tội với người chỗ nào?

- Các người muốn biết tình hình của hắn?

- Đúng vậy!

- Được! Ta sẽ nói cho người!

Lâu Đại Chiêu lên tiếng:

- Bị ta giết rồi.

- Giết rồi? Thi thể đâu?

- Nấu rồi, ăn rồi.

Lâu Đại Chiêu liếm liếm răng:

- Xương cốt thì nhét vào khe đá rồi.

Nồi đâu? Bếp đâu? Cái bụng thật lớn, chỉ trong phút chốc đã ăn hết một người.

- Người nói lung tung.

Hạ Nhất Hào không nhin được, kêu lên:

- Ta nhìn không ra người có bản lĩnh như vậy.

- Vậy thì thử xem!

Lâu Đại Chiêu hai tay nắm thắt lưng, ánh mắt đột nhiên trở nên giống như kim cương:

- Chọc giận lão tử, ngay cả mấy người các người cũng ăn hết.

Mặc dù hắn chưa từng thật sự ăn thịt người, bộ dạng này lại quả thật có vài phần dọa người.

- Thử thì thử!

Hạ Nhất Hào bỗng nhiên nhảy xuống ngựa.

- Tứ đệ!

Trầm Thiên Nhạc trầm giọng quát:

- Không được lỗ mãng!

Ánh mắt của hắn chuyển hướng qua Đinh Khai.

Đinh Khai khoanh tay mà đứng, dáng vẻ như chẳng hề quan tâm.

- Đại ca!

Hạ Nhất Hào nói:

- Lời nói của Tiêu công tử mặc dù không có chứng cứ, nhưng chí ít bọn họ cũng nên phân trần một chút chứ.

Lời này quả thật không sai, nếu là người bị người ta vu cáo giết người cướp của, lẽ nào lại không phủ nhận?

Không phủ nhận chẳng phải chính là ngầm thừa nhận hay sao?

Trầm Thiên Nhạc khẽ ngắc người, ánh mắt lại lần nữa nhìn vào Đinh Khai.

Đinh Khai chỉ nhìn dãy núi phía xa, nhìn mây trắng lững lờ trôi dạt trên đỉnh núi.

Giờ phút này không ngờ hắn còn có tâm tình hân thưởng phong cảnh sơn sắc.

Trầm Thiên Nhạc nhú mày, quay đầu lại nhìn về phía Lâu Đại Chiêu, ôm quyền nói:

- Đại danh của Lâu huynh có phải là Lâu Đại Chiêu?

- Không sai!

- Tại hạ nghe danh đã lâu.

- Cái gì? Người nghe danh ta đã lâu?

Khuôn mặt xấu xí đang nhú chặt của Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên giãn ra:

- Làm sao nghe được?

- Đều là một số giang hồ bằng hữu cho biết.

- Nói như thế nào?

- Bọn họ đều nói Lâu huynh là một hán tử chính trực, đường đường chính chính, bình sinh hành sự quang minh lỗi lạc, nghĩa tận trời cao.

- Nói rất hay, nhưng ta cũng không phải là Quan lão gia.

- Quan lão gia cũng là người.

Trầm Thiên Nhạc trong lòng biết đã vỡ mộng ngựa thành công, liền nói tiếp:

- Theo tại hạ thấy, Lâu huynh chưa chắc đã kém hơn Quan Vân Trường...

- Không không! Ta còn kém rất xa.

Đinh Khai bỗng nhiên cười lớn:

- Chí ít cũng kém một thớt ngựa Xích Thố, kém một thanh Thanh Long Yển Nguyệt đao, còn chưa từng đọc thuộc xuân thu, hơn nữa khuôn mặt cũng không phải đỏ.

- Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy không giống.

Lâu Đại Chiêu đáng vẻ bất mãn.

- Có điều lại giống như Trương Dực Đức.

Đinh Khai trêu chọc nói:

- Chỉ kém một thanh xà mâu trượng tám mà thôi.

- Thật sao?

Lâu Đại Chiêu sắc mặt vui vẻ.

Hắn cảm thấy cho dù kém hơn Hán Thọ Đình Hầu, làm một Trương Phi mạnh mẽ cũng rất hợp khẩu vị.

- Cũng không thật lắm!

Đinh Khai bên ngoài thì cười nhưng bên trong lại không cười:

- Nếu như muốn tuyệt đối chính xác, không thể sai lệch, vậy thì chỉ có thể làm một người.

- Ai?

- Lâu Đại Chiêu.

Đây là một lời nói đầy thâm ý, cũng là muốn cảnh tỉnh, mình chính là mình, muốn làm ai cũng không được.

Lâu Đại Chiêu ngẩn ra, bỗng nhiên chợt hiểu, quay đầu sang Trầm Thiên Nhạc, hai mắt mở lớn, quát lên:

- Họ Trầm kia! Người mưu đồ bốc ta lên mây là có ý gì?

Hắn nhớ lại câu nói “vạn nhất từ trên mây ngã xuống” vừa rồi, phát hiện Trầm Thiên Nhạc là cố ý tâng bốc hắn.

- Lâu huynh! Tại hạ...

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra.

- Nói!

Lâu Đại Chiêu trầm giọng quát lên:

- Ta nghĩa tận trời cao thì có lợi gì với người?

Một khiêu thông, trăm khiêu thông, hắn lại tự nhiên phát hiện ra, một người dùng lời ngon tiếng ngọt tâng bốc mình hiển nhiên là có ý đồ.

- Chuyện này...

Trầm Thiên Nhạc đỏ mặt lên.

- Ta biết.

Đinh Khai nói:

- Ý tứ của vị Trầm tiêu đầu này là muốn chúng ta đem tài vật lấy được tại bến thuyền Mạnh Tân trả lại cho y...

- Không không!

Trầm Thiên Nhạc vội nói:

- Tại hạ không có hoài nghi Đinh huynh.

- Không có?

- Tuyệt không có lòng này.

- Vì sao?

- Đinh huynh là giang hồ kỳ hiệp, Lâu huynh cũng là hào kiệt đương đại.

Về mặt Trầm Thiên Nhạc nghiêm túc:

- Tại hạ nhược quán xuất đạo (1), lăn lộn đã hai mươi năm, mặc dù không thể nói là biết nhìn anh hùng, nhưng chí ít cũng không phải có mắt không trông.

(1) Thời xưa gọi thanh niên hai mươi tuổi là nhược quán.

- Ánh mắt của các hạ thật sự lợi hại như vậy?

Khóe miệng Đinh Khai nhếch lên, cười rất cổ quái.

- Trăm lần không sai một.

- Đáng tiếc lần này lại không đúng.

- Lần này?

Trầm Thiên Nhạc ngẩn ra:

- Xin Đình huynh chỉ giáo cho!

- Tiêu Lâm Phong nói không sai.

Thần sắc trên mặt Đình Khai biến đổi mấy lần, bỗng nhiên nói:

- Kiếp án tại bến thuyền Mạnh Tân chính là do Đình mỗ làm.

Đây là một lời nói kinh người, giống như sấm sét giữa trời quang.

Lúc này tất cả những người ở đây, bao gồm cả Lâu Đại Chiêu đều chấn động.

- Tiểu Đình, ngươi...

Lâu Đại Chiêu kêu to.

- Không có chuyện gì!

Đình Khai chậm rãi nói:

- Chuyện này ngươi căn bản cũng không biết...

Lâu Đại Chiêu ngẩn ra, mở to hai mắt.

Hắn tuyệt không tin Đình Khai lại là người đánh cướp tại Mạnh Tân, chuyện này tuyệt đối không thể. Số tài vật kia rõ ràng đã rơi vào trong tay Bạch phu nhân, tại sao lại là do Đình Khai làm?

Nhưng Đình Khai lại một mực thừa nhận, đây là vì sao? Hiển nhiên, hắn là thay người gánh tội.

Đây là một đại sự chấn động giang hồ, ngoại trừ số tài vật còn có mười chín mạng người. Hắn thừa nhận như vậy, hậu quả thật sự khó tưởng tượng được.

Đình Khai có thể gánh vác được sao? Chỉ ít trước mắt hắn cũng không thể giao ra số châu báu tài vật kia.

- Há há! Là ngươi làm?

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Nhưng vì sao ngươi lại gạt Lâu Đại Chiêu ta qua một bên?

- Gạt qua một bên cái gì?

- Ngươi có gan thừa nhận lẽ nào ta lại là loại hèn nhát?

Lâu Đại Chiêu đột nhiên quay sang Trầm Thiên Nhạc, vỗ ngực kêu lên:

- Họ Trầm kia, nghe rõ rồi chứ? Cướp tiền là Tiểu Đình, giết người chính là ta.

Thật sự là sinh tử đồng mạng, không ngờ hắn cũng thừa nhận.

- Đồ râu thối, ngươi nói lung tung cái gì?

Đình Khai cả giận nói:

- Ngươi xem đây là chuyện đùa sao?

- Không phải trò đùa à?

Lâu Đại Chiêu hỏi lại.

- Hừ! Ngươi điên rồi có phải không?

- Ta không hiểu, rốt cuộc là ai điên rồi?

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên cười lớn:

- Mười chín mạng người thì tính là gì, cùng lắm thì lão tử thưởng cho.

Hắn mặc dù đang cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

- Được lắm!

Hạ Nhất Hào cầm nhận linh đao trong tay, quát lên:

- Quả nhiên là các người làm!

- Các hạ muốn thế nào?

Đinh Khai quay đầu lại.

- Hừ! Người hỏi cái gì?

Hạ Nhất Hào xanh mặt:

- Lẽ nào chúng ta lại bỏ qua chuyện này?

- Muốn động đao?

- Không sai!

- Trước tiên nhìn một chút đi! Lúc này động đao còn quá sớm.

Đinh Khai chậm rãi nói:

- Lẽ nào các người không muốn thu hồi số châu báu tài vật kia?

- Đương nhiên là muốn!

- Vậy là được rồi!

Đinh Khai cười nhạt:

- Nếu như Đinh mỗ hoàn thủ, thanh đao này của các hạ chưa chắc đã có tác dụng. Còn nếu như Đinh mỗ không hoàn thủ, các hạ giết Đinh mỗ rồi thì đi đâu tìm số tài vật kia?

Hạ Nhất Hào ngẩn ra, không biết nói gì.

Ánh mắt Đinh Khai xoay chuyển, nhìn Trầm Thiên Nhạc hỏi:

- Trầm tiêu đầu vì sao không nói lời nào?

- Tại hạ đang nghe.

Trầm Thiên Nhạc vẫn bình tĩnh như trước.

- Đang nghe?

- Đúng vậy!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Tại hạ luôn cho rằng nhìn nhiều, nghe nhiều, suy nghĩ nhiều thì tốt hơn là nói nhiều.

- Không ngờ Trầm tiêu đầu lại thâm trầm đa trí như vậy.

- Đinh huynh quá khen!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Tại hạ chỉ muốn từ lời nói của Đinh huynh tìm ra một con đường sáng.

- Còn có đường sáng gì, Đinh mỗ không phải đã thừa nhận rồi sao?

- Không sai! Đinh huynh đúng là đã thừa nhận.

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Nhưng đây chỉ là Đinh huynh nói, cũng không phải tại hạ trong lòng nghĩ.

Những lời này hàm ý sâu sắc, chẳng lẽ y đã biết thủ phạm là ai?

Đinh Khai ngẩn ra, bỗng nhiên phát giác Trầm Thiên Nhạc này cũng không phải là nhân vật tầm thường.

- Các hạ nghĩ thế nào?

- Tại hạ chỉ muốn tìm về số tài vật kia để dễ dàng ăn nói với đương sự, cũng có thể tiếp tục duy trì Chấn Viễn tiêu cực. Về phần rốt cuộc là ai đã gây ra vụ án này, tại hạ tình nguyện không hỏi.

- Đây là lời nói từ đáy lòng?

- Đúng vậy!

Trầm Thiên Nhạc nói:

- Tại hạ đã đáp ứng với người trẻ tuổi giả mạo Đĩnh huynh.

- Là y đưa ra thỉnh cầu này?

- Chuyện này...

Trầm Thiên Nhạc giống như không muốn nhiều lời.

- Há há!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên cười cổ quái:

- Hay cho một câu tình nguyện không hỏi! Nói như vậy thì hung thủ giết người có thể ung dung thoải mái rồi, qua một thời gian nữa lại giết thêm vài người cho vui.

Hiển nhiên hắn không thích thái độ hèn nhát của Trầm Thiên Nhạc.

Huynh đệ bị giết lại không truy xét, đây là thái độ gì?

- Im đi!

Đĩnh Khai quay đầu lại quát một tiếng.

Lâu Đại Chiêu nhất thời ngẩn ra, không phục kêu lên:

- Thế nào, chẳng lẽ ta nói sai?

Hắn không sai, Đĩnh Khai cũng biết hắn không sai.

Nhưng Đĩnh Khai chỉ trừng mắt nhìn hắn, lại chuyển hướng qua Trầm Thiên Nhạc:

- Trầm tiêu đầu có biết người trẻ tuổi kia là ai không?

- Không biết.

- Có thật là không muốn biết?

- Đĩnh huynh!

Trầm Thiên Nhạc bỗng nhiên nhú mày, thân thiết nói:

- Xin hãy tin tưởng! Từ nay về sau tại hạ sẽ kín miệng như tượng đồng.

Ý tứ của câu này là y tuyệt sẽ không điều tra ngọn nguồn.

- Được! Đĩnh mỗ tuyệt đối tin tưởng.

Đĩnh Khai nói:

- Trầm tiêu đầu không bằng hãy về Lạc Dương trước... Trong vòng mười ngày, Đĩnh mỗ nhất định sẽ có hồi báo.

Hồi báo cái gì? Đương nhiên chính là kia số châu báu tài vật kia.

- Đã như vậy, phải dựa vào Đĩnh huynh rồi!

Trầm Thiên Nhạc lộ ra vẻ cảm kích:

- Tại hạ sẽ lập tức quay lại Lạc Dương.
- Trầm tiêu đầu quả thật rất thẳng thắn.

Đinh Khai gật đầu.

- Tại hạ hiểu rõ, ở lại nơi này trái lại chỉ làm vướng tay vướng chân.

Lời nói của Trầm Thiên Nhạc hàm ý sâu xa, quay đầu ngựa kêu lên:

- Đi thôi!
- Đại ca...

Hạ Nhất Hào còn đang do dự.

- Đừng gọi nữa!

Ánh mắt của Đinh Khai xoay chuyển, cười nói:

- Đại ca người mới là người thông minh, cần học hỏi y nhiều hơn.

Hạ Nhất Hào quát một tiếng, vọt người nhảy lên yên ngựa.

Bảy người bảy ngựa theo hướng bắc rời đi. Móng ngựa đạp trên hạt cát và đá vụn phát ra tiếng chói tai, dần dần không còn nghe thấy.

- Tiểu Đinh! Họ Trầm kia là người thông minh, tên vừa rồi cũng là người thông minh.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chỉ có chúng ta là kẻ hồ đồ.
- Người không phải.

Đinh Khai cười cười.

- Không phải?
- Người hồ đồ sẽ không tức giận.
- Há há! Người cho rằng ta sẽ tức giận sao?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta chỉ muốn biết người rốt cuộc muốn làm gì?
- Đừng nóng vội! Từ từ rồi sẽ biết.
- Từ từ?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Từ từ là bao lâu?
- Không lâu.
- Hiện tại thì sao?
- Đi tìm Bạch phu nhân.
- Đi đâu mà tìm?

Lâu Đại Chiêu trợn mắt:

- Vốn là có đầu mối, hôm nay đầu mối đã bị đứt rồi.
- Đầu mối gì?
- Chính là nha đầu Mật Nhi kia.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Cô ta không phải là đầu mối sao?
- À! Có tư duy, không đơn giản!

Đinh Khai khen ngợi:

- Cô ta quả thật là đầu mối dẫn đến chỗ Bạch phu nhân...
- Thế nhưng...
- Người yên tâm! Đầu mối này không hề đứt.

Đinh Khai nói:

- Ta vẫn nắm chặt nó trong tay.
- Tiểu Đinh, người lại làm trò bí hiểm gì?
- Không phải bí hiểm mà là sự thật.

Đinh Khai nói:

- Vừa rồi nơi Mật Nhi bị cướp đi người còn nhớ không?
- Chuyển mấy vòng là đến.

Hai người liền dọc theo cự thạch lởm chởm quanh co, chỉ khoảng nửa khắc đã tìm được địa phương ban đầu, một tảng đá còn lưu lại ba vết đao.

Lâu Đại Chiêu khó hiểu nhìn Đinh Khai.

Đinh Khai cũng quay đầu nhìn hắn, bỗng nhiên cười cười nói:

- Mũi của người thật là lớn.
- Mũi lớn?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Lần đầu tiên người thấy nó sao?
- Không! Đương nhiên không phải là lần đầu tiên.

Đinh Khai nói:

- Nhưng hôm nay hình như càng nhìn càng thấy lớn.
- Mũi lớn có tác dụng gì?

Lâu Đại Chiêu không nhịn được hỏi.

- Rất hữu dụng!

Đinh Khai nói:

- Mũi lớn khứu giác nhất định rất linh mãnh.
- Điều này không sai!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chỉ cần nơi nào có hương vị rượu ngon thịt ngon, ta sẽ là người đầu tiên ngửi thấy.
- Tốt! Bây giờ hãy ngửi đi!
- Bây giờ?
- Đúng! Nói không chừng sẽ có món gì đó ngon tuyệt vời.

Lâu Đại Chiêu nửa ngờ nửa tin, quả nhiên mấp máy mũi, dùng sức ngửi mấy cái, bỗng nhiên “ồ” một tiếng:

- Quả thật có chút mùi vị.
- Mùi vị ra sao?
- Là hương vị.
- Hương thịt hay là hương rượu?
- Đều không phải, nhân nhát như có như không.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Như đinh hương, như hoa hồng, như hoa lài, giống hoa lan, nói không ra đó là hương vị gì, nhưng rất dễ ngửi.
- Tốt! Chúng ta đi thôi!
- Đi đâu?
- Vừa ngửi vừa đi.
- Tiểu Đinh! Ta vẫn luôn nghe theo ngươi, nhưng không muốn cái gì cũng không biết.

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Ngươi không nói rõ trước ta sẽ không đi.
- Nói cái gì?
- Hương vị này rốt cuộc là cái gì?
- Được! Ta nói!

Đinh Khai từ trong người lấy ra một bình ngọc nhỏ màu xanh lục, cầm trong lòng bàn tay nói:

- Thứ này gọi là “Thiên Lý Truyền Hương”, là tinh hoa của trăm hoa luyện thành, chỉ cần dùng một giọt có thể cả tháng không tan.
- Chẳng lẽ Mật Nhi kia...
- Không sai! Ta đã lén bắn một giọt trên người nàng.
- Chủ ý hay! Thì ra...

Lâu Đại Chiêu lên tiếng:

- Khó trách ngươi không cho ta đuổi theo.
- Trên người nàng đã lưu lại loại hương vị này, chỉ cần dò theo mà thôi.
- Lẽ nào trên đường đều có?
- Nếu không sao lại gọi là “Thiên Lý Truyền Hương”?
- Tiểu Đinh, ngươi thật có vài trò hay!

Lâu Đại Chiêu rất thần phục:

- Thứ này ở đâu ra vậy?
- Một vị bằng hữu Tây Vực tặng cho.
- Thật là có ý tứ!

Lâu Đại Chiêu hâm mộ nói:

- Lúc nào đó ta cũng phải kiếm một bình.
- Ngươi kiếm một bình làm gì?

- Tặng người.

- Tặng người? Ha ha! Tặng Tôn nhị nương có đúng không?

Đinh Khai cười lớn:

- Danh hương tặng mỹ nhân, nên làm, nên làm! Chỉ tiếc là “Thiên Lý Truyền Hương” này cực kỳ quý hiếm, ngay cả hoàng hậu quý phi cũng khó có được.

- Vậy thì bỏ đi!

Lâu Đại Chiêu thất vọng.

- Kỳ thật muốn tặng quà cho Tôn nhị nương, một ít son phấn quý báu là được rồi.

Đinh Khai nói:

- Lúc nào đó ta thay người kiếm một ít.

- Nhớ đấy nhé!

- Được, vậy đi thôi!

Đinh Khai nói:

- Theo ta suy đoán, nơi Bạch phu nhân trốn hẳn là cách đây không xa.

- Lần này gặp được trước tiên phải đánh bà ta gãy một chân.

- Tại sao?

- Cho bà ta khỏi chạy.

- Có rất nhiều biện pháp tốt, hà tất phải độc ác bẻ hoa như vậy!

Đinh Khai cười nói:

- Trước tiên tìm được rồi hãy nói!

Vì vậy Lâu Đại Chiêu không thể làm gì khác hơn là mấp máy mũi, một đường đi về hướng bắc.

Mỗi khi đi vài chục bước hẳn lại dùng lực hít một chút, quả nhiên phát hiện dọc đường đều lưu lại hương thơm.

Có điều hương vị rất nhạt, nếu không cẩn thận lưu ý thì không dễ dàng ngửi được.

Có lẽ công dụng kỳ diệu chính là ở đây. Nếu như mùi hương quá nồng, chẳng phải người bị bắn “Thiên Lý Truyền Hương” sẽ đề cao cảnh giác?

Theo mùi thơm nhân nhạt tiến về hướng bắc, một lát sau hai người đã ra khỏi thạch trận.

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên nói:

- Tiểu Đinh! Cái gì người cũng mạnh hơn ta, không ngờ ta cũng có điểm mạnh hơn người.

-Ồ! Là cái gì?

- Chính là cái mũi này. Ta vẫn cảm thấy không có sở trường gì hơn người.

Lâu Đại Chiêu vui vẻ nói:

- Nghĩ không ra cái mũi to này hôm nay lại có đất dụng võ.

- Người cảm thấy cái mũi này đặc biệt?

- Đương nhiên rồi!

- Ha ha...

Đinh Khai cười lớn.

- Người cười cái gì?

Lâu Đại Chiêu quay đầu lại.

- Muốn có sở trường hơn người không phải là chuyện dễ dàng. Về phần người, thực ra có rất nhiều điểm mạnh hơn ta.

Đinh Khai cười nói:

- Nhưng lại không phải là cái mũi.

- Không phải?

- Kích thước của mũi không có quan hệ gì với khứu giác.

Đinh Khai nói:

- Mất của trâu rất lớn, nhưng lại kém hơn so với mất chim ưng...

- Chẳng lẽ mũi của người cũng ngửi thấy hương vị này?

- Chỉ cần để ý, bất cứ người có mũi bình thường nào cũng có thể ngửi được.

Đinh Khai chợt tăng tốc đi lên phía trước.

Lâu Đại Chiêu chán nản. Hắn cũng không phải là nhất định muốn mạnh hơn Đinh Khai, chẳng qua chỉ muốn có một chút bản lĩnh khác người để khoe khoang.

Đắc ý cả nửa ngày, bây giờ lại từ trên mây rơi xuống.

Cũng may hắn là một người rất phóng khoáng, cho dù khó chịu trong chốc lát cũng sẽ qua đi.

Đường nhỏ quanh co đi lên một sườn dốc.

“Thiên Lý Truyền Hương” quả nhiên là kỳ hương hiếm thấy, không chỉ lơ lửng trong không khí mà còn bám vào trên đá và cỏ cây, hầu như không chỗ nào không có.

Đương nhiên đây là con đường mà người che mặt kia đã mang Mật Nhi đi.

Lướt qua triền núi, địa thế trước mắt liên biến đổi, hiện ra một mảng rừng cây xanh ngắt, so với loạn thạch cách đó không xa giống như hai thế giới.

- Nơi này thật đẹp!

Lâu Đại Chiêu nói.

- Quả thật không tệ!

Đinh Khai cũng gật đầu nói:

- Cây lá tỏa hương, tạp hoa sinh thụ, giống như thế ngoại đào nguyên...

- Không giống!

Lâu Đại Chiêu nói.

- Không giống?

Đinh Khai nói:

- Lễ nào người từng đến qua thế ngoại đào nguyên?

- Nghe nói thế ngoại đào nguyên đều là nơi những bách tính thiện lương trốn tránh binh hoang chiến loạn và quân chủ bạo ngược, nơi này không phải.

- Không phải?

- Trốn ở đây là một nữ nhân xấu xa.

- Người nói Bạch phu nhân?

- Ta dám đánh cược, quả phụ lẳng lơ này nhất định trốn ở đây.

Lâu Đại Chiêu nói đến nước bọt bắn ra, ánh mắt nhìn lên, bỗng nhiên phát hiện ra thứ gì, vội vã kêu lên:

- Người nhìn xem! Đó là...

Là một người, Đinh Khai cũng đã nhìn thấy.

- Người chết?

- Không! Còn sống.

Nguyên lai phía trước không xa có một đại hán đang nằm ngửa, tứ chi duỗi ra, ngửa mặt lên trời ngủ trên đường mòn.

Không chỉ còn sống, hơn nữa còn ngáy rất lớn.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu nhanh chóng bước đến, lúc này mới phát hiện hán tử kia thân mặc một tấm da thú, trước ngực để trần, rãnh ngực lông đen xồm xoàm, cơ nhục rắn chắc, cả người giống như màu đồng.

Đầu tóc bù xù xoã tung, quần lầy những sợi râu mép nhọn hoắt trên hai gò má, càng khiến cho cái đầu của y lớn như cái đầu.

Chỉ thấy miệng y không ngừng mở ra khép vào, tiếng ngáy như sấm.

Đây rốt cuộc là quái nhân nào, giữa ban ngày lại nằm ngủ tại nơi hoang sơn tuyết lĩnh như vậy?

Nhìn hán thân mặc da thú, chẳng lẽ là một thợ săn.

Không sai, đầu của y đang gác lên một thanh trường mâu, khuỷu tay phải lại đè lên một thanh đao sẵn bắn. Đao dài hai thước, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

Đinh Khai cẩn thận quan sát một chút, bỗng nhiên khẽ giật mình, quay về Lâu Đại Chiêu phía sau phát tay.

Ý tứ của hán là bảo Lâu Đại Chiêu rời xa một chút.

- Chẳng lẽ...

Lâu Đại Chiêu chỉ nói hai chữ, bỗng nhiên kinh hô một tiếng:

- Là y?

Dứt lời, hán lập tức vọt người lùi ra.

Y là ai mà có thể khiến cho Lâu Đại Chiêu biến sắc như vậy?

Hiển nhiên người này nhất định rất có tên tuổi.

Đinh Khai đối mặt với quái nhân bình ổn nằm trên đất này, chủy thủ dài bảy tấc trong tay không ngừng khẽ run lên.

Xem ra hán đã gặp phải một đối thủ cao cường.

Quái hán này nằm trên đường mòn chặn hết lối đi, nếu như không đối mặt khiêu chiến, vậy thì chỉ có cách quay về phía sau.

Nhưng Đinh Khai biết, quay về phía sau cũng chưa chắc có thể ung dung rời đi, hơn nữa hán cũng chưa từng làm qua chuyện này.

Là phúc không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, hán quyết tâm đối mặt với hiện thực.

- Bằng hữu! Để ta đoán xem nhé!

Đinh Khai cười nhạt:

- Các hạ chính là “Vu Sơn Thần Liệt” Điều Mãnh, đúng không?

Quái hán không đáp, tiếng ngáy lại càng ngày càng lớn.

Theo tiếng hô hấp của y, ngay cả cây cỏ trong chu vi hơn một trượng cũng rung lên rì rào.

Đinh Khai đoán không sai, người này chính là “Vu Sơn Thần Liệp” Điều Mãnh.

Y là một thợ săn, là một thợ săn đặc biệt nhất, bởi vì cái mà y săn không phải chim trời cá nước mà là đầu người.

Đầu người có giá, y lại dựa vào đó làm nghề nghiệp. Chỉ cần chủ thuê đưa ra giá tiền, y sẽ săn.

Giá tiền cũng khác nhau theo từng người, nhìn vào thân phận địa vị trong chốn võ lâm của người bị săn, cùng với võ công cao thấp mà tính.

Nghe nói từ trước đến nay y chưa từng thất thủ.

Buôn bán có uy tín, sinh ý cũng càng ngày càng thịnh vượng, y cũng càng làm càng hăng say.

Loại nghề nghiệp đặc biệt này đương nhiên kiếm được không ít bạc, vì vậy y trở thành một nhân vật cực kỳ đáng sợ trong chốn võ lâm, cũng là sát thủ đệ nhất lưu trên giang hồ.

Y dùng cái gì để giết người? Dùng thanh mâu này hay là thanh đao kia?

Nằm thẳng tắp vô tư mà ngủ, tiếng ngáy vang như sấm, lẽ nào đây là khúc dạo đầu của bản nhạc giết người? Tiếng ngáy này chẳng lẽ là một loại công phu đặc biệt nào đó?

Đinh Khai sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên đã ngẫm vận khí, cẩn thận đề phòng.

- Bằng hữu! Nghĩ không ra người lại tìm đến Đinh mỗ.

Đinh Khai ung dung cười nói:

- Bạch phu nhân trả cho người bao nhiêu?

Quái hán vẫn như trước không đáp lời.

- Bằng hữu!

Đinh Khai lại nói:

- Theo như Đinh mỗ biết, dưới đỉnh Vu sơn chọc trời, năm đó có vị miếu miếu tiên sinh kế tục Tống Đại Phù Điều Tử Trần, một lần ngủ trăm ngày không dậy, cuối cùng luyện thành một loại “Mộng Ảo thần công”.

Quái hán bỗng nhiên khẽ giật mình.

- Loại công phu này mặc dù uy lực một kích không thể coi thường, nhưng mộng ảo dù sao cũng sẽ tán đi, giống như khói nhẹ sương mù, khó có thể kéo dài.

Đinh Khai tiếp tục nói:

- Nếu như có thể tránh khỏi một kích, tác dụng của mộng ảo sẽ biến mất.

Quái hán kia lại khẽ giật mình.

Hiển nhiên, những lời này của Đinh Khai đều nói trúng chỗ yếu hại.

- Hay là ngoại trừ “Mộng Ảo thần công”, các hạ còn có thần công khác?

Đinh Khai nhếch miệng cười:

- Nhưng điều này còn phải xem tạo hóa.

Quái hán vẫn không nhúc nhích, nhưng tiếng ngáy của hắn đã nặng nề hơn, bộ ngực phập phồng, miệng không ngừng khép mở.

Đinh Khai càng tập trung đề phòng.

- Bằng hữu! Theo tại hạ được biết, các hạ cũng có vài vụ sinh ý làm không thuận lợi, đều là may mắn đắc thủ, đủ thấy đi thuyền cười ngựa ba phần sáu lo. Nếu như đã kiếm đủ rồi, hà tất còn phải mạo hiểm như vậy?

Hắn không chỉ nói ra chân tướng võ công, thậm chí còn hiểu rõ chuyện làm ăn của đối phương. Đồng thời cũng nhắc nhở đối phương, Đinh Khai hắn không phải là người dễ chọc.

Nhưng hắn cũng không muốn ra tay trước.

Quái hán nằm thẳng trên mặt đất, theo lý ra tay trước chính là một cơ hội tuyệt vời.

Đinh Khai hiển nhiên biết, cơ hội của hắn chỉ là một cạm bẫy, rất nhiều người vì cơ hội này mà đánh mất đi chiếc đầu.

Hắn tình nguyện chờ đợi, chờ đợi một kích lôi đình vạn quân của đối phương. Theo hắn suy đoán, chỉ cần có thể hóa giải một kích của đối phương, “Mộng Áo thần công” sẽ dần dần biến mất. Bằng vào một đao một mâu, quái hán này cao lắm cũng chỉ là một giang hồ hảo thủ bình thường.

Nhưng sự chờ đợi này cũng không dễ chịu gì, bởi vì hắn không thể nắm chắc có ứng phó được một kích hay không.

Hắn nhiều nhất chỉ có thể nắm chắc bảy thành, ba thành còn lại phải dựa vào vận khí.

Sống còn, dựa vào vận khí cũng không phải là hành vi sáng suốt, nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Lâu Đại Chiêu đứng ở bên ngoài hai trượng, lòng bàn tay nắm chặt đầy mồ hôi lạnh.

Hắn luôn luôn hào khí bừng bừng, trong lòng chưa từng biết đến một chữ sợ, lúc này đối mặt với đệ nhất đặc cấp sát thủ trên giang hồ, cũng không nhận được tự nhiên kinh hãi.

Sợ thì sợ, nhưng hắn cũng không lùi bước.

Hắn đã sớm vận khí đề phòng, chuẩn bị khi kinh biến nổi lên, lập tức sẽ lao đến trợ giúp Đinh Khai.

Mặt trời đỏ rực nghiêng về hướng tây, gió núi mang đến cảm giác mát mẻ.

Nếu như là bình thường, loại gió núi ngẫu nhiên thổi đến này rất mát mẻ dễ chịu, nhưng lúc này lại có cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Cây rừng xanh thắm dưới cốc và hoa núi trên đường cũng không còn tươi đẹp.

Tiếng ngáy của quái hán không chỉ càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng vội vã.

Nên đến rồi cuộc cũng đã đến.

Tiếng ngáy bỗng nhiên im bật, tiếp đó là một tiếng gầm lớn, trong nháy mắt long trời lở đất, quái hán đã biến thành yêu ma.

Không nhìn thấy y làm thế nào đứng dậy, thân hình đã ở giữa không trung.

Giống như chim to giương cánh, cánh của y như mây trời buông xuống, che phủ khắp nơi. Thanh mâu kia bỗng nhiên hóa thành vô số thanh mâu, thanh đao kia cũng hóa thành trăm ngàn thanh đao. Trời đất đột nhiên không còn ánh sáng, gió mây biến sắc.

Bóng ma to lớn không gì sánh được như một ngọn núi ép xuống, uy thế tựa hồ không ai có thể chống lại.

Đinh Khai mặc dù có biết đại khái về môn công phu này, nhưng dù sao cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy. Lúc này hắn chỉ cảm thấy một đoàn mây đen bao phủ trên đỉnh đầu, gió mạnh như tên, mắt không thể mở, không khỏi chấn kinh.

Mắt không thể thấy, làm sao đối địch?

Hắn lưu lạc giang hồ, mặc dù thường xuất hiện với tư thái vui đùa, nhưng chưa bao giờ dám lơ là, không ngờ hôm nay lại đánh giá sai đối thủ.

Thân hình của hắn lập tức nhoáng lên, lao về bên trái.

Hắn vốn đã quyết định, trước tiên tránh khỏi một kích của đối phương, sau đó tùy thời hoàn thủ.

Thân pháp mà hắn dùng chính là “Thất Bộ Động Hình pháp”, xuyên qua núi đao rừng mâu.

7. Bằng Mặt Không Bằng Lòng

Phải làm như thế nào, chẳng lẽ chỉ có nhắm mắt chờ chết?

Đinh Khai toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Trong tay hắn chỉ có một thanh chủy thủ dài bảy tấc, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cánh tay vươn ra đâm về phía trước.

Hắn biết đây là bộ ngựa đấu xe, một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ rất khó có thể chế địch. Hắn chỉ không muốn tuyệt không phản kích, bị đối phương cắt mất chiếc đầu trên cổ.

Sống chết trong khoảnh khắc, chỉ có thể liều mạng.

Hắn đã từng nghe nói qua, rất nhiều kẻ uy danh hiển hách trên giang hồ cũng không thể thoát được vị Vu Sơn Thần Liệp này, không ngờ hạo kiếp này hôm nay lại rơi xuống đầu mình.

Một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ có thể dùng được sao? Đương nhiên không thể, hơn nữa thời gian lại quá cấp bách, chỉ trong nháy mắt sinh tử đã được phán.

Cho dù có thần binh bảo nhận, cũng khó chống lại thể công như thái sơn áp đỉnh này.

Trong lúc tính mạng như trứng xếp chồng, hắn đột nhiên nghe được một tiếng quát khê, chỉ thấy một luồng sáng bạc từ bên trái bay đến, như tia chớp ngàn dặm xuyên phá tầng mây.

“Phập” một tiếng, không biết đã chạm phải vật gì.

Đây là kỳ tích, gần như đồng thời, chủy thủ trong tay Đinh Khai cũng phóng ra.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, quái hán giữa không trung đột nhiên xoay người lại, bay nghiêng ra ba trượng.

Hiển nhiên y đã bị thương, nhưng không đủ chí mạng.

Thân thể cao lớn của y vẫn đang đứng rất thẳng, hai mắt trợn trừng tràn ngập tơ máu nhìn chằm chằm vào Đinh Khai.

Chủy thủ của Đinh Khai đã nhuộm máu, nhưng hắn biết đây không phải là công lao của mình.

Là ai đã giúp hắn một tay? Hắn biết rõ, hắn đã biết khi nghe được tiếng quát khê kia. Cho vật đổi sao dời, biển cạn đá mòn, hắn vĩnh viễn cũng không quên được giọng nói này.

Là thiếu niên áo lam kia, cũng chính là Triệu Tiểu Nhu.

Nàng giống như lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, nhưng ngoại trừ tiếng quát khê, một luồng sáng bạc bay tới, lại không hề thấy bóng người.

Nàng cũng không phải mã sau pháo (1), vừa rồi quả thật ra tay rất kịp thời.

(1) Thuật ngữ cờ tướng, ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

Quái hán kia mặc dù vẫn trợn mắt đứng thẳng, nhưng cũng đã ngoài mạnh trong yếu, đột nhiên xoay người nhảy xuống dưới đồi.

Dưới ánh chiều tà, y di chuyển rất nhanh giữa những lùm cỏ, Đinh Khai nhìn thấy cũng không khỏi thầm tặc lưỡi.

- Đuổi theo!

Đinh Khai nói.

- Đuổi?

Lâu Đại Chiêu giật mình.

- Người này không thể lưu lại được.

- Đúng!

Hai người ý kiến tương đồng, lập tức cùng nhau vọt lên, một đường đuối xuống dưới núi.

Đinh Khai luôn luôn không thích chuyện đuối tận giết tuyệt này, nhưng hôm nay hắn lại không thể lưu người.

Không sai, người này quả thật rất đáng chết, dùng giết người làm nghề nghiệp, hơn nữa chẳng hề phân biệt tốt xấu, không phân biệt chính tà, há có thể để cho y tiếp tục làm hại giang hồ?

Bình thường không dễ diệt trừ y, lúc này y bị trọng thương, chính là cơ hội ngàn năm có một.

Cơ hội này nếu như mất đi, sau này không biết còn có bao nhiêu người đầu rơi xuống đất.

Phía trước là cây rừng xanh ngắt, Vu Sơn Thần Liệp chạy xuống dưới đồi, chợt nhoáng lên không thấy nữa. Xem ra y đã tiến vào rừng rậm.

- Nhanh!

Đinh Khai kêu một tiếng, thân hình lập tức gia tốc.

- Được!

Lâu Đại Chiêu cũng vừa đáp xuống, ra sức lao đi.

Nửa khắc sau hai người đã đuối đến sát rừng cây.

Đinh Khai đang chú ý quan sát, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm.

Tiếng kêu thảm thiết chói tai xuyên qua rừng cây dày đặc, vang vọng khắp nơi, khiến cho người nghe sởn gai ốc.

Đây là tiếng kêu trước khi chết, báo hiệu một sinh mệnh đã chấm dứt.

Người chết là ai, chẳng lẽ là Vu Sơn Thần Liệp kia?

Đinh Khai không chần chờ, thân hình lập tức cong lên, như tên rời khỏi dây cung xuyên vào rừng, theo hướng của tiếng kêu vừa rồi lao đi.

Hắn nghe được rất rõ, tiếng kêu này không xa, chỉ ở ngay bên trái phía trước chừng mười trượng.

Một chút khoảng cách này hắn chỉ cần lên xuống hai lần đã đến nơi. Cây rừng dày đặc như che phủ bầu trời, nhưng ánh chiều tà xuyên qua vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật chung quanh.

Ánh mắt của hắn vừa nhìn, không khỏi ngây người.

Chỉ thấy một thân thể bị chém thành hai nửa từ phần vai nằm trong vũng máu, trên thân còn khoác da thú, hiển nhiên chính là “Vu Sơn Thần Liệp” Điều Mãnh.

Nhưng rốt cuộc là do ai giết?

Đao thật nhanh, đao pháp thật tuyệt diệu, một đao chém xuống, thân thể cao lớn lập tức biến thành hai nửa. Đao pháp chuẩn xác, công lực thâm sâu, tuyệt đối không phải một giang hồ hảo thủ bình thường có thể làm được.

Nhìn vào võ lâm hiện nay, đao pháp kiệt xuất như vậy cũng không có nhiều người.

Đinh Khai đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy rừng cây yên tĩnh, ngoại trừ cổ thi thể chia làm hai nửa, không hề nhìn thấy bóng người nào.

Lâu Đại Chiêu lúc này cũng đến nơi, phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

- Là y?

- Nèn chết rốt cuộc cũng đã chết.

Đinh Khai nói.

- Ai đã giết y?

- Không biết!
- Thật sự không biết?
- Người hỏi ta, ta hỏi ai?
- Đạo pháp cao minh như vậy, nhìn ra giang hồ có thể có được mấy người?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tiểu Đình, lẽ nào người trong lòng không biết?
- Không biết!

Đình Khai nói:

- Ta không hiểu về đạo pháp.
- Đoán một cái là được!
- Ta luôn luôn không có hứng thú suy đoán những chuyện bí hiểm.
- Đây là ý nói không đoán được?
- Là khó đoán.
- Tiểu Đình! Người lại giả bộ ngờ ngẩn để gạt người rồi.

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Rõ ràng người biết một đạo này không phải ai khác...
- Lẽ nào người biết?
- Không sai! Ta chỉ liếc mắt đã nhìn ra.

Lâu Đại Chiêu nói:

- “Ngũ Bá Đạo” Triệu Cửu Tôn.

Không ngờ lại là chủ nhân của Mục Mã sơn trang. Hắn nói đúng sao? Chỉ ít Đình Khai cũng không phản đối.

oOo

Bạch phu nhân ngồi trên một chiếc ghế nhung mềm, tâm thần có chút không yên.

Mười đầu ngón tay bôi một màu sơn, không ngừng vỗ vỗ lên váy lụa trắng nơi đầu gối, giống như muốn an ủi tâm tình của mình.

Lần này không ngừng bị Đình Khai quấy nhiễu, bà ta cảm thấy rất bức mình, thậm chí ngay cả Hạnh Hoa Thôn cũng không thể kinh doanh.

Bà ta cũng không phải dựa vào Hạnh Hoa Thôn để kiếm tiền, nhưng đây là chiêu bài của bà ta.

Giang hồ bằng hữu hầu như không ai không biết chủ nhân của Hạnh Hoa Thôn là ai, nhưng hôm nay chiêu bài này lại bị đập vỡ.

Bà ta chỉ có thể kìm nén sự bức bối này trong lòng.

Bức rèm bỗng nhiên bị vén lên, người áo xanh nhanh chóng sải bước tiến vào.

Tấm vải che mặt của y vẫn không tháo xuống, cho dù là tại nơi bí ẩn này, y cũng không chịu lộ ra khuôn mặt thật.

- Lão gia tử! Chuyện ông làm thật hay!

Bạch phu nhân sầm mặt.

- Thế nào?

- Giết người rồi còn muốn giả vờ?

- Giả vờ? Giả vờ cái gì?

Người áo xanh cười nói:

- Đối với lão phu mà nói, giết một người chỉ chuyện là bình thường. Nhớ năm đó...

- Đừng nói nữa!

Bạch phu nhân lườm mắt:

- Tôi đã vất vả mời y từ Vu sơn...

- Mời tới làm gì?

- Chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là để đối phó Tiểu Đình.

- Đáng tiếc y không đối phó được.

Người áo xanh nói:

- Một Ảo thần công lần này có điểm không linh.

- Lão gia tử, đừng trợn mắt nói dối!

Bạch phu nhân nói:

- Không phải công phu của y mất linh, chỉ là lần này vận khí của y không tốt, tại lúc khẩn yếu bị người đánh lén.

- Đánh lén?

- Lẽ nào ông không biết?

- Lão phu...

- Muốn tôi nói ra người đánh lén này không?

- Không cần!

Người áo xanh nói:

- Cho dù y đối phó được Đình Khai, lão phu cũng phải trừ khử y.

- Vì sao?

- Nàng hẳn là đoán được, bởi vì lão phu rất quý trọng cái đầu của mình.

Người áo xanh nói:

- Nếu như có người xuất ra năm ba vạn lượng bạc, nói không chừng...

- Lão gia tử, thì ra ông cũng sợ y?

- Đừng quên!

Người áo xanh cười lớn:

- Nếu như tên gia hỏa này tiếp tục công việc làm ăn của hắn, chiếc đầu xinh đẹp này của nàng cũng không bảo đảm.

- A nha!

Bạch phu nhân thất kinh nói:

- Ông nói thật khiến cho người ta sợ hãi!

- Sợ hãi?

Người áo xanh cười nói:

- Lão phu không tin nữ nhân thông minh lanh lợi như nàng lại không nghĩ đến chuyện này...

- Lão gia tử, ông đừng tăng bốc tôi!

Bạch phu nhân ngượng ngịu một chút:

- Có đôi khi tôi cũng rất ngốc.

- Nàng ngốc?

- Đúng vậy!

Bạch phu nhân vô hạn ủy khuất nói:

- Lão gia tử, ông ngẫm lại mà xem! Tôi vốn là thanh thanh bạch bạch, nhưng từ khi quần chuyện này của ông, đã bị cái tên Tiểu Đình đáng chết kia quần lấy như âm hồn bất tán.

- Quần lấy?

- Đúng vậy!

- Vậy thì được!

Người áo xanh nói:

- Đình Khai mặc dù không tính là mỹ nam tử, nhưng lại trẻ tuổi cường tráng...

- Ôi! Lão gia tử!

Bạch phu nhân liếc mắt, sáng giọng nói:

- Ông nói đi đâu thế?

- Không phải nàng nói bị hấn quần lấy sao?

- Lão gia tử, ông thật giỏi, trong đầu toàn nghĩ đến mấy chuyện phong lưu này!

Bạch phu nhân bĩu môi:

- Tôi là nói hấn đang tìm tôi tính sổ.

-Ồ! Thì ra là thế!

- Ông nghĩ xem! Tôi như vậy không phải là ngốc muốn chết sao?

Bạch phu nhân nhú mày:

- Tự dưng lại tìm đến chuyện phiền phức này.

- Nàng sợ à?

- Làm sao không sợ?

Bạch phu nhân nói:

- Tiểu tử chết tiệt này giống như có thần báo bên tai, đông cũng không đi, tây cũng không đi, chỉ thoáng chốc đã tìm tới cửa.

- Nếu như nàng thật sự sợ, lão phu có một biện pháp.

- Biện pháp gì?

- Một đôi ngựa bằng phỉ thủy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng.

Người áo xanh cười lớn:

- Có thể không ai quần sao?

- Ông là nói...

Bạch phu nhân ngẩn ra.

- Nếu như nàng sợ phiền phức, lão phu cũng không miễn cưỡng, không thể làm gì khác hơn là tìm một người khác đến quản.

Sắc mặt Bạch phu nhân biến đổi, khẽ cắn môi.

- Thế nào?

Người áo xanh không hổ là tay già đời, hiểu rất rõ tâm lý nữ nhân.

- Lão gia tử, hình như ông không tín nhiệm tôi?

- Đúng vậy!

Người áo xanh thản nhiên nói:

- Lão phu còn có chút hận nàng, trăm phương nghìn kế chuẩn bị tính sổ với nàng.

- Tính sổ với tôi?

- Cho nàng chịu khổ một chút.

- Thật sao?

- Làm sao không thật?

Người áo xanh nói:

- Sau khi lão phu lấy được số tài phú này, lập tức sẽ giao toàn bộ cho nàng, để cho nàng trà không uống cơm không ăn, cả ngày nơm nớp lo sợ.

Bạch phu nhân nở nụ cười khanh khách:

- Ông thật xấu!

- Lão phu vốn chính là một lão bại hoại.

Người áo xanh cười lớn:

- Những ngày sau này nàng hãy chờ xem.

- Ông muốn thế nào?

- Lão phu muốn kiến tạo một tòa hoàng kim ốc, đem nàng nhốt vào.

- Lão gia tử, đừng nói chuyện buồn nôn!

Bạch phu nhân nở nụ cười:

- Tuổi tác một bó lớn rồi, còn muốn chơi trò kim ốc tàng kiều (2)!

(2) Chỉ phòng ốc hoa lệ dành cho thê thiếp yêu quý cư ngụ, cũng ám chỉ đến việc lấy vợ nạp thiếp.

Xuất xứ: Hán vũ đế Lưu Triệt thời thơ ấu rất hoạt bát và thông minh, thường xuyên chơi đùa cùng cô mẫu là trưởng công chúa Lưu Phiêu. Một hôm Lưu Phiêu hỏi hán tương lai muốn cưới thê tử như thế nào, Lưu Triệt liền chỉ vào con gái A Kiều của Lưu Phiêu mà nói: “Tương lai ta muốn tạo một tòa hoàng kim ốc, cưới A Kiều làm thê tử, để nàng ở bên trong”.

- Cái gì, nàng hiềm lão phu già?

- Không không!

Bạch phu nhân biết lỡ lời, vội vàng liếc mắt một cái:

- Tôi là nói tôi không phải A Kiều.

- Không phải A Kiều?

- Tôi chỉ là lão một lão kiều.

Bạch phu nhân cười khúc khích:

- Không cần phải kiến tạo hoàng kim ốc!

- Ha ha...

Người áo xanh cười lớn:

- Lão phu sẽ không để nàng phải ủy khuất. Đợi đến khi chuyện này xong xuôi...

- Không phải ông nói muốn đổi người khác sao?

- Không đổi nữa!

Người áo xanh cười nói:

- Nhất thời chạy đi đâu tìm một người tri tâm hợp ý với ta như vậy?

- Những lời này nghe rất lọt tai.

Bạch phu nhân vui vẻ nói:

- Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng. Ngoại trừ tôi trung thành và tận tâm với ông, nếu đổi lại là người khác...

- Người khác thì sao?

- Không có ý nghĩ lệch lạc mới là chuyện lạ.

Người áo xanh ngẩn ra, bỗng nhiên cười lớn.

- Ông cười cái gì?

Bạch phu nhân nói:

- Tôi nói sai sao?

- Không sai!

Người áo xanh nói:

- Nhưng cho dù có ý nghĩ lệch lạc thì cũng phải suy nghĩ cho kỹ. Có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của lão phu không có mấy người đâu.

Hiển nhiên, lời nói này hàm chứa một giọng điệu uy hiếp.

Nói là người khác, nhưng dụng ý của lời nói rõ ràng là nhằm vào Bạch phu nhân.

- Nói cũng đúng!

Bạch phu nhân nói:

- Bằng vào uy vọng trên giang hồ của lão gia tử, ai lại dám nhổ răng trong miệng cọp?

[Nguyên văn bị thiếu]

Bà ta là một nữ nhân thông minh, biết loại sự tình này tuyệt không thể làm trái.

Nhưng bà ta vì sao lại nói ra? Là nói lỡ lời, hay là muốn thăm dò điều gì? Dù sao lòng của nữ nhân sâu như biển, không thể đoán ra được bà ta đang có chủ ý gì.

Cẩn thận cái gì? Lưu ý cái gì? Những lời này rất ám muội.

- Cái gì? Lão gia tử phải đi?

- Đúng vậy!

- Đinh Khai kia...

- Dù sao hàng hóa cũng không giấu ở nơi này, sợ cái gì?

- Ai da! Lão gia tử! Ông chỉ để ý đến hàng hóa, lại không để ý đến người!

Bạch phu nhân tức giận nói:

- Vạn nhất tôi bị hấn...
- Sẽ không!

Người áo xanh nói:

- Lão phu biết, thỏ khôn có ba hang, nàng sẽ không rơi vào tay của hấn.
- Ông là nói...
- Nơi này không phải có rất nhiều bí đạo sao?
- Lão gia tử, ông điều tra thật rõ ràng!

Khóe miệng của Bạch phu nhân nhếch lên:

- Tôi chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao ông không dám đối mặt với Tiểu Đình?
- Không dám?

Người áo xanh nói:

- Nàng cho rằng lão phu không dám sao?
- Là không muốn, đúng không?
- Điều này thì gần đúng.
- Vì sao không muốn?
- Đình Khai kia cũng không muốn.
- Hấn không muốn?
- Đúng vậy! Hấn cũng không muốn đối mặt với lão phu.
- Lão gia tử! Ông làm tôi hồ đồ rồi.

Bạch phu nhân nói:

- Tại sao ông không muốn đối mặt với hấn? Chẳng lẽ là ông thích hấn?
- Thích hấn? Hừ!

Người áo xanh trầm giọng nói:

- Sẽ có một ngày lão phu chém hấn nát nhừ.
- Nếu đã như vậy, lão gia tử...
- Bởi vì nếu như lúc này đối mặt, cả hai bên đều không có lợi.
- Vì sao?
- Đối với lão phu mà nói, chỉ cần lão phu làm lơ, hấn cũng không dám vạch trần tình hình thực tế tại bến thuyền Mạnh Tân đêm đó...
- Đối với Tiểu Đình thì sao?
- Tiểu tử này rất tinh khôn.

Người áo xanh nói:

- Hấn không muốn đối mặt với lão phu, là sợ chọc giận lão phu...
- Lão gia tử không phải mang khăn che mặt sao?
- Cái này không có tác dụng.

Người áo xanh nói:

- Lão phu vừa ra tay thì hần đã nhận ra rồi.
- Chuyện này trái lại rất tốt, lão gia tử có thể ung dung.

Bạch phu nhân nhú mày nói:

- Còn tôi lại trở thành bia đỡ tên.
- Cái gì bia đỡ tên?
- Tiểu Đinh cứ luôn nhắm vào tôi, đây không phải là bia đỡ tên sao?
- Ha ha! Ngân lượng nào có từ trên trời rơi xuống.

Người áo xanh cười nói:

- Muốn chia một chén canh thì phải gánh vác một phần nguy hiểm...
- Lão gia tử, ông dự định chia cho tôi bao nhiêu?
- Nói chuyện này còn quá sớm.
- Quá sớm?
- Nàng gấp cái gì? Lão phu có thể bạc đãi nàng sao?

Người áo xanh nói:

- Chờ sau khi sóng êm gió lặng rồi hãy nói!
- Sắc mặt Bạch phu nhân biến đổi, nhưng lập tức tươi cười, gật đầu nói:
- Được được! Tôi nghe lời ông.

Bà ta thay đổi rất nhanh, không hề lộ ra vẻ khó chịu.

Người áo xanh vì sao phải đi? Y thật sự có một ước hẹn sao? Bất kể lời y nói là thật hay giả, sợ rằng nguyên nhân chủ yếu chính là vì không muốn chạm trán với Đinh Khai.

Y mặc dù xem thường giang hồ, nhưng đối với Đinh Khai lại không nắm chắc tuyệt đối.

Nếu như có thể chắc như đinh đóng cột một đao chém Đinh Khai ra thành bốn mảnh, y làm sao có thể để cho Đinh Khai nắm được điểm yếu của mình, vạch trần tình hình thực tế tại bến thuyền Mạnh Tân?

Rèm cửa bỗng nhiên khê động, người bước vào là Mật Nhi.

Theo như Đinh Khai nói, có thể giải được loại “Ngũ Âm Tiệt Mạch pháp”, trong võ lâm chỉ có được vài người. Lúc này huyết đạo của Mật Nhi không ngờ đã được giải.

Là ai giải huyết cho nàng? Đương nhiên, ngoại trừ người áo xanh kia thì còn ai có năng lực này?

- Tình huống thế nào?

Bạch phu nhân hỏi.

- Không nhìn thấu.

Mật Nhi nhú mày nói:

- Tiểu Đinh cùng với tên Lâu Đại Chiêu chết tiệt kia cứ một mực đảo quanh bên ngoài.
- Đảo quanh?
- Đúng vậy! Tới tới lui lui không ngừng di chuyển.

Mật Nhi nói:

- Nhất là cái tên Lâu Đại Chiêu kia, bộ dạng lấm la lấm lét.

Trên thế giới này, có lẽ người mà nàng ghét nhất chính là Lâu Đại Chiêu.

- Lễ nào bọn họ không nhìn thấy ngôi nhà này?
- Điều này sao có thể? Ngôi nhà này đâu có phép ẩn thân.

-Ồ! Ta hiểu rồi.

- Phu nhân hiểu cái gì?

- Vừa rồi Triệu cửu gia có phải là từ bí đạo rời đi?

Bà ta lần đầu tiên nhắc tới Triệu Cửu Tôn.

- Đúng vậy.

- Tiểu Đình chết tiết này!

Bạch phu nhân nói:

- Hắn vòng tới vòng lui, chính là muốn trước tiên bức Triệu cửu gia đi, sau đó đối phó ta.

Đình Khai vì sao lại vòng tới vòng lui? Có lẽ là bà ta đoán đúng.

- Phu nhân! Hắn làm sao biết Triệu cửu gia ở chỗ này?

- Nha đầu ngốc! Chuyện này mà người không rõ sao? Tiểu tử chết tiết kia so với thỏ còn tinh ranh hơn.

Bạch phu nhân nói:

- “Vu Sơn Thần Liệt” Điều Mãnh kia chết dưới đao của ai, hắn vừa nhìn còn không biết hay sao?

- Thế nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Hắn làm sao tìm được tới nơi này?

- Chuyện này quả thật rất quái lạ!

Bạch phu nhân suy nghĩ nói:

- Chỉ có một cách giải thích.

- Là cái gì?

- Hắn có thần thông.

Thì ra bà ta cũng đoán không ra.

Đối phó với một người có thần thông, bà ta đương nhiên cần phải cẩn thận, liền dặn dò Mật Nhi:

- Càng sớm càng tốt, thu dọn mấy thứ nữ trang này đi!

- Thu dọn nữ trang?

Mật Nhi ngẩn người:

- Ý của phu nhân chẳng lẽ... chẳng lẽ...

- Mật Nhi!

Bạch phu nhân nói:

- Sau này gọi ta là mẹ đi!

- Vâng!

Mật Nhi nói:

- Phu nhân giống như mẹ của con, từ nhỏ nuôi nấng con, vẫn luôn xem con là con gái.

Nàng liền nói tiếp:

- Ý của mẹ chẳng lẽ là phải rời khỏi nơi đây.
- Đúng! Rời khỏi nơi đây, rời càng xa càng tốt.

Bạch phu nhân nói:

- Một đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc, mẹ có thể hưởng thụ cuộc sống đế vương, con cũng có thể trở thành một vị công chúa...
- Triệu cửu gia kia...

Mật Nhi run lên một chút.

- Hẳn à?

Bạch phu nhân cắn răng:

- Lão bất tử này đã có niềm vui mới, quần lấy một nữ nhân gọi là Tái Trân Châu.
- Tái Trân Châu?
- Là một nữ phi tặc trong giang hồ.
- Mẹ! Chuyện này có nên suy nghĩ một chút không?
- Suy nghĩ?
- Nữ nhi là nói...
- Là sợ đao của hẳn?

Bạch phu nhân hừ một tiếng:

- Yên tâm! Mẹ tự có kế sách. Hẳn đã có Trân Châu, vậy thì đừng mơ có được những minh châu này!
- Được! Nữ nhi sẽ đi thu dọn.

Mật Nhi rất nghe lời.

oOo

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu không nhịn được nói:

- Đi vòng quanh làm gì chứ?
- Thế nào? Đầu óc quay cuồng rồi phải không?

Đinh Khai cười nói:

- Bên kia có gốc cây, trước tiên ngồi xuống nghỉ một chút đi!
- Nghỉ?

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Nghỉ cái rắm?
- Ồ! Tức giận rồi!
- Ta thật không hiểu, vất vả lắm mới tìm được ổ của bà ta, vì sao không đánh vào?

Lâu Đại Chiêu trừng mắt, tức tối nói:

- Theo người vòng qua vòng lại, ta cũng không phải con lừa kéo cối xay.
- Vậy người là cái gì?

- Ta...

- Người đã không muốn làm con lừa kéo cối xay, vậy thì đổi một công tác khác đi!

Đinh Khai cười nói:

- Ngồi ở chỗ này, coi chừng cánh cửa lớn kia!

- Tốt lắm! Giờ lại thành chó trông cửa!

Lâu Đại Chiêu thuận miệng nói, ví dụ lại vừa khớp.

- Người không muốn làm à?

Đinh Khai cười cười.

- Ta chỉ là mất hứng.

- Lừa cũng không làm, chó cũng không làm, người muốn làm cái gì? Làm đại anh hùng có phải không?

Đinh Khai cười lớn:

- Nếu như người muốn đánh vào, nơi này cũng không có ai cản người.

- Người tưởng ta không dám sao?

- Người đương nhiên là dám.

Đinh Khai nói:

- Chỉ có điều vừa rồi kết quả của Vu Sơn Thần Liệp chắc người cũng đã thấy?

- Người nói cái gì?

- Ta là nói người cẩn thận coi chừng ăn phải một đao.

- Cái gì?

Lâu Đại Chiêu cả kinh:

- Người nói “Ngũ Bá Đao” Triệu cửu gia ở bên trong?

Hắn trời không sợ, đất không sợ, nhưng đối với “Ngũ Bá Đao” Triệu cửu gia thì lại không thể không sợ.

Sợ “Ngũ Bá Đao” Triệu cửu gia cũng không phải là chuyện mất mặt gì.

Cho dù người đi khắp thiên hạ nói là sợ “Ngũ Bá Đao” Triệu Cửu Tôn, tuyệt đối sẽ không có người nào cười người.

Nếu là nói thua dưới tay Triệu cửu gia, thậm chí còn có vài phần quang vinh.

- Ta không nói y nhất định ở bên trong.

Đinh Khai cười nói:

- Có thể y vừa rồi giết người, thuận tiện đi vào rửa tay một chút, nghỉ chân một chút, hoặc là uống chén trà cho thông huyệt...

- Hừ!

Lâu Đại Chiêu không đáp, nhưng một tiếng hừ này đã biểu thị hắn không muốn đánh vào.

- Mạo hiểm khó khăn không tính là anh hùng, có thể chế thắng địch mới là anh hùng.

Đinh Khai nói:

- Hay là nghe ta đi!

- Người nói đi!

- Người hãy ngồi ở chỗ này!

Đinh Khai thấy dáng vẻ kiêu ngạo của hắn đã không còn, liền dặn dò:

- Nếu như có người lên lút ló đầu ra cửa nhìn, người hãy xông ra điều võ dương oai một phen!
- Chuyện này thì dễ làm.
- Cứ như vậy đi! Càng uy vũ thì càng tốt.
- Nếu như là Triệu Cửu Tôn thì sao?
- Triệu Cửu Tôn?

Đinh Khai cười nói:

- “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn sẽ ló đầu ra nhìn sao?
- Đúng đúng đúng! Y đương nhiên sẽ không.
- Tốt! Tất cả cứ theo kế mà hành sự!

Đinh Khai nói:

- Đây không thể nói là chó trông cửa, phải là đại tướng quân giữ cửa.

8. Vờ Tha Để Bắt

Thân hình Đinh Khai chợt lóe lên, lướt qua bên trái, hai mắt của hắn lấp lánh, giống như không muốn bỏ qua bất cứ một cảnh cây cọng cỏ nào.

Hắn đang tìm kiếm cái gì? Chẳng lẽ có phát hiện gì?

Một ngày trôi qua, mặt trời đỏ rực dần dần chìm về phía tây, hoàng hôn buông xuống trên cây rừng xanh ngắt. Đinh Khai mang theo mấy bó củi dùng nhánh hoa từng cột lại, từ bên phải chậm rãi trở về.

- Người dùng những thứ này làm gì?

Lâu Đại Chiêu trợn mắt nhìn mấy bó củi.

- Phóng hỏa.

Đinh Khai lớn tiếng nói.

- Phóng hỏa?
- Người không nhớ sao?

Đinh Khai cố ý cao giọng nói:

- Lần trước chúng ta thiếu chút nữa bị đốt thành than, lần này cũng nên hồi báo một chút.
- Đúng đúng đúng!

Hai mắt Lâu Đại Chiêu sáng lên:

- Chuyện nên nghĩ đến thì ta lại không nghĩ đến.

Đây cũng là nói chuyện không nên nghĩ thì hắn lại nghĩ đến.

Lần trước tại căn nhà cỏ, hắn ở trong phòng vừa kêu to phóng hỏa thì bên ngoài lập tức có người phóng hỏa. Dưới trận lửa đó, thiếu chút nữa chỉ còn lại một đồng xương.

- Bây giờ nghĩ đến cũng không trễ.

Đinh Khai đưa một bó củi qua:

- Người đốt phía trước còn ta đốt phía sau. Có đánh lửa không?
- Có có có! Khi nào thì bắt đầu?

Lâu Đại Chiêu vui vẻ nhận lấy bó đuốc.

- Chờ một chút!
- Còn chờ cái gì?
- Chờ gió.

Đinh Khai nói:

- Đợi đến khi mặt trời khuất hẳn, màn đêm buông xuống, gió núi mạnh lên, phóng hỏa sẽ dễ dàng hơn.
- Nhất định có gió sao?
- Thông thường mà nói, khi hoàng hôn vừa xuống gió núi tất nhiên sẽ chuyển mạnh.

Đinh Khai nói:

- Đến lúc đó gió sẽ trợ thế lửa.
- Tiểu Đinh! Người giống như cái gì cũng biết vậy.

Lâu Đại Chiêu rất bội phục:

- Người là Gia Cát tiên sinh sao?
- Đáng tiếc người võ mông ngựa với ta không có tác dụng gì.

Đinh Khai cười cười.

- Tại sao?

Hai mắt Lâu Đại Chiêu mở lớn:

- Lê nào ta võ mông không tính là võ mông?

Lời này vừa nói ra, chính hắn cũng cảm thấy buồn cười.

- Người tạm thời chờ ở đây! Ta đi trước

Đinh Khai nói:

- Nhưng phải nhớ kỹ, nghe được một tiếng huýt thì lập tức phóng hỏa!
- Được!
- Nếu là hai tiếng một dài một ngắn, người hãy chạy nhanh tới!
- Chạy tới để làm gì?
- Điều này biểu thị có tình huống khác, không cần phóng hỏa nữa.
- Cứ theo lời người đi!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người xem mặt trời đã hạ xuống rồi, mau hành động đi!

Đinh Khai gật đầu, lập tức lách mình vòng qua sau nhà.

Nhưng hắn còn chưa đi xa liền đem mấy bó củi ném vào trong bụi cỏ, thì ra hắn căn bản không có ý định phóng hỏa.

Phóng hỏa? Đinh Khai phóng hỏa? Chuyện này mà truyền ra giang hồ chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao? Hắn cũng không vòng ra sau nhà mà lại lao về một phiến tối tăm bên trái. Nơi này cây cao rậm rạp, cỏ dại mọc thành bụi, còn có vài đồng loạn thạch.

Đinh Khai chuyển động như thổ, nhẹ như ly miêu, vừa đáp xuống lập tức ẩn vào trong đồng loạn thạch.

Động tác của hắn cực nhanh, giống như một chiếc lá rơi xuống đất.

Sau khi ẩn nấp xong, hắn giống như một giọt bọt nước chìm vào biển rộng, vô thanh vô tức.

Lúc này bóng đêm dần buông xuống, ánh trăng bắt đầu lên cao, nhưng bởi vì rừng rậm che phủ, ánh sáng không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật bốn phía.

Bỗng nhiên cách đó hơn một trượng, một đồng cỏ đại rung lên, tiếp đó vang lên một tiếng “két”, một phiến đá bên dưới đồng cỏ bỗng xóc lên.

Đinh Khai nín hơi ngưng thần, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, một chiếc đầu lộ ra, ánh mắt như sao đảo qua bốn phía một vòng, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên. Một bóng người yếu điệu xuất hiện, thì ra chính là Mật Nhi.

Tiếp đó Bạch phu nhân cũng đi ra.

Đinh Khai đang định vươn người dậy, bỗng nhiên trong lòng khê động, lập tức biến kế.

Hắn không có ý hiện thân, lại đưa tay vào người lấy ra bình ngọc nhỏ có chứa “Thiên Lý Truyền Hương”.

Bạch phu nhân và Mật Nhi nhìn nhau một cái, không nói một lời, lập tức chạy về hướng tây.

Giày thêu đạp trên lá rụng phát ra tiếng sột soạt rất nhỏ.

Tay phải của Đinh Khai vươn lên, búng bay ra hai giọt “Thiên Lý Truyền Hương” về phía bóng lưng của hai người.

Thủ pháp của hắn thuần thực, trong cự ly năm ba trượng vô cùng chuẩn xác.

Hai giọt mùi thơm lạ lùng vừa vắn bắn về phía búi tóc của hai người, phỏng chừng trong một tháng sẽ không tiêu tán.

Bạch phu nhân và Mật Nhi giống như không hề có cảm giác.

Núi sâu sương dày, ngẫu nhiên có một giọt sương bám vào tóc, ai sẽ lưu ý đến?

Mùi thơm nhàn nhạt phiêu tán tại cây rừng, cũng bám vào đá vụn trên đường mòn.

Đợi sau khi hai người đi xa, Đinh Khai mới vươn người dậy, chum môi huyết gió gọi Lâu Đại Chiêu đến.

- Người để cho bọn họ chạy?

Lâu Đại Chiêu hỏi.

- Bởi vì ta ước định với Trầm Thiên Nhạc chỉ có mười ngày.

Đinh Khai nói:

- Phải giải quyết xong chuyện này trong kỳ hạn.

- Giải quyết xong?

- Tận lực tìm về số tài vật kia.

Đinh Khai thấp giọng nói:

- Cho nên ta mới không muốn đánh rần động cỏ.

- Rần? Ai là rần?

- Rần này có lẽ ở ngay bên cạnh.

Đinh Khai nói:

- Nếu như lúc này bắt Bạch phu nhân, số tài vật kia có thể sẽ lập tức qua tay, sau đó muốn lấy được càng phiền phức hơn.

- Rần này chẳng lẽ là...

- Nếu như người đã biết, không cần phải hỏi ta!

Đinh Khai nói:

- Dao của y rất lợi hại.

Lời này gần như đã nói rõ, chỉ còn thiếu không chỉ tên nói họ.

Bản thân hắn chưa chắc đã sợ thanh đao kia. Hắn cố ý nhắc đến chuyện này, chẳng qua chỉ muốn dọa Lâu Đại Chiêu, cảnh cáo hắn không được xem thường.

- Bây giờ phải làm sao?

- Đuổi theo đi!

- Bây giờ lại đuổi?

- Đúng vậy!

- Hải hươc! Hải hươc muốn chết! Thả rồi lại đuổi, đuổi rồi lại thả!

Lâu Đại Chiêu cười nhạt:

- Tiểu Đinh! Không ngờ ngươi lại thích cái trò cút bắt này như vậy.

- Đâu chỉ có thích!

Đinh Khai cười nói:

- Nhớ tới những chuyện khi còn bé, mùa đông ném tuyết, mùa hè tại đồi cát...

- Đồi cát? Nhà ngươi ở nơi nào?

- Quan ngoại.

- Quan ngoại?

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên nói:

- Nghe nói “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn năm đó cũng ở quan ngoại...

- Nhà của chúng ta cách nhau không xa.

- A! Thảo nào! Thảo nào!

Lâu Đại Chiêu mở to hai mắt:

- Thì ra ngươi và Triệu Tiểu Nhu là thanh mai trúc mã...

- Không phải!

- Không phải?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ngươi không phải vừa nói nhà cách nhau không xa sao?

- Thì đúng là cách không xa, nhưng nơi đó không có thanh mai cũng không có trúc mã, ngay cả một cây gậy trúc cũng không.

Thần sắc của Đinh Khai có chút buồn bã:

- Chúng ta chỉ là chơi cút bắt tại cồn cát...

- Xem ngươi kìa!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ai nói cái gì thanh mai trúc mã! Đây chẳng qua chỉ là một ví dụ.

- Không phải ví dụ mà là một bài thơ.

- Thơ?

- Thơ của Lý Bạch.

Dứt lời, hắn liền ngâm lên:

- Thiếp phát sơ phúc ngạch, chiết hoa môn tiền kịch, lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai... (1)

(1) Bài “Trường Can Hành” của Lý Bạch.

Dịch nghĩa:

Tóc em vừa mới đến ngang trán

Bể hoa chơi trước cửa nhà

Chàng cười ngựa trúc đến

Quanh ghế đùa ném mớ xanh

Dịch thơ:

Tóc em vừa ngang trán

Trước cửa bể hoa đùa

Chàng cười ngựa trúc đến

Quanh ghế ném mớ chưa

- Đây là nói thật sự có thanh mai, cũng có trúc mã?

- đương nhiên là có!

Đinh Khai nói:

- Địa phương bài thơ này nói đến là Kim Lăng, thanh mai trúc mã là thứ gì đó rất thông thường. Còn tại bắc mạt nơi lạnh khủng khiếp, chỉ có đắp người tuyết và chơi với cát mà thôi.

- Dù sao cũng như nhau!

- Cái gì như nhau?

- Dù sao cũng là một nam một nữ từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Lâu Đại Chiêu hâm mộ nói:

- Hai trái tim liền cùng một chỗ...

- Điều này không sai! Chỉ tiếc là cha của nàng...

Đinh Khai không biết muốn nói gì, nói đến bên môi bỗng nhiên ngừng lại.

Lâu Đại Chiêu nhìn hắn, muốn nghe phần tiếp theo.

Nhưng phần tiếp theo đã không có.

- Mau đi thôi!

Đinh Khai thay đổi trọng tâm câu chuyện:

- Muốn đi theo hai người bọn họ, không thể cách quá xa.

- Người là nói quả phụ lẳng lơ kia?

- Quả phụ là quả phụ, cái gì quả phụ lẳng lơ?

Đinh Khai giống như không muốn nhắc lại chuyện thanh mai trúc mã kia, liền cười nói:

- Người nghĩ thấy mùi lẳng lơ sao?

- Ngửi nhiều đến buồn nôn rồi.

Lâu Đại Chiêu nhếch miệng cười lớn:

- Bây giờ thì lại là hương hương quả phụ.

Cười xong, hắn liền dùng mũi ngửi mạnh mấy cái.

Không ngờ hắn lại hiểu được bí quyết này, trong lòng biết Đinh Khai nói muốn theo dõi Bạch phu nhân, tất nhiên là đã động tay động chân trên người bà ta.

- Tốt! Tiếp tục ngửi đi!

Đinh Khai nói.

Ngửi cái gì? Đường nhiên ngửi mùi hương.

Vì vậy hai người Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu lại theo chỉ dẫn của “Thiên Lý Truyền Hương”, một đường đuổi theo ra khỏi rừng rậm.

Nhưng Đinh Khai cũng không muốn đuổi theo một mạch, nửa đường hắn còn tìm một chỗ yên tĩnh chợp mắt một chút, bảo trì thể lực.

Sau khi hai người tỉnh lại thì trời đã mờ sáng.

- Ngủ như vậy là đủ rồi.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Đáng tiếc...

Hắn sờ sờ cái bụng.

- Vậy thì đi mau!

Đinh Khai nói:

- Con đường này ta đã đi qua vài lần, còn nhớ cách nơi này không xa có một con sông nhỏ, bên bờ sông có mấy túp điểm nhỏ, trong đó có một nhà là thịt Đông Pha cực kỳ nổi danh.

- Thịt Đông Pha?

- Chính là do Tô Đông Pha làm ra.

- Y là một đầu bếp sao?

- Y là một văn nhân, cũng là một thi nhân.

Đinh Khai nói:

- Y là học được từ một hòa thượng gọi là Phật Ấn.

- Hòa thượng cũng ăn thịt sao?

- Hòa thượng bình thường không dám ăn, muốn ăn thì cũng chỉ là len lén ăn. Phật Ấn hòa thượng là chân chính thấu triệt, cho nên mới dám ngang nhiên ăn.

- Chuyện này mới nha! Hòa thượng ăn thịt trái lại trở thành cao tăng!

- Cảnh giới tối cao của Phật môn nằm ở một chữ “ngộ”, ở chỗ giải đáp chân lý nhân sinh, có thể thấu hiểu triệt để hay không. Tất cả đều dựa vào tuệ căn của một người, quả thật chẳng liên quan gì đến chuyện ăn hay không ăn thịt.

- Theo như người nói, hương cũng không cần thấp, phật cũng không cần lạy?

- Đúng vậy!

Đinh Khai nói:

- Trước đây có một vị cao tăng đắc đạo gọi là Đan Hà thiền sư, khi trời lạnh thì đã đem tượng phật trong miếu bỏ ra làm củi đốt.

- Hòa thượng này thật là lợi hại!
- Đốt thì có là gì, còn có đòi giết nữa kia!

Đình Khai nói:

- Có một vị cao tăng khác gọi là Lâm Tế, hắn đã từng quát nói phật gia dạng phật, gặp tổ giết tổ, gặp la hán giết la hán...
- Vị hòa thượng này chẳng lẽ điên rồi?
- Không! Y là ngộ.

Đình Khai nói:

- Là thấu triệt. Giết mà y nói cũng không phải là giết thật, chỉ là mạt sát những mê tín, những hạn chế dẫn đến thần phật tồn tại khách quan.
- Lễ nào những hòa thượng thấp hương lễ Phật đều là hòa thượng ngộ?
- Cũng không ngộ!
- Không ngộ?
- Làm mấy pho tượng thần phật bằng vàng có thể thu hút nhiều người. Tượng phật càng lớn, thiện nam tín nữ càng nhiều.

Đình Khai cười nói:

- Thu tiền hương khói cũng không ít.
- Chẳng lẽ bọn họ không phải tu hành?
- Bọn họ là người làm ăn, người làm ăn trong phật môn. Thần phật chính tiền vốn của bọn họ. Càng đem thần phật nói thành uy linh hiển hách, tiền vốn lại càng hùng hậu, lợi nhuận thu vào cũng dồi dào...
- Người nói những hòa thượng này đều không thể trở thành cao tăng?
- Dáng dấp thì rất giống, sắc mặt hồng nhuận, tiên phong đạo cốt, chỉ có điều muốn ngộ được thiên cơ, tu thành chính quả, so với lạc đà chui qua lỗ kim còn khó hơn.
- Cái gì thiên cơ chính quả, ta không hiểu.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Hay là nói đến thịt Đông Pha đi!
- Chỉ là một khối thịt ba chỉ.
- Ăn ngon không?
- Béo mà không nhảy, vào miệng tiêu diêu.
- Thật sao?

Lâu Đại Chiêu nuốt một ngụm nước bọt:

- Một khối lớn bao nhiêu?
- Một khối khoảng chừng bốn lạng.
- Tốt! Ta một hơi phải nuốt mười khối mới được.
- Một khối cũng tốt, mười khối cũng tốt.

Đình Khai nói:

- Thịt mỡ không tới miệng thì bao giờ cũng cầm không vững.
- Thế nào? Ta đang đói bụng mà ngươi lại còn châm chọc!

- Tuyệt không có ý này.
- Lẽ nào tửu điểm này đã đóng cửa từ lâu.
- Cũng không phải! Sinh ý mở ra, sao lại tùy tiện đóng cửa?

Đinh Khai nói:

- Chỉ sợ Bạch phu nhân sẽ không đi qua con đường này. Vạn nhất bà ta đi đường khác, chúng ta cũng không thể buông bỏ chính sự đi ăn một trận.
- Hừ! Ở cùng với người quả thật không may!
- Đừng tức giận! Đói một trận cũng không chết người đâu.
- A di đà phật, Quan Thế Âm Bồ Tát!

Lâu Đại Chiêu khẩn cầu nói:

- Hai người xin hãy thương xót ngũ tạng miếu này của con ...
- Người đang nói ai?
- Còn có ai?

Lâu Đại Chiêu mắng:

- Nếu như không ăn được bữa thịt Đông Pha này, để xem lão tử xử lý bọn chúng ra sao!

Thì ra hẳn đang nói đến Bạch phu nhân.

Một đường đất vàng giữa hai dãy núi uốn lượn về hướng tây.

Ánh bình minh đã xuất hiện, chân trời hướng đông từ màu trắng bạc biến thành màu hồng nhạt, sau đó là màu hồng đậm. Chỉ trong phút chốc mặt trời đã mọc lên.

Từ xa nhìn lại, non xanh nước biếc, một khúc sông uốn lượn quanh dãy núi, ẩn ước vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chính là khúc sông nhỏ này sao?

Đinh Khai đáp:

- Đúng vậy.
- Tốt!

Lâu Đại Chiêu hớn hở ra mặt, xoa bụng cười nói:

- Tiểu Đinh! Thịt Đông Pha kia có thật là béo mà không nhảy, vào miệng tiêu diêu?
- Ăn nhiều sẽ không dễ dàng tiêu hóa đâu.
- Không tiêu hóa?

Lâu Đại Chiêu cười lớn:

- Người nói nó làm từ thịt ba chỉ, cho dù là làm bằng sắt, cái bụng nước này của ta cũng sẽ tiêu hóa được.
- Sắt cũng có thể ăn?
- Không tin ta ăn cho người xem!

Lâu Đại Chiêu cố ý khoa trương.

- Hảo bản lĩnh!

Đinh Khai cười lớn.

Hắn còn đang muốn nói gì, chợt nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếp đó tiếng xe lộc cộc vang lên trên đường.

Nơi này cũng không phải là dương quan đại đạo, vậy mà lại có tiếng xe ngựa.

Đinh Khai quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bụi vàng cuộn cuộn, lướt qua góc núi mà đến. Hắn vội vàng kéo Lâu Đại Chiêu ẩn vào một bụi cây thấp bên đường.

Cát bụi tung bay, tiếng xe vang vọng, trong khoảnh khắc chỉ thấy một chiếc xe bốn ngựa phi nhanh đến, trên cang xe cắm một lá Thanh Long nhạ kỳ.

Trên cờ có viết bốn chữ “Giang Nam Tiêu Chấn.”

Tiêu Chấn đã đến, đến một cách đột ngột.

Xe cao như vậy, khí phách ngang nhiên, cờ xí rõ ràng, quả nhiên không hổ là Giang Nam bá chủ.

Nhưng y đến đây để làm gì?

Xe ngựa như gió lướt qua, lưu lại một đám bụi mù cuộn cuộn.

- Vận khí của người quả thật không tốt!

Đinh Khai vươn người dậy, nói với Lâu Đại Chiêu:

- Thịt Đông Pha này chỉ sợ ăn không được.

- Vì sao?

Lâu Đại Chiêu hai mắt mở lớn.

- Muốn ăn bữa thịt này, khó tránh khỏi một trường chém giết.

Đinh Khai nói:

- Người có dám đánh hay không?

- Người nói là Tiêu Chấn?

- Xem ra y là đêm khuya đi gấp đến đây.

Đinh Khai nói:

- Phía trước nếu như có ăn có uống, đương nhiên y sẽ tạm thời dừng lại nghỉ chân. Chúng ta đi như vậy chẳng phải vừa vặn gặp y hay sao?

- Y là tới tìm chúng ta?

- Điều này cũng không chắc.

Đinh Khai nói:

- Theo ta suy đoán, y có lẽ là đang truy tung Bạch phu nhân.

- Há há! Quả phụ lẳng lơ này thật là béo bở.

- Béo cái gì?

- Người không phải nói Tiêu Chấn đuổi theo bà ta sao?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Lão sắc quỷ này từ ngàn dặm mà đến...

- Nói nhảm cái gì?

Đinh Khai nói:

- Người nói người ta là quả phụ lẳng lơ, ta thấy tên râu thối người thật sự biến thành râu thối lẳng lơ rồi, động một chút là nghĩ đến loại chuyện này.

- Thế nào? Ta nói sai sao?

- Giang Nam phong cảnh kiêu diễm, mỹ nữ như mây. Loại người như Bạch phu nhân, sợ rằng Tiêu Chấn còn không thèm để mắt.

- Vậy y đến để làm gì?

- Tiền tài động lòng người.

Đinh Khai nói:

- Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng. Người nghĩ lại xem, lẽ nào còn không đáng đuổi theo sao?

- Đáng giá! Đáng giá!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Có điều trong mắt ta so ra vẫn kém hơn một bữa thịt Đông Pha.

- Người nhất định phải ăn bữa thịt này sao?

- Đúng!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chúng ta đi!

- Đi?

- Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Ta chính là chim. Hôm nay cái bụng quan trọng hơn. Y không chọc chúng ta thì thôi, nếu như cố ý gây chuyện, chúng ta sẽ đánh với y một trận.

- Nói rất hay, nhưng người có nghĩ đến không?

- Nghĩ đến cái gì?

- Kiếm của y cũng không thua Ngũ Bá đao.

- Lợi hại như vậy sao?

- Ta cũng chưa từng thử qua, nhưng có thể tưởng tượng được.

Đinh Khai nói:

- Bằng không Triệu Cửu Tôn của Mục Mã sơn trang làm sao để cho y kiêu ngạo như vậy?

- Tiểu Đinh, chẳng lẽ người cũng sợ?

- Ta...

- Nếu nói như vậy, chúng ta chỉ có thể nửa đường bỏ cuộc.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Dù sao người cũng không ham muốn số tài vật đó, đúng không?

- Nhưng ta đã đáp ứng với Trầm Thiên Nhạc.

- Đáp ứng thì tính là gì, người và y không thân cũng chẳng quen.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Việc gì người phải thay y liều mạng?

- Liều mạng?

- Người đầu với Tiêu Chấn, đây không phải là liều mạng sao?

- Ha ha! Đồ râu thối!

Đinh Khai cười lớn:

- Không ngờ lại dùng phép khích tướng trước mặt ta!

- Người có thể không nghe!

- Không nghe?

- Chỉ cần người không nghe, phép khích tướng của ta cũng sẽ không dùng được.

- Được! Đồ râu thối!

Đinh Khai ngang nhiên nói:

- Lần này ta sẽ trúng kế của người, trước tiên thử xem cân lượng của Tiêu Chấn. Có điều phải nhớ kỹ, bốn chữ “Giang Nam đại hiệp” không phải hữu danh vô thực đâu!

- Chỉ nhớ kỹ cái này thôi sao?

- Đúng vậy!

- Không được!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta không muốn như vậy, ta càng muốn xem y là vô danh tiểu tốt!

- Vì sao?

- Xem y là vô danh tiểu tốt, ta mới có thể tâm không lạnh, gan không khiếp, mới có tinh thần đánh nhau.

- Đồ râu thối! Nhưng mà chuyện này cũng có đạo lý.

Đinh Khai cười nói:

- Chỉ cần đừng nghĩ đến thịt Đông Pha...

- Cái bụng trống trơn, không nghĩ đến thịt Đông Pha thì nghĩ đến cái gì?

- Trước tiên nhịn một chút!

- Nhịn thì có thể, chứ không thể không nghĩ.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Một tân lang có thể trong đêm động phòng hoa chúc không nghĩ đến tân nương tử sao?

- Lại nghĩ lung tung rồi.

- Đây chỉ là ví dụ.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tốt nhất là vện cả đôi bên.

- Trước tiên ăn thịt, ăn no rồi tính sau!

- Ha ha! Tính toán như vậy cũng không tệ.

Đinh Khai cười nói:

- Chỉ hy vọng là như thế.

Lâu Đại Chiêu nhếch miệng cười, vui vẻ bước đi.

Một khúc sông nhỏ, vài hàng thùy dương, năm sáu gian tửu điểm nhỏ dùng trúc làm đỉnh, dùng gỗ làm tường kiến lập bên sông.

Trên sông có thuyền, chỉ là vài chiếc thuyền ba lá không có cả mui.

Đường vàng dọc theo bờ sông kéo dài về hướng tây, không biết dẫn đến nơi nào.

Trên thân cây buộc bốn thốt ngựa, tất cả đều phi thường khỏe mạnh. Một điểm tiểu nhị đang cho gia súc ăn.

Một chiếc xe kín được trang trí xa hoa đỗ bên ngoài cửa tiểu điểm này, ngọn Thanh Long nhả kỳ trên xe đang theo gió phát phơ.

Mặt trời đã lên cao, ánh dương quang chiếu sáng khắp nơi. Sông nhỏ nước chảy êm đềm, nổi lên những làn sóng gợn lăn tăn màu vàng.

Một tiếng “bồm” vang lên, một con cá chép rực rỡ nhảy lên khỏi mặt nước, chọt lóe lên dưới ánh mặt trời, sau đó lại rơi xuống. Từng vòng sóng gợn lan ra kéo dài đến tận bờ sông.

Cảnh vật tươi mát, phong cảnh như tranh, nơi này vốn không nên có một trường huyết chiến.

Đinh Khai quan sát cỗ xe ngựa phía xa một chút, sau đó quay sang nói với Lâu Đại Chiêu:

- Thật là khéo!
- Khéo cái gì?
- Không ngờ thịt Đông Pha ở nơi này cũng truyền đến tận Giang Nam.
- Sao lại nói vậy?
- Bằng không Tiêu Chấn sao lại nhà đông không chọn, nhà tây không lựa, lại một mực chọn trúng nhà này.
- Nhà này bán thịt Đông Pha?
- Đúng vậy!
- Nguy rồi, không chừng sẽ bán hết!

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Chúng ta phải nhanh lên!
- Người muốn vào?
- Không vào thì đến đây làm cái gì?

Lâu Đại Chiêu ngang nhiên nói:

- Chết no gan lớn, chết đói nhất gan. Ta không muốn làm quỷ chết đói.
- Được! Rất có dũng khí!

Đinh Khai cười cười nói:

- Nhớ kỹ phải làm ra tư thế của Lâu đại gia!
- Ta biết rồi!

Lâu Đại Chiêu gật đầu.

Đinh Khai mỉm cười đi nhanh về phía trước, sau đó xoay người ngang nhiên tiến vào tửu điểm.

Lâu Đại Chiêu sửa sang lại quần áo một chút, cũng nghênh ngang bước vào.

Tửu điểm này mặc dù không lớn, nhưng cũng có bảy tám chiếc bàn gỗ. Tại một ghế thủ vị đang có một người ngồi.

Người này tuổi chừng hơn năm mươi, y phục màu tím, sắc mặt hồng nhuận sáng sủa, trên môi là hai hàng ria mép ngắn, cặp mắt sáng ngời, thần thái không giận mà uy.

Nhìn vào khí phách, người này nhất định là Tiêu Chấn.

Ngồi phía cuối bên trái là một trung niên gầy ốm, sắc mặt trắng bệch âm trầm, gần như nhìn không ra một chút huyết sắc.

Bên phải cũng có một người ngồi, chính là Tiêu Lâm Phong.

Hắn hiển nhiên đã chải đầu rửa mặt một phen, cũng đã thay đổi y phục. Chỉ có điều đây là một bộ y phục làm bằng vải thô, thua xa bộ cẩm bào hoa lệ cao quý trước kia.

Có lẽ thời gian cấp bách không kịp chuẩn bị, cho nên hắn chỉ đành tân trang như vậy.

Phía sau Tiêu Chấn còn bốn gã gia tướng đang đứng. Bốn người này hình dáng tướng mạo không đồng nhất, thể hình cũng khác nhau. Trong đó hai người có vẻ vô cùng khôi ngô uy mãnh, hai người khác lại nhỏ bé lạnh lợi, dáng vẻ giống như rất thích đánh nhau.

[Nguyên văn bị thiếu]

Nhưng hắn hiển nhiên cũng biết Tiêu Lâm Phong có mặt ở đây.

Lâu Đại Chiêu nhắm mắt theo đuôi, cũng học theo dáng vẻ của Đinh Khai, nhưng không học loại thần sắc lạnh lùng mà lại là thô bạo ngang ngược, vừa ngồi xuống đã kêu rượu gọi món ăn, vỗ bàn trừng mắt, lớn giọng vô cùng.

Có lẽ là trong suy nghĩ của hắn, bộ dáng của Lâu đại gia chính là ngông nghênh như vậy. Đương nhiên, câu nói đầu tiên của hắn chính là thịt Đông Pha.

Tiêu Lâm Phong ngăn người, hắn tuyệt không ngờ hai người này lại dám xông thẳng vào, hơn nữa còn làm ra vẻ.

Lẽ nào này hai người này không biết người ngồi giữa là ai? Không đúng! Trên chiếc xe ngoài cửa rõ ràng là có cắm một ngọn Thanh Long nha kỳ.

Vì vậy hắn liền vươn ngón tay ra, chấm chấm vào bát rượu trước mặt, sau đó viết xuống trên bàn gỗ hai chữ “Đinh Khai”.

Tiêu Chấn khẽ gật đầu.

Hán tử trung niên bên trái liếc mắt qua, gương mặt trắng bệch âm trầm bỗng nhiên biến thành xanh, giận dữ đứng lên.

- Ngồi xuống!

Tiêu Chấn nhẹ nhàng nói một tiếng.

Hán tử kia đành phải ngồi xuống, nhưng khuôn mặt của hắn vẫn không thay đổi.

Rượu đã đến, thịt đã đến. Lâu Đại Chiêu một ngụm rượu, một ngụm thịt, ăn đến mặt mày hớn hở, miệng đầy dầu mỡ.

Xem ra hắn quả thật không đếm xỉa đến bất cứ thứ gì.

Đinh Khai thì ngược lại, hắn ăn thịt uống rượu một cách rất nhã nhặn, giống như chỉ muốn làm ra vẻ.

Cặp mắt của hắn tuy không nhìn, nhưng lỗ tai thì lại đang nghe, hơn nữa tùy thời tùy chỗ đều tập trung đề phòng, đề phòng một kích chí mạng đột nhiên công đến.

Hắn không thể vô tri vô giác như Lâu Đại Chiêu, mặc dù trước mặt có rượu có thịt, nhưng hắn biết đây là thời khắc nguy hiểm đáng sợ nhất.

Thật sự sẽ có chuyện này xảy ra sao? Bằng vào đại danh lưng lấy của Tiêu Chấn, hùng cứ Giang Nam, tiếng tăm lan xa, đương nhiên sẽ không đập vỡ chiêu bài của chính mình.

Nhưng Đinh Khai cũng không dám lơ là, bởi vì tại thạch trận hắn đã từng gặp qua một kiếm lén lút của Tiêu Lâm Phong, cho nên lúc này liền ngậm vận công lực đề phòng, không thể tập trung ăn uống.

Lâu Đại Chiêu lại giống có thuốc an thần, ba tô thịt lớn, hai bầu rượu chỉ trong chốc lát đã sạch sẽ.

- Thống khoái! Thống khoái!

Hắn xoa xoa cái bụng, cười lớn nói:

- Sáng nay có thịt sáng nay ăn, sáng nay có rượu sáng nay say...

- Sáng nay còn có cái gì?

Đinh Khai cố ý hỏi một câu.

- Đánh nhau.

Lâu Đại Chiêu đáp rất nhanh.

Xem ra hắn còn chưa say, chỉ ít là say rượu nhưng lòng lại sáng, uống hai bầu rượu này chính là để tăng thêm lòng can đảm.

Rốt cuộc có đánh hay không? Đinh Khai vừa rồi cố ý hỏi như vậy, hiển nhiên là muốn thăm dò tình hình, trước tiên ra vẻ không sợ đánh nhau, xem thử phản ứng của đối phương.

Quả nhiên, phản ứng đã có ngay.

- Tiểu nhị!

Tiêu Chấn bỗng nhiên nói:

- Bàn của hai vị bên kia cứ tính cùng với lão phu!

Chuyện này lại nằm ngoài dự liệu, không ngờ Tiêu Chấn lại hào phóng như vậy.

- Tính chung?

Lâu Đại Chiêu quay đầu sang, cười nói:

- Sớm biết người muốn mời khách, ta nên thả cửa say một bữa.

Hắn nói chuyện càng lúc càng lớn mật.

Phóng mắt giang hồ, gần như không có người nào can đảm ở trước mặt Tiêu Chấn gọi thẳng một chữ “ngươi”. Cho dù là Triệu cửu gia của Mục Mã sơn trang, mặc dù sau lưng nghiêng rặng nghiêng lợi, lúc gặp mặt cũng không thể thiếu một tiếng “Tiêu huynh”. Dựa vào vai vế của Lâu Đại Chiêu, không ngờ lại dám phát ngôn bữa bãi như vậy.

Tám đôi mắt của bốn gã gia tướng phía sau Tiêu Chấn nhất thời chuyển qua, giống như tám lưỡi dao sắc bén.

Hán tử trung niên sắc mặt trắng bệch âm trầm kia lại càng giận dữ không thể kìm nén được.

Chỉ có Tiêu Lâm Phong là sắc mặt như thường, không có bất cứ biểu tình gì, trước mặt phụ thân hắn giống như một nhi tử ngoan.

Có lẽ là phụ tử tâm ý tương thông, suy nghĩ cũng giống như nhau.

- Say một trận thỏa thích thì có bao nhiêu? Chỉ mấy bầu rượu thì lão phu còn mời được.

Tiêu Chấn cười ha hả:

- Chỉ là lúc này không thích hợp uống nhiều.

- Vì sao?

Lâu Đại Chiêu hỏi lại.

- Chuyện này không cần lão phu nhiều lời.

Tiêu Chấn vẻ mặt bình thản, cười nói:

- Tỉnh táo một chút thì tốt hơn.

- Tốt?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tốt thế nào?

- Chỉ ít có thể thấy rõ, thanh đao kia làm sao chém tới, cây thương kia làm sao đâm tới, mũi tên kia làm sao bắn tới, cây búa kia làm sao bổ tới.

- Còn có một thanh kiếm đúng không?

Lâu Đại Chiêu phát giác đối phương lại không hề nói đến kiếm.

Hắn nhớ rất kỹ, đối phương có một thanh kiếm uy chấn giang hồ.

- Ha ha...

Tiêu Chấn cười gượng một tiếng:

- Xin đừng hiểu lầm! Lão phu tuyệt không có ác ý.

- Vậy thì có ý gì?

- Lão phu là nói con đường này sẽ không yên ổn.

- Không yên ổn?

- Nếu như lão phu đoán không sai.

Tiêu Chấn hỏi ngược lại:

- Hai vị có phải đang truy tung Bạch môn Liễu thị?

- Chuyện này...

Lâu Đại Chiêu không dám tùy tiện đáp lời, liền quay đầu lại nhìn Đinh Khai.

- Đúng vậy...

Đinh Khai thừa nhận.

- Đã như vậy, lão phu không ngại nói sơ qua!

Tiêu Chấn nói:

- Bạch môn Liễu thị kia vốn lợi dụng sắc đẹp kết giao không ít giang hồ hảo thủ, thậm chí một người trong số đó còn có tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm hiện nay. Trước mặt cường địch, hai vị tốt nhất không nên say rượu.

Người có tiếng tăm lừng lẫy này không nghi ngờ là muốn nói đến Triệu Cửu Tôn.

Một đao chém tới kia đương nhiên cũng là ám chỉ đao của Triệu Cửu Tôn.

- Đa tạ chỉ bảo!

Đinh Khai lạnh lùng cười:

- Theo như tại hạ suy đoán, tôn giá hình như cũng đang truy tung Bạch phu nhân.

- Không sai!

Tiêu Chấn cũng không phủ nhận.

9. Giang Hồ Hiểm Ác

Đinh Khai nói:

- Tại hạ nhớ tới một câu châm ngôn.
- Câu gì?
- Cùng nghề thì đổ kị.
- Ha ha! Đinh lão đệ thật là người thẳng thắn, cực kỳ hào sảng.

Tiêu Chấn ngẩng mặt cười lớn, sau đó lại nói:

- Nhưng những lời này dùng với chúng ta lại có chút không thỏa đáng.
- Không thỏa đáng?

Đinh Khai nói:

- Không thỏa đáng chỗ nào?
- Xin thứ cho lão phu nói thẳng!

Tiêu Chấn cười nói:

- Ngoại trừ kinh nghiệm giang hồ không nói đến, luận về tuổi tác lão phu ít nhất cũng già hơn ba mươi năm...
- Ồ!

Đinh Khai nói:

- Ý của tôn giá là lớn nhỏ có thứ tự, chúng ta phải nên nhường bước?
- Không không!

Tiêu Chấn vội vàng nói:

- Người nên nhường chính là lão phu.
- Người nhường?

Lâu Đại Chiêu trở mặt hỏi:

- Lời này của người là thật sao?

Hiển nhiên hẳn không thể tin, vị Giang Nam bá chủ này từ ngàn dặm xa xôi chạy đến đây, không ngờ chỉ nói một lời lại từ bỏ dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ giang hồ đồn đãi về sự ngang ngược bá đạo của y đều là giả?

Càng kỳ quái chính là từ đầu đến cuối y không hề nhắc đến việc nhi tử bảo bối Tiêu Lâm Phong bị lãng nhục.

Lẽ nào y không biết?

Nếu như đã biết, chẳng lẽ y lại nuốt được cơn giận này?

Lâu Đại Chiêu có lẽ còn không hiểu rõ, trên thế gian có loại người kiêu hùng và đại gian đại ác tâm cơ thâm trầm, để đạt được mục đích, bọn họ có thể dung được người không thể dung, nhịn được người không thể nhịn.

Tiêu Chấn chính là loại nhân vật này.

Y làm như vậy, thứ nhất là muốn cho Triệu Cửu Tôn hoàn toàn thất vọng. Tiêu Lâm Phong bị lãng nhục, nguyên nhân đều là do Triệu Cửu Tôn đứng phía sau giật dây. Y hình như đã nhìn thấu điểm này.

Triệu Cửu Tôn đã từng nói qua trước mặt Bạch phu nhân, muốn cho y phải hối hận.

Những lời này mặc dù y không nghe được, nhưng kiêu hùng có cái nhìn giống nhau, so với nghe được cũng chẳng có gì khác biệt.

Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng. Đối với này số tài vật khổng lồ khiến cho kẻ khác thêm nhỏ dãi này, bằng vào một thanh kiếm của Tiêu Chấn y, mặc dù không dám nói có thể lấy được một cách dễ dàng, nhưng chí ít cũng có bảy thành nắm chắc.

Trong suy nghĩ của y, kinh dịch duy nhất chính là Triệu Cửu Tôn, còn về hai kẻ trước mặt này, một tên giang hồ lãng tử, một tên lỗ mãng vô danh tiểu tốt, y thật sự không để vào mắt.

Thế nhưng lại có giá trị lợi dụng.

- Lão phu mặc dù không phải nói như sắt đá, nhưng chí ít đã nói ra thì chưa từng dối ý.

Tiêu Chấn vuốt râu mỉm cười, vẻ mặt hiền lành:

- Chẳng lẽ hai vị còn không tin lão phu?

- Ta tin!

Đinh Khai lập tức đáp lời.

- Hiếm có! Hiếm có!

Tiêu Chấn mỉm cười gật gù:

- Đinh lão đệ thật là hiểu được lòng lão phu.

- Đúng vậy!

Đinh Khai nói:

- Chỉ tiếc là lại hiểu quá sâu.

- Ồ?

- Tại hạ có một câu muốn hỏi, không biết tôn giá có dự định trở lại giang hồ hay không?

- Điều này thì không.

- Không?

Đinh Khai ung dung cười:

- Tại hạ đã sớm đoán ra, tôn giá nhất định còn chưa nói hết.

Mặc dù trong phút chốc hần không đoán ra tâm ý của đối phương, nhưng chí ít vẫn hiểu rõ, một con sói tham lam quyết sẽ không dễ dàng buông tha miếng thịt đã sắp đến miệng mình, phía sau lời ngon tiếng ngọt tất nhiên là có dụng ý khác.

- Ha ha! Đinh lão đệ thật là khôn khéo.

Tiêu Chấn cười nói:

- Ý tứ của lão phu là để cho hai vị ra tay trước...

- Sau đó thì sao?

- Lão phu chuẩn bị dừng chân ở đây bảy ngày. Nếu như trong vòng bảy ngày hai vị không thể đắc thủ, vậy thì lão phu...

- Tôn giá sẽ nhúng tay vào?

- Đinh lão đệ! Lẽ nào như vậy còn chưa đủ?

Tiêu Chấn nói:

- Lão phu chỉ nguyện nhường cho hai vị, chứ không nguyện nhường cho kẻ khác.

- Kẻ khác? Kẻ khác là ai?

- Điều này...

Tiêu Chấn dừng một chút:

- Lão phu không biết.

- Không biết?

- Trên giang hồ có rất nhiều kẻ liều mạng. Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc, sao lại không có người đổ mắt?

- Chỉ là có đổ mắt cũng phải đánh giá phân lượng của mình.

- Đinh lão đệ! Chuyện này rất khó nói.

Tiêu Chấn cười nói:

- Có người mới luyện được mấy chiêu thức màu mè thì đã dự định đi thi võ trạng nguyên.

- Vì vậy cho nên mới đổ mắt?

- Không! Lão phu chỉ là ví dụ.

Tiêu Chấn nói:

- Nói không chừng những người đổ mắt lần này đều có phân lượng.

-Ồ! Tại hạ hiểu rồi.

- Hiểu?

- Tôn giá để cho bọn tại hạ ra tay trước, thực tế là để cho hai người tại hạ đi trước chém giết một trận...

- Chuyện này...

- Tuy nhiên tôn giá làm việc này có hơi dư thừa.

- Đinh lão đệ!

Tiêu Chấn giật mình:

- Lão phu nghe không hiểu. Lão đệ có ý gì?

- Nghe không hiểu?

- Đúng vậy! Lão phu nghe không hiểu.

- Điều này dễ hiểu thôi.

Đinh Khai nói:

- Cho dù tôn giá không có ý nhường, hai người tại hạ cũng sẽ không ngừng lại.

- Lão đệ là nói...

- Thế nào? Tôn giá vẫn không hiểu?

- Chuyện này...

- Được! Tại hạ nói rõ thêm một chút!

Đinh Khai cố ý hắng giọng một tiếng cho thông cổ:

- Tôn giá muốn dừng chân ở đây bao lâu đó là chuyện của tôn giá, không liên quan gì đến Đinh mỗ.

Ngôn từ của hắn ngôn càng ngày càng sắc bén, ẩn ước đã nói rõ không nhận phần nhân tình này.

Nếu như vậy còn nghe không hiểu, Tiêu Chấn quả thật là một tên ngu ngốc.

- Ha ha!

Tiêu Chấn bắt đắc dĩ cười một tiếng:

- Đinh lão đệ hào khí tận trời, thật là khả ái!

Y không nói “khâm phục” mà lại nói là “khả ái”, đủ thấy y vẫn lên mặt kẻ cả, ra vẻ cao cao tại thượng.

- Quá khen!

- Đã như vậy, lão phu sẽ không nhiều lời nữa.

- Tôn giá dự định đứng ngoài cuộc, đợi sau khi chém giết xong, các đạo nhân mã sức cùng lực kiệt, thủ hạ của Bạch phu nhân cũng đã thương vong không ít, sau đó tôn giá mới tùy thời mà đến, làm ít hưởng nhiều...

- Ha ha... ha ha...

Tiêu Chấn cười lớn.

Không ngờ y còn cười được, loại công phu nhẫn nại kinh người này xem ra không hề thua kém thanh kiếm chấn nhiếp giang hồ.

Sắc mặt Tiêu Chấn biến đổi, bỗng nhiên lên tiếng:

- Tiểu nhi được dạy bảo, lão phu nhất định sẽ có hậu báo.

Y rút cuộc đã nói ra những lời này.

Hậu báo cái gì? Đương nhiên không phải là lễ vật cao dương ngưu tửu.

- Khi nào?

Đinh Khai hỏi.

- Không phải bây giờ.

Tiêu Chấn không cười nữa.

- Được!

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Đinh mỗ tùy thời xin thỉnh giáo.

Dứt lời, hắn liền bước ra khỏi tiểu điểm.

Hai người dọc theo dòng sông nhỏ uốn lượn về hướng tây, băng qua một cây cầu gỗ bắc qua sông, lại tiến vào vùng núi nhấp nhô.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tiêu Chấn hình như có chút sợ chúng ta.

- Sợ?

- Mặt đối mặt vậy mà không dám động thủ.

- Không chỉ như thế.

Đinh Khai cười cười nói:

- Y còn cố gắng nịnh bợ Lâu đại gia, muốn dùng tiền mời khách.

- Đúng ha!

Cặp mắt Lâu Đại Chiêu sáng lên:

- Không ngờ Lâu Đại Chiêu ta cũng có một ngày phong quang như vậy.

- Không phải có một ngày.

Đinh Khai nói:

- Chỉ có nửa canh giờ mà thôi.

- Vậy cũng đủ rồi!

Lâu Đại Chiêu vui vẻ tự đắc.

Nhưng Đinh Khai nhìn ra được, Lâu Đại Chiêu cũng không phải thật sự vui mừng, chẳng qua chỉ kiếm có để biết nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, Lâu Đại Chiêu lại tiếp tục hỏi:

- Ta quả thật không rõ, vì sao hắn lại không dám động thủ?

- Sợ Lâu đại gia người.

- Ta làm sao có thể?

Lâu Đại Chiêu tỏ ra tự mình biết mình:

- Ta nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thế nào cũng không hù được hắn. Trừ phi là hắn sợ Tiểu Đinh người.

- Há! Lại dát vàng lên mặt ta rồi.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người nói một chút xem, hắn rốt cuộc là vì cái gì?

- Người thật sự muốn biết?

- Muốn sắp chết rồi.

- Được! Ta nói!

Đinh Khai lên tiếng:

- Mắt thấy thiên nga sắp đến, chẳng lẽ người còn muốn chọc hai con chim sẻ nhỏ...

- Chim sẻ nhỏ?

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Người nói y xem chúng ta là hai con nhím sẻ nhỏ...

- Ngại nhỏ à?

Đinh Khai cười cười:

- Thì là hai con chim ngói nhé?

- Ai là thiên nga?

- Điều này còn phải hỏi sao?

Đinh Khai nói:

- Đương nhiên là một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng...

- Sai!

- Sai chỗ nào?

- Là Triệu Cửu Tôn.

Lâu Đại Chiêu giống như phúc đến thì lòng cũng sáng ra:

- Không trừ Triệu Cửu Tôn, y sẽ không chiếm được số châu báu tài vật kia.

- Nói không sai.

Đinh Khai nhìn hần, bỗng nhiên nói:

- Có điều những lời này sau này tốt nhất nên ít nói một chút.

Ý tứ của “ít nói” đương nhiên là đừng nói, không nên nhắc đến Triệu Cửu Tôn.

- Vì sao?

Lâu Đại Chiêu hỏi lại.

Hai chữ này rất dễ thốt ra, nhưng vừa ra khỏi miệng, hần lập tức hiểu được.

- Vì...

Đinh Khai cũng chỉ nói một chữ.

- Được rồi! Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta hiểu ý của ngươi, sau này không đề cập tới là được.

Xem ra hần đã thật sự đã hiểu.

Gió núi hiu hiu, mát rượi như nước.

Trong mùi thơm nhàn nhạt bỗng nhiên pha lẫn một mùi tanh theo gió bay đến.

Lâu Đại Chiêu dùng sức ngửi vài cái, bỗng dưng kêu lên:

- Mùi này có điểm không bình thường...

- Cái gì không bình thường?

Đinh Khai cũng ngửi thấy được.

- Máu... máu...

Lâu Đại Chiêu mấp máy mũi:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

- Đến nhìn một cái đi!

Thân hình Đinh Khai chợt nhoáng lên đã ở bên ngoài hai trượng, vòng qua một vách núi dựng đứng, chuyển về hướng nam. Hần đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong bụi cỏ bên đường có năm sáu thi thể đang nằm.

Thi thể vừa mới chết, máu vẫn còn đang chảy, có kẻ đã biến thành hai nửa.

Bình khí gì có thể trong nháy mắt chém một người đang sống thành hai nửa? Hiệu nghiệm nhất chỉ có đao.

Hơn nữa còn là Đại Hiệu đao.

Lưỡi đao rộng, sống dày, mũi hẹp, lực trăm kinh mạnh, mới có thể một đao hiệu quả.

- Chẳng lẽ lại là y?

Lâu Đại Chiêu hỏi.

- Cũng có thể!

Đinh Khai biết Lâu Đại Chiêu muốn nói đến ai, nhưng hần cũng không nguyện ra vẻ khẳng định.

- Những người chết này là ai?

- Không biết!

Đinh Khai nói:

- Xem ra Tiêu Chấn nói đúng, những kẻ tham tiền liều mạng có rất nhiều, chỉ sợ nghe tiếng gió mà đến còn không chỉ có chừng này.
- Đến tìm cái chết à?
- Điều này cũng chưa chắc.

Đinh Khai nói:

- Trên giang hồ ngoạ hổ tàng long, nói không chừng cũng có vài nhân vật gai góc.
- Con mẹ nó! Tiêu Chấn này giỏi thật!
- Thế nào?
- Cái gì dừng chân bảy ngày, kỳ thật là ngồi vững trên đài câu cá (1), mặc cho mọi người chém giết...

(1) Ngạn ngữ cổ: “mặc cho sóng gió nổi lên, vẫn ngồi vững trên đài câu cá”. Nghĩa của nó là “không quan tâm, không nghe không hỏi”, hoặc là “bất kể bên ngoài biến hóa ra sao, chỉ chiếu theo quy củ trước đây mà làm việc”. Ngày nay nó được dùng như một thành ngữ, có nghĩa là vô cùng bình tĩnh, ổn định tại vị trí của mình.

- Không sai! Chính là như vậy.
- Tiểu Đinh! Chúng ta đừng mắc mưu của y!
- Điều này chỉ sợ không được.
- Vì sao?
- Y có thể ngồi vững trên đài câu cá, còn chúng ta thì không.

Đinh Khai nói:

- Hơn nữa còn phải nhanh lên. Ta đã đáp ứng với Trầm Thiên Nhạc trong mười ngày, vả lại đêm dài lắm mộng, tình thế càng ngày càng bất thường.
- Chuyện này...
- Kỳ thật Tiêu Chấn cũng ngồi không vững.

Đinh Khai nói:

- Nếu như ta đoán không sai, y nhất định sẽ bám theo.
- Nếu như y đến, trước tiên chúng ta sẽ nghe được tiếng xe.
- Tiếng xe? Sơn đạo hiểm trở này có thể chạy xe sao?

Đinh Khai nói:

- Nếu như y muốn đến, tất phải vút xe vào núi.
- Nói cũng đúng!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Nói chuyện phiếm ít thôi!

Đinh Khai nói:

- Chúng ta phải khẩn trương vượt qua đoạn đường này, đừng để cách quá xa!

Hiển nhiên hắn đã nhìn ra, mấy thi thể phơi thây bên đường này rõ ràng là chết dưới Ngũ Bá Dao.

Bạch phu nhân không biết đi nơi nào, nhưng có thể xác định “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn đã bám theo sau.

Phía sau còn có Tiêu Chấn, thật đúng là phía trước có sói, phía sau có hổ. Hai người này không nghi ngờ chính là hai nhân vật đứng đầu trong võ lâm hiện nay, một người là thái sơn, một người là bắc đầu.

Đinh Khai có thể đấu với hai người này sao? Chí ít hắn cũng không hề nhụt chí.

Nguyên nhân thành công của thiên cổ anh hùng cũng không nằm ở sức mạnh dời núi lấp biển, mà ở tại trí tuệ cao độ.

Vì vậy hai người cùng nhau dọc theo đường mòn khúc khuỷu đi về hướng nam. Trên đường tuy có ngã rẽ, nhưng cũng may có “Thiên Lý Truyền Hương” chỉ dẫn, không đến nỗi lạc mất mục tiêu.

Đường vòng theo núi, trong khoảnh khắc đã đi được hơn mười dặm.

Lâu Đại Chiêu một đường mấp máy mũi, bỗng nhiên kêu to một tiếng:

- Không hay! Phía trước...

Thì ra hắn lại ngửi được mùi tanh.

Đinh Khai không hề chờ đợi, nhún người vài cái, vòng qua một gò đất nhô lên. Hắn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa đồng loạn thạch và cỏ dại rải rác những thi thể, huyết nhục đầm đìa, không khỏi giật mình.

Hắn đếm sơ qua, chí ít phải có đến mười bảy mười tám thi thể, trong đó phân nửa đều là bị một đao từ từ đỉnh đầu chém làm hai nửa.

Bụng phá ruột lòi, khiến cho người khác không đành lòng nhìn. Máu tươi từ thi thể không ngừng chảy ra cho thấy người chết cũng chưa lâu.

Kẻ giết người vẫn còn ở gần đây, chí ít cũng rời đi không xa.

- Mẹ nó!

Lâu Đại Chiêu trợn mắt kêu lên:

- Chẳng lẽ là muốn thị uy với chúng ta?

Giết gà dọa khỉ, quả thật có vài phần đạo lý.

Tuy nhiên cũng phải có gà để giết. Nếu như không có đám người tự tìm đường chết này, y làm thế nào để thị uy?

- Không phải!

Đinh Khai nói.

- Không phải?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tại sao không phải?

- Chí ít y chắc hẳn hiểu được một việc

Đinh Khai nói:

- Đinh mỗ luôn luôn không khuất phục trước uy quyền.

- Nói rất đúng!

Lâu Đại Chiêu lớn tiếng nói:

- Hôm nay phải cho y hiểu thêm một việc, Lâu mỗ này cũng không phải làm từ đậu hũ.

- Ta biết!

Đinh Khai nói:

- Người là làm bằng sắt.

- Há há! Điều này cũng không giả.

Lâu Đại Chiêu uốn ngực ra:

- Nếu có ai chọc giận, lão tử so với sắt còn cứng hơn.

- Hiện tại có giận không?

- Sẽ nhanh thôi!

- Có muốn tìm người đánh nhau không?

Ánh mắt của Đinh Khai xoay chuyển, nhìn chăm chăm vào mấy thi thể đầm đìa máu.

Mấy thi thể này mặc dù đầy vết máu, nhưng vẫn còn may không bị chém thành hai nửa, hơn nữa mỗi người đều nằm nghiêng.

- Tìm ai đánh nhau?

Lâu Đại Chiêu nhìn theo ánh mắt của Đinh Khai, bỗng nhiên kêu lên:

- Lẽ nào muốn tìm người chết đánh nhau?

Lời này vừa ra khỏi miệng, hần đột nhiên ngẩng ra, buột miệng kêu lên:

- Chẳng lẽ...

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Chỉ nghe một tiếng huyết sáo, bảy tám thi thể nằm trong vũng máu bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Thật là ngạc nhiên, người chết quả thật muốn đánh nhau.

Chỉ thấy binh khí chớp động, bóng người qua lại, năm sáu loại ám khí đã phát ra.

Đây quả nhiên là một kế hay, chỉ ít có thể khiến cho kẻ khác khó lòng phòng bị. Nhất là mấy thi thể máu me đầy người đột nhiên được nhảy dựng lên, trong khoảnh khắc sẽ tạo thành sự sợ hãi và kinh ngạc. Người nhất gan một chút có thể sẽ đỡ người tại chỗ, cho dù lá gan lớn tới đâu, nhất thời cũng sẽ luống cuống tay chân.

Đây không chỉ là một diệu kế, mà còn là một kỳ chiêu. Đáng tiếc là ngay từ đầu đã bị Đinh Khai nhìn thấu.

Hơn nữa hần còn nhắc nhở Lâu Đại Chiêu, có muốn tìm người đánh nhau hay không.

Cũng ngay lúc này, Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên tỉnh ngộ, quát lớn một tiếng, thân hình lẳng không bay lên giữa không trung. Hần vận lưng một cái, nhẹ nhàng ẩn hiện giống như nước chảy mây trôi. Bốn mũi ám khí đầu tiên đều thất bại.

Trong tiếng quát, ánh lạnh chợt lóe lên, một loạt cương đao chém đến.

Ba người công về phía Lâu Đại Chiêu, năm người còn lại lao về phía Đinh Khai, khí thế lăng lệ tuyệt luân.

- Bọn nhát gan! Giả chết thì là hảo hán cái gì!

Lâu Đại Chiêu quát lên, bỏ ra một chương.

Hần luôn luôn không cần binh khí, đối với đôi tay bằng thịt này tràn đầy tự tin, nhất là phát chương khi giận dữ, uy lực càng tăng gấp bội.

Chỉ nghe một tiếng kêu trầm thấp, một hán tử bị đánh bay lên, văng ra bên ngoài hai trượng.

Hai gã đại hán khác khê giạt mình, thế công lập tức bị chậm lại.

Đinh Khai lại càng không nường tay. Trong vòng vây, thân hình của hần di chuyển nhanh như gió, bỗng nhiên xuất ra một cước. Một đại hán bị đá văng lên cao, nặng nề rơi xuống, không nói một lời lăn sang bên đường.

Tiếp đó tay phải của hần vung lên biến thành thế chặt. Trong tiếng hét, cương đao rời tay, lại một đại hán nữa ngã xuống đất.

Trong chốc lát, giống như bể gãy cành khô, trong tám người đã có bảy người nằm xuống.

Một người khác dường như là đầu lĩnh, bỗng vọt người nhảy ra ngoài một trượng năm sáu, xoay người lại quay đầu bỏ chạy.

Đinh Khai nổi giận quát một tiếng, như một mũi tên bắn tới.

Hán tử kia nhanh, nhưng hắn còn nhanh hơn. Khi cả hai vừa đáp xuống, khoảng cách đã không đến bốn năm bước. Tay phải của hắn vươn ra, một luồng chỉ phong ào ạt bắn ra.

Hán tử kia lão đảo một cái, nghiêng người ngã xuống mặt đất.

Đinh Khai cất bước đuổi đến, một chân đạp lên ngực của người kia. Hắn luôn luôn có lượng dung người, nhưng lúc này lại thật sự nổi giận.

Đây là chuyện vạn phần không nghĩ đến. Những người này không ngờ lại sử dụng loại thủ đoạn này, làm cho toàn thân đầy máu giả thành xác chết. Nếu như không phải thính lực của hắn nhạy bén, phát hiện được tiếng thở rất nhỏ, có lẽ đã bị mắc mưu.

- Nói mau, ngươi là ai?

- Ta... ta...

Con ngươi của người kia không ngừng xoay chuyển:

- Ngươi... muốn giết ta sao?

- Đừng cò kè mặc cả!

- Dù sao cũng phải chết, ta việc gì phải nói?

- Được! Không nói cũng được!

Đinh Khai cười lạnh nói:

- Chết có rất nhiều loại. Ngươi muốn chọn một loại khó chịu đúng không?

- Ngươi...

Người nọ ngẩn ra:

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói ngươi là một hảo hán, một hảo hán không sợ chết.

Đinh Khai cười nhạt:

- Cho dù là dùng thủ pháp “Ngũ Âm Tiệt Mạch”, cộng thêm tư vị “Đảo Phi Ngư Lân”, ngươi cũng tuyệt sẽ không nhú mày...

- Ngươi...

Hán tử kia sắc mặt đại biến:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ họ Đinh.

- Đinh?

- Đinh Khai.

- Cái gì!

Hán tử kia bỗng nhiên giật mình, hoảng sợ kêu lên:

- Ngươi... ngươi chính là Đinh Khai?

- Chuyện này lạ nha!

Đinh Khai nói:

- Các người muốn bày kế hại Đinh mỗ, vậy mà lại không biết Đinh mỗ là ai sao?
- Quả thật là không biết! Nếu như bọn tiểu nhân biết...
- Biết thì thế nào?
- Nếu như bọn tiểu nhân biết là Đinh lão gia, tuyệt đối sẽ không dám làm ra loại chuyện này, mạo phạm tôn nhan...
- Hừ! Bây giờ nói thế nào cũng vô ích.
- Đinh đại gia! Quả thật là như vậy! Bọn tiểu nhân chỉ là...
- Là cái gì?
- Chuyện này...
- Là bị người ta sai khiến đúng không?

Lâu Đại Chiêu tiếp lời quát lên:

- Người sai khiến bọn người chính là Ngũ Bá Dao Triệu cửu gia...
- Hắn nhin không được buột miệng tuôn ra một tràng, không ngờ lại nhắc tới Triệu Cửu Tôn.
- Triệu cửu gia?

Người nọ giật mình:

- Bọn tiểu nhân chẳng qua chỉ là một đám giang hồ hỗn tạp, làm sao nhận biết được mặt vàng của Triệu cửu gia...
- Ồ!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Là Bạch quả phụ?
- Bạch quả phụ?
- Có người gọi bà ta là Bạch phu nhân.
- Không không! Không phải bà ta!

Người nọ nói:

- Bọn tiểu nhân chỉ là muốn kiếm một chút thu nhập thêm...
- Thu nhập thêm?
- Là kiếm chút bạc.
- Dùng loại phương pháp này để kiếm bạc?
- Đúng vậy!

Người nọ nói:

- Cô ta đã đáp ứng sau khi xong chuyện sẽ cho bọn tiểu nhân mỗi người năm trăm lượng bạc.
- Nói rõ một chút!

Đinh Khai nói:

- Cô ta là ai?
- Cô ta họ Lộ.

Người nọ nói:

- Là một nữ nhân xinh đẹp, cũng có người gọi cô ta là Tiểu Lộ.
- Đúng vậy! Bởi vì cô ta xuất đạo khi còn rất trẻ.

Người nọ nói:

- Hiện tại chẳng qua cũng chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu...
- Người nói cô ta là một nữ nhân có tiếng xấu trên giang hồ?
- Đúng vậy!
- Người tên là gì?
- Tiểu nhân họ Cao, gọi là Cao Nhất Hổ.
- Cao Nhất Hổ, người tốt nhất không nên nói lung tung!

Đinh Khai hừ lạnh một tiếng:

- Nữ nhân có tiếng xấu trên giang hồ không nhiều lắm, chỉ cần có chút danh khí, Đinh mỗ không thể nào không biết. Nữ nhân họ Lộ này có lai lịch gì?
- Lai lịch?

Cao Nhất Hổ nói:

- Đinh đại gia! Tiểu nhân chỉ biết là thân thủ của cô ta rất không tệ.
- Không tệ thế nào?
- Cả bọn tiểu nhân đều không phải là đối thủ của cô ta.
- Cô ta thật sự họ Lộ?
- Đúng vậy! Cô nương ta gọi là Lộ Dao Hồng.
- Lộ Dao Hồng?

Đinh Khai vẫn nghĩ không ra:

- Một nữ nhân không liên quan vì sao lại muốn ám hại Đinh mỗ?
- Chuyện này...
- Cô ta ở nơi nào?
- Vừa rồi còn ở đây.

Cao Nhất Hổ nói:

- Sau khi bọn tiểu nhân bố trí ổn thỏa cô ta mới rời đi.
- Đi?

Đinh Khai nói:

- Trốn ở một bên lén nhìn, chỉ chờ Đinh mỗ bị mắc mưu đúng không?
- Tiểu... tiểu nhân không biết.
- Hừ! Những người này đều là do cô ta giết sao?
- Không! Không phải!

Cao Nhất Hổ nói:

- Hình như là một người áo xanh, một người áo xanh dùng khăn đen che mặt...
- Hình như? Lời này là ý gì?

- Bọn tiểu nhân chỉ là ở xa quan sát, chỉ nghe vài tiếng kêu thảm thiết, bóng người lần lượt ngã xuống, sau đó chỉ còn lại một người áo xanh che mặt bằng khăn đen...

- Người này đâu rồi?

- Nhoáng lên đã không thấy tăm hơi.

- Vì vậy nữ nhân họ Lộ kia liền dẫn các người qua đây, sau đó bảo các người giả chết?

- Đúng đúng đúng!

Cao Nhất Hổ nói:

- Xin Đình đại gia tha mạng!

Đình Khai không nói. Hắn đang suy nghĩ xem nữ nhân họ Lộ kia và người áo xanh che mặt bằng khăn đen có quan hệ gì? Không cần phải nói, hắn cũng biết người áo xanh này là ai.

Dựa vào lời nói và sắc mặt, hắn nhìn ra được, cũng nghe ra được, Cao Nhất Hổ này hình như không nói dối.

Hắn cũng không muốn giết thêm một người.

- Tha cho người?

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên quát lên:

- Tha cho người để rồi lại kiếm bạc trên máu tanh sao?

Lời vừa dứt, hắn liền lật tay xuất ra một chưởng, từ trên đỉnh đầu đánh xuống.

Cự ly gần, xuất thủ nhanh, lực trầm kinh ổn.

Cao Nhất Hổ không kịp kêu một tiếng, chiếc đầu đã nứt ra, biến thành một quả dưa nát vụn.

Đương nhiên, Cao Nhất Hổ này cũng quả thật đáng chết.

- Người làm vậy để làm gì?

Đình Khai ngăn người:

- Tại sao lại giết một người không có lực hoàn thủ như vậy?

- Giết sai rồi sao?

Lâu Đại Chiêu hai mắt mở lớn.

- Chí ít cũng phải chờ hỏi xong.

- Còn có cái gì để hỏi?

Lâu Đại Chiêu trầm giọng nói:

- Còn lại hỏi ta được rồi.

- Hỏi người?

- Giết người chính là Ngũ Bá Dao Triệu Cửu Tôn.

- Còn có nữ nhân kia...

- Tiểu Lộ đúng không?

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt:

- Ta biết, người vốn không quên được mấy nữ nhân xinh đẹp.

- Hừ! Lại nói bậy!

- Thế nào nói bậy?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Bằng không thì người cứ mặc kệ cô ta là nữ nhân gì!

- Mặc kệ?

Đinh Khai nói:

- Người nên hiểu rõ, nữ nhân này đã từng muốn lấy mạng Đinh mỗ, cũng liên lụy đến cái mạng của đồ râu thối người...

- Người định tìm cô ta tính sổ?

- Lẽ nào khoản nợ này không nên tính?

- Được!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Đã như vậy ta sẽ nói cho người, nữ nhân này có một biệt hiệu...

- Làm sao người biết?

- Rắn có đường của rắn, rùa có đường của rùa.

Lâu Đại Chiêu đầy oai vệ nói:

- Lâu Đại Chiêu ta cũng không phải lặn lội giang hồ vô ích.

- Ủm! Lặn lội rất không tệ!

Đinh Khai nói:

- Nói mau, nữ nhân này có biệt hiệu gì?

- Rất đẹp!

- Muốn thừa nước đục thả câu phải không?

Đinh Khai nhún vai cười:

- Vậy thì đừng nói cũng được! Kỳ thật ta cũng lười nghe.

Hắn giả bộ làm ra vẻ hồ hững, cất bước đi về phía trước.

- Ta nói! Ta nói!

Lâu Đại Chiêu vôi vàng nói:

- À ta gọi là Tái Trân Châu.

- Tái Trân Châu?

Đinh Khai suy nghĩ một chút, cảm thấy cái tên này hình như rất quen thuộc:

- Là một nữ nhân xinh đẹp lạnh lợi đúng không?

- Thế nào? Người đã gặp qua cô ta?

- Chuyện này thật không có.

- Không có? Vậy làm sao người biết?

- Có câu người cũng như tên.

Đinh Khai nói:

- Nếu như trên giang hồ có người tặng người một biệt hiệu, tuyệt sẽ không gọi là “Bạch Y Tú Sĩ”.

- Người xem ta nên chọn biệt hiệu gì?

- Chuyện này phải xem người ta có chịu cân nhắc hay không.

Đinh Khai nói:

- Nếu muốn gọi cho kêu, vậy gọi là Hắc Toàn Phong gì đó...
- Đây không phải là một hảo hán trên Lương Sơn sao?
- Đúng vậy! Là Hắc Toàn Phong Lý Quỳ.
- Không được! Không được! Ta không muốn làm cường đạo.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Nghe nói năm đó có một tên họ Hạng, gọi là Hạng Vũ gì đó...
- Hạng Vũ? Người là nói Tây Sở Bá Vương?
- Đúng đúng! Chính là Tây Sở Bá Vương. Nghe nói dung mạo của y cũng không thanh tú, mặt như nồi sứt, còn có năm chòm râu lệch thếch...
- Há! Khẩu vị cũng không nhỏ, muốn gọi là Bá Vương đúng không?
- Ta là nói y và ta thật ra rất giống.
- Rất giống? Điều này thì chưa chắc.

Đinh Khai cười nói:

- Tây Sở Bá Vương lực có thể khiêng đỉnh, quát tháo một tiếng, ngàn người đều sợ...
- Ta cũng không kém, một đôi nhục chương có thể phá đá vỡ bia.
- Vậy thì được!

Đinh Khai cười lớn:

- Sau này ta sẽ gọi người là Bá Vương, Tôn nhị nương kia của người sẽ là Ngu Cơ mỹ nhân...
- Chỉ có người gọi thì có tác dụng cái rắm gì?
- Có Đinh mỗ gọi một tiếng cũng không tệ.

Đinh Khai cười lớn:

- Lẽ nào người còn muốn trên đời công nhận, thiên hạ dương danh?
- Nói vậy cũng đúng!

Lâu Đại Chiêu cười nói:

- Hay là nói chuyện Tái Trăn Châu kia đi!
- Người xác định Tiểu Lộ này chính là Tái Trăn Châu?
- Tuyệt không sai!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Con ả này không chỉ giống như thiên tiên hóa người, hơn nữa còn cực kỳ khó dây khó chọc...
- Người sợ cô ta?
- Chuyện này...

Lâu Đại Chiêu ấp a ập úng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?
- Tiểu Đinh, người đừng nghĩ lung tung!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta bình thường mặc dù ăn nói có chút khùng điên, nhưng chưa hề làm chuyện gì mất mặt. Chỉ là có một lần trên đường Hàm Đan...

- Thế nào?

- Còn có cái gì! Chính là gặp phải này con ả này.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ồ ta theo dõi một chiếc xe lừa...

- Xe lừa?

- Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Trong xe có một vị quý gia công tử, đáng vẻ phong độ tiêu sái...

- Ồ?

- Vào buổi tối hôm đó, xe lừa nghỉ lại tại một nhà trọ. Con ả này không ngờ lại xông vào nơi ở của vị quý công tử kia...

- Vì vậy người mới phá hư chuyện tốt của cô ta?

- Cái gì chuyện tốt? Là chuyện xấu!

Lâu Đại Chiêu nhướng mày lên:

- Ta mới quát lớn một tiếng dọa cho cô ả hoa dung thất sắc...

- Sau đó thì sao?

10. Tỳ Bà Đoạn Trường

Lâu Đại Chiêu có chút lúng túng:

- Nói chung là chuyện xấu không làm được...

- Rồi cô ta quay sang đánh người có phải không?

- Hừ!

Lâu Đại Chiêu không trả lời, chỉ hừ một tiếng.

Đinh Khai cũng không hỏi lại. Hắn biết có hỏi tiếp cũng không được gì. Lâu Đại Chiêu rõ ràng là đã chịu khổ một phen.

Thua bởi tay một nữ nhân, đây không phải là chuyện quang vinh gì.

Lâu Đại Chiêu đương nhiên không có ý lên tiếng, cho dù có nói thì cũng lấp la lấp liếm. Có điều mặc dù hắn không nói, nhưng vẻ mặt thì đã biểu lộ rõ ràng, xem ra lần chịu khổ kia quả thật không nhỏ.

Hiển nhiên nữ nhân này là một nhân vật lợi hại, hơn nữa có lẽ còn có quan hệ với Triệu Cửu Tôn, không thể xem thường được.

Người áo xanh mà Cao Nhất Hổ nhìn thấy không nghi ngờ chính là Triệu Cửu Tôn. Loại thủ pháp chém người như bổ mía, một nhát chia làm hai nửa, thiên hạ không có người thứ hai.

Sau khi Triệu Cửu Tôn giết người xong, Tái Trăn Châu lại lập tức chạy tới bố trí cạm bẫy này, quan hệ giữa hai người hiển nhiên không tầm thường.

Càng kỳ quái chính là Bạch phu nhân lúc này lại không biết đi nơi nào, lẽ nào bà ta không tham dự vào âm mưu này? Cộng thêm lại đột nhiên xuất hiện một Tái Trân Châu, quả thật khiến cho người ta khó hiểu.

- Đi thôi!

Đinh Khai bỗng nhiên nói:

- Chúng ta phải mau chóng đuổi kịp Bạch phu nhân.

- Bây giờ lại muốn đuổi à?

Khẩu khí của Lâu Đại Chiêu có vẻ bực bội.

- Sao thế?

- Lúc trước vì sao lại thả?

- Thả?

Đinh Khai nói:

- Chúng ta bắt được bà ta khi nào?

- Chỉ ít cũng đã có cơ hội rất tốt.

- Cơ hội?

Đinh Khai nói:

- Người yên tâm! Cơ hội sẽ không mất đâu.

Dứt lời hần liền nhún chân lao đi.

Lâu Đại Chiêu bắt đắc dĩ, cũng đành phóng người chạy theo.

Núi non ngày càng hiểm trở, cây rừng cũng ngày càng rậm rạp, nhưng bằng vào công lực và thân pháp của hai người, chỉ trong chớp lát đã đuổi theo bảy tám dặm đường.

Mùi hương nhàn nhạt lượn lơ trên núi non và đường mòn.

Bỗng nhiên, trong bóng cây dày đặc vang lên tiếng “đình đình tranh tranh”, réo rắt du dương, vô cùng dễ nghe.

Thật kỳ quái, trong núi rừng ở đâu ra loại thanh âm này? Là chim hót hay là vượn kêu? Điều không phải, đây rõ ràng là tiếng nhạc.

Đinh Khai ngẩn ra, lập tức khựng người. Lâu Đại Chiêu từ sau chạy đến cũng dừng lại.

Đây là tiếng nhạc gì? Là cổ cầm hay là đàn tranh? Chỉ nghe tiếng “đình đình tranh tranh” trầm bổng du dương theo gió thổi vào màng nhĩ, giống như cách xa mấy tầng núi cao, lại dường như gần ngay trước mắt.

- Là tỳ bà.

Lâu Đại Chiêu nói.

- Một chiếc tỳ bà bằng sắt.

- Chẳng lẽ người biết người gảy đàn là ai?

- Chính là ả ta.

- Ả ta?

Đinh Khai bỗng nhiên trợn mắt:

- Người nói là Tái Trân Châu?

- Không sai!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Lại sẽ đàn, lại sẽ hát, lại sẽ phô trương phong tình.
- Thật sự là Tái Trân Châu?
- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người không tin sao?
- Hừ! Thật to gan!

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Không ngờ lại dám ngang nhiên khiêu chiến với Đinh mỗ.

Người gầy tỳ bà này nếu thật sự là Tái Trân Châu, lá gan của nàng quả thật không nhỏ, chẳng hề coi ai ra gì.

- Người dám làm gì ả ta?

Lâu Đại Chiêu hỏi.

- Ta?

Đinh Khai giật mình một chút:

- Đồ râu thối, người nói vậy là có ý gì?
- Ý của ta là người dám giết ả ta sao?
- Vì sao không dám?

Đinh Khai vừa nói ra, lập tức giật mình.

Thì ra Lâu Đại Chiêu lại đang dùng phép khích tướng, muốn mượn tay Đinh Khai để báo mối hận trên đường Hàm Đan.

- Dám thì đi đi!
- Không cần người khích tướng! Lẽ nào Đinh mỗ này sợ hay sao?
- Ta nói cho người biết, cây tỳ bà kia cũng rất độc đáo.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Bên trong có rất nhiều hoa dạng.
- Điều này ta biết rồi.

Đinh Khai nói:

- Hầu hết tỳ bà làm bằng sắt bên trong đều ẩn giấu đủ loại ám khí...
- Vậy thì nhanh đi!
- Người không đi à?
- Hừ! Ta làm biếng gặp cô ta.

Làm biếng gặp? Lâu Đại Chiêu thật sự làm biếng sao? Nếu là gặp phải chuyện uống rượu ăn thịt, hẳn chắc chắn sẽ chạy rất nhanh.

Nếu là gặp phải Bạch phu nhân, thậm chí là Tiêu Chấn hay Triệu Cửu Tôn, hẳn cũng sẽ không làm biếng, nhưng gặp phải Tái Trân Châu này thì hẳn lại lười.

Đương nhiên, chuyện này cũng có đạo lý.

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng. Nhớ đến chuyện mất mặt xấu hổ kia, sắc mặt hắn đã tối sầm.

- Được! Người cứ chờ ở đây!

Đinh Khai đương nhiên là hiểu hẩn, liền cười nói:

- Loại nữ nhân này không gặp cũng được.

Mặc dù nói như vậy, nhưng chính hẩn thì lại không thể không gặp, lập tức nhún người xuyên rừng mà đi.

Đinh Khai cũng hiểu sơ qua về âm luật, nghe ra được đây là một cao thủ tỳ bà.

Âm luật chợt chậm chợt nhanh, chợt cao chợt thấp, lúc nhanh thì như ngàn quân lâm trận, vạn ngựa cùng phi, lúc chậm thì lại như gió thoảng năm, khiến cho người khác khoan khoái vui vẻ.

Bỗng nhiên tiếng đàn lại biến đổi, thì thầm khe khẽ như quả phụ ai oán nỉ non.

Đinh Khai nghe đến nhập thần, trong lòng có một loại cảm giác rung động đến tâm can. Hẩn lập tức rùng mình một cái, lao nhanh về phía trước.

Rừng dày lá rậm, dây leo hoang dã mọc đầy, ngoại trừ những vết chân thú thì không hề có một con đường nhỏ nào. Cũng may còn có tiếng đàn tỳ bà đưa đường cho hẩn.

Theo tiếng tìm người đương nhiên không phải là một việc khó khăn.

Cây rừng xanh ngắt gần như che khuất bầu trời, không ngờ bên trong lại có một khoảng nhỏ trống trải.

Đinh Khai cuối cùng đã nhìn thấy một người.

Đương nhiên đây là một nữ nhân, một nữ nhân tuyệt sắc đáng vẻ yếu điệu đang ôm tỳ bà che nửa khuôn mặt.

Đinh Khai vốn được xưng lãng tử, lãng tử đối với nữ nhân ít nhiều cũng sẽ có một chút cảm giác đặc biệt.

Mặc dù hẩn không phải thật sự háo sắc, cả ngày cưỡi ngựa chương đài, nhưng lại từng gặp qua không ít nữ nhân.

Tuy nhiên nữ nhân trời sinh lệ chất như vậy cũng không thấy nhiều.

Y phục màu trắng, quần dài xõa xuống đất, mái tóc như mây như sương rủ xuống vai, cặp mắt khép hờ, khóe miệng khẽ cười, có một loại mị lực nói không nên lời.

Trong núi sâu rừng hoang nơi khó gặp vết chân người, nữ nhân này lại ăn mặc giống như đi dạ hội.

Lúc này nàng đang ngồi trên một khối đá vuông, ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng lướt qua dây đàn. Âm điệu tỳ bà bỗng nhiên biến đổi, trở nên lững thững, giống như tiếng nỉ non.

- Người chính là Tái Trân Châu?

Đinh Khai bước đến.

- Ta...

Mỉm cười của nữ nhân khẽ giương lên, mỉm cười dịu dàng:

- Đừng lên tiếng, để cho ta tấu xong khúc nhạc này!

- Đây là khúc nhạc gì?

- Phượng Cầu Hoàng.

- Không sai!

Đinh Khai cười nói:

- Thật sự giống như phượng, một con phượng rực rỡ, nhưng hoàng ở nơi nào?

- Nghe tiếng mà đến không phải là hoàng sao?

- Hừ! Đừng giở trò!

Đinh Khai nói:

- Ta là quạ đen chuyên mang đến điềm hung, không có chuyện tốt đâu.
- Chàng không giống.
- Không giống?
- Cho dù chàng là quạ đen, nơi này cũng sẽ không có chuyện xấu.

Nữ nhân kia mỉa mai như tơ:

- Ta nguyện ý làm phượng đi theo quạ...
- Người biết ta là ai?
- Chàng là Đinh Khai.
- Vậy thì chắc người cũng biết Đinh mỗi lúc mỗi không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, thuốc mê nào cũng uống không vào.
- Đây không phải là thuốc mê.
- Không phải?
- Đây là sữa bò.

Nữ nhân kia mỉm cười:

- Tiểu Đinh! Chàng nhiều năm phiêu bạt giang hồ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, rất cần một chút dinh dưỡng...
- Ta ăn uống rất tốt.
- Ngốc quá!

Nữ nhân kia cười khúc khích:

- Ăn uống tốt cũng không có tác dụng. Cái chàng cần là sự thấm ướt của ái tình, cần một nữ nhân ôn nhu sẵn sàng, hiểu được lòng người, giống như một con mèo nhỏ.
- Người chính là nữ nhân giống như con mèo nhỏ kia?
- Không giống sao?
- Rất giống!

Đinh Khai cười nhạt:

- Cho nên vuốt của người rất sắc, có thể giết người...
- Giết người?

Nữ nhân kia nói:

- Ta đã giết ai?
- Thế nào? Người không phải Tái Trăn Châu sao?
- Ta họ Lộ, gọi là Lộ Dao Hồng.

Nữ nhân kia ngẩng đầu lên, sắc mặt như ánh bình minh càng trở nên trắng hồng:

- Những bằng hữu quen biết đều gọi ta là Tiểu Lộ.
- Còn trên giang hồ gọi người là Tái Trăn Châu?
- Đúng vậy!

Nàng đã thừa nhận mình chính là Tái Trân Châu, cũng là Tiểu Lộ, Lộ Dao Hồng. Cao Nhất Hổ nói chính là nữ nhân này, Lâu Đại Chiêu không dám gặp cũng chính là nữ nhân này.

Nữ nhân này rốt cuộc có gì lợi hại? Chỉ bằng vào cây tỳ bà này sao?

Đinh Khai cũng nhìn không ra. Hắn nhìn chăm chăm vào tỳ bà trong tay Tái Trân Châu, cười cười nói:

- Đồ chơi bên trong thứ này nhất định không ít.

- Đồ chơi?

Tái Trân Châu nói:

- Chàng muốn nói đến ám khí?

- Không sai!

- Không nhiều lắm, tổng cộng có hai loại chính.

Tái Trân Châu nói:

- Một loại có độc, còn một loại không có độc. Loại có độc tổng cộng mười tám cái. Loại không có độc chia làm bảy chùm, tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín cái.

- Vì sao người lại nói ra?

- Có gì mà sợ?

Tái Trân Châu ánh mắt đùng đùng đưa:

- Trước mặt Tiểu Đinh, ta tuyệt sẽ không ngóc đến độ dùng những ám khí này.

- Vì sao?

- Bởi vì ta biết những thứ này không có tác dụng gì.

- Hình như người rất coi trọng ta?

Đinh Khai cười nói:

- Những lời này đều là thật sao?

- Nếu như chàng không tin, ta sẽ giao vũ khí cho chàng.

Tái Trân Châu thản nhiên cười, cầm tỳ bà trong tay đưa đến.

Giao vũ khí, đây không phải là đầu hàng sao?

Đinh Khai đương nhiên không đưa tay tiếp lấy. Hắn nhìn chăm chú vào cây tỳ bà kia, nhìn vào đôi tay thon dài trắng nõn, nhất thời không hiểu rõ nữ nhân này có chủ ý gì.

- Ngoài cây đàn này ra người còn có bản lĩnh gì?

- Không có!

- Không có?

Đinh Khai nói:

- Người tốt nhất nên hiểu một việc, cho dù có giao vũ khí, ta cũng sẽ không dễ dàng tha cho người.

- Không tha cho ta?

Tái Trân Châu nói:

- Ta đã làm gì?

- Lẽ nào người không biết?

- Tiểu Đinh! Ta thật sự không biết.

Tái Trân Châu nói:

- Chàng nói mau đi, chẳng lẽ có hiểu lầm gì?
- Hiểu lầm?

Đinh Khai nói:

- Người có biết Cao Nhất Hổ không?
- Cao Nhất Hổ?

Con người Tái Trân Châu xoay chuyển:

- Đó là một tên côn đồ, dẫn theo mấy tên côn đồ nhỏ...
- Không sai!

Đinh Khai nói:

- Tên côn đồ này và mấy tên côn đồ nhỏ đều bị Đinh mỗ giết sạch rồi.
- Vậy thì tốt quá!
- Tốt cái gì?
- Bởi vì đây là một đám bại hoại, bại hoại đương nhiên là đáng chết.

Tái Trân Châu nói:

- Tiểu Đinh! Chàng quả thật rất giỏi, vì giang hồ trừ hại.
- Đáng tiếc chỉ là tiểu hại.
- Tiểu hại?
- Những kẻ không làm ra chuyện gì lớn đương nhiên chỉ là tiểu hại.

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Kẻ sai khiến bọn chúng mới là đại hại.
- Nói đúng nha!

Tái Trân Châu khuyên nhủ:

- Tiểu Đinh, sau này chàng nhất định phải trừ đại hại!

Nàng mỉm cười, cử động thân thể một chút khiến cho tư thế ngồi của mình càng thêm ưu mỹ, càng động lòng người, đồng thời vươn những ngón tay như ngọc vuốt ve lọn tóc bên tai.

- Không phải sau này!

Đinh Khai nói:

- Phải trừ ngay bây giờ!
- Bây giờ?
- Đúng vậy! Chính là ngay lúc này!

Đinh Khai cười lạnh:

- Người không biết kẻ sai khiến những tên côn đồ này là ai sao?
- Là Giang Nam Tiêu Chấn sao?
- Không phải!
- Là Ngũ Bá Dao Triệu Cửu Tôn?

- Cũng không phải!

- Chuyện này thật khó đoán.

Tái Trân Châu chớp chớp hàng mi thật dài, đôi mắt chợt sáng lên:

- Tiểu Đinh! Bất kể hẳn là ai, cho dù là Thiên Vương lão tử, ta tin tưởng chàng nhất định sẽ thắng hẳn.

- Người tin tưởng ta như vậy?

- Ta có thể giúp chàng.

- Người giúp ta?

-Ồ! Quên mất! Chàng luôn luôn độc lai độc vãng, không cần người giúp đỡ.

Tái Trân Châu mỉm nhàn thoáng nhìn qua:

- Giúp đỡ mà ta nói, chính là một lòng hướng về chàng, quan tâm săn sóc chàng. Phía sau đại anh hùng hơn phân nửa đều có nữ nhân tốt...

Đinh Khai bỗng nhiên cười lớn.

- Chàng cứ việc cười! Dù sao ta cũng đã quyết định sẽ theo chàng rồi.

Tái Trân Châu nói:

- Không phải chàng cười ta không phải là nữ nhân tốt đấy chứ?

- Không! Người là một diễn viên giỏi.

- Diễn viên?

- Diễn xuất rất hay, đến xuất thần nhập hóa.

Đinh Khai cười lạnh một tiếng:

- Đáng tiếc Đinh mỗ đã đi qua hậu trường, biết rõ tất cả đều là giả.

- Đi qua hậu trường?

- Đúng vậy! Tất cả đều xem thấu.

- Tiểu Đinh! Đời người vốn như một vở kịch, chàng cần gì phải nghiêm túc như vậy.

Tái Trân Châu thở dài một tiếng xa xăm:

- Chỉ cần chàng chấp nhận ta, không phải tất cả đều biến thành sự thật sao?

- Thật sao?

- Đúng vậy! Từ nay về sau ta sẽ một lòng theo chàng. Những ngày tháng của chúng ta nhất định sẽ trôi qua rất vui vẻ.

Nhu tình như nước, ngôn từ động lòng người. Nếu quả thật nàng đang diễn kịch, vở kịch này thật sự quá hoàn hảo.

Nàng đã nói ngoại trừ cây tỳ bà kia thì không còn bản lĩnh gì, nhưng đây không phải là bản lĩnh sao? Nữ nhân xinh đẹp, bản thân đã là một loại vũ khí lợi hại, hà tất còn cần đến thần binh bảo nhận.

Đinh Khai nhìn chằm chằm vào nàng, bỗng nhiên khóe miệng nhếch lên:

- Chuyện vừa rồi hình như còn chưa nói xong.

- Chuyện vừa rồi?

- Cao Nhất Hổ rốt cuộc là do ai sai khiến?

- Ta thật sự không biết.

Tái Trân Châu nói:

- Nếu như biết, ta nhất định sẽ nói cho chàng.
- Không cần!

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Trước khi chết hắn đã nói ra rồi.
- Hắn nói là ai?
- Chính là người!

Hai mắt Đinh Khai chợt sáng lên.

- Ta?

Tái Trân Châu đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó cười lên khanh khách:

- Chuyện này không phải là buồn cười chết được sao?

Nàng cười rất đẹp, cười rất mê người, hai vai rung động, eo nhỏ lắc lư, tựa như liễu mềm trước gió xuân, sen trắng dưới ao hồ.

- Có gì đáng cười?

Đinh Khai hừ một tiếng.

- Sao thế?

Tái Trân Châu ngẩng đầu lên, sóng mắt long lanh:

- Lẽ nào chàng thật sự tin?
- Vì sao ta lại không tin?
- Chuyện này đúng là oan chết người.

Tái Trân Châu lộ ra vẻ ủy khuất:

- Lời nói của một tên côn đồ thì chàng tin, còn lời của ta thì chàng lại không tin. Ta với chàng không cừ không oán, chỉ có kính ngưỡng và ái mộ...
- Vậy tại sao người lại xuất hiện ở nơi này?
- Ta chờ chàng.
- Chờ ta?

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Không sai! Người quả đang chờ ta, bố trí một cái bẫy để chờ ta vào tròng.
- Tiểu Đinh, sao chàng lại nói như vậy?

Tái Trân Châu nhú mày:

- Nếu như chàng tin vào lời nói của Cao Nhất Hổ, vậy thì nên lưu lại người sống. Hôm nay người đã chết không đối chứng, chàng bảo ta đi nơi nào để giải oan?

Chết không đối chứng, lời này quả thật không sai.

Đinh Khai ngẩn ra, nhất thời không biết nói gì. Chỉ trách Lâu Đại Chiêu hành động quá lỗ mãng, một chưởng đánh chết Cao Nhất Hổ.

Mặc dù lời nói của Cao Nhất Hổ mười thành chỉ ít có thể tin đến chín thành, tiếc rằng người đã chết, miệng đã câm. Hôm nay nếu như Tái Trân Châu tuyệt không thừa nhận, công án này may ra chỉ có Bao Thanh Thiên ở phủ Khai Phong là có thể tra rõ được.

Đáng tiếc là Bao Thanh Thiên cũng đã không còn ở trên đời.

- Tiểu Đinh! Cho dù chàng không thích ta, cũng không nên dùng phương pháp này để vu oan cho một nữ tử yếu đuối.

Không ngờ nàng lại biến thành một nữ tử yếu đuối.

Đinh Khai không nói gì, khóe miệng chỉ cười nhạt.

- Tiểu Đinh, thế nào?

Tái Trân Châu cười nói:

- Nếu như Cao Nhất Hổ thật sự nói như vậy, một người tinh minh như chàng chẳng lẽ không lưu lại người sống sao?

Nghe ngữ khí của nàng, hiển nhiên là muốn cắn ngược lại.

- Cái gì?

Đinh Khai hai mắt mở lớn:

- Ý của ngươi là nói chuyện này do Đinh mỗ bịa ra?

- Tiểu Đinh! Ta sẽ không trách chàng.

- Không trách? Thật là khéo nói!

Đinh Khai cười nhạt:

- Có điều ngươi dùng loại phương pháp này trước mặt Đinh mỗ, chỉ sợ chưa chắc đã dễ dàng qua được.

- Chàng muốn thế nào?

- Miệng lưỡi của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng Đinh mỗ chỉ tin tưởng vào cảm giác của mình. Ngươi không thể qua được cửa này.

- Chẳng lẽ chàng muốn chinh ta một trận?

- Ngươi tưởng ta không dám?

- Chàng dám! Ai nói chàng không dám?

Tái Trân Châu buồn bã nói:

- Dù sao ta cũng chỉ người một thân, mạng một cái, hơn nữa từ lâu đã không còn muốn sống nữa rồi.

- Ngươi chán sống?

- Sao lại không? Một người cô đơn, không biết đã phải chịu bao nhiêu tịch mịch và thê lương.

Vành mắt Tái Trân Châu đỏ lên, như muốn rơi lệ.

- Không sai!

Đinh Khai hừ một tiếng:

- Hoa tiền nguyệt hạ, phong thần lương tiêu (1), không biết ngươi làm thế nào qua được?

(1) Trước hoa dưới trăng, gió mát đêm dài. Ấm chỉ nơi đàm tình thuyết ái.

Lời này của hắn đương nhiên là có ý châm chọc.

Không ngờ Tái Trân Châu “ưm” một tiếng, bỗng nhiên bật khóc, hai vai rung rung, nước mắt lã chã.

Đinh Khai ngẩn người. Mặc dù hắn đã từng gặp qua đủ loại nữ nhân, nhưng hôm nay mới gặp một nữ nhân khó dây vào như vậy.

Làm thế nào đối phó nàng? Chinh nàng một trận? Đối mặt với một nữ nhân hai mắt đầm lệ, nước mắt như mưa rơi trên cánh hoa lê, chẳng lẽ lại cho nàng một chưởng, hay là đánh nàng một quyền?

Đinh Khai lần đầu tiên gặp phải tràng diện nan giải như vậy .

Tái Trân Châu càng khóc càng thương tâm, bi bi thiết thiết, khiến cho người nghe đau xót.

Nếu như là một nữ nhân tầm thường, cho dù có khóc bể cả cổ họng, người nghe nhiều lắm chỉ cảm thấy đồng tình. Nhưng đối với một nữ nhân thiên kiều bá mị, càng khóc bi thảm thì càng khiến cho người ta thương xót và yêu mến.

Đinh Khai không phải là thánh nhân, nhìn thấy tình cảnh này cũng không khỏi trong lòng dao động.

Song mặc dù hắn không phải là thánh nhân, nhưng lại là một cường nhân, trong lòng nghĩ thầm: “Cùng lắm ta tha cho ngươi một lần là được rồi.”

Nghĩ như thế, hắn lập tức quay đầu bỏ đi.

Hắn thích rượu mạnh, cũng thích nữ nhân, cho nên được xưng là lãng tử. Nhưng nếu như có người cho rằng đây là nhược điểm của hắn, muốn đánh vào nhược điểm này, vậy thì đã sai rồi.

Bởi vì Đinh Khai uống rượu, nhưng không vì rượu mà làm hỏng việc. Hắn thích nữ nhân, nhưng cũng chỉ dừng ở mức thưởng thức, không hề mê luyến.

Tái Trân Châu có phải nhìn thấy nhược điểm này của hắn, muốn lợi dụng tư sắc của nàng để đánh vào?

- Chàng đừng đi!

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

- Không đi?

Đinh Khai cười nhạt:

- Lúc này không đi, Đinh mỗ có thể sẽ thay đổi chủ ý.

- Thay đổi chủ ý gì?

- Đối với ngươi mà nói không phải chuyện tốt.

- Đừng làm ta sợ!

Hàng mi thật dài của Tái Trân Châu vẫn còn ngắn lẹ:

- Chàng sẽ không nhẫn tâm như thế.

- Ồ?

Đinh Khai nói:

- Đây là muốn nói ngươi đã nhìn thấu Đinh mỗ?

- Không không! Ta chỉ dựa vào quan sát.

- Quan sát?

Đinh Khai nói:

- Đây không phải đều như nhau sao?

- Ta chỉ nghĩ là dựa vào hiệp danh của Tiểu Đinh trên giang hồ, sao lại đi đối phó với một nữ nhân?

Tái Trân Châu thở dài một tiếng:

- Nếu thật sự như vậy, chỉ trách ta có mắt không trông.

- Ai nói Đinh mỗ có hiệp danh?

- Tất cả mọi người đều nói vậy.

- Mọi người? Không thể nào!

Đinh Khai nói:

- Theo ta biết, tất cả mọi người đều nói Đinh mỗ là một lãng tử.
- Chàng không phải là lãng tử.
- Không phải?
- Chàng là quân tử.
- Quân tử? Người thật là biết cách tăng bốc.

Đinh Khai cười ha hả:

- May mắn Đinh mỗ không phải là quân tử, nếu không hôm nay có lẽ đã thua dưới tay người...
- Chàng...

Sắc mặt Tái Trân Châu khê biến đổi.

Có lẽ nàng đã hiểu, đối phó với một quân tử thì tương đối dễ, còn đối phó với một lãng tử thì không đơn giản như vậy.

Quân tử luôn chính trực, còn lãng tử thì lại có rất nhiều hoa dạng.

- Được! Không đi thì không đi!

Đinh Khai nhìn nàng, cười nói:

- Nói mau, người lưu Đinh mỗ lại là có chủ ý gì?
- Chuyện này...
- Hay là giống như người nói, đã quyết định theo Đinh mỗ rồi có đúng không?
- Ta...
- Ha ha! Đinh mỗ nằm mơ cũng không ngờ được sẽ có loại diễm phúc này, cưới được một lão bà xinh đẹp như vậy.

Đinh Khai cười lớn:

- Vậy thì theo ta đi?
- Đi? Đi đâu?
- Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, người cần gì phải hỏi nhiều?

Đinh Khai đột nhiên như biến thành một người khác, bước đến nắm lấy cánh tay mềm như ngó sen của Tái Trân Châu.

Động tác của hắn lỗ mãng, sắc mặt lại gian tà.

Một nam nhân thô lỗ, có lúc cũng sẽ khiến cho nữ nhân yêu thích. Nhưng một nam nhân có khuôn mặt âm dương khó lường, bất cứ nữ nhân nào đều không thích.

Đinh Khai hiển nhiên là cố tình làm ra loại chuyện không được hoan nghênh này.

- Chàng...

Tái Trân Châu kinh hãi kêu lên:

- Ai da! Chàng nắm tay ta đau quá.
- Đau?
- Chúng ta còn chưa có thành thân nha.
- Giang hồ nữ nhân còn tính toán lễ nghi phiền phức làm gì? Lễ nào người còn muốn ba mai sáu chúng, đãi tiệc trăm mâm?
- Thế nhưng...

Tái Trân Châu ngáp ngừng một chút.

- Thế nào? Hối hận rồi à?

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Nắm ngón tay của hắn càng tăng thêm lực nắm chặt vào.

- Buông nàng ra!

Lúc này, trong cánh rừng bên trái bỗng nhiên xuất hiện một người.

Ba chữ này vang lên trong trẻo, nhưng lại mang theo một chút ngữ khí giống như ra lệnh.

Bình thường trước mặt Đinh Khai, người dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện cũng không nhiều lắm. Cho dù có nói, hắn cũng chưa chắc đã nghe theo.

Nhưng lần này thì lại khác. Đinh Khai vừa nghe giọng nói này, nắm ngón tay lập tức lỏng ra, trên mặt còn hiện lên vẻ tươi cười.

- Là các hạ?

- Là ta, Ngũ Nhạc tán nhân.

Người đến lập tức biểu lộ thân phận.

Ngũ Nhạc tán nhân này là ai, đương nhiên là thiếu niên áo lam.

- Vâng vâng vâng!

Đinh Khai cố ý làm ra vẻ hoảng sợ:

- Không biết tán nhân giá lâm, không tiếp đón từ xa.

- Hừ! Đừng giả mù sa mưa!

Thiếu niên áo lam nói:

- Ngươi vừa rồi lôi lôi kéo kéo cái gì?

- Chuyện này...

Đinh Khai giật mình một chút.

Ánh mắt Tái Trân Châu xoay chuyển, kinh nghi bất định, hiển nhiên nhất thời không hiểu rõ Ngũ Nhạc tán nhân này ở đâu xuất hiện. Nàng cũng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, nhưng căn bản chưa từng nghe đến nhân vật này.

Càng khiến cho nàng bất ngờ là tên giang hồ lãng tử Đinh Khai này trước mặt Ngũ Nhạc tán nhân lại khúm na khúm núm.

Mà vị Ngũ Nhạc tán nhân này, thoạt nhìn chỉ là một thư sinh nho nhã.

Có điều khuôn mặt của y lại như ngọc, phong thần tuấn nhã, quả thật là một mỹ thiếu niên hiếm có.

Khuôn mặt Tái Trân Châu phớt hồng, nhin không được liếc mắt nhìn qua.

- Họ Đinh kia!

Thiếu niên áo lam nói:

- Nói mau, ngươi nắm tay nàng ta là có chủ ý gì?

- Không... không có!

Đinh Khai nói.

- Không có?

Thiếu niên áo lam nói:

- Vừa rồi chính tai ta nghe thấy rõ ràng, người nói cái gì lấy gà theo gà, lấy chó theo chó...
- Lỗ tai của các hạ thật lợi hại!

Đinh Khai nở nụ cười.

- Hừ! Đúng là một tên lãng tử không hơn không kém!

Về mặt thiếu niên áo lam sầm xuống:

- Lúc nào thì thành thân?
- Thành thân?

Đinh Khai cười lớn:

- Ai nói vậy?
- Ai nói à?

Ánh mắt của thiếu niên áo lam xoay chuyển, nhìn sang Tái Trân Châu:

- Là nàng nói đúng không?
- Không!

Tái Trân Châu nói:

- Là hần nói cần.
- Ta nói cần?

Đinh Khai vẫn đang cười:

- Giỏi thật! Tái Trân Châu, người lật lọng thật nhanh!

Nàng vốn là một nữ nhân thiên biến. Tình thế đã biến, nàng sao lại không biến?

Tái Trân Châu không nói, chỉ nhìn thiếu niên áo lam, lại nhìn sang Đinh Khai. Mặc dù chủ ý đã biến đổi, nhưng cục diện trước mắt lại khiến cho nàng vô cùng khó hiểu.

Nếu như nói Đinh Khai sợ Ngũ Nhạc tán nhân, vậy thì sao hần vẫn đang cười? Nếu như nói hần không sợ, vậy vì sao thần thái lại kính cẩn, lời nói khúm núm giống như không dám mạo phạm?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Cho dù nàng bằng tuyết thông minh, nhất thời cũng bị làm cho hồ đồ, không hiểu được kỳ hoặc bên trong.

- Họ Đinh kia!

Thiếu niên áo lam nói:

- Ta nói cho người một việc!
- Xin cứ nói!
- Có lẽ người còn không biết vị nương tử này là ai.

Thiếu niên áo lam lên tiếng:

- Nàng vốn là vị hôn thê của bản nhân.

Không ngờ lại có loại chuyện này, quả thật khiến cho người ta buồn cười, nhưng cũng khiến cho một số người thất kinh.

Đinh Khai không thất kinh, chỉ cười thầm trong bụng:

- Thì ra là thế! Xin thứ cho tại hạ đã mạo muội!

- Không phải mạo muội!

Thiếu niên áo lam cải chính:

- Đây là mạo phạm.

- Vâng vâng vâng!

Đinh Khai sửa lại rất nhanh:

- Tại hạ đã mạo phạm tôn phu nhân.

- Người... người nói cái gì?

Tái Trân Châu cũng không khỏi ngẩn ra.

- Chuyện này nàng cũng không biết.

Thiếu niên áo lam nói:

- Là cha nàng năm đó chỉ phúc vi hôn, đem nàng gả cho Tần mỗ...

Vị Ngũ Nhạc tán nhân này lại tự bịa ra một cái họ.

- Đúng đúng đúng!

Đinh Khai tiếp lời:

- Chuyện này tại hạ cũng từng nghe nói qua.

- Người nghe nói qua?

Thiếu niên áo lam nói:

- Người thật sự nghe nói qua?

- Có điều không nghe rõ ràng.

Đinh Khai vốn định hòa theo, nhưng bị hỏi như vậy, nhất thời không hiểu rõ được ý đồ chân chính của thiếu niên áo lam, đành phải lấp liếm.

- Hừ! Miệng lưỡi thật trơn trượt!

Thiếu niên áo lam nói:

- Năm đó khi hai nhà chúng ta chỉ phúc vi hôn, người còn đang mặc quần thủng đáy chạy nhảy bên ngoài cồn cát. Người nghe nói qua khi nào? Đúng là nói bậy!

Nơi nào có cồn cát? Đây rõ ràng là ám chỉ quan ngoại bắc mạc.

Câu này ý ở ngoài lời, hiển nhiên là muốn khơi dậy hồi ức của Đinh Khai. Chẳng lẽ hai nhà Đinh Triệu cũng đã từng có việc chỉ phúc vi hôn?

Đinh Khai giật mình, lập tức chìm vào suy tư.

- Người họ Tần?

Tái Trân Châu không nghe sót một câu nào.

- Tên một chữ Tần Chung, thế gia hào châu Chung Ly Huyền.

Thiếu niên áo lam nói.

Hai mắt Thái Trân Châu sáng lên, bỗng nhiên lại cúi thấp đầu xuống. Hiển nhiên nơi thiếu niên áo lam vừa nói chính là quê quán của nàng.

Có điều, nàng lại hoàn toàn không hay biết về chuyện hôn ước này.

- Nếu như nàng không muốn, vậy thì thôi!

Thiếu niên áo lam nói:

- Loại chuyện chỉ phúc vi hôn này vốn đã là không đúng.
- Vì sao lại không đúng?

Tái Trân Châu ngượng ngừng ngẩng đầu lên.

- Có thể sao?
- Ta cũng chưa từng cự tuyệt.
- Không cự tuyệt? Như vậy vẫn còn chưa đủ.

Thiếu niên áo lam nhìn nàng:

- Nàng phải nói rõ là có nguyện ý hay không?

Tái Trân Châu có nguyện ý không? Đương nhiên nàng đã sớm nguyện ý. Có một thiếu niên tuấn tú như vậy làm bạn, chẳng phải là một đôi do trời đất tạo nên hay sao?

Có lẽ nàng vẫn còn hoài nghi về chuyện chỉ phúc vi hôn, nhưng điều này đã không còn quan trọng.

Trắng sáng hằng nga thích thiếu niên, thiếu niên cũng thích hằng nga. Theo nàng cảm nhận, Tần Chung này có lẽ cũng rất thích nàng.

Trên giang hồ người thích nàng rất nhiều, điều này chẳng có gì là lạ.

Thế nhưng người mà nàng thật sự thích cũng không nhiều.

Lúc này nàng đưa mắt nhìn thiếu niên áo lam, càng nhìn càng thấy thích, cuối cùng khẽ gật đầu.

Hà tất phải nói ra, gật đầu không phải cũng như vậy hay sao?

Thiếu niên áo lam hiển nhiên rất hài lòng, cũng vui vẻ mỉm cười đáp lễ, sau đó quay đầu sang Đinh Khai.

11. Hư Tình Giả Ý

- Chuyện gì?

Đinh Khai khôi phục tinh thần lại.

- Người tốt nhất nên thức thối một chút!
- Thế nào?
- Phụ thê người ta đoàn viên, người đứng như khúc gỗ ở đây để làm gì?

Thiếu niên áo lam nói:

- Còn không mau đi!
- Chúc mừng chúc mừng! Tại hạ xin kính một chung rượu mừng!

Đinh Khai lại cười.

- Rượu rượu rượu! Người cả ngày chỉ biết ngâm mình trong rượu.

Thiếu niên áo lam sầm mặt nói:

- Chuyện này hãy nói sau!
- Được được được! Tại hạ sẽ đi ngay bây giờ.

Trong miệng nói đi, nhưng thân thể hắn thì lại không nhúc nhích.

- Hấn là...

Tái Trân Châu nghi hoặc nhìn thiếu niên áo lam:

- Là bằng hữu của chàng sao?

- Ai có loại bằng hữu tửu quý này!

Thiếu niên áo lam khinh thường nói:

- Có điều hấn rất chịu khó, đôi lúc thay ta làm một số chuyện.

Nói như vậy cũng không khác lắm so với hạ nhân.

- Tàn công tử!

Đinh Khai quyết định giả khờ:

- Chỉ cần có mấy bát rượu vàng vào bụng, tại hạ sẽ càng chịu khó hơn.

Thiếu niên áo lam muốn cười, khoe miệng khe giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không cười ra.

Lúc này y tuyệt đối không thể cười, nhất là không thể cười với Đinh Khai. Y phải bảo trì một loại thân phận và khí phách cao cao tại thượng.

Lăng tử trở thành hạ nhân, đây há phải là chuyện bình thường? Vỡ kịch rất sống động này càng làm tăng thêm dáng vẻ tiêu sái phong độ của thiếu niên áo lam, cho dù là tiên nữ trên trời cũng sẽ động lòng phàm.

Tái Trân Châu không khỏi tâm say thần mê, nàng cử động vòng eo, kéo kéo gấu quần, ánh mắt long lanh.

- Hấn vẫn còn chưa đi.

Nàng nói đương nhiên là Đinh Khai.

Trong mắt của nàng, vị giang hồ lăng tử này chỉ trong khoảnh khắc đã như biến thành một người khác, vừa rồi còn rất nổi tiếng, lúc này đã trở thành một đồng phên.

Nhân sinh gặp gỡ như mây khói thoáng qua, quả nhiên là biến hóa khó lường.

Đương nhiên Đinh Khai cũng không thêm để ý.

- Họ Đinh kia! Người không có lỗi tai sao?

Thiếu niên áo lam giống như hưởng ứng, lập tức trầm giọng nói:

- Quay về phía sau, chạy đi!

Đinh Khai lè lưỡi giả làm mặt quỷ.

Nhưng hấn dù sao cũng không dám không tuân theo. Người ta chỉ bảo hấn chạy, hấn lại giống như bay, thân thể vừa chuyển đã rời khỏi hiện trường.

Hấn vốn định ẩn thân vào chỗ tối lén xem một chút trò hay, nhưng lại lo lắng Lâu Đại Chiêu chờ sốt ruột sẽ xông qua đây, cho nên một đường bay nhảy, chỉ trong khoảnh khắc đã đến bên ngoài rừng rậm. Chỉ thấy Lâu Đại Chiêu lúc này lại đang tựa vào một gốc cây ngủ gật.

Lâu Đại Chiêu giật mình tỉnh dậy, chúi chúi con mắt, trông mắt nhanh như chớp đảo quanh trên người Đinh Khai.

- Người nhìn cái gì?

Đinh Khai trừng mắt nhìn hấn.

- Nhìn thử xem có chỗ nào khác biệt.

Lâu Đại Chiêu nói.

- Khác biệt?

Đinh Khai nói:

- Hay thật! Bằng hữu xông vào hiểm địa, người không quan tâm đến sinh tử an nguy của hắn, lại ở chỗ này gục đầu nằm ngủ.
- Cái gì sinh tử an nguy?
- Vạn nhất Đinh mỗ bị độc thủ của cô ta...
- Sẽ không! Đó không phải là hiểm địa, mà là nhu hương.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta lo lắng chính là người sẽ mê muội...
- Mê muội?
- Cho nên ta muốn cẩn thận nhìn một phen.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Xem thử có đúng hay không đã từng cởi áo tháo thắt lưng, đầu tóc không chỉnh tề...
- Hừ! Đồ miệng thối!
- Miệng thối mặc dù thối, thế nhưng lời nói lại là sự thật.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chẳng lẽ vừa rồi không phải người đã gặp một cái miệng thơm miệng ngọt nhưng lại nói đầy lời dối trá?
- Đồ râu thối!

Đinh Khai cười nói:

- Nhưng thật ra nói cũng đúng.
- Há há...

Lâu Đại Chiêu được tán thưởng, càng đắc ý, nhếch miệng cười lớn:

- Mau mau thú nhận đi!
- Thú nhận cái gì?
- Có đúng là xuân phong một độ hay không?
- Không sai! Ta quả thật là có ý này.

Đinh Khai cười lớn:

- Chỉ tiếc là gậy đánh uyên ương chia hai ngã, xuân phong khó vượt Ngọc Môn quan.
- Có ý gì?
- Nửa đường lại đột nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim.
- Có loại chuyện này?

Lâu Đại Chiêu trợn mắt há mồm:

- Nói mau! Trình Giảo Kim này là ai?
- Trình Giảo Kim này kỳ thật cũng không giống Trình Giảo Kim.

Đinh Khai cười nói:

- Hắn là một tên tiểu sinh mặt như trát phấn, môi như chu sa, sống mũi như ngọc, làn da trắng ngần, phong lưu phóng khoáng.
- Vì vậy bà nương kia liền thay lòng?

- Đúng vậy! Nàng đã từ bỏ tên giang hồ lãng tử ta.

Đinh Khai cười khổ nói:

- Lại ôm đàn tỳ bà theo người khác.

- Gạt người!

- Ai gạt người? Đây là sự thật.

- Sự thật?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Đánh chết ta cũng không tin.

- Vì sao?

- Người và ta quen biết đã lâu, chẳng lẽ ta lại không biết hay sao?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người mà là lãng tử cái gì! Người chỉ là một tên lãng tử giả hiệu.

- Ồ?

- Nếu như thật sự có chuyện đó, Tiểu Đinh người lại nuốt nổi cơn tức này sao? Không đánh bẹp tên tiểu tử kia mới là chuyện lạ.

- Người nói không sai, ta quả thật hận đến răng cũng ngứa lên.

Đinh Khai nói:

- Đáng tiếc là ta không dám đánh hấn.

- Người không dám?

- Không có cái gan này.

- Người không có gan?

Lâu người chiêu cười lớn:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu Đinh! Người đóng kịch quả thật rất giống.

- Người thật sự không tin?

- Há há! Vì sao phải tin? Ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi.

- Không sai! Người là người từng trải, lão luyện thạo đời, đa mưu túc trí, còn có một đôi mắt tinh tường.

Đinh Khai cười lớn:

- Chúng ta qua đó nhìn một cái xem sao?

- Người nói là tên tiểu tử kia vẫn còn ở đó?

- Theo ta suy đoán, bây giờ chính là lúc nóng nhất.

Hai mắt Lâu Đại Chiêu đột nhiên sáng ngời, nhảy dựng lên:

- Được! Được! Chúng ta hãy đi xem!

- Không sợ ta gạt người sao?

- Gạt? Ha ha...

Lâu Đại Chiêu cười khẩy:

- Vậy cứ để người gạt một lần đi!

Hiển nhiên, hấn tình nguyện bị lừa, lại sợ vạn nhất bỏ lỡ cái loại tình cảnh nam hoan nữ ái này.

Đương nhiên, Đinh Khai cũng không nguyện bỏ qua, nhưng mục đích của hấn không giống. Cái hấn muốn nhìn là một vở kịch giả phượng hư hoàng, hơn nữa còn muốn biết trò vui khó gặp này sẽ có kết cục ra sao.

Có điều đại khái cũng có thể đoán được, tuyệt đối sẽ không phải là trăng tròn hoa thắm.

- Nhớ kỹ! Chúng ta chỉ là nhìn lên, cước bộ phải nhẹ!

Đinh Khai dặn dò:

- Không được phát ra tiếng động!

- Được được được! Ta biết rồi.

Lâu Đại Chiêu gật đầu.

- Bất luận nhìn thấy cái gì cũng không được lên tiếng!

Đinh Khai lại căn dặn.

- Rồi rồi rồi! Mọi chuyện ta đều nghe theo người.

Lâu Đại Chiêu gật đầu như đâm tỏi:

- Chỉ cần không bảo ta che mắt lại là được.

Đinh Khai nhún vai cười. Hai người một trước một sau xuyên rừng mà vào.

Khoảng đất trống nho nhỏ vẫn như cũ, tảng đá cũng vẫn như cũ.

Nhưng người ngồi trên tảng đá ôm tỳ bà thì đã không thấy, thiếu niên áo lam cũng không thấy. Dừng mắt thường có thể nhìn thấy, trên khoảng đất trống trải đã có nhiều vết chân.

Đinh Khai giật mình trợn mắt.

- Chính là nơi này sao?

Lâu Đại Chiêu đầy bụng hoài nghi nhìn Đinh Khai:

- Hai người thân mật ở nơi nào?

- Ta làm sao biết!

- Hừ! Gạt người, quả nhiên là gạt người!

Lâu Đại Chiêu kêu lên:

- Nơi này quỷ cũng không có.

- Đừng ồn ào?

Đinh Khai ở bên cạnh chăm chú lắng nghe.

- Người...

Lâu Đại Chiêu chỉ vừa nói một chữ, Đinh Khai đã vọt người xuyên qua khoảng đất, giống như phát giác được điều gì.

Hấn quả thật đã nghe được một tiếng rên rất nhỏ.

Cành lá rậm rạp che khuất ánh mặt trời, cũng ngăn cản tầm nhìn, nhất thời không thể phân biệt được cảnh vật chung quanh.

Nhưng có thanh âm thì bao giờ cũng tìm được.

Đinh Khai theo tiếng mà đi, cuối cùng nhìn thấy một cái bóng đang lay động, đó là một cái bóng màu trắng, cao cao treo giữa không trung.

Là một người, một nữ nhân y phục trắng như tuyết.

Nữ nhân này chính là Tái Trân Châu. Lúc này tứ chi của nàng bị trói lại, treo trên một chạc cây vắt ngang ra.

Đinh Khai vốn đã ngờ tới nàng sẽ gặp xui xẻo, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Bằng vào sức lực của một người, trói tứ chi của một người khác lại, đây không phải là một chuyện dễ dàng, thế nhưng thiếu niên áo lam chỉ trong nháy mắt đã làm xong.

Đinh Khai đang nghĩ xem y đã dùng phương pháp gì. Lúc này Lâu Đại Chiêu cũng chạy đến, đầu tiên là giật mình, cho đến khi nhìn rõ người bị trói là ai thì lại nhú mày.

Về mặt của hắn không hề có chút hả hê, càng không vỗ tay cười lớn.

Tên lỗ mãng này đã biểu hiện ra một loại bản sắc đáng khâm phục. Nếu như hắn có bản lĩnh, rất có thể đã tự mình giết chết nữ nhân này. Thế nhưng hôm nay nữ nhân này lại thua trong tay người khác, hắn có gì đáng để đắc ý? Có điều hắn đã biết, Đinh Khai không hề lừa gạt.

Tái Trân Châu đầu tóc rối tung, dáng vẻ cực kỳ chật vật, hiển nhiên đã trải qua một phen giãy dụa, thanh âm cũng trở nên khàn khàn.

- Tiểu Đinh, cứu ta với!

Nàng đã thấy được Đinh Khai.

- Ta không dám.

Đinh Khai nói.

- Người... người sao lại không dám?

Tái Trân Châu yếu ớt nói.

- Chuyện mà Ngũ Nhạc tán nhân làm, ta luôn không dám nhúng tay vào.

Đinh Khai nói:

- Chính y sẽ đến cứu người.

- Chính hắn?

- Đúng! Có lẽ y sẽ hồi tâm chuyển ý.

- Hắn sẽ không.

- Sẽ không? Tại sao chuyện lại trở nên như vậy?

Đinh Khai nói:

- Chắc hắn là người đã không đủ ôn nhu sẵn sóc.

- Tiểu Đinh, đừng nói những lời này!

Tái Trân Châu buồn bã nói:

- Người có muốn biết một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, còn có mười vạn lượng bạc giấu ở địa phương nào hay không?

- Muốn biết!

Đinh Khai lập tức nói.

- Vậy người...

- Ta thế nào?

Đinh Khai nói:

- Nếu như người muốn dùng chuyện này làm điều kiện trao đổi, chỉ sợ là làm rồi.

- Người thấy chết mà không cứu sao?
- Người sẽ không chết.
- Tiểu Đinh! Ta chỉ còn lại một chút hơi thôi.
- Đừng quan tâm! Một hơi này còn dài lắm.

Đinh Khai nói:

- Nếu như Ngũ Nhạc tán nhân kia muốn người chết, chỉ cần nhắc tay là được.
- Ai...
- Được rồi! Y làm thế nào để đem người buộc lên?
- Trước tiên hắt điểm huyết đạo của ta, tiếp đó trói ta lên, sau đó lại giải khai huyết đạo.
- Cao minh!
- Tiểu Đinh, người hỏi chuyện này làm gì?
- Bởi vì ta cũng muốn trói người lên, đáng tiếc là lúc đó không nghĩ ra được biện pháp này.
- Tiểu Đinh, người thật độc ác!
- Ta cũng không độc ác. Nếu như độc ác ta đã sớm giết người.

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Ta giết người cũng chỉ cần nhắc tay mà thôi.
- Người... người vẫn tin tưởng Cao Nhất Hổ sao?
- Muốn ta tin tưởng người sao? Người đã cung khai rồi.

Đinh Khai nói:

- Bằng không làm sao người biết đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu và kia mười vạn lượng bạc giấu ở nơi nào?
- Ta...
- Bởi vì người cũng chen một chân vào, đúng không?
- Tiểu Đinh! Người quả thật rất khôn khéo.

Tái Trân Châu buồn bã nói:

- Được! Ta nói! Ta cái gì cũng nói!
- Nếu như chính người muốn nói, Đinh mỗ cũng không phản đối.
- Trước tiên người hãy thả ta xuống đã!
- Không cần!

Đinh Khai nói:

- Nếu như của người thật sự muốn nói, một câu là đủ rồi.
- Ta có rất nhiều chuyện muốn nói cho người.
- Không cần! Đinh mỗ luôn luôn không thích dài dòng.

Đinh Khai nghiêm mặt:

- Nói chuyện quan trọng đi!
- Quan trọng?

- Người đương nhiên biết chuyện gì là quan trọng.

Đinh Khai nói:

- Nếu như muốn chịu khổ thêm một chút, vậy thì tùy!

Hắn đã nói rõ, chuyện quan trọng chỉ cần một câu.

- Ai! Ta quả thật chịu không nổi nữa.

Tái Trân Châu ghen ngào:

- Tay của ta...

Đinh Khai ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thứ trói tay chân của nàng nguyên lai là một dây leo, những bộ vị bị buộc chặt đã trở nên sưng đỏ. Nữ nhân có da thịt non nớt như vậy, tư vị này quả thật vô cùng khó chịu.

- Ta thấy rồi.

Đinh Khai nói:

- Còn có chân của người.

- Ta sắp chết rồi.

- Tuyệt đối sẽ không!

Đinh Khai lạnh lùng nói:

- Chỉ là một lúc sau có thể sẽ biến thành tàn phế...

- Ai! Nếu là như vậy còn không bằng chết cho xong.

- Việc gì phải như vậy!

Đinh Khai xót xa nói:

- Thế gian vẫn còn nhiều mỹ nhân chân què, Tây Thi tay cụt...

- Người...

- Ta nói tất cả đều là lời thật.

- Được! Ta nói! Ta nói! Sau khi ta nói...

Tái Trân Châu nhìn Đinh Khai, trong mắt rơi lệ.

- Sau khi người nói, Đinh mỗ sẽ suy nghĩ.

- Tiểu Đinh! Ta cầu xin người! Ta... ta trước tiên nói về...

Tái Trân Châu thở dài một tiếng:

- Địa phương kia là ở...

Chợt nghe “phập” một tiếng, dây leo liền đứt đoạn.

Dây leo này tại sao lại đứt?

Chỉ thấy cành cây rung lên, Tái Trân Châu liền rơi xuống. Đồng thời “vù” một tiếng, từ mặt bên bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen lao tới.

Thân pháp thật nhanh, chuyển như du long, nhanh như tia chớp, giữa không trung liền đưa tay ôm lấy Tái Trân Châu, lại vặn eo lần nữa, xuyên qua cây rừng mà đi.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, người nọ đã lướt ra ngoài mây trượng.

Thân thủ như vậy, trên giang hồ quả thật khó gặp.

Người kia là ai? Là Giang Nam Tiêu Chấn hay là Ngũ Bá Đao Triệu Cửu Tôn? Tiêu Chấn uy danh nằm ở thanh kiếm. Triệu Cửu Tôn xưng hùng giang hồ là bằng vào Ngũ Bá đao. Nếu như luận về kinh công tạo nghệ, bọn họ chưa chắc đã có thể vượt trội.

Người này đương nhiên không phải Tiêu Chấn, cũng không phải là Triệu Cửu Tôn.

Đinh Khai bật người lên, nhanh chóng lướt đi, khi đáp xuống đã ở bên ngoài năm trượng.

Người nọ thân pháp mặc dù nhanh, nhưng Đinh Khai hiển nhiên cũng không phải là kẻ yếu.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe một tiếng quát lớn, đồng thời từ hai bên trái phải đều bay đến năm sáu loại ám khí.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, không ngờ đã sớm có người mai phục ở nơi này.

Cây rừng che khuất mặt trời, không thể nhìn ra đó là vật gì, nhưng từ tiếng rít xé gió bay đến, có thể nhìn ra kinh lực vô cùng mạnh mẽ.

Đinh Khai nghe tiếng định vị, thân hình nhoáng lên mấy lần, tránh được mấy mũi ám khí bắn qua bên người.

Nhưng trong nháy mắt này, người phía trước đã không còn nhìn thấy.

Ánh mắt Đinh Khai xoay chuyển, chỉ thấy bốn phía là cây cối rậm rạp, nhất thời không thể phân biệt được vị trí của người ẩn thân phóng ra ám khí.

Xem ra mấy mũi ám khí này, mục đích chỉ là yểm hộ cho người nọ thoát thân.

Lâu Đại Chiêu lập tức chạy đến, kêu lên:

- Sao thế? Chúng ta mau đuổi theo!

- Bỏ đi!

Đinh Khai nói.

- Bỏ đi?

Lâu Đại Chiêu trở mặt hỏi:

- Tiểu Đinh! Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào...

- Đuổi theo nhất định là một trường ác chiến.

- Ác chiến?

Lâu Đại Chiêu giật mình:

- Ta thật không ngờ, ngươi lại sợ ác chiến!

- Còn phải xem là loại ác chiến gì.

- Có phân biệt sao?

- Đương nhiên là có!

Đinh Khai nói:

- Trước tiên phải đánh giá một chút, ác chiến không đáng thì không nên đánh.

- Không đáng?

- Đinh mỗ luôn luôn không mù quáng ra vẻ anh hùng, cũng không mạo xưng là hảo hán.

Đinh Khai nói:

- Muốn liều mạng thì phải có cái giá.

- Đuổi theo sẽ phải liều mạng sao?

- Có câu binh hung chiến nguy, phạm là chuyện động đao động kiếm, sao lại không phải là liều mạng?
- Tiểu Đinh, ngươi nên rửa tay chậu vàng đi!
- Còn chưa muốn.
- Cái này lạ nha! Ngươi không muốn liều mạng, lại không muốn rửa tay quy ản.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người như vậy phiêu đảng trên giang hồ có ý nghĩa gì?
- Ta là nói đôi khi phải nhịn một chút.
- Đôi khi?
- Chính là lúc này.
- Sao thế?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chẳng lẽ ngươi đã nhận ra người vừa rồi cướp đi nữ nhân xảo quyệt kia là ai?
- Không sai! Thân pháp của hắn mặc dù nhanh, nhưng vẫn không thoát khỏi con mắt của Đinh mỗ.
- Rất gai góc sao?
- Gai góc còn ở phía sau hắn.
- Tiểu Đinh, ngươi mau nói đi!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người kia rốt cuộc là ai?
- Hắn là Huyết Thủ Phi Ưng Tổng Dực.
- Huyết Thủ Phi Ưng?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Không sai, quả thật bay rất nhanh! Nhưng sao ta lại chưa từng nghe nói qua?
- Ngươi đã gặp rồi.
- Gặp rồi?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Gặp qua khi nào?
- Lúc ăn thịt Đông Pha.
- Cái gì?

Lâu Đại Chiêu suy nghĩ một chút:

- Chẳng lẽ chính là tên gia hỏa ngồi cùng bàn với Tiêu Chấn, mặt âm trầm không chút máu?
- Chính là hắn!

Đinh Khai nói:

- Người này tâm địa độc ác tàn nhẫn, nhưng khinh công tạo nghệ có thể xưng là Giang Nam đệ nhị.
- Phía sau hắn chính là Tiêu Chấn đúng không?
- Chẳng lẽ không tính là gai góc sao?
- Tính! Đương nhiên là tính!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Tiểu Đình! Người quả thật liệu sự như thần. Tiêu Chấn quả nhiên đã đến. Chỉ là...
- Chỉ là cái gì?
- Hắn muốn cướp nữ nhân xảo quyệt này làm gì?
- Bởi vì nữ nhân xảo quyệt này đã biến thành Tiếp Dẫn nương nương, có thể đầu tư kiếm lời.

Đinh Khai nói:

- Từ trong miệng nàng có thể moi ra một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, cùng với mười vạn lượng bạc trắng.
- Đúng! Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chúng ta...
- Chúng ta phải nhanh lên một chút!

Đinh Khai nói:

- Tốt nhất là phải đuổi kịp Bạch phu nhân trước Tiêu Chấn.
- Ngoại trừ Tiêu Chấn, hình như còn có một nhân vật gai góc khác.

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt, ra vẻ bí hiểm.

- Là ai?
- Ta không dám nói.
- Không dám nói?
- Là người không cho ta nói.
- Ta không cho?

Đinh Khai đã minh bạch.

- Người muốn che giấu cho y, nhưng chỉ sợ là không giấu được lâu.

Lâu Đại Chiêu ám chỉ hiển nhiên chính là “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn.

- Đúng vậy!

Đinh Khai nhú mày:

- Giấu đầu hở đuôi. Nếu như Tiêu Chấn không chiếm được lợi ích, y sẽ là người đầu tiên vạch trần chuyện này.
- Tiểu Đình, người nói thật đi!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người làm như vậy có phải là vì Triệu Tiểu Nhu?

Đinh Khai giật mình một chút, hiển nhiên không ngờ Lâu Đại Chiêu lại hỏi thẳng vấn đề này như vậy.

Hắn không phủ nhận, chỉ gật đầu thở dài một tiếng:

- Không sai! Có điều cho dù không phải vì Triệu Tiểu Nhu, ta cũng sẽ làm như vậy.
- Vì sao?
- Người nên biết! Triệu Cửu Tôn tuyệt không phải là nhân vật bình thường, một khi chuyện này bị vạch trần, lâm vào thế cưỡi lên lưng cọp, y sẽ càng làm mạnh tay hơn.

- Người muốn y tự động từ bỏ số tài vật này?

- Không sai!

Đinh Khai nói:

- Chỉ cần y cẩn thận suy nghĩ một chút. Hình tượng mười mấy năm vất vả gây dựng tại võ lâm Trung Nguyên, lẽ nào lại nguyện ý rơi vào cảnh thân bại danh liệt?

- Y sẽ nghĩ như vậy sao?

- Y là một người thông minh.

- Hừ! Đáng tiếc là lần này người đánh giá sai rồi.

- Vì sao?

- Tham niệm sẽ khiến cho người thông minh cũng trở nên mù quáng.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Đến lúc này, ta vẫn không nhìn ra y có một chút dấu hiệu tỉnh ngộ nào.

- Nói cũng đúng!

Đinh Khai nhú nhú mày:

- Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc, thật sự là quá mê người.

- Ta thật không hiểu, cần mấy thứ này để làm gì?

- Có gì không tốt?

Đinh Khai nói:

- Có thể mua đồng ruộng phì nhiêu, mướn nữ tỳ xinh đẹp, tuyển ca chọn sắc...

- Hừ! Như vậy không một chết mới lạ!

- Một thì có một một chút, nhưng một rất thống khoái.

- Thống khoái cái rắm! Còn không bằng ta hai vai đỡ cái mồm, không vướng không vướng, tiêu diêu tự tại.

- Ủm! Người thật sự rất tiêu diêu tự tại tại.

Đinh Khai nói:

- Có điều nếu như không có rượu uống, người có phát sầu không?

- Sẽ không!

- Thật sự sẽ không?

- Ta luôn không thích phát sầu.

Lâu Đại Chiêu nhếch miệng cười:

- Nếu là không có rượu uống, ta sẽ chỉ phát điên.

- Những lời này rất thật thà.

- Nếu như đây là ví dụ của người, quả thật là thối lắm!

Lâu Đại Chiêu không đồng ý nói:

- Thiên hạ tửu đồ rất nhiều, ai lại đi làm mấy chuyện giết người cướp của chỉ vì mấy văn tiền rượu?

Đinh Khai bỗng nhiên nói:

- Đừng tán gẫu nữa, chúng ta phải nhanh lên!

Thân hình của hắn chợt nhoáng lên, liền lao về phía trước.

Hai người ra khỏi rừng rậm, lập tức quẹo trái về hướng nam, một đường chạy như bay.

oOo

Bạch phu nhân rốt cuộc đã đi đâu? Đang làm gì?

Dưới tình thế sợ bóng sợ gió, chuyện thứ nhất mà bà ta muốn làm đương nhiên là xử lý những tài vật đã rơi vào tay mình.

Cho nên bà ta đi cũng không đi quá xa.

Nữ nhân này lăn lộn trên giang hồ nhiều năm đích xác không hề uống phí, bà ta hình như tùy thời tùy nơi đều có thể tìm được một lối ra, hơn nữa còn có người hầu hạ, giống như đế vương có rất nhiều hành cung.

Lúc này bà ta đang ở trong một sơn trang biệt viện tại một nơi bí ẩn.

Chỉ là bà ta không ngờ được, trên búi tóc của mình lại bị dính vào một loại Thiên Lý Truyền Hương kỳ dị.

Một việc khác mà bà ta không ngờ tới, chính là Triệu Cửu Tôn cũng theo sau mà đến.

Bà ta vẫn hồn nhiên không phát giác giọt kỳ hương trên búi tóc kia. Triệu Cửu Tôn lại ngang nhiên tiêu sái bước vào trang viện.

Bằng vào thân phận và địa vị của y hiện nay, tại bất cứ địa phương nào đều có thể nghênh ngang.

Bạch phu nhân mặc dù không ngờ y đột nhiên mà tới, nhưng chỉ ít trước khi y tiến vào trang viện cũng đã được thông báo.

Vì vậy bà ta liền tận lực tân trang một phen, sau đó khoác lên người một bộ y phục mỏng như cánh ve, càng hiển lộ thân thể nở nang, vòng eo nhỏ mềm, toả ra một loại phong vận và mị lực thành thực của nữ nhân trung niên.

Đây đang là lúc hoàng hôn, là lúc nữ nhân mê người nhất.

Triệu Cửu Tôn vẫn mặc một bộ y phục màu xanh, trên mặt che một tấm vải đen, nhưng lúc này đôi mắt phía sau tấm vải đen lại đột nhiên sáng ngời, hiển nhiên Bạch phu nhân đã khiến cho y cảm thấy mới mẻ.

- Lão gia tử đến thật nhanh.

Bạch phu nhân ngượng ngùng một chút, giống như một hoàng hoa khuê nữ.

- Nàng không ngờ được sao?

- Đúng vậy! Tôi quả thật không ngờ.

Bạch phu nhân nói:

- Tôi còn đang định sai Mật Nhi đi mời lão gia tử.

- Đi mời lão phu?

Triệu Cửu Tôn nói:

- Mời lão phu làm gì?

- Tôi đang muốn cùng lão gia tử thương lượng một chút, có phải đã để lộ tin tức, dọc đường hình như đã xuất hiện không ít nhân vật giang hồ.

- Những kẻ tìm chết.

Thanh âm của Triệu Cửu Tôn trầm xuống.

- Lão gia tử!

Bạch phu nhân nói:

- Hình như cũng có một ít nhân vật gai góc, không thể không đề phòng.

- Hừ!

- Còn có Tiểu Đình kia...

- Được rồi! Được rồi!

Triệu Cửu Tôn có vẻ không nhận được:

- Trước tiên hãy nói về nói nàng đi! Nàng dự định thế nào?

- Tôi?

- Đúng! Chính là nàng!

Từ trong cặp mắt phía sau tấm vải che mặt của Triệu Cửu Tôn bắn ra hai điểm hàn tinh:

- Có phải nàng phản bội lão phu?

Kỳ thật câu hỏi của y cũng không được khôn ngoan. Bất kể Bạch phu nhân có lòng phản bội hay không, trực tiếp hỏi ra như vậy, không chỉ không có lợi, thậm chí còn mang đến hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Hay là y cậy vào võ công, cho rằng không ai dám vượt râu hùm.

- Ôi! Lão gia tử!

Bạch phu nhân giật mình một chút:

- Ông sao lại nói ra những lời này?

- Lời này không thể nói sao?

- Đây không phải là khiến người ta thương tâm muốn chết sao?

- Nàng thương tâm?

- Thế nào?

Bạch phu nhân buồn bã nói:

- Ông tưởng rằng nói ra những lời này tôi sẽ dễ chịu sao?

- Chẳng lẽ lão phu không nên nói?

- Ông đã nói.

Bạch phu nhân cong môi nói:

- Tôi vốn chuẩn bị sau khi đem số tài vật này trả cho ông, từ nay về sau sẽ đi đến chân trời, một đao đoạn tuyệt.

Bà ta nói rất hay, muốn đem số tài vật này trả lại, sau đó một đao đoạn tuyệt.

Đây xem như là phản bội sao?

- Ồ?

Triệu Cửu Tôn hiển nhiên không quan tâm đến loại phản bội này:

- Nàng thật sự có dự định này?

- Ông còn không tin?

Bạch phu nhân nói:

- Tôi muốn sai Mật Nhi đi mời ông đến đây, chính là vì việc này.

- Thật sao?

Triệu Cửu Tôn nhìn chằm chằm vào bà ta, hiển nhiên muốn từ thần sắc của bà ta quan sát một chút xem lời này thật hay giả.

Nhưng y không nhìn ra một chút sơ hở nào.

- Lão gia tử, đừng nhìn nữa!

Bạch phu nhân nói:

- Mười vạn lượng bạc không thiếu một phân, năm trăm viên minh châu từng khỏa bóng tròn, đôi ngựa phi thúy kia cũng không mất một cái lỗ tai. Hôm nay tôi sẽ bàn giao toàn bộ, miễn cho ông nghi thần nghi quỷ, đêm ngủ không yên.

- Nói không sai! Lão phu quả thật đêm ngủ không yên, thậm chí còn trần trọc.

Triệu Cửu Tôn nói:

- Nhưng lại không phải vì những thứ này.

- Vì cái gì?

- Vì nhớ nàng.

Triệu Cửu Tôn cười lớn.

Hiển nhiên y muốn làm dịu bớt một chút cục diện căng thẳng trước mắt. Bạch phu nhân đã biểu thị muốn giao trả số tài vật này, tảng đá trong lòng y cũng đã trút xuống.

Huống hồ y cũng cho rằng Bạch phu nhân không có lá gan lớn như vậy.

Nhân sinh có bao nhiêu. Hôm nay Bạch phu nhân trang điểm xuất sắc như vậy, vì sao lại không quý trọng thời gian trước mắt? Tục ngữ nói rất hay: đừng uống rượu giờ meo, mơ màng say đến đậu, đừng mắng vợ giờ đậu, một đêm chịu cô đơn; y bỗng nhiên cảm thấy không nên tại thời khắc này gây ra tranh chấp.

- Nhớ tôi?

Bạch phu nhân cười nhạt:

- Đừng nói lời dễ nghe!

- Thật sự là như vậy.

- Quả thật buồn cười thì có!

Bạch phu nhân cười lạnh:

- Trước tiên tôi sẽ giao hàng. Xin mời lão gia tử kiểm kê một chút!

- Ở nơi này sao?

- Tại nơi nào chẳng lẽ lão gia tử không biết?

Bạch phu nhân nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ lên đường.

- Việc gì phải vội vã như vậy?

- Tôi gấp gì chứ?

Bạch phu nhân nói:

- Chỉ sợ lão gia tử đã nóng lòng như lửa đốt thôi.

- Lão phu?

Triệu Cửu Tôn bỗng nhiên cười lớn:

- Không sai! Không sai! Lão phu đang nóng lòng muốn ném thử tài năng làm đồ nhắm của phu nhân, cùng với rượu ngon cất dưới hầm.

- Thế nào? Đói bụng sao?

- Trên đường tuy có ẩm thực, nhưng lão phu tình nguyện chịu đói.
- Vì sao?
- Phu nhân! Điều này còn không hiểu sao?

Triệu Cửu Tôn cười lớn:

- Từng qua biển lớn đâu là nước, trừ bỏ Vu sơn chẳng phải mây (1)...

(1)Nguyên văn:

Tằng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước vu sơn bất thị vân

Thử thứ hoa từng lại hồi cổ

Bán duyên tu đạo bán duyên quân

Nghĩa đen của hai câu này là: người đã đi qua biển cả sâu rộng, nước ở những nơi khác khó mà hấp dẫn được y; ngoại trừ mây rực rỡ trên Vu sơn, mây ở nơi khác đều ảm đạm thất sắc.

Hai câu thơ dùng nước của biển cả và mây của Vu sơn để ẩn dụ về ái tình sâu đậm. Đã đi qua biển rộng và Vu sơn, nước và mây ở nơi khác đều khó để vào mắt. Ngoại trừ nữ tử mà thi nhân nhớ nhung yêu tha thiết, không còn nữ tử nào có thể khiến cho y động tình. “Người trong lòng” này của thi nhân, nghe nói là Song Văn, tức là Oanh Oanh trong “Oanh Oanh truyện” mà thi nhân viết. Sau khi thi nhân vì Song Văn xuất thân hàn môn mà vứt bỏ nàng, có tám chín năm “không nhìn hoa” (Mộng Du Xuân Thất Thập Vận). Lại có người nói thi nhân là vì thương tiếc vong thê Vi Tùng mà sáng tác. Vi Tùng xuất thân quyền quý, mỹ lệ hiền tuệ, sớm qua đời khi mới hai mươi bảy tuổi. Thi nhân từng thề sẽ không kết hôn lần nữa (Khiển Bi Hoài). Hai câu thơ trên đã dùng điển cố. Câu trước lấy từ “Tần Tâm Thượng của Mạnh tử”: “quan vu hải giả nan vi thủy”. Câu sau lấy từ “Cao Đường Phú Tự” của Tống Ngọc: “khương tại vu sơn chi dương, cao khâu chi trở, đán vi triều vân, mộ vi hành vũ”. Hậu nhân trích dẫn hai câu thơ này đa số nói về sự trung thành với ái tình, nói rõ ngoài người đó ra sẽ không yêu người khác. Hai câu thơ này được còn rút gọn làm thành ngữ “tằng kinh thương hải”, còn có nghĩa: đã từng trải qua tràng diện lớn, tầm mắt mở mang, kiến thức sâu rộng, đối với những chuyện bình thường không để vào mắt.

Y tuy là nói đến ẩm thực, nhưng thật ra lời này lại mang hai ý nghĩa.

Hai câu này nếu như là thiếu niên mười lăm hai mươi tuổi nói ra, quả thật có một loại tư vị xúc động, nhưng đối với một người đã hơn năm mươi tuổi, ít nhiều lại có chút buồn nôn.

Vậy mà hai câu không đứng đắn này lại có thể đả động Bạch phu nhân.

- Lão gia tử, cái miệng của ông!

Bà ta nở nụ cười:

- Cái gì Vu sơn, cũng không biết xấu hổ!
- Xấu hổ?

Triệu Cửu Tôn nhìn thấy Bạch phu nhân nở nụ cười, càng thêm đắc ý, một tay kéo tấm vải đen che mặt xuống:

- Phu nhân! Nàng nhìn một cái, xem thử khuôn mặt của phu có đúng là đỏ đến mang tai hay không?

Quả thật là đỏ, nhưng là đỏ da thẩm thệt.

Một khuôn mặt vuông vuông, chính giữa có một cái mũi to, lông mày rậm như chổi, quả nhiên có vài phần uy nghi.

- Ôi chao! Lão gia tử!

Bạch phu nhân cười khúc khích:

- Quả thật không phải là xấu hổ, mà là xuân phong đặc ý.

Một kẻ là cao thủ tán tỉnh, lời nói như ong, một người là mỹ nhân thành thực, kinh qua trăng gió, ngôn từ như mật.

- Sao lại không phải?

Triệu Cửu Tôn:

- Mau mang rượu đến đi!

Rượu có thể trợ hứng, cũng có thể trợ tình. Y đang nóng lòng muốn cùng Bạch phu nhân đối ẩm, hóa giải tình thế gượng gạo vừa rồi.

- Rượu thì có, chỉ là không có đồ nhắm ngon.

Bạch phu nhân nói:

- Chỉ có chút món kho trong nhà, cùng với một chút gà hun tôm hấp, còn có một sọt cua vừa mới từ hồ Dương Trìêng chuyển tới.

- Cua của hồ Dương Trìêng?

Hai mắt Triệu Cửu Tôn sáng lên:

- Phu nhân chẳng lẽ lại đề cao khẩu vị của lão phu như vậy?

- Thế nào?

- Thiên hạ mỹ vị như vậy, còn nói không có đồ nhắm ngon!

- Ông thích là tốt rồi!

Bạch phu nhân nói:

- Những thứ này đều có sẵn, để tôi đi phân phó Mật Nhi...

12. Bên Bờ Tử Vong

Cua của hồ Dương Trìêng, yếm tròn càng lớn, béo mập tươi ngon, quả thật là mỹ vị trong thiên hạ.

Triệu Cửu Tôn nâng chung rượu, mỹ nhân bên cạnh, không khỏi tươi cười rạng rỡ.

Rượu quá ba tuần, Bạch phu nhân bỗng lơ đãng liếc mắt một cái, Mật Nhi hiểu ý lập tức lui ra.

Bà ta lập tức thay đổi dáng vẻ căng thẳng vừa rồi, ba chung xuống bụng, mặt phấn hồng hào, mị nhãn liếc qua, càng lộ ra vẻ quyến rũ vô hạn.

Nữ nhân hơn bốn mươi vẫn có thể mê hoặc người.

Triệu Cửu Tôn nhìn thấy không khỏi mở cờ trong bụng, giơ chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

- Phu nhân! Tiếp đi...

- Lão gia tử, không được uống nhiều!

Bạch phu nhân liếc mắt một cái:

- Tôi không thích một con sâu rượu.

Triệu Cửu Tôn cười lớn:

- Phu nhân chẳng lẽ không biết, lão phu lượng như biển lớn, càng uống càng có tinh thần?

- Tinh thần gì?

- Hà hà!

Triệu Cửu Tôn cười tà vài tiếng, híp mắt nói:

- Cái này gọi là long hổ tinh thần, đợi lát nữa phu nhân sẽ biết.

- Hừ! Lão đầu xấu xa!

Bạch phu nhân lúc này cũng đã biết, liền cười nói:

- Ông thật sự còn muốn uống sao?

- Hiếm khi được thưởng thức cua của hồ Dương Trì.

- Vậy thì ăn cua là được rồi!

- Không được!

Triệu Cửu Tôn nói:

- Ăn cua của hồ Dương Trì, nếu như không uống rượu, chẳng phải là phí của trời hay sao?

- Vậy thì uống ba chung nữa thôi!

- Ba chén!

- Đừng mặc cả!

Bạch phu nhân cười nói:

- Uống trước ba chung rồi hãy nói!

- Được! Được! Lão phu tạm thời nghe theo nàng.

- Để tôi rót rượu!

Trên bàn có ba chiếc bình màu bạc, Bạch phu nhân cầm lấy một chiếc, mị nhãn như tơ liếc nhìn Triệu Cửu Tôn, rót đầy một chung.

- Nàng không uống sao?

- Chung của tôi vẫn còn đầy.

- Cạn!

Triệu Cửu Tôn nâng chung.

- Được! Tôi uống với ông.

Bạch phu nhân cũng nâng chung.

Hai người cùng nâng chung đến môi, đồng thời uống cạn.

Bạch phu nhân buông chung rượu, cặp môi anh đào khẽ nhếch lên, thở ra một hơi. Thần thái của bà ta giống như vừa làm xong một đại sự, khóe miệng ẩn ước lộ ra một nụ cười thắng lợi.

- Tiếp đi!

Triệu Cửu Tôn quả thật đang dạt dào hứng thú.

- Được!

Bạch phu nhân lập tức đứng dậy rót rượu, chung thứ hai lại đầy.

- Đây... rượu này...

Sắc mặt của Triệu Cửu Tôn bỗng nhiên biến đổi, lập tức vung tay chụp lấy cổ tay Bạch phu.

Một trào này xuất thủ cực nhanh, nhưng khi đầu ngón tay chạm vào uyển mạch, bỗng nhiên lại cảm mềm yếu vô lực. Y trong lòng rung mình, vội vã rút tay về, đồng lời cười lớn để che lấp sự lố mẫm vừa rồi:

- Rượu ngon... rượu ngon...

Bạch phu nhân đầu tiên là giật mình, nhưng sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, mỉm cười ngồi xuống, nhìn chăm chú vào Triệu Cửu Tôn:

- Lão gia tử, ông nắm tay tôi làm gì vậy?

- Bàn tay nhỏ nhắn của nàng thật trắng trẻo mịn màng.

Triệu Cửu Tôn nói:

- Lão phu nhện không được muốn sờ một cái.

- Vậy tại sao lại không sờ?

- Chuyện này...

- Chẳng lẽ trên tay tôi có gai?

- Lão phu là muốn... là muốn... ha ha...

Triệu Cửu Tôn bình tĩnh cười nói:

- Lão phu muốn kể một cổ sự.

Sờ tay và kể cổ sự có liên quan gì với nhau? Trong lúc vội vàng hoảng loạn, hầu hết mọi người đều nói năng lộn xộn, Triệu Cửu Tôn cũng không ngoại lệ.

Nguyên lai vừa rồi sau khi uống xong chung rượu kia, y bỗng nhiên cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, chân lực không thể tụ lại trong đan điền, trong nháy mắt tứ chi mềm đi, không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Y vạn lần không ngờ tới Bạch phu nhân lại dám động tay động chân trong rượu này.

Đây là thời khắc nguy hiểm, chuyện duy nhất mà y có thể làm chính là bình tĩnh, đáng tiếc là vừa rồi lẽ ra y không nên xuất thủ một trào kia.

- Cổ sự này có dài không?

Khóe miệng Bạch phu nhân khẽ nhếch lên.

- Nàng ngại dài sao?

Triệu Cửu Tôn vẫn cười nói:

- Được! Được! Vậy thì lão phu sẽ nói ngắn gọn một chút!

Mặc dù y cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng trên trán đã không che giấu được sự kinh hãi trong lòng.

- Ngắn?

Bạch phu nhân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

- Triệu Cửu Tôn, đừng giả vờ ung dung!

Dứt lời, bà ta đột nhiên đứng bật dậy, “cheng” một tiếng, rút ra một thanh đao nhỏ.

Đao như trăng non, mỏng như tờ giấy, dưới ánh sáng chập chờn của ngọn nến không ngừng lấp lóe.

- Nàng... nàng muốn làm gì?

Triệu Cửu Tôn ngây người.

- Triệu lão cửu! Người đã xong rồi.

Sắc mặt Bạch phu nhân trầm xuống, trong đôi mắt tràn đầy sát khí.

- Ha ha! Nàng đang đùa phải không?

- Đúng là đang đùa!

Bạch phu nhân lạnh lùng nói:

- Có điều ta lại muốn đùa giả làm thật, thử xem Triệu lão cửu người có thể chịu được mấy đao.

Mũi đao chuyển động, lấp lánh một vệt sáng lạnh, nhoáng lên trước mặt Triệu Cửu Tôn.

- Bỏ xuống!

Triệu Cửu Tôn trong lòng căng thẳng, liền quát lớn.

- Triệu lão đầu! Người có phần quá ngậy thơ rồi.

Bạch phu nhân cười nhạt:

- Ta chờ đợi chính là lúc này.

- Nếu như nàng còn không bỏ xuống, lão phu sẽ tức giận.

- Người tức giận?

Bạch phu nhân nói:

- Lão già xấu xa! Người nói sai rồi. Người nên tức giận phải là ta!

- Cái gì?

- Lão đầu thói tha! Người ngẫm lại mà xem! Mấy năm qua ta một lòng hướng về người, tất cả đều lo cho người, đến cuối cùng không ngờ người lại muốn một cước đá ta ra.

- Nói bậy, làm gì có chuyện này!

- Không có?

Bạch phu nhân giận dữ nói:

- Người không phải lại quần lấy một con tiểu yêu tinh gọi là Tái Trân Châu sao?

- Tái Trân Châu?

Triệu Cửu Tôn giật mình một chút:

- Về chuyện này, lão phu... lão phu...

- Người muốn thề sao?

- Đúng! Đúng! Lão phu xin thề...

- Không cần!

Bạch phu nhân âm trầm nói:

- Người cướp của giết người, đoạt được một món tài phú lớn, ta đã thay người che giấu. Hôm nay không ngờ người lại muốn lấy tất cả về, thật sự khiến cho ta thất vọng.

- Ha ha! Thì ra là vì chuyện này!

Triệu Cửu Tôn cười nói:

- Được! Được! Tất cả cho nàng! Tất cả đều cho nàng...

- Tất cả đều cho ta?

- Tiền tài như cặn bã. Những vật ngoài thân này, lão phu luôn không để trong lòng.

Triệu Cửu Tôn nói:

- Ta nói thì sẽ giữ lời.

- Người thật là rộng rãi.

- Ha ha! Mấy thứ này thì có là gì!

Triệu Cửu Tôn nói:

- Chỉ cần phu nhân thích, cho dù là sao trên trời...

- Đáng tiếc người nói những lời này đã quá muộn rồi.

- Không muộn! Không muộn!

Triệu Cửu Tôn nói:

- Phu thê tranh cãi là chuyện bình thường, chúng ta có thể lại hòa hảo như lúc ban đầu...

- Phì!

Bạch phu nhân nói:

- Ai muốn làm phu thê với người?

- Phu nhân, nàng nên biết! Lão phu sớm muộn gì cũng sẽ đón nàng về nhà, hôm nay chỉ kém một danh phận mà thôi.

- Người cho rằng ta thích sao?

- Vậy nàng...

- Để ta nói rõ cho người biết! Nam nhân của Liễu Hoàn Ba ta rất nhiều, loại lão đầu thối tha như người ta còn không để vào mắt.

Bạch phu nhân cắn răng:

- Hôm nay không cần nhiều lời, việc duy nhất người nên làm chính là nhắm mắt lại!

- Nhắm mắt lại làm gì?

- Chờ chết!

Triệu Cửu Tôn ngây người, trong lòng biết mạng của mình đang như chỉ mảnh treo chuông, nhưng y vẫn cố gắng vãn hồi.

- Phu nhân! Lão phu không phải đã nói tất cả những tài vật đó đều cho nàng hay sao?

- Cho ta? Người cam tâm sao?

Bạch phu nhân cười nhạt:

- Lão nương đã lăn lộn trên giang hồ gần ba mươi năm, chẳng lẽ không nhìn thấu trò của người.

Lời nói rất tuyệt, hoàn toàn không còn dư địa.

Đao đã xuất ra, đương nhiên không thể thu hồi.

Triệu Cửu Tôn hiểu rõ hơn ai khác, nữ nhân trước mắt này cũng không phải chỉ bằng vài câu nói ngọt ngào là đối phó được.

Nhắm mắt chờ chết, đây là con đường duy nhất.

Nhưng y làm sao bằng lòng chịu chết.

Trên trán của y toát ra những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, bỗng dưng trợn mắt kêu lên:

- Lão phu là cao thủ dùng đao. Chỉ bằng thanh đao nhỏ này, người tưởng sẽ gia hại được lão phu sao?

- Thế nào? Người coi thường thanh đao nhỏ này?

- Hừ!

- Ta lại cảm thấy thanh đao nhỏ này so với đao lớn còn tốt hơn.

- Tốt hơn cái gì?

- Dao lớn vung lên, đầu rơi xuống đất, vậy thì không đủ ý tứ.

Bạch phu nhân lạnh lùng nói:

- Dừng thanh đao nhỏ này có thể chậm rãi cắt, chậm rãi róc, cơn giận này của ta cũng có thể từ từ tiêu tan...

- Câm miệng!

Triệu Cửu Tôn rùng mình một cái.

- Được thôi! Nhưng sau khi câm miệng, ta sẽ động đến đao.

Bạch phu nhân mày liễu dựng lên, sát khí càng đậm.

- Lão phu toàn lực sử ra một kích, chỉ sợ ngươi sẽ thịt nát xương tan.

- Thật vậy chăng?

- Sức mạnh của lão phu có thể so với sư tử hổ báo.

- Ủm! Ta tin!

Bạch phu nhân cười nhạt:

- Đáng tiếc lúc này chỉ sợ ngay cả tiểu hài tử ngươi cũng không đánh lại.

- Há há! Đừng khinh thường lão phu!

Triệu Cửu Tôn ấn tay xuống mặt bàn, muốn vươn người đứng lên.

Thân hình của y rất cao lớn, đứng lên càng có vẻ uy phong khí phái, nói không chừng có thể tạm thời hù dọa đối phương.

Thế nhưng y lại cảm thấy tứ chi mềm như cọng bún, lực bất tòng tâm.

Ngay cả đứng lên cũng không làm được, làm gì còn năng lực để đấu với sư tử hổ báo.

Bạch phu nhân nhìn y, khóe miệng cười nhạt:

- Chung rượu này thật là linh.

- Rượu?

- Đúng! Chính là chung rượu vừa rồi.

Bạch phu nhân nói:

- Chỉ cần một giọt vào bụng, cho dù là sắt thép cũng sẽ biến thành bùn nhão.

- Có loại độc này sao?

- Không có à?

- Tại sao lão phu không hề cảm thấy?

Triệu Cửu Tôn cười lớn:

- Đúng rồi! Hay là vì lão phu thiên chất khác hẳn với người thường, cho nên...

Y mặc dù đang cười, nhưng nụ cười này lại trở nên không khác lắm so với khóc.

Đương nhiên, trong lòng y biết rõ, cho dù cố ra vẻ thế nào cũng tuyệt đối không thể gạt được Bạch phu nhân tinh minh lợi hại.

Đáng tiếc y cũng không có biện pháp nào khác.

Khi đường đi không lối, chỉ đành phải coi ngựa chết như ngựa sống.

- Chuyện này ta lại không nghĩ đến.

Bạch phu nhân cũng cười, nhưng là loại cười khinh thường, như một lưỡi đao bén nhọn:

- Nói như vậy chung rượu này của ta chẳng phải đã uống phí sao?
- Há há! Đừng nói là một chung!

Triệu Cửu Tôn giống như cười rất đắc ý:

- Cho dù là mười chung lão phu cũng không quan tâm.
- Mười chung?

Bạch phu nhân nói:

- Ta tiếc lắm.
- Tiếc?
- Bình rượu này tổng cộng không đến ba chung.

Bạch phu nhân nói:

- Chừng đó mà ta đã phải mua mất một ngàn lượng bạc rồi.
- Mua?
- Mua là mua đan dược, dùng để hòa vào rượu.

Bạch phu nhân nói:

- Cho nên rượu nhiều chỉ sợ sẽ không hiệu quả.
- Mua của ai?
- Hóa Cốt Đạo Nhân Vương Khổng Sửu.

Hóa Cốt Đạo Nhân Vương Khổng Sửu chính là một tay dụng độc cừ khôi, trên giang hồ nghe đến tên của người này đều sợ như rắn rết. Nghe nói sự xảo diệu khi dùng độc và cường độ của độc tính, ngay cả Tứ Xuyên Đường môn cũng không sánh bằng.

Triệu Cửu Tôn đương nhiên biết người này, trong lòng lập tức trầm xuống, lại kêu lên:

- Gạt người! Gạt người! Phu nhân sao lại tin tưởng tên đạo nhân mũi trâu này? Bị lừa rồi! Bị lừa rồi...
- Bị lừa cái gì?
- Đạo nhân mũi trâu này bán đều là thuốc giả.
- Thuốc giả?
- Đúng vậy! Thuốc giả!

Triệu Cửu Tôn nói:

- Nhanh đi! Mau đòi một ngàn lượng bạc kia trở về!
- Người thật sự không sao?
- Đương nhiên!

Triệu Cửu Tôn ưỡn ngực nói:

- Phu nhân nhìn xem! Lão phu cảm thấy càng lúc càng khỏe mạnh...
- Nghe người nói như vậy, hình như ta thật sự đã bị lừa.
- Sao lại không phải!
- Hừ! Bị Hóa Cốt Đạo Nhân lừa chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua chỉ mất một ngàn lượng bạc, vạn nhất bị người lừa...

Bạch phu nhân bỗng nhiên nhướng mày:

- Ta nhất định phải thử xem.
- Thử?

Triệu Cửu Tôn giật mình:

- Phu nhân... phu nhân muốn thử thế nào?

Bạch phu nhân chỉ cười nhạt không đáp, bỗng nhiên lật tay trái lại, nhắm vào ngực Triệu Cửu Tôn tung ra một chưởng.

Đây chỉ là thử, đương nhiên bà ta không dùng quá nhiều sức lực, chỉ dùng ba thành công lực mà thôi.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, chiếc ghế dựa lưng bốn chân đã bị gãy hai chân, thân thể Triệu Cửu Tôn bị đánh bay lên, ngã xuống dưới chân tường cách xa tám thước.

Xem ra công lực của y đã mất hết, đã trở thành một phé nhân.

- Tốt lắm! Một ngàn lượng bạc của ta dù sao cũng không uổng phí. Đạo nhân mũi trâu kia cũng không gạt người.

Bạch phu nhân lạnh lùng nói:

- Trái lại lão già xấu xa ngươi thì lại định giấu trời qua biển.

Bà ta tay cầm thanh đao nhỏ, tiến tới từng bước một.

- Ngươi...

Triệu Cửu Tôn mặc dù đầu óc choáng váng, nhưng vẫn có thể cảm thấy trên lưỡi đao truyền đến một đến một luồng khí lạnh.

Tất cả đều đã bị vạch trần, y không lời nào để nói.

- Lão già xấu xa!

Bạch phu nhân giọng nói lạnh như băng:

- Ngươi tại vùng Trung Nguyên đã phong quang mười mấy năm, hôm nay có chết cũng nên nhắm mắt tại cửu tuyền.
- Chết?
- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn sống?
- Phu nhân!

Triệu Cửu Tôn hữu khí vô lực nói:

- Không phải ngươi muốn số tài vật kia sao?
 - Không sai!
 - Hôm nay tất cả đều thuộc về ngươi, cần gì phải...
 - Trừ phi mạng của ngươi cũng giao cho ta, như vậy từ nay về sau lão nương mới có thể yên tâm.
- Diệt cỏ tận gốc quả thật là biện pháp tốt nhất.
- Thật là một nữ nhân độc ác!

Triệu Cửu Tôn trầm giọng nói:

- Lão phu đối đãi với ngươi không tệ, không ngờ ngươi lại mưu hại lão phu!

Y mưu tính cả nửa ngày, vốn tưởng có thể vượt qua một kiếp trước mắt, nhưng kết quả vẫn chỉ là phí công. Đối mặt với Bạch phu nhân giảo hoạt này, y đã biết tối nay muốn giữ được cái mạng già còn khó hơn lên trời.

- Mưu hại người?

Bạch phu nhân cười nhạt:

- Sao người sao không nghĩ lại xem mình đã mưu hại bao nhiêu người, số tài vật này làm sao có được?

- Lão phu...

- Đừng nói nữa!

Bạch phu nhân sắc mặt lạnh như băng:

- Thế nhưng lão nương đối với số tài vật này cũng đã bỏ công không ít, chí ít cũng đã trả giá bằng thân thể.

- Thân thể? Hừ...

Triệu Cửu Tôn cười nhạt. Một đời bá vương lại rơi vào kết cục như vậy, xem ra y nhận thấy đã không thể vãn hồi, muốn được chết anh hùng một chút.

- Người hừ cái gì?

- Lão phu không muốn nhiều lời.

- Người có muốn cũng không được. Ta sẽ không cho người có quá nhiều thời gian.

- Vậy sẽ cho lão phu chết một cách thống khoái sao?

- Không!

Bạch phu nhân quả nhiên là một nữ nhân tàn độc, liền quát lên:

- Ta nói rồi, muốn từ từ mà cắt.

Bà ta bỗng nhiên sải bước về phía trước, ánh đao lóe lên, nhắm vào ngực Triệu Cửu Tôn .

“Soạt” một tiếng, vạt áo trước ngực đã rách ra. Tiếp đó ánh đao liên tục lóe lên. Y phục màu xanh của Triệu Cửu Tôn nhất thời bay tán loạn, lộ ra nửa thân trên.

Xem ra bà ta không phải chỉ dựa vào sắc đẹp, đao pháp cũng vô cùng tinh diệu.

Triệu Cửu Tôn mặt xám như tro tàn, thân thể khẽ run lên.

Đây là một chuyện không ngờ được. Nhân vật ngạo thị võ lâm, một đời oai phong, hôm nay lại biến thành một con cừu non chờ làm thịt.

Hơn nữa còn chết trong tay một nữ nhân.

Cận kề cái chết, hồi hận thì đã muộn. Triệu Cửu Tôn thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

- Hừ! Ngũ Bá Đao chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!

Bạch phu nhân hừ lạnh một tiếng, bữu môi khinh thường.

Bỗng nhiên mũi đao nhoáng lên, mang theo một vệt máu.

Triệu Cửu Tôn kêu lên một tiếng đau đớn, trên vai đã rớt xuống một miếng thịt.

Lại một đao, lại một miếng thịt rơi xuống.

Đây rõ ràng là muốn lăng trì xử tử. Rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho vị Bạch nương tử này giận dữ muốn dùng đại hình như vậy?

Triệu Cửu Tôn đột nhiên mở mắt ra, tức giận nói:

- Con đàn bà chó má người! Người, người...

- Măng rất hay! Người muốn ta nổi giận một đao giết chết người có phải không?

Bạch phu nhân cầm đao cười nhạt:

- Đáng tiếc là ta lại muốn từ từ.

Cũng có thể như lời bà ta nói, Triệu Cửu Tôn cảm thấy loại lăng trì này tư vị thật không dễ chịu, muốn chấm dứt cuộc đời nhanh một chút.

Đáng tiếc lúc này y đã không thể cử động, chỉ đành ngồi yên chịu trận.

- Con đàn bà chó má! Lão phu thật hối hận, rõ ràng đã biết năm đó người độc sát trượng phu của mình...

- Người nói cái gì?

- Lão phu đã nói rõ ràng.

Triệu Cửu Tôn cắn răng nói:

- Lê nào năm đó Thiết Bút Trang Chủ Bạch Cảnh Bư không phải chết trong tay của người?

- Người làm sao biết?

- Hiện nay bất cứ bí mật nào trong võ lâm cũng đều được lão phu.

- Người rất giỏi!

- Hừ!

- Không sai! Bạch Cảnh Bư là do ta hại chết. Không ngờ món nợ năm xưa này người lại thay ta nhắc lại.

Bạch phu nhân cười xót xa:

- Người có biết vì sao ta muốn hại chết hần không?

- Là do người sinh lòng đê tiện, muốn tìm một tên mặt trắng nhỏ khác.

- Người nói đúng! Bạch Cảnh Bư vừa già lại xấu, trong khi ta chỉ vừa tròn ba mươi tuổi.

Bạch phu nhân thần nhiên thừa nhận:

- Ta nhìn thấy hần là buồn nôn, cả người đều nổi da gà, cũng giống như nhìn thấy lão già người. Nhưng ta độc sát hần, cũng không phải là vì nguyên nhân này.

- Vì sao?

- Bởi vì hần đã chiếm đoạt ta, còn bức tử cha ta. Ta vốn có một lang quân như ý, nhưng lại bị loạn đao phân thân.

- Chuyện này sao lão phu chưa từng nghe nói qua?

- Người thì là thứ gì? Khi đó chỉ sợ người còn đang ở quan ngoại thay người nuôi ngựa, miễn cưỡng kiếm cơm ăn.

- Nói bậy! Lão phu là nuôi ngựa của chính mình.

- Chuyện này không cần tranh cãi! Người lập tức sẽ trở thành một đồng thịt, chết thảm dưới đao lão nương, còn quần là ngựa của ai.

Triệu Cửu Tôn cả người giật giật, không trả lời được.

- Mặc dù ta đã độc sát Bạch Cảnh Bư, nhưng lại không kịp loạn đao phân thân, đến nay dư hận còn chưa dứt.

Bạch phu nhân càng nói càng kích động:

- Hôm nay ta sẽ mượn thân thể của lão già người để phát tiết nỗi hận năm xưa.

Thì ra bà ta có ý này, thật sự là một suy nghĩ kỳ lạ.

- Cái gì!

Triệu Cửu Tôn mở to mắt, giật mình nói:

- Người xem lão phu là Bạch Cảnh Bưư?

- Đúng vậy! Người rất giống Bạch Cảnh Bưư, quả thật rất sống động, vừa già vừa xấu, lại tham tiền háo sắc, còn có một bụng gian trá.

- Chỉ ít lão phu cũng không phải Bạch Cảnh Bưư.

- Ta mặc kệ có đúng hay không.

Bạch phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Lão nương chỉ cần tìm một kẻ như vậy để trút giận.

Ánh đao liên tục lóe lên, lại gọt xuống vài miếng thịt.

Triệu Cửu Tôn cả người run lên, đau đến cắn chặt răng, nhưng vẫn cố gắng không thốt ra tiếng nào.

- Người có đau không?

Bạch phu nhân vung đao quát hỏi.

- Lão phu...

- Ta biết, đại khái còn chưa đủ gãi ngứa cho người.

Chân mày Bạch phu nhân dựng lên, ánh đao nhấp nháy một vết sáng xanh.

“Xoẹt” một tiếng, máu tươi bắn ra.

Triệu Cửu Tôn rốt cuộc không chịu nổi kiểu gãi ngứa này, lập tức kêu lên đau đớn.

Sắc mặt của y vàng như đất, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, khoe miệng cong xuống, khuôn mặt vặn vẹo, giọng nói cũng trở nên khàn khàn vô lực.

- Xin... xin người... tha... tha cho lão phu...

- Triệu lão cữu! Không ngờ người cũng có ngày hôm nay, cầu xin lão nương tha thứ!

Bạch phu nhân cười nhạt, cười rất khó nghe, lạnh lùng nói:

- Lão phu cái gì, chỉ là một con chó!

Đắc thể là một con rồng, thất thể thì lại là sâu bọ, mà Triệu Cửu Tôn thì lại trở thành lão cẩu.

Bao nhiêu anh hùng hào kiệt oai phong một cõi, đến lúc tuổi già sức yếu, có mấy người lại không giống như một lão cẩu?

Chỉ có điều bọn họ vận khí tốt hơn, không giống như Triệu Cửu Tôn rơi xuống dưới đồ đao, nhận lấy kết cục bi thảm như vậy mà thôi.

- Không phải sao?

Bạch phu nhân nói:

- Một lão cẩu đáng chết.

- Đúng đúng đúng!

Triệu Cửu Tôn đã không còn đáng vẽ kiên cường, thấp thỏm nói:

- Người... người... hãy tha cho lão cẩu này!

- Tha cho người?

- Xin phu nhân hãy nương tay (1)!

(1) Nguyên văn: cao sĩ quý thủ.

Vốn chỉ là một tiểu thủ trắng nõn, bây giờ lại thành quý thủ.

- Thật là buồn cười! Khí phách của Triệu Cửu gia đâu rồi?

Bạch phu nhân hừ một tiếng:

- Sao ngươi không nghĩ lại xem lão nương có thể bỏ qua cho ngươi không? Ngươi chết thật sự quá hèn nhát.

Lời này quả thật không sai. Nếu như nhất định phải chết, vì sao lại không chết như một hán tử?

Hiển nhiên, y sợ chết, y không muốn chết, y luyện tiệc rượu ngon mỹ nhân và phú quý vinh hoa trước mắt.

Đáng tiếc là Bạch phu nhân đã như tên nằm ở dây cung, không thể không phát. Bà ta không phải là một nữ nhân do dự thiếu quyết đoán, cũng không ngốc đến độ buông tha Triệu Cửu Tôn, để cho y quay lại cắt đứt yết hầu của mình.

Vì vậy, bà ta không muốn tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột, cổ tay lật lại gươm đao lên, nhắm vào ngực Triệu Cửu Tôn.

Đao dài bảy tấc, mỏng như lá liễu, nhoáng lên chém xuống.

Mắt thấy lưỡi đao đang chém xuống, Triệu Cửu Tôn hoảng sợ giương mắt nhìn, bỗng nhiên y phát hiện dưới ánh sáng của ngọn nến đang lay động xuất hiện một bóng người.

Bóng người này y rất quen thuộc, thậm chí còn quen thuộc từ khi còn nhỏ, gần như đã nhìn thấy người này lớn lên. Y nhin không được kêu to:

- Đinh Khai! Ngươi tới rất hay, mau cứu lão phu...

Không ngờ lại là Đinh Khai, đến một cách rất đột ngột.

Bạch phu nhân giật mình, lưỡi đao đang hạ xuống liền ngừng lại.

Thật sự là Đinh Khai sao? Không có một dấu hiệu, không có một tiếng động. Bạch phu nhân không tin phía sau thật sự có người, lại càng không tin đó chính là Đinh Khai.

Bốn phía bên ngoài phòng từ lâu đã ngấm bố trí cảnh vệ nghiêm ngặt, Đinh Khai cũng không phải là quỷ mị hóa thân, hẳn làm thế nào xông vào được?

- Triệu lão cửu! Ngươi chết đến nơi mà vẫn còn giở trò sao?

Bạch phu nhân cười lạnh nói:

- Ngươi hai lần ba lượt muốn mưu hại Tiểu Đinh, lại còn hy vọng hắn đến cứu ngươi. Lẽ nào hắn là kẻ ngốc?

Lời còn chưa dứt, phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói:

- Ta chính là kẻ ngốc.

Bạch phu nhân thất kinh, vặn vòng eo nhỏ nhắn xoay người lại, đồng thời vung tay lên. Ánh sáng của ngọn nến chợt lóe lên rồi biến mất.

Không sai, người đến quả thật là Đinh Khai.

Bạch phu nhân hoảng hốt, trước tiên chỉ có thể tự bảo vệ mình. Ngay khi ánh sáng của ngọn nến chợt lóe lên, bà ta đã thay hình đổi vị, lui vào một góc tường.

Mặc dù ánh sáng đã tắt, không thể phân biệt được bóng người, nhưng gian nhà này bà ta lại quen thuộc hơn bất cứ ai. Sau khi đã chiếm được địa lợi, bà ta lập tức đưa tay vào túi da nơi thắt lưng, lấy ra ba mũi Liên Hoa thích.

Đây là độc môn ám khí, bình thường bà ta cũng không dễ dàng dùng đến.

Mũi thích có hình dạng móc ngược, bên trong giấu kịch độc, còn có tên là Khổ Tâm liên, bề ngoài đẹp đẽ, nhưng lại bá đạo không gì sánh được.

Lợi khí trong tay, bà ta bỗng nhiên cảm thấy Đinh Khai đến rất hay.

Một khách không phiền hai chủ, nếu như đã giải quyết xong Triệu Cửu Tôn, vì sao không nhân cơ hội này kết liễu luôn cả tên tiểu tử đáng chết này.

Lại nói muốn độc chiếm số tài vật kia, nhất định phải quét sạch tất cả chướng ngại. Triệu Cửu Tôn đã là oan gia đối đầu, Tiểu Đinh sao lại không phải là tâm phúc đại họa.

Đương nhiên, bà ta còn chưa biết đến một nhân vật lợi hại hơn là Giang Nam Tiêu Chấn.

Nhưng Tiểu Đinh cũng không phải là một kẻ dễ chơi. Bà ta nắm chặt ba mũi liên hoa thích, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Nhưng kỳ quái là không hề có một tiếng động nào.

Đây là chuyện gì, lẽ nào Tiểu Đinh vừa tới đã quay đầu rời đi?

Trong phòng tối đen như mực, không thể phân biệt cảnh vật. Bạch phu nhân nắm chặt ba mũi Liên Hoa thích, vốn đã quyết định vừa nghe tiếng động sẽ lập tức xuất thủ. Nhưng lúc này lại không hề có một tiếng động nào, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bà ta.

Bà ta cũng không dám lên tiếng, thậm chí đã nín hơi tĩnh khí.

Gian phòng ước chừng hai trượng vuông, cũng không tính là lớn, nếu như trong phòng nếu có người, hẳn có thể mơ hồ nghe được tiếng hít thở.

Nhưng lúc này ngoại trừ tiếng rên rỉ của Triệu Cửu Tôn, ngoài ra hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch phu nhân trong lòng hiểu rõ, tình thế này chỉ có thể đợi, kiên trì chờ đợi, ai thiếu kiên nhẫn thì sẽ gặp bất hạnh.

Chiến tranh không lời nói, giằng co không tiếng động, nhưng bỗng nhiên lại có người nhích chân một chút.

Người này là ai? Đương nhiên chính là Đinh Khai.

Sinh tử thành bại chỉ trong một ý niệm, loại cơ hội này há có thể bỏ qua? Bạch phu nhân lập tức phát tay phóng ra ba mũi Liên Hoa thích.

Chỉ ít phải có một mũi trúng. Chỉ cần trúng một mũi, Tiểu Đinh đáng chết sẽ thật sự trở thành một người chết.

“Keng keng keng!”

Bỗng nhiên ba tiếng giòn giã vang lên, đồng thời lóe lên vài tia lửa nhỏ. Ba mũi Liên Hoa thích không ngờ đều thất bại, cắm vào trên vách tường đối diện.

Bạch phu nhân ngẩn người, bỗng dưng nghe được tiếng rít phá không, một luồng chỉ phong đã bắn đến trước mặt.

Hiển nhiên ba mũi ám khí đã làm bại lộ vị trí của bà ta.

Bạch phu nhân thất kinh, trong lòng biết đã khéo quá hóa vụng, vụng eo một cái, lập tức bước nghiêng qua ba bước.

Nhưng tiếng chuyển động chẳng khác nào lay ông tôi ở bụi này, bà ta đã không thể tiếp tục ẩn mình được nữa.

Bạch phu nhân di chuyển tránh khỏi vài luồng chỉ phong, nhất thời trở nên luống cuống tay chân.

Bà ta trong lòng rung mình, biết cứ tiếp tục như vậy tuyệt đối không thể chiếm được tiện nghi, vạn nhất có sơ xuất gì kết quả sẽ rất khó coi.

Rơi vào tay Đinh Khai sẽ có kết quả gì?

Cho dù không chết, cũng không biết phải chịu bao nhiêu khốn khổ, quan trọng nhất là số tài vật khổng lồ kia cũng sẽ trở thành bọt nước.

Một người thông minh sao lại muốn lâm vào tình thế này? Bạch phu nhân đương nhiên không muốn tỏ ra là anh hùng hảo hán, tâm niệm biến đổi, lập tức quyết định tạm thời thối lui một bước.

Thân thể bà ta lập tức xoay tròn, đưa tay ấn nhẹ vào một cái nút lớn bằng hạt châu nhô ra trên vách tường.

Chỉ nghe tiếng “cạch cạch” vang lên, một phiến cửa ngăm liền mở ra.

Phiến cửa ngăm này rộng chừng hơn một thước, vừa đủ cho một người chen vào. Bạch phu nhân khẽ nghiêng người, lập tức lách vào bên trong.

“Bình” một tiếng, cánh cửa lập tức đóng lại.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, nhưng vẫn hoàn toàn tối đen. Bỗng nhiên một tiếng kéo kệt vang lên, một phiến cửa sổ khẽ mở ra, một tia sáng yếu ớt chiếu vào.

Chỉ thấy một bóng đen chợt lóe lên, ôm lấy Triệu Cửu Tôn, xuyên qua cửa sổ mà đi.

oOo

“Tiểu Đình, muội phải làm sao để cảm tạ huynh?”

Đình Khai nằm ngửa trên thảm cỏ xanh bên dưới một gốc cây khô già, nhìn mây trắng chậm rãi lướt qua ngọn cây, bỗng nhiên nhớ tới những lời này.

Khi hắn ôm Triệu Cửu Tôn cả người huyết nhục đầm đìa giao cho Triệu Tiểu Nhu, nàng đã lệ nóng doanh tròng nói những lời này.

Triệu Tiểu Nhu vốn cũng có thể cứu được cha nàng, đáng tiếc nàng đã đến chậm một bước.

“Cảm tạ cái gì! Đây là việc ta nên làm.”

Lúc đó hắn vốn muốn nói những lời này, nhưng nói đến bên môi lại nuốt vào.

Bởi vì, đây là việc hắn phải làm.

Vì sao lại cứu Triệu Cửu Tôn? Vì sao không cho y chết trong tay Bạch phu nhân? Lẽ nào loại người như vậy không đáng phải chịu báo ứng?

Câu trả lời có lẽ giống như hắn đã từng nói, hắn là một kẻ ngốc.

Ngốc thì ngốc, chí ít hắn cũng có thể ăn nói với Triệu Tiểu Nhu. Nếu như lúc đó hắn thấy chết mà không cứu, lẽ nào không có lỗi với nàng? Đối với một người bạn thanh mai trúc mã, hắn không thể làm được loại chuyện này.

Hắn biết, Triệu Tiểu Nhu vẫn luôn chờ đợi hắn. Hắn không thể khiến cho nàng thương tâm, làm cho nàng thất vọng.

Cũng thật là xảo hợp, hắn đoán chừng Triệu Cửu Tôn sẽ theo dõi Bạch phu nhân mà đến, không ngờ quả nhiên lại gặp.

Đây là vì Triệu Cửu Tôn còn chưa tới số.

Đình Khai nghĩ đến đây, liền quay đầu nhìn về phía Lâu Đại Chiêu đang dựa vào gốc cây nhắm mắt ngủ gật, không khỏi có phần áy náy.

Bởi vì, chuyện xảy ra đêm qua, hắn nhất định phải giấu vị bằng hữu đồng sinh cộng tử này.

13. Vàng Thau Lẫn Lộn

Đồng thời hắn cũng có chút lo lắng, vạn nhất chuyện bí ẩn này truyền đến tai Tiêu Chấn, sẽ khiến cho vị Giang Nam cự bá này càng trở nên không kiêng nể.

Hiện nay trên giang hồ vốn đang ở trạng thái cân bằng, nếu như Triệu Cửu Tôn ngã xuống, vậy sẽ thành cục diện Tiêu Chấn một mình độc bá.

Mặc dù sự thật chưa chắc đã như vậy, trong võ lâm còn có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ ẩn dật, nhưng chỉ ít bản thân Tiêu Chấn sẽ có ý nghĩ này.

Vì vậy y sẽ càng kiêu ngạo, càng ngang ngược, càng không coi ai ra gì.

Chỉ cần Triệu Cửu Tôn sống khỏe mạnh, y sẽ không dám làm như vậy.

Thế nhưng Triệu Cửu Tôn mặc dù chưa chết, nhưng đã bị thương. Tuy chỉ là vết thương ngoài da thịt, nhưng trong thời gian ngắn khó có thể phục hồi như cũ.

Chuyện này đương nhiên không thể tiết lộ ra ngoài.

Cũng may là Tiêu Chấn không hề biết chuyện. Bạch phu nhân đương nhiên sẽ không truyền ra ngoài, bởi vì việc này đối với bà ta cũng không có ích lợi gì.

Đinh Khai đang suy nghĩ, chỉ cần mình không đề cập tới, còn có ai biết được chuyện này? Vì vậy, hắn quyết định giấu diếm Lâu Đại Chiêu.

Chỉ nghe Lâu Đại Chiêu ngáp một một tiếng, duỗi lưng từ dưới gốc cây đứng dậy.

- Tiểu Đinh, người đang suy nghĩ gì vậy?

- Không có gì!

- Thật sự không có sao?

- Ta đang suy nghĩ về những phiến mây trắng trên bầu trời, phiêu đảng đông tây, tự do qua lại, không lo không nghĩ, quả thật là thanh thản.

- Há! Chuyện này thì có gì mà nghĩ?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta ngược lại đang suy nghĩ một việc.

- Người không phải đang ngủ sao?

- Ta vốn là đang suy nghĩ.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Sau đó con mắt nhắm lại liền ngủ mất.

- Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

- Còn không phải nghĩ về chuyện đêm qua sao?

Lâu Đại Chiêu có vẻ rất nghi hoặc:

- Người vào đó cả nửa ngày, lẽ nào không hề xảy ra chuyện gì?

Thì ra là hắn nghĩ đến chuyện này, cũng thật sự khiến cho hắn buồn bực.

- Người không phải cũng đứng canh chừng sao?

Đinh Khai quyết định che giấu bí mật:

- Nếu như xảy ra chuyện gì, chỉ ít cũng phải có chút biến động.

- Ta đứng rất xa.

- Có bao xa? Nhiều lắm chỉ một mũi tên mà thôi. Đầu óc người tinh, lỗ tai cũng thính, có xa hơn cũng không thể gạt được người.

Nếu như muốn khiến người mắc lừa, tốt nhất trước tiên nên tăng bốc y.

- Lời này quả thật không sai!

Lâu Đại Chiêu thân sắc tự ngạo:

- Muốn che giấu Lâu Đại Chiêu ta không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

- Vậy là đúng rồi!

- Không đúng!

Lâu Đại Chiêu hiển nhiên vẫn còn nghi hoặc:

- Không phải là người ôm lấy bà nương lẳng lơ kia ngủ một giấc đấy chứ?

- Bà nương lẳng lơ nào?

Đinh Khai nở nụ cười.

- Lớn cũng tốt, nhỏ cũng tốt.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Dù sao đều là một loại mà thôi.

- Người nghĩ vậy thật sao?

- Ta không biết. Ta cũng nghĩ không ra.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người rốt cuộc làm gì trong đó?

- Tìm hiểu một chút.

- Tìm cái gì?

- Tìm xem số tài vật kia giấu ở nơi nào.

- Có tìm hiểu được gì không?

- Không sai biệt lắm.

- Không sai biệt lắm? Lời này nghĩa là gì?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Có thật là số tài vật kia đều nằm trong đó?

- Ý tứ của không sai biệt lắm, chính là còn chưa tìm kỹ.

- Không tìm kỹ? Cái này mà là không sai biệt lắm à? Phải gọi là ăn nói hàm hồ mới đúng.

Lâu Đại Chiêu hừ một tiếng.

- Nói cũng đúng!

Đinh Khai đối với việc đêm qua hiển nhiên cũng không thể tự bào chữa, đành phải phụ họa theo đuôi:

- Từ từ sẽ đến, có lẽ không lâu sau sẽ tìm thấy.

- Ta thấy đừng tìm nữa!

- Vì sao?

- Nói không chừng người ta đã cướp đoạt trước rồi.

Lâu Đại Chiêu tức giận nói:

- Có ai lại chờ người từ từ tìm hiểu?

- Ai cướp đoạt trước?

- Tiêu Chấn.

- Tiêu Chấn?

Đinh Khai nói:

- Người làm sao biết y sẽ cướp đoạt trước?

- Ta chỉ cần tính toán một chút là biết.

- Ha ha! Chuyện này quả thật nghĩ không ra.

Đinh Khai cười nói:

- Không ngờ Lâu đại gia còn là môn nhân của Quỷ Cốc tiên sinh. Thất kính! Thất kính...

- Hừ!

- Thật sự là tính ra?

- Ta hỏi người!

Lâu Đại Chiêu trên trán nổi lên gân xanh:

- Người cướp đi Tái Trăn Châu là ai?

- Ta còn nhớ đã nói qua với người, chính là Huyết Thủ Phi Ưng Tổng Dực.

- Cùng một bọn với Tiêu Chấn đúng không?

- Đúng vậy!

- Người có nghĩ đến hay không?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Y cướp Tái Trăn Châu đi, cũng không phải là vì nữ nhân kia đẹp tựa thiên tiên.

- Là vì sao?

- Là vì nữ nhân kia biết chỗ giấu tài vật.

- Không sai! Cô ta đã từng nói qua.

Đinh Khai khẽ ngắt người:

- Có điều nữ nhân kia nói chưa chắc đã có thể tin.

- Chỉ ít ả ta cũng có quan hệ với Triệu Cửu Tôn.

- Chuyện này không sai.

Đinh Khai nói:

- Đáng tiếc là được cái này thì mất cái khác, chúng ta không có thuật phân thân.

- Lời này nghĩa là gì?

- Trước mắt phải tập trung vào Bạch phu nhân.

- Hừ! Cũng không biết bà nương này làm cái quỷ gì, sáng sớm đã có hai nhóm người rời khỏi nơi đây.

- Hai nhóm người?

Đinh Khai bỗng nhiên ngắt ra, nhảy dựng lên:

- Hai nhóm người nào? Sao người không nói sớm?

- Đùng ngạc nhiên! Chỉ là một số lâu la tiểu tốt mà thôi.

- Người là nói những người này đều rất bình thường?

- Không sai! Y phục của bọn họ đều cũ nát, đầu tóc bù xù bẩn thỉu, tám phần mười là bọn người gác đêm.

- Hồng rồi!

Đinh Khai hai mắt mở lớn:

- Ta chẳng qua chỉ đến Bắc sơn một vòng, người lại làm hồng đại sự.

- Hồng chuyện gì? Không phải người bảo ta chú ý vào bà nương lẳng lơ kia sao?

- Người chú ý rất hay!

Đinh Khai nói:

- Bà ta dùng kế vàng thau lẫn lộn, đã sớm chạy mất rồi.

Thân hình hắn chợt nhoáng lên, lập tức lao về hướng trang viện bên kia.

Nơi này làm gì có người y phục cũ nát, đầu tóc bù xù bẩn thỉu? Hắn đoán chừng Bạch phu nhân dùng thuật che mắt, đã lẫn vào bên trong chuồn mắt.

Đương nhiên, bên trong cũng có nha đầu Mật Nhi giảo hoạt kia.

Trang viện nằm trong tầm mắt, chỉ nhún người vài cái đã đến nơi.

Đinh Khai không hề chần chờ, lập tức vượt tường mà vào, rơi xuống một nơi hoa cỏ sum suê trong đình viện.

Hắn nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên không hề có tiếng người.

Trang viện này không lớn, tổng cộng chỉ có bảy tám gian nhà. Đinh Khai vòng qua trước sau mấy vòng, đồ vật trong nhà vẫn như trước, chỉ là không thấy một bóng người nào.

Một người cũng không để lại, cũng sẽ không tiết lộ bất cứ nội tình gì.

Đinh Khai trong lòng biết có tìm cũng vô ích, liền từ trong viện vượt tường mà ra.

- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu đang đứng bên ngoài tường.

- Ngay cả bóng quỷ cũng không thấy.

Giọng nói của Đinh Khai trầm xuống:

- Hiện tại phải mau chóng chạy đến Bắc sơn.

- Bắc sơn? Không đúng!

- Không đúng chỗ nào?

- Ta nhìn thấy hai nhóm người này đều là đi về hướng nam.

- Người nhìn thấy không sai.

Đinh Khai nói:

- Nhưng chẳng lẽ bà ta không thể vòng qua hướng Bắc sơn?

- Người nói đây lại là gạt người?

- Không thể sao?

- Có thể! Có thể! Đương nhiên là có thể!

Lâu Đại Chiêu trong miệng đáp rất gọn gàng, nhưng trong lòng hiển nhiên không phục:

- Người giống như là một nhà tiên tri vậy?

- Ta thật sự không có bản lĩnh này, cũng không biết bấm ngón tay tính toán.

Đinh Khai nói:

- Ta chính là bằng vào kinh nghiệm, con mắt và cái lỗ tai, hơn nữa còn có một phần linh cảm, cùng với suy nghĩ hợp lý.

- Cao minh!

- Hơn nữa, ta đã từng đến Bắc sơn một vòng.

Đinh Khai nói như vậy, hiển nhiên là biểu thị đã có phát hiện.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, người đã nhảy dựng lên.

Lâu Đại Chiêu không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

oOo

Dãy núi nhấp nhô, loạn thạch thẳng đến mây, sơn thế vô cùng hiểm ác.

Hai mặt giữa núi cao tạo thành một khe sâu hiểm trở, những cành cây lớn giao nhau, mây và sương mù dày đặc tỏa ra, khí thế quả thật không tầm thường.

Đây là một nơi thần bí, cũng là địa phương người người khiếp sợ.

Đinh Khai dọc theo triền núi đi đến phía trên một sườn núi hiểm trở, sau đó ngừng lại, chăm chú quan sát bên dưới.

Bên dưới mây mù lượn lờ, cảnh vật trong cốc lúc ẩn lúc hiện.

- Tiểu Đinh! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lâu Đại Chiêu chạy vội tới, thở hổn hển nói.

Hắn trong lòng biết Đinh Khai nhất định đã có dự tính, khẩu khí cũng bình thản hơn.

- Hiện nay còn chưa biết.

Đinh Khai nói:

- Hiện tại việc cần làm chính là lắng lắng ngồi xuống.

- Ngồi xuống để làm gì?

- Nghe nhiều, nhìn nhiều, không nên nói nhiều!

Đinh Khai cúi thấp người, dán chặt vào bên cạnh vách núi, khoanh chân ngồi xuống.

Nghe cái gì? Nhìn cái gì? Lâu Đại Chiêu đầy bụng nghi ngờ, muốn hỏi, nhưng Đinh Khai lại thêm vào một câu cuối cùng “không nên nói nhiều”.

Hắn đành thở dài, ngồi xuống bên cạnh Đinh Khai.

Trên đỉnh núi cỏ dại mọc thành bụi, cao đến ngang hông. Hai người vừa ngồi xuống, lập tức che khuất thân hình.

Nhưng u cốc thâm sâu, cây rừng xanh biếc, không nghe được cái gì, cũng không nhìn thấy cái gì.

Chợt nghe “bách” một tiếng, một con chim ưng từ dưới sườn núi kinh sợ bay lên, vù một cái đã lên đến tận trời, bay về hướng đỉnh núi đối diện.

- Đúng rồi!

Lâu Đại Chiêu nhẹ giọng nói:

- Bên dưới này nhất định là có người.

- Hiểu rồi sao?

Khóe miệng Đinh Khai nhếch lên.

- Chuyện này thì có là gì, binh pháp có nói...

Lâu Đại Chiêu nhướng mày:

- Nói bậy! Binh pháp nào có nói chuyện này?

- Không có? Ai nói không có?

Đinh Khai cười cười:

- Người đọc binh pháp nhà ai?

- đương nhiên là Tôn Tử binh pháp.

- Chính là Tôn Võ Tử đúng không?

Đinh Khai nói:

- Không sai! Khổng Tử binh pháp, Ngô Tử binh pháp, Hoàng Thạch Công tam lược, Khương Tử Nha thao lược, còn chiêu này là ở trong Đinh Tử binh pháp.

- Đinh Tử?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Đinh Tử này là ai?

Đinh Khai vươn một ngón tay chỉ vào cái mũi của mình, cười nói:

- Chính là tại hạ!

Hiện tại là thời khắc khẩn trương, hẳn muốn cho tâm tình thoải mái hơn một chút.

Lâu Đại Chiêu quay đầu sang, há miệng muốn cười, nhưng Đinh Khai bỗng nhiên làm một thủ thế, chỉ chỉ vào dưới sườn núi.

- Đây là thanh âm gì?

Lâu Đại Chiêu vểnh tai lên.

- Xe.

Đinh Khai trả lời.

Không sai, thanh âm giống như tiếng bánh xe cán qua đá vụn tại lòng sông trong cốc.

Nhưng dưới thâm cốc này, xe từ đâu tới?

- Đúng rồi! Đến để chuyển ngân lượng.

Hai mắt Lâu Đại Chiêu chợt sáng lên:

- Tiểu Đinh! Xem như là ta phục người!

- Thật sự là phục?

- đương nhiên! Người thật sự cao minh hơn ta.

Lâu Đại Chiêu chớp chớp mắt, nói tiếp:

- Có điều nói lại, còn chưa đủ khiến cho ta hoàn toàn tâm phục.

- Ồ?

- Binh quý thần tốc, chúng ta còn ngây ra ở chỗ này để làm gì?

- Lại là binh pháp nói đúng không?

Đinh Khai nói:

- Binh pháp hình như nói khác...

- Nói như thế nào?

- Dĩ dật đãi lao, lấy tịnh chế động.

- Không sai! Có thì có!

Lâu Đại Chiêu tỏ vẻ không kiên nhẫn:

- Ta là nói chúng ta còn phải chờ đợi hay sao?

- Đúng vậy!

- Phải đợi bao lâu?

- Chí ít phải chờ đến khi trời tối đen. Nếu như những xe này thật sự là vận chuyển bạc, sẽ phải chờ bạc chất lên xe, ra khỏi hẻm núi...

- Nếu như bà ta chạy mất thì sao?

- Chạy mất?

Đinh Khai nói:

- Vậy thì càng tốt! Bà ta chạy ở phía trước, chúng ta lại bám theo ở phía sau.

- Hừ! Ta thật không rõ người lại có cái chủ ý quái quỷ gì.

- Người có hiểu mười vạn lượng bạc là bao nhiêu không?

- Mười vạn lượng?

Lâu Đại Chiêu hai mắt mở lớn:

- Đừng rườm rà nữa! Mười vạn lượng không phải là mười vạn sao?

- Phải bao nhiêu xe mới chở hết được?

- Ta mặc kệ nó cần bao nhiêu xe!

Lâu Đại Chiêu nói

- Bạc của ta chưa bao giờ phải dùng xe chở, giắt tại thắt lưng là đủ rồi, lúc cần thiết còn phải sờ đông sờ tây mới có thể tìm ra một đỉnh nhỏ.

- Thật đáng thương!

Đinh Khai nở nụ cười.

- Đáng thương?

Lâu Đại Chiêu:

- Nực cười! Chỉ cần có tiền mua rượu, ta so với thần tiên còn khoái hoạt hơn.

Hắn nói cũng rất đúng, nhà cao cửa rộng ngàn gian, đêm ngủ cũng chỉ là tám thước, ruộng tốt vạn khoảnh, ngày ăn cũng chỉ cần một thăng (1), bạc nhiều trái lại trở thành gánh nặng.

(1) [I]Khoảnh: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta. Thăng: dụng cụ đo lường thực, bằng 1/10 của đấu.[I]

Tiền tài dĩ nhiên có thể khiến cho người ta mặc sức hưởng lạc, nhưng có lúc cũng là nguyên nhân gây phiền não.

Đinh Khai mỉm cười gật đầu.

- Tiểu Đinh, đừng thừa nước đục thả câu!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Người hỏi cần bao nhiêu xe để làm gì?

- Không có xe, bạc làm thế nào vận chuyển ra khỏi núi?
- Người là nói...
- Theo ta suy đoán, cứ dùng mỗi chiếc xe chở được ngàn cân mà tính, vận tải mười vạn lượng bạc chỉ ít phải cần sáu bảy chiếc xe. Nếu như không có những xe này, bạc làm thế nào vận chuyển ra khỏi hẻm núi?
- Ồ! Ta hiểu rồi.
- Người hiểu?
- Ý của người chờ sau khi bà ta vận chuyển ra khỏi hẻm núi chúng ta mới động thủ?
- Chuyện này cũng chưa chắc.

Đinh Khai nói:

- Đoàn xe này nếu như đi về hướng bắc, chúng ta vẫn cứ bám theo.
- Vì sao?
- Hướng bắc chính là Lạc Dương.
- Diệu! Thật là tuyệt diệu!

Lâu Đại Chiêu nhướn mày cười nói:

- Tiểu Đinh! May mà người dự đoán được, để cho bà nương lăng ló này giúp chúng ta đưa đến Chấn Viễn tiêu cục.
- Đúng vậy! Quả thật rất diệu!

Đinh Khai nói:

- Nhưng chuyện này cũng không phải do ta nghĩ ra, mà là người nghĩ.
- Ta nghĩ?
- Đương nhiên là người nghĩ. Ta cũng không nói Bạch phu nhân muốn đến Lạc Dương.
- Bà ta đi nơi nào?
- Ta làm sao biết! Chỉ cần bà ta thật sự là vận chuyển bạc, chỉ cần số bạc này được đưa lên xe, chúng ta chỉ ít đã có một phần ba hi vọng.
- Một phần ba? Người nói vậy là có ý gì?
- Đây là suy đoán lạc quan nhất rồi.

Đinh Khai nói:

- Người lẽ nào đã quên còn có một Tiêu Chấn đang nhìn như hổ đói?
- Tiêu Chấn lại chiếm hai phần?
- Không phải! Tiêu Chấn bằng vào thanh kiếm của hắc xưng bá giang hồ, đây là thuộc về mặt dương cương, Đinh mỗ không hề quan tâm. Loại người âm nhu ác độc, ẩn giấu không lộ mới cần phải đề phòng nhiều hơn.
- Âm nhu ác độc? Người nói là ai?
- Chính là Bạch phu nhân.
- Bà ta?
- Người cũng đừng xem thường bà ta! Nữ nhân này phong trần lão luyện, khi còn trẻ phong hoa tuyết đại, đã tiếp xúc qua không ít cao nhân kỳ sĩ, bên ngoài dịu dàng, nhưng tâm lại như rắn rết, tuyệt đối là một đối thủ mạnh.

- Người là nói bà ta thân mang tuyệt kỹ?
- Hẳn là không dưới Giang Nam Tiêu Chấn và Ngũ Bá Dao Triệu Cửu Tôn.
- Người thử qua rồi sao?
- Sự lợi hại của bà ta chính là ở chỗ này.

Đinh Khai nói:

- Mấy chục năm qua cũng không lộ ra, cho nên sâu cạn khó dò.
- Hừ! Toàn là mấy lời khiến người ta nhụt chí, ta nghe không vào.
- Người tốt nhất nên tin!
- Ta không tin!

Hai hàng lông mày như chổi của Lâu Đại Chiêu nhướng lên:

- Ta không tin nữ nhân quỷ quái này...

Bỗng nhiên, dưới đáy cốc vang lên vài tiếng ngựa hí, cắt đứt câu nói của Lâu Đại Chiêu.

- Ủm! Đại khái được rồi.

Đinh Khai nói.

- Được rồi cái gì?

Lâu Đại Chiêu hỏi.

- Giống như người vừa nói, dưới đáy cốc có xe có ngựa, có lẽ thật sự là vận chuyển bạc.
- Lời ta nói còn sai được sao!

Lâu Đại Chiêu ra vẻ:

- Tiểu Đinh! Chúng ta tìm đường xuống phía dưới thôi!
- Còn chưa đến lúc.
- Gần một chút thì tốt hơn.
- Vậy sao?

Đinh Khai nói:

- Mấy đường mòn thông vào trong cốc đều có người gác rồi.
- Là ai gác?
- Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là thủ hạ của Bạch phu nhân.
- Hừ! Bây giờ người định làm thế nào?

Lâu Đại Chiêu mở to mắt:

- Chỉ bằng đám binh tôm tướng cá này đã khiến cho người e dè sao? Lẽ nào chúng ta không thể xông qua?
- Đúng vậy! Ta vốn nhất như chuột vậy.

Mặt trời đã chìm về phía tây, sắc trời dần dần ảm đạm. Tiếng xe ngựa dưới cốc ngày càng huyền ảo, còn mang theo tiếng người âm ỉ.

Bởi vì hẻm núi khá sâu, những tiếng ồn ào này truyền đến trên đỉnh núi cũng chỉ có thể mơ hồ nghe được.

Có bao nhiêu người? Có bao nhiêu xe ngựa? Không ai biết. Nhưng bất luận có bao nhiêu người, có bao nhiêu xe ngựa, hẳn có thể đoán được những người này đang làm gì.

Nhất định là đang vận chuyển bạc.

- Nên hành động chưa?

Lâu Đại Chiêu đã không kiềm chế được.

- Được rồi!

Đinh Khai nói:

- Người trước tiên hãy tìm một số dây mây hoang dại, tốt nhất là vừa to vừa dài.

- Cần những thứ này để làm gì?

- Những dây mây hoang dại này vô cùng cứng cáp, còn có lực đàn hồi.

Đinh Khai nói:

- Đủ để chịu được mấy chục đến trăm cân.

- Người là nói...

- Chúng ta sẽ từ đỉnh núi này trượt xuống phía dưới.

- Cái gì!

Lâu Đại Chiêu nhìn xuống phía dưới thăm dò, chỉ thấy một phiến đen kịt, không khỏi hoảng sợ:

- Người muốn tự sát à?

- Ta đang sống vui vẻ, việc gì phải tự sát?

- Thế nhưng...

- Người hình như rất sợ chết?

- Nực cười! Ta chỉ là không muốn chết kiểu này.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta muốn chết thì phải chết oanh oanh liệt liệt.

-Ồ! Như thế nào mới xem là oanh oanh liệt liệt?

- Rất đơn giản, ta một chưởng đánh qua, hấn một quyền đánh lại, dùng một cái mạng của ta đổi lấy vài cái xương của hấn.

- Thật là bi tráng!

- Chỉ ít ta cũng không vương vấn trong lòng. Trên đời còn có rượu uống, còn có thịt ăn, không cần phải bỏ mạng vô ích ở chỗ này.

- Người yên tâm! Không chết được đâu.

- Ta thấy...

- Người tốt nhất nên nhìn nhiều!

Đinh Khai nói:

- Sườn núi này mặc dù dựng đứng, nhưng lại có rất nhiều cây thấp đâm ngang, có thể mượn lực. Chỉ cần có dây mây, đi xuống từng đoạn, bảo đảm không có việc gì.

-Ồ! Thật sự như vậy sao?

- Mau đi tìm đi!

- Được!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta sẽ đi ngay.

Trên đỉnh núi này có rất nhiều dây mây mọc hoang, chỉ trong chốc lát Lâu Đại Chiêu đã làm thành vài sợi dây dài, mỗi sợi đều to bằng ngón cái.

- Được rồi! Ta đi trước.

Đinh Khai nói.

Hắn dùng sợi dây dài quấn quanh hai vòng vào một gốc cây to bằng cái bát trên sườn núi, sau đó nắm lấy hai đầu dây, bám sát vách đá chậm rãi trượt xuống.

Trên vách đá quả nhiên có rất nhiều cành cây mọc lung tung. Hắn tìm được một chạc cây có thể chen chân vào, lập tức buông một đầu của dây mây ra, kéo dây mây xuống, lại quấn một vòng tại chạc cây, sau đó tiếp tục trượt xuống dưới.

Đây là một biện pháp, xem ra quả nhiên đảm bảo. Lâu Đại Chiêu vừa nhìn thấy, cũng học theo dùng dây mây trượt xuống.

Hai người đều dựa vào một sợi dây mây từng đoạn lần mò trượt xuống vách núi thẳng đứng, khoảng chừng thời gian một bữa cơm đã xuống đến dưới cốc.

Đáy cốc loạn thạch ngang dọc, lòng sông khoảng chừng cách đó mấy chục trượng.

Hầu hết thâm cốc bên trong đều có suối, các dòng suối hội tụ thành sông nhỏ. Lúc này nước mưa không nhiều lắm, lòng sông phần lớn đã khô cạn.

Tiếng xe tiếng ngựa, còn có tiếng người ầm ĩ từ lòng sông bên kia vang lên.

- Chúng ta trước tiên đến gần nhìn một cái!

Lâu Đại Chiêu nhẹ giọng nói.

- Theo sát ta, đừng nên lơ đãng!

Đinh Khai căn dặn:

- Chưa đến lúc cần thiết, ngàn vạn lần không thể dễ dàng xuất thủ!

- Ta biết rồi.

Vì vậy hai người liền một trước một sau, động tác mau lẹ, nhờ một phiến loạn thạch che giấu lao về phía trước.

Bóng đêm ảm đạm, cây rừng um tùm.

Giữa hai dãy núi cao, sao trời không sáng, trong hẻm núi càng có vẻ u ám, nhưng tại mấy trượng còn mơ hồ phân biệt được bóng người.

Quả nhiên, trong lòng sông đang có bảy chiếc xe ngựa có mui đang xếp hàng.

Người đã leo lên cang xe, ngựa đã thắt dây cương, bảy chiếc xe ngựa hướng ra ngoài hẻm núi, giống như sẽ lập tức chạy đi.

Chẳng lẽ mười vạn lượng bạc kia toàn bộ đã chất lên xe?

Có lẽ là như vậy. Trong hẻm núi ngựa hí người nói ầm ĩ nửa ngày, tất nhiên là tất cả đều đã sắp xếp xong, chỉ chờ lên đường.

Thừa dịp đêm tối khởi hành, đây là an bài tốt nhất.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu ẩn thân sau một tòa cự thạch, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy mỗi chiếc xe kín mui đều có năm sáu gã tráng hán đi theo bảo vệ.

Ánh đao sáng như tuyết chợt lóe lên trong bóng đêm lơ mờ.

Bạch phu nhân quả nhiên không phải nhân vật bình thường, không ngờ lại có nhiều trợ thủ đắc lực như vậy.

Bà ta dự định đem số bạc này đến nơi nào?

Trên giang hồ đang là lúc sợ bóng sợ gió, dọc theo đường đi chẳng lẽ không sợ nguy hiểm? Tiền tài một khi để lộ ra, sẽ khó tránh khỏi dẫn đến những kẻ tham lam, đây là chuyện người thông minh nào cũng có thể dự đoán được.

Bạch phu nhân chẳng lẽ không phải là người thông minh?

Chỉ nghe “cộp cộp cộp”, một con tuấn mã chạy vội tới, trên lưng ngựa có một đại hán vai rộng eo lớn đang ngồi ngay ngắn, bộ dạng ngang tàng. Y vòng quanh bảy chiếc xe kín mui một vòng, sau đó vung roi lên.

Hiển nhiên, đây là ý tứ ra hiệu xuất phát.

Bánh xe chuyển động, thốt ngựa hí dài, lòng sông lập tức bốc lên một lớp bụi mù.

Nơi này không có đường bằng phẳng, lòng sông đều là đá cuội. Bảy chiếc xe lắc lư nối đuôi nhau, đi thẳng về hướng lối ra.

Xe đi xa dần, tiếng xe cũng nhỏ dần.

- Mau đuổi theo!

Lâu Đại Chiêu đang định vọt lên, liền bị Đinh Khai dùng tay kéo lại, khẽ quát một tiếng.

- Người gấp cái gì? Trước tiên cứ nhẫn nại đã!

- Nếu như...

- Nếu như cái gì?

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Nếu như người đuổi theo, đó mới chính là một kẻ ngốc.

Lời này Đinh Khai không hề giải thích.

Lâu Đại Chiêu trừng mắt, ngậy người ra, hiển nhiên hắn không hiểu Đinh Khai nói những lời này là có ý gì.

Đúng lúc này, cành cây trên vách núi đối diện khẽ vang lên, bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người bay xuống.

- Đó là ai?

Lâu Đại Chiêu ồ một tiếng.

Đinh Khai ngẩn ra, lập tức đưa mắt nhìn lại. Ánh mắt của hắn sắc bén, sớm đã nhìn ra đó là một nam một nữ.

Nam chính là Tiêu Lâm Phong, nữ rõ ràng là Tái Trần Châu Lộ Dao Hồng.

Đây là chuyện mà người khác không nghĩ đến. Đôi nam nữ này lại tay trong tay đi với nhau, chẳng lẽ không phải là chuyện lạ?

Chỉ thấy hai người từ vách núi hạ xuống, lại đi về hướng đoàn xe, tay trong tay, biểu hiện cực kỳ thân thiết.

- Quái! Quái lạ!

Lâu Đại Chiêu cũng đã nhìn ra.

- Có gì mà quái lạ?

Đinh Khai nói:

- Tái Trần Châu biết chỗ giấu bạc, phụ tử Tiêu thị lại muốn đoạt lấy số tài vật này, cho nên đã hợp tác với nhau.

- Ta không phải nói cái này.

- Vậy người nói cái gì?

- Ta là nói...

- Người là nói hai người này bình sinh không quen, tại sao lại đột nhiên trở nên thân thiết như vậy, đúng không?

- Chuyện này không quái lạ sao?

- Nhất kiến chung tình, đây là chuyện thường thấy trong văn thơ.

- Chung tình cái rắm!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta hiểu rất rõ, tiểu hồ ly tinh này vốn không phải là thứ tốt lành gì.

- Điều này thì ta đồng ý.

Định Khai nói:

- Nhưng Tiêu Lâm Phong cũng không tệ, phong độ tiêu sái, tuấn tú lịch sự, hơn nữa còn là con trai của đại hiệp Giang Nam thế gia.

- Hừ! Chỉ là một tên mặt trắng nhỏ.

- Dù sao so với một tên mặt đen nhỏ thì vẫn tốt hơn.

- Người là nói ta?

Lâu Đại Chiêu giận dữ nói:

- Tiểu Đinh, người có phải là nhìn ta không vừa mắt?

- Ai nói vậy? Ta cũng không phải là Tái Trân Châu.

Định Khai khẽ cười nói:

- Người cũng không cần tức giận! Xưa nay có rất nhiều hán tử mặt đen nổi danh, chỉ là trước mặt nữ nhân không được ưa thích mà thôi.

- Ta cũng vậy.

- Có chí khí, đại trượng phu cần phải...

Định Khai còn chưa dứt lời, bóng người phía đối diện đã càng lúc càng gần.

Hai bóng người xuyên qua lòng sông, đi về hướng bên này.

Một người thân thể nhỏ bé mềm mại, một người dáng vẻ cao lớn, hai cái bóng gần như biến thành một, không hề phân ra.

- Tiểu Lộ! Tất cả đều là công lao của nàng.

Tiêu Lâm Phong nói:

- Cha ta nhất định sẽ trọng thưởng.

- Thưởng cho ta cái gì?

Tái Trân Châu ôn nhu hỏi.

- Còn phải xem nàng muốn cái gì?

- Ta không biết.

- Ta biết.

Tiêu Lâm Phong ôm lấy eo Tái Trân Châu:

- Cha ta nhất định sẽ thưởng cho nàng làm nàng dâu nhỏ của nhà chúng ta.

- Nàng dâu nhỏ?

- Không không! Ta nói sai rồi.

Tiêu Lâm Phong vội vã cải chính:

- Là thiếu phu nhân của Giang Nam Tiêu gia.

- Chàng làm sao biết là ta muốn?

- Ta đương nhiên biết.

Tiêu Lâm Phong nói:

- Cái này gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông, vừa thấy mặt thì đã biết.

- Nói vậy! Tâm làm thế nào nhìn thấy?

- Tâm đương nhiên không thể thấy, nhưng ánh mắt thì có thể nhìn được. Tâm ý của nàng xuyên qua ánh mắt của nàng, sau đó từ con mắt của ta truyền đến trong lòng của ta.

- Mắt của chàng không phải như vậy.

- Ồ? Nàng nhìn thấy cái gì?

- Một đôi mắt sắc lang...

- Ha ha! Nói cũng đúng! Ai bảo nàng xinh đẹp như vậy?

Tiêu Lâm Phong đắc ý cười lớn:

- Chỉ tiếc là gặp nhau quá muộn.

Hắn một tay ôm lấy Tái Trân Châu, ra vẻ nôn nóng.

- Chàng... chàng muốn làm gì?

Tái Trân Châu thở gấp.

- Ta... ta muốn...

Tiêu Lâm Phong cổ họng phát khô:

- Tiểu... Tiểu Lộ! Ta đợi không được nữa.

- Lẽ nào không làm chính sự?

- Nàng yên tâm! Cha ta đang chờ ở lối ra, đừng nói là mười vạn lượng bạc, ngay cả mấy chục cái mạng cũng đừng mong thoát được một cái.

- Được! Ta yên tâm rồi.

- Nàng đồng ý sao?

- Ngay ở đây sao?

Thanh âm của Tái Trân Châu trở nên lí nhí.

- Việc này... ở đây rất tốt.

Tiêu Lâm Phong lắp bắp nói:

- Sao trời làm bằng, bạch thạch làm chứng...

- Nhưng... thế nhưng... những tảng đá này...

Tái Trân Châu run giọng nói:

- Khớp xương của ta chắc sẽ gãy mất...

- Đúng đúng! Ở đây không tốt.

Tiêu Lâm Phong nói:

- Đến bên kia đi!

Hắn một tay ôm lấy Tái Trân Châu, lại băng qua lòng sông.

Không gian vắng vẻ, lòng sông khô cạn, bỗng nhiên lại xuất hiện loại cảnh tượng kiểu diêm này. Chỉ thấy một cái bóng cao lớn lay động, tiến vào một phiến cây dày đặc bên dưới vách núi.

Lâu Đại Chiêu đột nhiên bật dậy:

- Ta phải đi...

- Người đi làm gì?

Đinh Khai nhẹ giọng quát:

- Người ta vui vẻ yêu nhau, liên quan cái rắm gì đến người?

- Nhưng đôi cầu nam nữ này lại ở trước mặt ta làm ra chuyện bê bối như vậy.

14. Hươu Chết Về Tay Ai

- Thế nhưng...

- Đừng thế nhưng!

Đinh Khai nói:

- Có người nói một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, nhưng xem ra người hình như không nhớ.

- Người muốn nói gì?

Lâu Đại Chiêu đột nhiên ngẩn ra.

Hắn đột nhiên nhớ lại chuyện cũ trên đường Hàm Đan, khi đó chính là gặp phải Tái Trân Châu, cũng là loại chuyện này.

Chỉ vì mình lỡ mồm muốn ra mặt, cho nên mới phải chịu khổ, lần này chẳng lẽ không phải là chuyện xưa tái diễn?

Vì vậy hắn liền á khẩu không trả lời được, bực bội liếc mắt mấy cái, trong lòng càng nghĩ càng hận.

- Được rồi!

Lâu Đại Chiêu mặt nổi gân xanh.

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, tại dưới sườn đồi diện xuất hiện hai bóng người lao ra.

Một người là Tiêu Lâm Phong đang xích lô nửa thân trên, một người khác chính là Tái Trân Châu, đầu tóc tán loạn, có vẻ vô cùng chật vật.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ làm việc tốt thường gian nan, có người tróc gian không thành?

Quả nhiên không sai, chỉ nghe một tiếng kêu ben nhộn, phía sau lại xuất hiện một cái bóng vô cùng cao lớn.

Đây không phải người mà là một quái vật.

Vực sâu đầm lầy tất sinh long xà, u cốc thăm thẳm khó tránh khỏi có yêu núi ma cây. Quái vật này thân thể vô cùng to lớn, đầu to như chiếc rổ, miệng rộng như bồn máu, lộ ra hai chiếc răng nanh lớn.

Mặt xanh miệng đỏ, lông tóc rối bời, giữa hai răng nanh là chiếc lưỡi đỏ tươi, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ như vậy quả thật là chưa từng thấy. Tiêu Lâm Phong mặc dù kiếm pháp không tệ, nhưng dù sao cũng là

đệ tử cao lương, từ nhỏ đến giờ chưa từng gặp qua sóng to gió lớn, nhất thời bị dọa đến mất hồn mất vía, vội vã chạy thẳng về hướng lối ra. Xem ra hắn đã không còn quan tâm đến Tái Trân Châu.

Mỹ nhân dĩ nhiên là khả ái, nhưng so sánh với tính mạng thì lại kém quá xa.

Về phần lời nói vừa rồi cái gì sao trời làm bằng, bạch thạch làm chứng, chẳng qua chỉ là hồ ngôn loạn ngữ trong lúc dục hỏa khó nhịn.

- Lâm Phong, chàng đừng chạy!

Tái Trân Châu gọi lớn.

Nữ nhân này hiển nhiên còn rất trấn định, dường như cũng không sợ quái vật kia, chỉ một mực đuổi theo Tiêu Lâm Phong.

Lúc này, quái vật kia đã đuổi đến nơi.

Tái Trân Châu khẽ quát một tiếng, vòng eo nhỏ nhắn xoay lại, cổ tay vung lên phóng ra ba điểm hàn tinh.

Xuất thủ như chớp, thế đi rất mạnh, hơn nữa còn chính xác mười phần.

“Đinh đinh đinh!”, ba mũi ám khí vừa vắn trúng vào giữa ngực và bụng của quái vật, nhưng lại bắn ngược lại, rơi xuống lòng sông.

Xem ra đây quả thật là một quái vật, luyện thành một thân mình đồng da sắt, lợi khí khó đả thương.

Tái Trân Châu sắc mặt đại biến, thân hình nhoáng lên, tựa như một luồng khói nhẹ lướt đi, lao vào trong một phiến cây tùng thấp.

Quái vật kia lại chẳng thèm nhìn, vẫn đuổi theo Tiêu Lâm Phong.

Mặc dù thân thể của nó cồng kềnh, nhưng di chuyển lại vô cùng nhanh nhẹn. Chợt nghe một tiếng “vù”, nó bỗng vung tay ném ra một sợi dây thừng.

Sợi dây thừng dài chừng mấy trượng, trước đầu có một thông lọng, có thể buông có thể chặt, vận dụng linh hoạt. Chỉ thấy dây thừng lướt qua khoảng không, uốn lượn như du long, trực tiếp chụp xuống đầu Tiêu Lâm Phong.

Chỉ thấy Tiêu Lâm Phong lão đảo một cái, nghiêng người ngã xuống, lặn giữa lòng sông hai vòng.

Sắc tâm chưa xong, tai họa đã đến, vị hoa hoa đại thiếu gia được nuông chiều từ bé này xem ra số mệnh không được tốt.

Khi thông lọng quán qua cổ thì vẫn không kéo chặt lại, đến khi xuống đến thắt lưng thì mới hạ thủ, đây hiển nhiên là có ý bắt sống.

Quả nhiên, quái vật kia vội vàng chạy đến, đưa tay liên tục điểm vào hai huyệt đạo của Tiêu Lâm Phong, đồng thời chụp lấy người y.

Nó cười lên ha hả, tiếng như chim cú, chạy thẳng hướng thượng nguồn dòng sông.

Đây thật sự là một quái vật sao? Là loại quái vật gì? Quỷ dạ xoa, cự linh, hay là hạn quỷ? Nhưng nó cũng không phải miệng phun lửa khói, cũng không làm mây làm gió, mà lại sử dụng một sợi dây thừng, còn có thể đưa tay điểm huyệt.

Đây rõ ràng là người, một tráng hán thân thể khô ngô.

Lâu Đại Chiêu ẩn thân phía sau cự thạch nhìn nửa ngày, rốt cuộc cũng bình tĩnh, lên kêu lên:

- Hừ! Là giả!

- Bây giờ người mới biết sao?

Đinh Khai nhìn hắn.

- Lúc đầu ta thật không nghĩ đến.

Lâu Đại Chiêu thừa nhận.

- Mặc dù không nghĩ đến, nhưng nói chung vẫn còn bình tĩnh.

Đinh Khai cười cười:

- Không sợ sao?

- Nực cười! Cho dù y thật sự là quái vật...

Lâu Đại Chiêu dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Có điều người này cải trang quả thật rất giống.

- Rất giống?

Đinh Khai nói:

- Lẽ nào người đã từng thấy qua quái vật?

- đương nhiên không có.

Lâu Đại Chiêu nói

- Nhưng dù sao tất cả mọi người đều nói như vậy, không giống người thì chính là quái vật.

- Cho nên Tiêu Lâm Phong mới bị dọa ngất đi.

Nhắc tới Tiêu Lâm Phong, Lâu Đại Chiêu lập tức mở to hai mắt:

- Tiểu Đinh! Người có nghe không, vừa rồi tiểu tử kia nói...

- Nói rằng Tiêu Chấn cha hắn đang chờ ở lối ra có phải không?

- Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu vội vàng nói:

- Chúng ta không nhanh lên thì sợ không còn kịp.

- Không kịp?

Đinh Khai nói:

- Người là nói mười vạn lượng bạc?

- Hừ! Người làm sao thế?

Lâu Đại Chiêu không chịu nổi, liền kêu lên:

- Bấy chiếc xe kín kia sắp đến lối ra rồi.

- Người yên tâm! Tiêu Chấn không dám động thủ đâu.

- Không dám?

Cặp mắt của Lâu Đại Chiêu mở lớn như chuông đồng:

- Há há! Chuyện này mới nha, là sợ Đinh đại gia người sao?

- Mặc dù không thật sự sợ Đinh mỗ, nhưng chí ít cũng có ba phần kiêng kỵ.

- Ba phần?

- Cứ cho là hai phần đi.

Đinh Khai mỉm cười:

- Chí ít y cũng biết Đinh mỗ vì sao mà đến, cũng biết Đinh mỗ không phải là người dễ dàng đuổi đi như vậy.

- Chỉ bằng hai phần kiêng kỵ này, y sẽ không dám động thủ sao?

- Điều này lại không phải.
- Vậy thì là cái gì?
- Lẽ nào người không hề nghĩ đến chuyện vừa xảy ra trước mắt?
- Rốt cuộc là chuyện gì?
- Chuyện này rất rõ ràng.

Đinh Khai nói:

- Mười vạn lượng bạc trắng kia mặc dù làm cho y đỏ mắt, nhưng cũng không bằng được một nhi tử duy nhất.
- Nhi tử? Người nói Tiêu Lâm Phong?
- Còn có ai ở đây?

Đinh Khai nói:

- Hôm nay Tiêu Lâm Phong rơi vào trong tay người khác, thanh kiếm kia của Tiêu Chấn dù có thể khiến cho quỷ thần kinh cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể mắt trơ mắt nhìn bảy chiếc xe kia nghênh ngang mà đi.
- Vậy quái vật vừa rồi...
- Nếu như ta đoán không sai, người này tên là Long Phá Hang, danh hiệu là Cửu Bách Lực Sĩ, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, nhưng lại cực kỳ dũng mãnh.
- Thì ra là hắn?
- Người biết sao?
- Ta biết, đây là một người rất chất phác.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Không ngờ một người như vậy lại giả trang thành quái vật.
- Đương nhiên là có người dạy.
- Là ai dạy?
- Chuyện này còn phải hỏi sao? Ngoại trừ Bạch phu nhân thì còn có ai?
- Là bà ta?

Lâu Đại Chiêu ngắt ra:

- Quả phụ lăng lơ này năng lực thật lớn, không ngờ ngay cả một người chất phác như vậy cũng lung lạc được.
- Cho nên ta mới nhắc nhở người, đừng xem thường nữ nhân này.
- Nếu đã như vậy!

Lâu Đại Chiêu nói

- Tiểu Đinh! Chúng ta còn chờ cái gì?
- Người là nói...
- Chúng ta cũng không có nhi tử rơi vào tay người khác.
- Lời này không sai. Tiêu Chấn sợ ném chuột võ đồ không dám động thủ, đối với chúng ta quả thật là một cơ hội tốt.

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Chỉ là Đinh mỗ không muốn bị lừa.

- Bị lừa cái gì?

- Mọi việc đều phải cẩn thận ngấm lại.

Đinh Khai nói:

- Vừa rồi trên bảy chiếc xe kín kia thật sự đều là bạc sao?

- Không phải bạc? Người...

Lâu Đại Chiêu sững sốt.

- Chí ít cũng khiến cho người ta nghi ngờ

- Người là nói, rốt cuộc là...

- Vừa rồi khi đoàn xe kia khởi hành, ta đã cẩn thận quan sát, phát hiện thân xe lướt nhẹ, một đường lắc lư, không giống như đang chở vật nặng...

- Lẽ nào tất cả đều trống rỗng?

- Có lẽ là có sát thủ trốn ở trong xe.

- Sát thủ gì?

- Cường cung, ngạnh nổ, các loại hỏa khí và ám khí.

Đinh Khai nói:

- Càng bá đạo thì càng tốt.

- Vậy số bạc kia thì sao?

- Bạc vẫn còn chưa động, giấu ở một nơi cực kỳ bí ẩn.

Đinh Khai nói:

- Bạch phu nhân tự nhiên sẽ tính toán kỹ lưỡng, những ngày sau này còn rất nhiều, hà tất nôn nóng nhất thời, dù sao bạc cũng không thể mục đi.

- Hình như ngươi là một con trùng trong bụng quả phụ lẳng lơ kia.

- Cái gì trùng? Đừng nói buồn nôn như vậy!

Đinh Khai nói:

- Chẳng qua chỉ là những điều Bạch phu nhân có thể nghĩ tới thì ta cũng nghĩ tới.

- Rất cao minh!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Nói như vậy, những chuyện mà ta nghĩ tới, ngươi đương nhiên cũng nghĩ tới phải không?

- Chuyện này...

- Người nói thử xem, lúc này ta đang nghĩ thế nào?

- Đại khái rất chán nản phải không?

- Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu nhướn mày:

- Nếu quả thật là như vậy, chẳng phải chúng ta đã phí công một chuyến sao?

Đinh Khai không nói gì, bỗng nhiên phục người xuống, đặt tai sát mặt đất, chăm chú lắng nghe một hồi, sau đó đứng lên.

- Đi, đến lối ra!

- Người không phải nói trên xe không có bạc sao?

Lâu Đại Chiêu có chút khó hiểu.

- Bạc thì không có, nhưng náo nhiệt thì luôn luôn có.

Đinh Khai nói:

- Lễ nào người không muốn xem náo nhiệt?

- Muốn!

Hai mắt Lâu Đại Chiêu sáng lên.

Sơn cốc này ngoằn ngoèo hơn mười dặm, lối ra vô cùng hiểm yếu.

Bảy chiếc xe chòng chành nối tiếp nhau mà đi. Khi chiếc xe đầu tiên ra khỏi hẻm núi thì đã qua canh một.

Bỗng nhiên trước xe vang lên một tiếng hét, bảy tám ngọn đuốc sáng lên.

Trong ánh lửa có một hán tử vóc người cao gầy đang đứng giữa đường, khuôn mặt tái nhợt giống như bị trét một tầng phấn trắng, âm trầm không một chút biểu tình.

Người này chính là “Huyết Thủ Phi Ưng” Tống Dực.

Thốt ngựa hoảng sợ hí lên, thân xe lắc lư. Bảy chiếc xe kín xếp thành một hàng dài bị ngăn tại lối ra.

Đứng mũi chịu sào chính là chiếc xe thứ nhất.

Trên cang xe có hai người đang ngồi. Bên phải là một hán tử đánh xe, trên đầu đội một chiếc mũ giả rách nát (1), mép nón ép sát vào lông mày.

(1) Loại mũ bện lông thành từng mảnh.

Người bên trái trùm đầu bằng một miếng vải xanh, trên người khoác một chiếc áo lông màu đen.

Đêm khuya sương nặng, đêm lạnh như nước, trong hẻm núi gió lạnh vù vù, loại quần áo này có thể tương đối giữ ấm.

Bởi vì áo choàng rộng thùng thình, cho nên cũng không phân biệt rõ là nam hay nữ.

Hai mắt “Huyết Thủ Phi Ưng” Tống Dực sáng lên, tựa như hai mũi dao sắc bén nhìn thẳng vào hai người trên cang xe.

- Nói mau, những xe này chở gì?

- Bạc. Mười vạn lượng bạc.

Hán tử đánh xe kia thản nhiên nói:

- Người muốn sao?

Khẩu khí của y mang theo vẻ trêu chọc, giống như không hề sợ hãi.

- Hừ! Người tưởng mỡ đây không dám?

Tống Dực lạnh lùng đảo mắt qua:

- Bạch nương tử ở đâu?

- Không biết!

Hán tử kia cười nhạt một tiếng.

- Người cười cái gì?

Tống Dực sắc mặt như nước, vẻ mặt và lời nói đều nghiêm túc.

- Cười người.

Hán tử đánh xe kia lắc lắc chiếc roi dài trong tay:

- Muốn số bạc này, người còn chưa đủ tư cách.

Tổng Dực ngẩn ra, hai hàng lông mày giật giật.

Bất luận kẻ nào khi bị làm cho tức giận, sắc mặt luôn luôn biến đỏ biến xanh, sắc mặt của hắn lại càng trở nên tái nhợt.

- Bạc toàn bộ ở trên xe, người có bản lĩnh thì cứ tới đây.

Hán tử đánh xe kia cố ý thêm dầu vào lửa.

- Hừ! Bạc gì?

Tổng Dực không ngờ vẫn có thể hấn nhin.

- Bạc trắng.

Kia hán tử đánh xe nói:

- Không nhiều không ít, vừa đúng mười vạn lượng.

- Đừng giở trò!

Tổng Dực nói:

- Một chút mảnh khốe đó đừng mong qua mặt được mỗ đây!

- Mảnh khốe?

Hán tử đánh xe cũng giật mình:

- Mảnh khốe gì? Qua mặt người cái gì?

- Trên mấy chiếc xe này quả thật có bạc sao?

Tổng Dực cười nhạt.

Không ngờ Tổng Dực cũng nhìn thấu, trong giọng nói rõ ràng không hề tin trên bảy chiếc xe kín này có bạc.

Hán tử đánh xe kia đưa tay trái đẩy chiếc mũ ép sát lông mày, trong vành mắt hờm sâu chợt lóe sáng, cười nhạt nói:

- Nếu như không có bạc, vậy người chặn đường để làm gì?

- Mỗ đây chỉ hỏi Bạch nương tử ở đâu?

- Người có hỏi cũng vô ích.

Hán tử kia hừ một tiếng:

- Phu nhân cảnh vàng lá ngọc, không thích gặp phạm phu tục tử.

Sự trung thành và tận tâm của này người chắc là có một không hai, không ngờ lại tâng bốc Bạch phu nhân lên cao như vậy.

Dựa theo cách nói của thể tục, chỉ có hậu duệ của đế vương, hay như vương tôn quý tộc mới được xưng là cảnh vàng lá ngọc, về phần các nhà phú quý có tiếng tăm, đương nhiên cũng có thể miễn cưỡng xưng như vậy.

Còn Bạch phu nhân, bà ta thật sự cao quý như vậy sao?

- Hay cho một câu cảnh vàng lá ngọc!

Tổng Dực ngửa mặt lên trời cười lớn, ngoài cười nhưng trong không cười:

- Con đàn bà này cũng xem như cảnh vàng lá ngọc sao?

- Tại sao không phải?

- Há há! Cũng đúng! Cũng đúng!

Tổng Dực nói:

- Nhưng theo mô thấy, không bằng gọi là châu quang bảo khí (2).

(2) [I]Hình dung phụ nữ phục sức hoa lệ, lấp lánh ánh sáng của trân bảo.[I]

- Lời này phải giảng như thế nào?

- Giảng rất dễ.

Tổng Dực cười nhạt:

- Lúc này bà ta đang mang theo bên người một đôi ngựa bằng phỉ thúy, minh châu năm trăm viên, cộng thêm ba mươi sáu kiện ngọc sức trân quý, chẳng phải là bảo khí mười phần, châu quang đầy người?

Lời này quả thật không sai. Vận chuyển mười vạn lượng bạc rất khó che giấu tai mắt người khác, về phần những châu báu ngọc khí này, đương nhiên có thể mang theo bên người, chỉ cần một bọc lớn là đủ rồi.

Hơn nữa những thứ này giá trị liên thành, vượt xa mười vạn lượng bạc.

Bạch phu nhân đương nhiên sẽ làm như vậy.

Nhưng “Huyết Thủ Phi Ưng” Tổng Dực này làm sao biết được? Là nhận được tin tức, hay là xuất phát từ suy đoán của hắn?

- Hình như người cũng có chút đầu óc?

Hán tử đánh xe kia cười nhạt.

- Mô đây không thích người khác khen ngợi.

- Chí ít trong lòng cũng cao hứng.

- Hừ!

- Đùng cao hứng sớm!

Hán tử kia nói:

- Cho dù là châu quang bảo khí, bằng vào người cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà thôi.

- Ồ?

Tổng Dực liếm đầu lưỡi, sắc mặt càng tái nhợt:

- Người biết lão tử là ai không?

Xem ra hắn đã nhện đến cực hạn, khẩu khí cũng biến đổi.

- Không ngạc nhiên, người gọi là Tổng Dực.

- Người biết cái gì?

- Nhiều lắm, có điều nói ra thì không có ý tứ. Người và ta đều như nhau, đều là phục vụ cho người khác, kiếm chén cơm ăn.

Hán tử kia nói:

- Chỉ là hành nghiệp bất đồng, ta đánh xe còn người giết người...

[Nguyên văn bị thiếu]

- Lời này có ý gì?

Hán tử kia nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn khoe khoang một chút?

- Cứ cho là vậy!

Tổng Dực càng ngày càng giận dữ, cánh tay phải bỗng giang ra.

Bảy tám ngọn đuốc soi sáng như ban ngày. Chỉ thấy Tổng Dực đứng dưới ánh lửa, năm ngón tay mở ra, từng ngón như mũi nhọn nhuộm một màu huyết hồng.

Huyết Thủ? Đây là một môn võ công sao? Có lẽ là một môn võ công đại loại như Chu Tước trảo hay là Xích Sa chương, chắc hẳn cực kỳ bá đạo.

- Ngươi tốt nhất đừng động thủ!

Hán tử kia nói.

- Lão tử sẽ nghe lời ngươi sao?

Tổng Dực càng giận dữ.

- Ngươi đương nhiên sẽ không nghe lời ta, ta cũng không phải là áo cơm phụ mẫu của ngươi.

Hán tử đánh xe kia nở một nụ cười quỷ quyệt:

- Ngươi nên nghe lời lão bản!

- Lão bản?

- Tiêu Chấn không phải là lão bản của ngươi sao?

- Hừ! Ngươi thật lớn gan!

Tổng Dực trầm giọng quát:

- Dám gọi thẳng tục danh của Tiêu đại hiệp!

Hắn có điểm đoán không ra, hán tử đánh xe này rốt cuộc có địa vị gì.

- Trước đây ta quả thật không dám, chỉ cần nghe được hai chữ Tiêu Chấn là đã sợ đến phát run rồi.

Hán tử kia nói:

- Nhưng hôm nay thì lại dám.

- Chẳng lẽ hôm nay ngươi đã ăn phải tim hổ gan báo?

- Không có! Loại sơn trăn dã vị này ta ít khi thưởng thức qua.

Hán tử đánh xe kia lạnh lùng cười:

- Kỳ thật cho dù ăn được mấy thứ này, cũng chưa chắc có thể thêm can đảm...

- Đây là nói ngươi không muốn sống nữa?

- Nói bậy! Mạng sống làm sao không muốn?

Hán tử kia nói:

- Ta còn dự định nửa đời sau sẽ sống những ngày vui vẻ.

- Hừ! Có lẽ sẽ sống không được.

- Chuyện này rất khó nói. Có điều bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta còn phải lên đường, tốt nhất hãy mời Tiêu Chấn ra mặt.

Hán tử đánh xe kia nói:

- Chúng ta đều là hạ nhân, không làm chủ được.

Dáng vẻ kỳ quái, từng câu từng chữ đều nhằm kích động.

- Đi con mẹ ngươi! Lão tử sẽ giết ngươi trước.

Tổng Dực lông mày dựng lên, liền bước tới ba bước.

Hắn bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển sang người áo đen trùm đầu.

Người này từ đầu đến cuối không nói một lời, miêng vải xanh trùm kín đầu, ngay cả khuôn mặt cũng bị che khuất.

Tổng Dực mặc dù kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là một tay giang hồ tay già lão luyện, cảnh giác rất cao. Hắn bỗng nhiên cảm thấy người áo đen này có thể mới là đối thủ chân chính.

Chó cắn người đa phần đều không sửa.

Ánh mắt của Tổng Dực thu về, nghĩ thầm gặp phải loại chó này, biện pháp tốt nhất chính là trước tiên cho nó một gậy.

Hắn đang suy nghĩ một gậy này làm sao hạ thủ.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là có thể một kích đắc thủ.

- Há! Người đang nghĩ gì vậy?

Hán tử đánh xe kia nói:

- Người mà trông mắt lão liên nhất định là không có ý tốt.

Hắn có biệt hiệu là Phi Ưng, sở trường đương nhiên là khinh công. Thân hình chợt nhoáng lên, giống như sao băng lướt qua khoảng không, trong nháy mắt đã tiến đến một trượng năm sáu.

Hắn bỗng nhiên nhún người, giống như một viên pháo bắn lên trời, bỗng nhiên lẳng không vung chân, hay tay hợp lại, từ trên trời lao xuống.

Thân pháp quái dị, hung mãnh tuyệt luân, mang theo một luồng kinh phong, chính là tư thế chim ưng bắt thỏ.

Hắn có phải dự định dùng Huyết Thủ kia? Người này quỷ kế đa đoan, vừa rồi để lộ ra Huyết Thủ kia, hiển nhiên là chỉ giả vờ.

Nếu như hắn thật sự muốn dùng Huyết Thủ, hà tất lại để lộ ra?

Quả nhiên, chỉ nghe một tiếng rít, ánh đen lóe lên, như mạn thiên hoa vũ bắn xuống.

- Hừ! Chỉ là một con dơi.

Người áo đen vẫn yên lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Thanh âm the thé, giống như một nữ nhân.

Trong tiếng nói, áo khoác màu đen không biết từ lúc nào đã cầm trong tay, lúc này bỗng nhiên rung lên, giống như một tấm lưới mở ra. Tiếng rít lập tức dừng lại, những ánh đen kia đều vô thanh vô tức lọt vào trong tấm lưới.

Không ngờ lại có một chiêu như vậy, bộ áo khoác này quả thật là vô cùng hữu dụng.

Chợt nghe “bách” một tiếng, chiếc roi dài trong tay hán tử đánh xe kia vung lên, giống như linh xà trực tiếp quần vào eo Tổng Dực.

Roi dài trượng tám, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, chỉ thấy bóng đen vừa lóe lên, đã quần quanh thắt lưng Tổng Dực ba vòng.

Đây vốn là roi đánh ngựa, nhưng quần người cũng cực kỳ hữu hiệu.

Hán tử kia hét lớn một tiếng, vòng roi vung lên. Thân hình Tổng Dực còn chưa chạm đất lại bay lên năm thước.

Huyết Thủ Phi Ưng không ngờ cũng có lúc thất thế như vậy.

Lúc này thân thể của hắn đang lơ lửng, dư lực đã suy, không thể tiếp tục sử ra nửa điểm kinh đạo, rõ ràng là đã thất thủ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng kêu nhỏ cắt ngang trường không, một luồng sáng xanh nhỏ như tơ nhện lao nhanh đến.

Trong nháy mắt, tám ngọn đuốc đương trường đều tối lại.

“Bứt” một tiếng, chiếc roi trong tay hắn tử kia đã bị cắt đứt. Thân thể Tống Dực rơi xuống đất, lăn ra bên ngoài hai trượng bảy tám.

Những ngọn đuốc lại khôi phục ánh sáng. Gió dừng người hiện, trước xe một trượng có một người áo tím đang đứng, chính là Giang Nam đại hiệp Tiêu Chấn.

Y đến sau một bước, nhưng lại vừa kịp lúc.

Người áo đen trên cang xe lúc này đã cởi áo khoác, lộ ra một bộ y phục bằng gấm đen, nhưng vẫn không nhìn thấy chân diện mục.

Nguyên lai trên mặt người này còn mang một chiếc mặt nạ bằng đồng đen.

Mặt nạ vô cùng dữ tợn, miệng rộng màu huyết hồng mang theo hai chiếc răng nanh trắng toát, diện mạo vô cùng đáng sợ.

Kỳ quái chính là chiếc mặt nạ vô cùng xấu xí này lại phối hợp với một thân hình nhỏ nhắn yếu đuối, thoát nhìn rất không tương xứng.

Đây hiển nhiên là trang trí mô phỏng theo Lan Lăng Vương thời cổ, để gia tăng thanh uy khi đối địch.

Nhưng người kia là ai?

- Hà hà! Bạch nương tử!

Tiêu Chấn cười lạnh một tiếng:

- Đừng tác quái trước mặt lão phu!

Đây quả thật là Bạch phu nhân sao? Lẽ nào y không nhìn lầm?

Hắn là sẽ không, bằng vào uy vọng của Tiêu Chấn, nếu như không có mười thành nắm chắc, y tuyệt đối sẽ không tùy tiện xuất ngôn, chỉ hươu nói ngựa.

- Tác quái chỗ nào?

Người áo đen kia nói:

- Ta thích bộ trang phục này.

Không phủ nhận, đại khái chính là thừa nhận.

- Lão phu không thích.

Tiêu Chấn lại còn nói một câu không tưởng được.

Y thích cái gì?

Lẽ nào y cũng thích mày liễu cong cong, mặt bôi phấn hồng, miệng nhỏ nhắn như anh đào?

Nhiều năm qua Bạch phu nhân rất có diễm danh, có phải y cũng muốn nhìn một chút? Nhưng hôm nay Bạch phu nhân đã hơn bốn mươi tuổi đầu, mặc dù phong vận vẫn còn, nhưng cũng đã không còn động lòng người như trước.

- Rất tốt!

Người áo đen kia nói:

- Tốt cái gì?

- Bởi vì chuyện mà người không thích thì ta lại rất thích, hơn nữa ta còn định làm một chuyện mà người không thích nhất.

- Phàm là sau khi lão phu không thích, kết quả đều rất khó coi.

- Đương nhiên! Nhất định rất khó coi!

Người áo đen lại cười nhạt:

- Chỉ là không biết người nào khó coi.

- Chẳng lẽ là lão phu?

- Chuyện này rất khó đoán trước

Người áo đen kia nói:

- Nếu như lúc này người có linh cơ, ghìm ngựa quay đầu, lập tức trở về Giang Nam, có lẽ chuyện khó coi này sẽ không xảy ra, cũng vĩnh viễn không có người biết.

- Ha ha! Miệng của nữ nhân quả thật là lợi hại!

Bằng vào Tiêu Chấn uy trấn Giang nam, nổi danh như mặt trời giữa ban trưa, không biết đã gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn, sao có thể bị một nữ nhân đe dọa?

Muốn Tiêu Chấn y khó coi? Đây quả thật là một chuyện viễn vông.

- Ta biết, người nhất định sẽ không tin.

Người áo đen cố ý than một tiếng:

- Ai! Thật đáng tiếc!

- Đáng tiếc cái gì?

- Ta cảm thấy tiếc thay người.

- Thay lão phu?

Tiêu Chấn nói:

- Nói rõ một chút!

- Đêm qua đã có một người ngã xuống, hôm nay người lại muốn mặt đầy đất bụi, một đời anh danh trôi đi như nước chảy...

- Một người ngã xuống? Là ai?

- Ngũ Bá Dao Triệu Cửu Tôn.

Thật là một nữ nhân lợi hại, lại nói ra chuyện bí ẩn này. Đinh Khai đã từng suy đoán bà ta sẽ không tiết lộ, không ngờ bà ta vẫn nói ra.

Chuyện này đối với bà ta có lợi ích gì? Che giấu chuyện này không phải càng có khả năng kiềm chế Tiêu Chấn hay sao? Hay là tình thế đã biến đổi, bà ta đã hoàn toàn chế trụ Tiêu Chấn trong tay, không cần đến “Ngũ Bá Dao” Triệu Cửu Tôn phế vật kia.

- Người là nói...

Tiêu Chấn giật mình một chút:

- Triệu Cửu Tôn làm sao ngã xuống? Lẽ nào bệnh nặng bộc phát?

- Không phải!

Người áo đen nói:

- Y là thua trong tay ta.

- Thua trong tay người?

Tiêu Chấn cười lớn:

- Người dựa vào cái gì đánh bại y?

Y hiển nhiên hiểu rõ võ công đao pháp của Triệu Cửu Tôn, chuyện này quả thật rất khó tin.

- Tại sao ta phải nói với người?

Người áo đen ngạo nghễ cười:

- Dù sao Mục Mã sơn trang cũng cách này không xa, người không ngại thì đến đó nhìn một cái. Hắn hôm y đã mình đầy thương tích, chỉ còn lại một hơi mà thôi.

Thì ra là vậy, bà ta đang mượn đao giết người.

Triệu Cửu Tôn chẳng qua chỉ bị thương ngoài da thịt, một khi phục hồi như cũ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ta. Hôm nay mượn sức của Tiêu Chấn đi đối phó với một lão đầu may mắn sống sót, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần Tiêu Chấn tin, y nhất định sẽ đi Mục Mã sơn trang.

Sau khi đi, nhất định dốc hết sức.

Bởi vì bà ta đã sớm hiểu rõ, hai người này bề ngoài tâm đầu ý hợp, nhưng bên trong lại là oan gia đối đầu.

Một nước không thể có hai vua, giang hồ cũng khó có song hùng đối lập, không phải người chết, chính là ta vong.

Một cơ hội như vậy, đương nhiên là phải lợi dụng.

- Hừ! Người hình như càng nói càng khó tin.

Tiêu Chấn mặc dù vẫn còn cười nhạt, nhưng xem ra đã tin ba phần.

- Sao lại khó tin?

Người áo đen hỏi.

- Nếu như người có thể đánh bại y, tuyệt sẽ không tiện nghi như vậy.

Tiêu Chấn nói:

- Nữ nhân độc ác như người, còn để lại cho y một hơi sao?

Dễ nhận thấy, phàm là nhân vật lợi hại suy nghĩ hơn phân nửa đều giống nhau, muốn đả kích một người phải diệt cỏ tận gốc.

Hơn nữa hai bên cũng giống như nhìn thấy ruột gan, đều là kẻ có mắt nhìn người.

- Người nói không sai.

Người áo đen dường như cũng không để ý đến mấy chữ “nữ nhân độc ác” mang hàm ý châm chọc, trái lại cười nói:

- Ta quả thật không muốn tha cho y, nhưng bên trong lại có nguyên nhân khác.

- Nguyên nhân gì?

- Vào lúc y chỉ còn một hơi, bỗng nhiên xuất hiện một chút rắc rối, bị một tên giang hồ bại hoại cứu đi.

- Giang hồ bại hoại? Tên này thật mới mẻ.

Tiêu Chấn cười nói:

- Tên bại hoại này là ai?

- Đinh Khai.

- Hừ! Lại là tiểu tử này!

Nhắc tới Đinh Khai, Tiêu Chấn hình như đã tin chín phần:

- Người hình như càng nói càng giống thật.

Vốn là càng nói càng khó tin, thoáng cái đã trở thành càng nói càng giống thật.

- Đây vốn là sự thật.

Người áo đen nói:

- Cơ hội khó có được. Người nên đi Mục Mã sơn trang một chuyến.

- Đúng vậy! Lão phu quả thật nên đi một chuyến.

Tiêu Chấn thở dài nói:

- Bạn cũ nhiều năm, tình như tay chân. Nếu như y thật sự gặp nguy nan, lão phu cũng nên đến nhìn một cái...

- Nếu như người phát hiện y thật sự không xong, cũng thuận tiện thay y lo ma chay trước lúc lâm chung.

- Nói cũng đúng!

Tiêu Chấn gật đầu.

- Muốn đi thì phải nhanh lên.

Người áo đen nói:

- Nếu như y hồi phục như cũ, chẳng phải là đi một chuyến uống công.

Lời nói của hai người đều sắc bén, đơn giản chỉ muốn dồn Triệu Cửu Tôn vào chỗ chết.

- Người muốn lão phu đi?

- Ta đúng là có ý này.

Người áo đen cũng không phủ nhận, lại nói:

- Lẽ nào người lại không nguyện ý?

- Hừ! Người so với lão phu tưởng tượng còn lợi hại hơn nhiều.

- Quá lời rồi!

- Được rồi! Lão phu lần này sẽ đi một chuyến, xem như là thay người làm việc cũng được.

Tiêu Chấn bỗng nhiên đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng về phía trước:

- Đưa đây!

- Đưa cái gì?

- Không nói đến danh vọng giang hồ, chỉ bằng niên kỷ của lão phu, nghe theo lời người sai phái, chẳng lẽ không nên cho chút thù lao?

- Nên! Nên chứ! Là muốn bạc sao?

- Lão phu không cần mười vạn lượng bạc.

Tiêu Chấn nói

- Người chỉ đem đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu kia đưa cho lão phu.

- Há há! Khẩu vị thật lớn!

- Người không chịu?

- Nơi bị cướp cũng không phải là địa bàn của người tại Giang Nam.

Người áo đen lạnh lùng cười:

- Cũng không có loại phân chia này?
- Lão phu thích phân chia như vậy.
- Ta không thích.

Người áo đen ăn miếng trả miếng:

- Nể tình người từ Giang Nam xa xôi bốn ngàn dặm đến đây, một đường phong trần mệt nhọc, ta sẽ cho người một vạn lượng bạc để biểu lộ tâm ý.
- Một vạn lượng bạc?

Sắc mặt Tiêu Chấn trầm xuống, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Người cho rằng lão phu là một tên ăn may hay sao?
- Người không phải.

Người áo đen nói:

- Một vạn lượng bạc cũng không phải con số nhỏ, có thể mua thêm rất nhiều ruộng tốt...
- Câm miệng!

Tiêu Chấn cả giận nói:

- Lão phu há phải vì chút bạc này mà lặn lội đến đây.
- Không cần thì bỏ đi!
- Không thể bỏ!

Tiêu Chấn hừ lạnh một tiếng:

- Trừ phi không gặp được người, nếu như đã gặp, lão phu tự tin có thể lấy đôi ngựa bằng phi thúy và năm trăm viên minh châu dễ dàng giống như lấy đồ trong túi.

“Cheng” một tiếng, kiếm đã được rút ra.

Đây là một thanh trường kiếm màu đen, hình thức cổ xưa, thoạt nhìn không hề bắt mắt, nhưng dưới ánh sáng của những ngọn đuốc chiếu rọi, trên thân kiếm lại ẩn ước có hoa văn hình rồng lưu chuyển, lấp lóe ánh xanh.

Hiển nhiên đây là một thanh bảo kiếm.

- Tiêu Chấn!

Người áo đen gọi thẳng tên:

- Nếu như người muốn động kiếm, tốt nhất hãy nên cân nhắc một chút.
- Lão phu từ Giang Nam đến đây đã cân nhắc tốt rồi.
- Đã cân nhắc tốt rồi?

15. Thừa Dịp Người Lâm Nạn

- Câu này phải hiểu thế nào?
- Ý của lão phu là trước đây muốn tìm Triệu Cửu Tôn thương lượng phân chia số tài vật này, nhưng hôm nay đương nhiên đã không cần.
- Hôm nay người dự định độc chiếm?
- Không sai! Triệu Cửu Tôn ngã xuống, số tài vật này lý ra nên thuộc về lão phu.

Không ngờ hán cũng nói lý, chỉ là không biết lý này ở đâu ra.

- Vậy là những lời vừa rồi của ta người đều tin?

- Lão phu đương nhiên tin.

Tiêu Chấn nói:

- Nếu như Triệu Cửu Tôn vẫn khỏe mạnh như cũ, sao có thể để cho người mang tất cả tài vật mà y hao tổn tâm cơ khổ cực lấy được ung dung cao bay xa chạy?

- Hừ! Người quả nhiên là càng già càng tinh!

- Lão phu khi còn trẻ chính là người thông minh nổi danh.

Tiêu Chấn ngạo nghễ nói:

- Trong lứa thiếu niên cùng thế hệ là người có thiên phú rất cao, nghe một hiểu mười.

- Thất kính! Thất kính!

Người áo đen ung dung cười:

- Nói như vậy, những lời vừa rồi của ta người đều nhớ kỹ?

- Nhớ kỹ rõ rõ ràng ràng.

- Không! Người đã quên mất một việc.

Người áo đen nói:

- Không ngại thì cẩn thận ngẫm lại đi!

- Bạch nương tử! Lão phu không thích dài dòng.

- Được rồi! Chính là những lời này.

Người áo đen nói:

- Ta đã nói, sẽ làm một chuyện mà người không thích nhất.

- Lão phu cũng đã nói qua.

Tiêu Chấn trầm giọng nói:

- Nếu như lão phu không thích, đối với người chỉ sợ là rất bất hạnh.

- Người chỉ nói là rất khó coi.

- Điều là như nhau.

- Vậy thì nhìn một cái, xem thử rốt cuộc là ai bất hạnh, là ai khó coi.

Người áo đen bỗng nhiên quát lên:

- Mở màn xe ra!

Một bức màn xe bằng vải xám dưới ánh lửa bập bùng lập tức được vén lên.

Đây là chiếc xe kín thứ nhất, cảnh tượng trong xe nhìn một cái là có thể thấy được.

Tiêu Chấn vừa nhìn thấy, không khỏi hít một hơi lạnh, nhất thời như bị sét đánh, lui về phía ba bước.

Y tuyệt không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này.

Nguyên lai trong thùng xe có một thiếu niên xích lô nửa thân trên đang bị trói lại, chính là Tiêu Lâm Phong.

Không chỉ hai tay bị kéo ngược, dùng một sợi dây thừng to cột chéo lại, hai bên trái phải còn có hai gã tráng hán như hung thần ác sát, trong tay mỗi người đều cầm một thanh đao nhọn.

Tình hình như vậy, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng đừng mong cứu được người.

- Tiêu Chấn, người nhìn thấy chưa?

Người áo đen vẫn như cũ ngồi trên càn xe, cười lạnh nói:

- Đương nhiên, đây là chuyện người không thích nhất.

- Người thật âm hiểm!

Tiêu Chấn cố gắng trấn định.

- Sự tình không xong, đành phải đắc tội.

Người áo đen nói:

- Nếu như Tiêu Chấn người có cơ hội, sợ rằng so với ta còn âm hiểm hơn.

Lời này không hề sai, cũng xem như một lời nói trúng tim đen.

Nhưng lời này chỉ có nữ nhân hơn bốn mươi mới nói ra được, cũng chỉ có nữ nhân lịch lãm giang hồ mới có thể nhìn thấu thể tình.

- Nó làm sao lại rơi vào tay người?

- Việc này không cần hỏi!

- Hừ! Người đừng mơ tưởng dùng chuyện này để uy hiếp lão phu!

Tiêu Chấn bỗng nhiên hai mắt mở lớn, tinh quang lóe lên:

- Lão phu hi sinh một nhi tử, chỉ ít cũng phải đem người chém thành tám mảnh.

- Người quả thật ngỗ như vậy?

- Không sai! Lão phu cái gì cũng không quản...

Tiêu Lâm Phong trong xe sắc mặt như đất, cặp mắt vốn đang nhắm chặt, lúc này bỗng nhiên kinh hãi gọi một tiếng:

- Cha...

Hiển nhiên, hắn vừa nghe Tiêu Chấn nói, toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh.

- Hừ! Người đúng là một kẻ không ra gì!

Tiêu Chấn cả giận nói:

- Chết là đáng kiếp!

- Tiêu Chấn, đừng giả vờ!

Người áo đen vẫn cười.

- Người nói cái gì?

Tiêu Chấn hai mắt chợt lóe lên.

- Người có mấy nhi tử?

- Một người.

- Vậy là được rồi!

Người áo đen nói:

- Người tuổi tác đã già, tinh lực đã suy, muốn sinh nhi tử sợ rằng không dễ dàng. Sau trăm tuổi thì lấy gì để nối dõi tông đường, không cảm thấy có lỗi với tổ tông sao?

Nữ nhân này mồm mép quả thật lợi hại, hơn nữa còn nói giống như đang nghĩ thay cho người khác.

- Hừ! Lão phu không thèm quan tâm.
- Chưa chắc! Ta lại thấy ngươi rất quan tâm.

Người áo đen nói:

- Dùng gia tư của ngươi hiện nay, cả đời này đã không lo chuyện ăn chuyện uống, vậy mà còn nghĩ đến đôi ngựa bằng phi thúy và năm trăm viên minh châu kia. Một ngày nào đó ngươi nằm xuống, mấy thứ này sẽ lưu lại cho ai?

Không chỉ ngôn từ sắc bén, lời nói còn mang theo vài phần khắc nghiệt.

- Ngươi không cần biết lão phu lưu lại cho ai!

Tiêu Chấn mặt đỏ tới mang tai.

- Ta là thành tâm khuyên ngươi.

Người áo đen nói:

- Đã không có nhi tử, còn cần những vật ngoài thân này để làm gì, chẳng lẽ muốn mang vào quan tài?
- Lão phu còn cách quan tài rất xa.
- Không xa đâu!

Người áo đen nói:

- Ngươi có họa phúc sớm chiều, nói không chừng ngay tối nay...
- Thối lắm!

Tiêu Chấn lạnh lùng nói:

- Dù sao lão phu hôm nay đã quyết tâm, một nhi tử thì có gì quan trọng, lão phu đã nghĩ thông suốt rồi.
- Thật sự đã thông suốt rồi?
- Chuyện này còn giả sao? Lão phu, lão phu...

Tiêu Chấn mặc dù cố gắng trấn định, nhưng trên trán mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Y đương nhiên lo lắng cho nhi tử, cũng vì nửa đời uy danh của mình. Mặc dù ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng đã do dự lúng túng.

- Không giống! Không giống! Một điểm cũng không giống!

Người áo đen cười nói:

- Ta đã thấy qua những người chân chính nghĩ thông suốt, bọn họ đều thoát ly thế sự, không tranh với đời... Nữ nhân này rất khôn khéo, mặc dù đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thấy tận trong xương tủy Tiêu Chấn.
- Hừ! Lão phu không muốn ẩn giấu tài nghệ.
- Đương nhiên, ngươi là người hùng tâm vạn tượng, muốn trở thành nhất đại bá chủ trên giang hồ.

Người áo đen nói:

- Đáng tiếc là tối nay...
- Tối nay thế nào?
- Tối nay ngươi đã không hiển lộ được uy phong.

Người áo đen cười lạnh một tiếng:

- Nếu như ngươi thật sự không cần nhi tử, vậy thì động kiếm đi!

- Người muốn lão phu động kiếm?

- Đúng! Kiếm của người chỉ cần khẽ động, nhi tử bảo bối này của người sẽ lập tức phơi thây tại chỗ.

Người áo đen trầm giọng nói:

- Về phần người nói muốn chém ta tám mảnh, chỉ sợ cũng chưa chắc đã làm được...

Đây là lời nói thật, ngay cả thiên hạ thần kiếm, cũng không dám nắm chắc loại chuyện này.

Tiêu Chấn chờ người ra.

Y mặc dù tự phụ kiếm pháp tuyệt luân, nhưng đối với nữ nhân thần bí trước mặt này cũng không hiểu rõ lắm.

Cho dù là kiếm xuất không lệch, nhi tử cũng nhất định xong đời.

Đáng tiếc là y đã tàn nhẫn nói ra khỏi miệng, lúc này muốn lật lại cũng không dễ dàng.

Trong lúc nhất thời y trở nên tiến thoái lưỡng nan, cực kỳ xấu hổ.

- Hừ! Tiêu lão đầu, người còn chờ cái gì?

Lời lẽ của người áo đen sắc bén như dao, không hề buông tha.

Cánh tay cầm kiếm Tiêu Chấn khẽ run lên, mũi kiếm lay động phát ra tiếng “ông ông”.

Nhưng y nhìn đến Tiêu Lâm Phong đang bị trói gô trong xe, một bụng lửa giận nhất thời biến mất.

Y gần như muốn quy xuống.

- Tiêu lão đầu, hay là nghe lời ta đi!

Người áo đen tự mình chuyển biến:

- Một nhi tử đáng vẻ đường đường như vậy, làm sao có thể bỏ được?

- Nghe người cái gì?

Tiêu Chấn nhân cơ hội này nhượng bộ.

- Nếu như người muốn nghe, ta sẽ nói.

- Hừ! Người cứ việc nói!

Tiêu Chấn vẫn không chịu tỏ ra nhượng bộ, vẫn làm ra vẻ như đang tức giận.

Y luôn luôn là một kẻ cao cao tại thượng, tại Giang Nam làm mưa làm gió, hôm nay lại đột nhiên từ trên mây rơi xuống, đương nhiên rất không quen.

- Người thật sự muốn nghe?

Người áo đen hỏi lại một câu.

- Lão phu bảo người nói.

- Được! Ta nói!

Người áo đen nói:

- Thứ nhất, chuyện đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu và mười vạn lượng bạc này, sau này không được nhắc đến nữa.

- Chẳng lẽ còn có thứ hai?

Tiêu Chấn đối với chuyện thứ nhất này không phản đối, xem ra là đã đáp ứng.

Y biết, không đáp ứng cũng là vô ích.

- Có thứ nhất đương nhiên là phải có thứ hai.

Người áo đen nói:

- Chuyện thứ hai này là người phải đem hai thứ đến để đổi lấy nhi tử của người về.
- Hai thứ?
- Đúng vậy! Hai chiếc đầu người.

Không ngờ bà ta lại đưa ra một điều kiện đáng sợ như vậy. Cần hai chiếc đầu người, nói cách khác cũng là cần hai cái mạng để đổi về một cái.

- Hừ! Người xem lão phu là đao phủ sao?
- Giết một hai người thì có là gì?

Người áo đen nói:

- Người cũng không phải chưa từng giết qua.
- Không sai! Lão phu đã từng giết rất nhiều người.

Tiêu Chấn nói:

- Nhưng đó đều là xuất phát từ chủ ý của lão phu.
- Tiêu Chấn! Ta thấy hình như người đã hồ đồ rồi, lúc này mà còn chủ ý gì? Người tràn ngập tự tin, muốn đoạt lấy một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu và mười vạn lượng bạc.

Người áo đen cười nhạt:

- Đây là chủ ý của người, người làm được sao?

Tiêu Chấn ngẩn ra, giống như đầu bị đánh một cùn.

- Tối nay người phải nghe theo ta! Có điều ta cũng không miễn cưỡng.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Có làm hay không thì tùy người.
- Nếu như lão phu mặc kệ thì sao?
- Đương nhiên là có thể.

Người áo đen bỗng nhiên quay đầu lại quát lên:

- Người đâu, trước tiên cho tiểu tử này hai đao!

Tiểu tử này là ai? Đương nhiên chính là Tiêu Lâm Phong.

Đao nhọn dài một thước, trong nháy mắt rạch hai đao, cho dù không chết cũng trở thành tàn tật cả đời.

Thân thể Tiêu Lâm Phong run lên, hoảng sợ kêu to.

- Dừng tay! Dừng tay!

Tiêu Chấn vô cùng hoảng loạn, vội vã nói:

- Được! Được! Hai đầu người, chính là hai đầu người!
- Hừ! May mà người đáp ứng nhanh, chậm một chút thì xong rồi.

Người áo đen đắc ý nói:

- Người nói là muốn hai chiếc đầu người?
- Cái đầu thứ nhất chắc ta không nói người cũng đoán ra được, hơn nữa cũng sẽ rất nguyện ý làm.
- Là Triệu Cửu Tôn?
- Không sai! Chính là y.

Người áo đen nói:

- Y lúc này từ hông trở lên đã là huyết nhục đầm đìa, cho dù có linh đan diệu dược cũng không thể năm ba ngày là khỏi hẳn.

- Người là nói y chỉ bị thương ngoài da?

- Không! Vết đao rất sâu.

Người áo đen nói:

- Cho dù y còn nội công, nhưng da thịt bị nứt ra rất nhiều, chuyển động không linh hoạt, mười thành công lực có lẽ hôm nay đã khó phát huy được hai thành.

- Còn một người là ai?

- Người này mặc dù rất giỏi hoạt, nhưng dựa vào kiếm pháp của người, đối phó với hắc hắc không phải là việc khó.

- Trước hết người người hãy nói hắc hắc là ai cái đã!

- Đinh Khai.

Người áo đen bỗng nhiên hạ thấp giọng.

- Là hắc?

Tiêu Chấn trầm ngâm một chút:

- Việc này khá khó khăn. Theo như lão phu biết, hắc hắc không chỉ giỏi hoạt, hơn nữa còn là một lãng tử...

- Lãng tử thì thế nào? Có hai cái đầu sao?

- Lão phu không phải có ý này.

Tiêu Chấn ngập ngừng nói:

- Lãng tử không gốc rễ, lão phu biết đi đâu tìm hắc?

Thoạt nhìn đây là một vấn đề khó khăn, kỳ thật trong lòng y biết rõ, muốn lấy được đầu của Đinh Khai cũng không phải chuyện dễ dàng.

Y đương nhiên biết, gã lãng tử này cũng không dễ chọc.

- Người yên tâm, cũng không cần phải đi tìm!

Người áo đen hạ giọng đến mức thấp nhất:

- Tiểu tử này có một cái tật, đó là thích phô trương, thích làm náo động, cho dù người không tìm hắc hắc, hắc hắc cũng sẽ tự mình tìm đến cửa.

- Thật sao?

- Chẳng lẽ người không biết, hắc hắc rất quan tâm đến số tài vật trong tay ta?

- Việc này lão phu biết.

Tiêu Chấn nói:

- Có điều từ sau khi lão phu ra mặt, chẳng lẽ hắc hắc còn chưa hết hi vọng?

Mặc dù đang thất thế, nhưng tính tình cao ngạo của y thì vẫn không sửa đổi.

- Tiêu Chấn! Người quả thật quá xem trọng chính mình.

Người áo đen cười nhạt:

- Điều này cũng khó trách, mấy năm nay người tại Giang Nam xưng vương quen rồi.

- Người...

- Ta nói cho người biết, đừng xem thường hần!

Người áo đen nói:

- Nếu như người khinh địch như vậy, chỉ sợ cái đầu này rất khó tới tay.

- Lão... lão phu...

Tiêu Chấn ngăn người.

Hiển nhiên y đã minh bạch, lúc này y đã không phải là Tiêu Chấn có thể vênh mặt hất hàm, lại càng không phải là Tiêu Chấn một lời trăm tiếng dạ, một Tiêu đại hiệp đại danh鼎鼎, lúc này y đã từ một siêu cấp đại nhân biến thành một tiểu nhân.

Y phải nhẫn nại, phải lựa lời mà nói.

- Còn do dự sao?

Người áo đen nói:

- Nếu như người còn chần chờ, ta sẽ bắt đầu hành động.

- Được! Được! Lão phu đáp ứng người, tốt xấu gì cũng sẽ làm được.

Tiêu Chấn nói:

- Sao trước tiên người không giao nó...

- Nhi tử của người à?

- Đúng vậy! Trước tiên hãy giao nó cho lão phu...

- Ý kiến hay!

Người áo đen cười nhạt:

- Nếu là đổi thành Tiêu Chấn người, người có chịu làm chuyện ngu ngốc này không?

- Chuyện này...

- Thay vì nằm mơ giữa ban ngày, người tốt nhất nên làm chuyện quan trọng hơn đi!

- Không thả cũng được, nhưng người không thể bạc đãi nó!

Tiêu Chấn gằn giọng nói:

- Trước tiên người hãy cởi trói cho nó! Lại nói khí trời lạnh như vậy...

Y mặc dù xảo trá hung ác, nhưng đối với nhi tử lại rất thật tình.

- Được! Chuyện này ta đáp ứng người.

Người áo đen quay đầu lại nói:

- Cởi trói, cho hần mặc y phục! Đừng quên trước tiên phải điểm hai huyệt đạo!

- Người...

Tiêu Chấn nhíu mày.

- Ta là xem trọng hần.

Người áo đen nói:

- Người là lão hổ, còn hần là hổ con. Hổ phụ không sinh khuyển tử, ta không thể không phòng.

Lời nói này rất đường đường chính chính, nói rất dễ nghe.

Nếu như là bình thường, Tiêu Chấn nghe xong nhất định sẽ cực kỳ hài lòng.

Có điều lúc này y lại không cảm thấy cao hứng chút nào, gằn giọng nói:

- Người hãy nhớ kỹ, nếu như nó thiếu một sợi lông...

- Yên tâm!

Người áo đen nói:

- Ta còn xem hắn như là bảo bối nữa kia.

- Thế nhưng...

- Đừng thế nhưng nữa!

Người áo đen nói:

- Chỗ dựa của ta đều nằm trên người hắn, nếu như hắn xảy ra chuyện không hay, người sẽ thay ta ra sức hay sao?

- Người biết là tốt rồi.

- Ta đương nhiên biết.

Người áo đen nói:

- Chỉ cần người làm tốt, ta sẽ trả lại cho người một nhi tử khỏe mạnh. Nhi tử này của người tướng mạo không tệ, tương lai nhất định sẽ thành nhân tài.

Hai câu cuối cùng này quả thật không cần thiết.

Có điều nói ra cũng không dư thừa. Lời ca ngợi người người đều thích nghe, đối với một kẻ đang ra sức vì bà ta, ít nhiều cũng là một loại cổ vũ.

- Đã như vậy, lão phu sẽ đi ngay.

- Hi vọng người mã đáo thành công.

- Đúng rồi!

Tiêu Chấn bỗng nhiên nói:

- Lúc lão phu quay lại, đi đâu để tìm người?

- Mục Mã sơn trang cách đây không xa, người vừa đi vừa về cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Người áo đen nói:

- Ta sẽ chậm rãi đi về phía tây, hơn nữa người cũng có xe ngựa, nhất định sẽ đuổi theo kịp.

- Việc này...

- Có gì không đúng? Sợ ta ăn mất nhi tử của người sao?

Người áo đen nói:

- Kỳ thật ta còn tình nguyện trả lại nhi tử cho người sớm một chút, miễn cho người khỏi dây dưa.

- Không sai! Nếu như dám trái lời, lão phu sẽ liều mạng với người.

- Điều này ta biết.

Người áo đen nói:

- Cho nên người cứ yên tâm đi làm chuyện của người. Ta cũng không muốn làm kẻ địch của người.

- Còn tên Đinh Khai kia thì sao?

- Đinh Khai?

Người áo đen lập tức hạ thấp giọng:

- Nói không chừng hắn đang ở ngay phụ cận.

- Người là nói...

- Hẳn tất nhiên sẽ đi theo đoàn xe, chờ thời cơ hạ thủ.

Tiêu Chấn hai mắt chớp động, đảo vài lần qua hai bên hẻm núi, nhưng chỉ thấy những sườn đá chót vót và cây cối dày đặc, hoàn toàn không nhìn thấy bóng người nào.

- Lão phu đi.

Y tay vung lên, tám ngọn đuốc lập tức vụt tắt.

“Huyết Thủ Phi Ưng” Tống Dực sau khi đứng dậy vẫn đứng ở bên ngoài hai trượng, lúc này lại hung tợn trừng mắt nhìn về phía càn xe.

Đương nhiên hẳn phải theo Tiêu Chấn, vì vậy liền quay người bước đi.

Tiêu Chấn vừa đi, tiếng xe lại vang lên.

Xe lộc cộc, ngựa hí vang. Bảy chiếc xe kín mui nối tiếp nhau lần lượt ra khỏi hẻm núi tiến về hướng tây.

Con đường bên ngoài hẻm núi tương đối bằng phẳng, không có đá vụn, nhưng lại nổi lên một phiến cát vàng.

Hẻm núi vừa rồi rất huyền ảo, lúc này lại trở nên yên tĩnh.

Một cành cây đâm ngang trên sườn núi khẽ lay động, hai bóng người như phi điều bỗng nhiên hạ xuống.

Đương nhiên hai người này chính là Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu.

- Há há! Lần này ta thật sự là đại khai nhãn giới.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Bà nương này thật là lợi hại!

- Không dám xem thường bà ta nữa sao?

Đinh Khai nói:

- Chuyện này thì ta còn phải ngẫm lại.

Lâu Đại Chiêu tuyệt không cúi đầu:

- Bà ta cũng không phải bằng vào võ công đánh bại Tiêu Chấn.

- Võ công cũng không tệ.

- Người đã thấy rồi?

- Người cũng đã thấy rồi.

Đinh Khai nói:

- Bà ta sử dụng bộ áo choàng màu đen kia, cần phải có nội công thâm hậu và nhu kinh xảo diệu, hơn nữa thân thủ còn phải linh hoạt, nắm được thời cơ tốt nhất.

- Thật kỳ quái! Tại sao người cứ luôn khen ngợi bà ta?

- Đôi khi ta cũng khen ngợi người.

- Đôi khi?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Trong trí nhớ của ta, loại chuyện này thật sự quá ít.

- Lời hữu ích không cần nhiều. Khen ngợi nhiều chính là khách sáo, sẽ biến thành giả tạo.

- Khách sáo?

Lâu Đại Chiêu ngẫm nghĩ:

- Nói vậy cũng đúng. Chúng ta mỗi ngày đều ở cùng với nhau, không cãi nhau là tốt rồi, còn khách sáo làm gì?

- Ủm! Cuối cùng thì người cũng nghĩ thông suốt rồi.

- Vừa rồi người có nghe không?

Lâu Đại Chiêu thay đổi trọng tâm câu chuyện:

- Bà nương kia hình như nói muốn cái đầu của người.

- Là bà ta coi trọng ta thôi.

- Chẳng lẽ người không tức giận chút nào?

- Tức giận làm gì?

Đinh Khai nói:

- Bà ta muốn là chuyện của bà ta, còn cho hay không là chuyện của ta. Người xem, cái đầu này của ta không phải là rất cứng sao?

- Ủ!

Lâu Đại Chiêu cố ý nhìn nhìn:

- Quả thật rất cứng, hình như là làm bằng sắt.

Đinh Khai cười cười.

Tiếng xe dần dần khuất xa, không còn có thể nghe thấy. Gió đêm lạnh lẽo từ trong hẻm núi thổi ra, có cảm giác lạnh buốt da.

- Sao chúng ta không ngồi xuống, đàm luận một phen?

Lâu Đại Chiêu nhìn về phía xa, bỗng nhiên nói ra một đề nghị không tưởng.

Không phải là bạn cũ xa cách nhiều năm, tại sao lại ngồi xuống đàm luận?

- Người thật sự muốn nói chuyện?

Đinh Khai hỏi.

- Đêm dài đằng đẵng, làm thế nào cho hết?

Lâu Đại Chiêu nói.

- Đừng giả vờ!

Đinh Khai cười nói:

- Người rõ ràng là muốn đuổi theo đoàn xe kia.

Bị hấn một lời nói toạc ra, Lâu Đại Chiêu đành phải xấu hổ nở nụ cười:

- Lẽ nào người không muốn? Bà nương kia...

- Có đi thì trước tiên phải đi Mục Mã sơn trang.

Đinh Khai nói.

- Người...

Lâu Đại Chiêu tỏ vẻ không muốn:

- Tiểu Đinh! Đây là một cơ hội tuyệt hảo, chỉ cần chúng ta đuổi kịp...

- Yên tâm! Bà ta không chạy thoát được đâu.

Đinh Khai nói:

- Chuyện gì cũng có thông thả và cấp bách. Trước tiên phải làm chuyện khẩn cấp đã.

Nói xong, thân hình của hắn đã động.

Lâu Đại Chiêu bắt đắc dĩ đành phải đuổi theo.

oOo

Không đèn không lửa, không tiếng gà chó, trang viện hoàn toàn tối đen.

Dưới ánh sao yếu ớt, phía trước đại môn nguy nga vốn có hai bóng người, lúc này bỗng nhiên rút người lại, ẩn vào cửa hiên.

Trong chốc lát, trên đường lớn bỗng xuất hiện bảy tám bóng đen, lặng lẽ đến bên ngoài cửa trang.

Đám người này chính là Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn bằng vào thanh kiếm của y, từ sau khi thành danh tại Giang Nam, hai mươi năm qua đã cố gắng xây dựng một hình tượng quang minh lỗi lạc, cho dù gặp phải cường địch cũng tuyệt không hành động lén lút, nhưng lúc này y lại làm như vậy.

Thứ nhất, tuy nói là Triệu Cửu Tôn thương thế không nhẹ, nhưng dù sao y cũng biết nông cạn của Triệu Cửu Tôn. Hai người một đao một kiếm, lực lượng ngang nhau, vì vậy y không dám sơ xuất chút nào.

Thứ hai, cái đầu này y không thể không có, vạn nhất thất thủ, nhi tử bảo bối của y sẽ xong đời.

Dù sao cũng đã thất thế, còn quản gì mấy cái quy củ thói tha trên giang hồ? Vì vậy y đã quyết định lần này sẽ đánh lén, khiến cho Triệu Cửu Tôn trở tay không kịp. Chỉ cần đầu người tới tay, y không sợ người khác chê cười.

Lại nói tới nay thua trong tay Bạch nương tử vốn đã thành trò cười, vậy thêm vài tiếng cười thì có ngại gì? Vì nhi tử, y đã quyết định đập nồi chìm thuyền (1).

(1) Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui phải quyết tâm đánh thắng.

Bất quá y cũng có chút kỳ quái, Mục Mã sơn trang tại sao lại trở nên lạnh lạnh tanh tanh, trước cửa ngay cả người gác đêm cũng không có.

Loại hiện tượng không bình thường này quả thật làm cho y cảm thấy không yên.

Nhưng lúc này trong lòng y đang nóng như lửa đốt, lo lắng cho nhi tử bảo bối kia, đâu còn quản được nhiều hơn.

Chỉ cần đầu của Triệu Cửu Tôn có thể tới tay, cái mạng nhỏ của nhi tử y sẽ trở lại phân nửa.

Đương nhiên, y không chuẩn bị gõ cửa, cũng không dự định phá cửa mà vào. Y muốn lặng lẽ hành sự, chiếm trước tiên cơ.

Lúc này hữu dụng nhất đương nhiên là “Huyết Thủ Phi Ưng” Tống Dục.

Y lập tức vẫy tay, Tống Dục liền bước qua, hai người lặng lẽ thì thăm một lát.

Đây hiển nhiên là muốn Tống Dục vượt tường mà vào, trước tiên thăm dò hư thực.

Mặc dù tường cao vài nhạ (2), nhưng đối với Tống Dục thì chỉ là chuyện dễ dàng.

(2) [I]Nhận: đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước.[I]

Ngay thân hình của hắn vừa vươn lên, chợt nghe “kẹt một” tiếng, cửa lớn bỗng nhiên mở ra.

Đám người Tiêu Chấn muốn tránh sang hai bên, nhưng đã không còn kịp.

Trong đại môn, ánh lửa huy hoàng, đèn đuốc chiếu rọi một phiến sáng như tuyết.

Dưới ngọn đèn, một thiếu nữ áo tím thướt tha xuất hiện, dung mạo như hoa xuân, lại có vẻ vô cùng đoan trang.

-Ồ! Chẳng lẽ là Tiêu bá bá?

- Đây là...

Tiêu Chấn đỡ người, liền nói:

- Lão phu chính là Tiêu Chấn. Cô nương là...

- Cháu là Tiểu Nhu.

- Tiểu Nhu?

Tiêu Chấn cố ý cười khan một tiếng:

- Quả thật không ngờ cháu đã lớn như vậy, lại còn rất xinh đẹp.

- Tiêu bá bá tại sao đêm khuya lại đến đây?

- Chuyện này sao?

Tiêu Chấn hắng giọng một tiếng:

- Mấy năm không gặp lệnh tôn, trong lòng nhớ nhung, cho nên không quản ngàn dặm bồn ba...

- Vậy thì quả thật không may.

- Sao vậy?

- Trong mấy ngày này gia phụ không thể gặp khách.

Triệu Tiểu Nhu đứng giữa cửa, không hề có ý mời khách vào trang.

- Không thể gặp khách?

Tiêu Chấn không khỏi thâm cao hứng, nghĩ thâm lời Bạch nương tử nói quả không sai, Triệu Cửu Tôn quả nhiên thương thế không nhẹ.

- Đúng vậy!

- Lẽ nào ngay cả Tiêu bá bá cũng không gặp?

- Đúng vậy! Bất luận là ai cũng không gặp.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Ngay cả cháu cũng không gặp.

- Vì sao?

Tiêu Chấn kinh ngạc.

- Thật không dám giấu, gia phụ hiện đang hành công nhập định, nghiên cứu một loại võ công.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Chỉ ít phải cần bảy ngày bảy đêm. Hôm nay mới qua ngày thứ hai, xin Tiêu bá bá tha lỗi!

Người hành công nhập định đương nhiên không thể bị quấy nhiễu, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

- Thì ra là thế!

Tiêu Chấn cười thâm, trong lòng nghĩ: “Nha đầu người mà cũng muốn qua mặt lão phu sao?”

Bất kể hành công nhập định cũng tốt, hay là bị thương cũng tốt, đây đều là cơ hội tuyệt hảo. Xem ra cái đầu này đã chắc chắn tới tay.

Y nhìn vào trong cửa, muốn đi vào.

- Trong trang đều là nữ quyến, xin thứ cho cháu thất lễ, không thể chiêu đãi Tiêu bá bá!

Triệu Tiểu Nhu đứng thẳng giữa cửa, không hề nhường khách.

- Chẳng lẽ không thể mời Tiêu bá bá uống chén trà cho thông cổ sao?

- Chuyện này đương nhiên là có thể.

Triệu Tiểu Nhu quay đầu lại cười nói:

- Dâng trà!

- Vâng!

Trong cửa bước ra một hán tử áo xanh, trong tay bưng một chiếc mâm, trên mâm có tám chung trà nóng hổi.

Trà nóng đâu ra nhanh như vậy? Đây hiển nhiên là có chuẩn bị, hơn nữa không nhiều không ít, vừa vặn tám chung.

Triệu Tiểu Nhu khẽ nhích người để hán tử kia bưng mâm ra.

- Tiểu Nhu! Lẽ nào lại để cho lão phu đứng uống trà?

Tiêu Chấn tỏ vẻ không vui.

- Cháu vừa rồi đã nói, còn xin bá bá thứ lỗi.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Phàm là người có việc gấp phải lên đường, đứng uống trà cũng là chuyện bình thường.

Trong lời nói hiển nhiên có hàm ý sâu xa, người có tâm bệnh vừa nghe nên hiểu.

Tiêu Chấn trong lòng khẽ động.

- Lão phu từ ngàn dặm xa xôi đặc biệt đến thăm lệnh tôn, nghĩ không ra lại thành một người không được hoan nghênh.

- Theo cháu biết, Tiêu bá bá cũng không phải là ngày hôm nay mới tới.

- Cái gì? Lẽ nào lão phu đã đến lâu rồi?

Hai mắt Tiêu Chấn chợt sáng lên:

- Sao cháu lại không hiểu lẽ phép lớn nhỏ như vậy?

Y ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại không khỏi thâm kinh ngạc, Triệu Cửu Tôn không ngờ lại có một nữ nhi lợi hại như vậy.

- Tiêu bá bá trách sai rồi.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Cháu chỉ biết vâng theo lời dạy, gia phụ nói như thế nào thì cháu nghe thế đó.

- Là lệnh tôn nói?

- Đúng vậy!

- Lẽ nào lệnh tôn cũng biết lão phu muốn tới?

- Cháu luôn không ra khỏi khuê các.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Nếu không phải gia phụ sớm nghe tin Tiêu bá bá đang ở phụ cận vòng tới vòng lui, tìm tìm kiếm kiếm, cháu làm sao mà biết được?

Vòng tới vòng lui, tìm tìm kiếm kiếm? Hai câu nói này thật sự là tuyệt diệu, rõ ràng miêu tả dáng dấp của một lão chó săn.

- Cha người nói càn! Lão phu muốn đến hỏi y cho rõ.

Tiêu Chấn nhận thấy âm mưu bại lộ, quyết định mượn cớ ra tay.

Nhi tử đang chịu tội, y trong lòng nôn nóng, không còn kiềm chế được nữa.

- Tiêu bá bá! Bá bá muốn thế nào?

- Lão phu không tin là cha người đang hành công nhập định.

Tiêu Chấn trầm giọng nói:

- Nếu thật sự là như vậy, lão phu sẽ thay y hộ pháp.

Mặc dù Triệu Tiểu Nhu ngôn từ sắc bén, lời nói bức người, nhưng trong mắt y chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu miệng mồm lạnh lợi, thông minh xảo quyết, hơn nữa lại yếu đuối, đương nhiên không đáng để vào mắt.

- Chẳng lẽ Tiêu bá bá muốn xông vào?

- Đúng là có ý này!

- Tiêu bá bá! Nơi này là Mục Mã sơn trang.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Khách không thể đoạt chủ, muốn đi vào phải hỏi chủ nhân.

- Chủ nhân là cha người. Lão phu và y cũng có thể xem như là ngang hàng.

- Có thể xem như ngang hàng?

- Đúng! Người không nên xen vào!

Tiêu Chấn đột nhiên biến sắc:

- Nếu còn không tránh ra, đừng trách lão phu ức hiếp tiểu bối!

- Tiểu bối?

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Người hình như cũng không phải là tôn trưởng.

- Vậy thì được..

Tiêu Chấn sắc mặt như sắt:

- Nếu như người đã nói như vậy, giao tình mười mấy năm giữa lão phu và cha người xem như đoạn tuyệt.

- Vậy thì mời!

- Mời? Mời cái gì?

- Muốn hiểu thế nào cũng được.

Triệu Tiểu Nhu cười lạnh một tiếng:

- Ý của ta là mời người đi. Còn nếu như người không muốn đi, vậy thì mời...

- Mời lão phu triển lộ một chút công phu có phải không?

- Cũng có thể!

Triệu Tiểu Nhu lạnh lùng nói:

- Có điều niên kỷ của người một xấp đầy, tốt nhất nên suy nghĩ một chút.

- Được lắm! Tiểu nha đầu ngươi lại dám giáo huấn lão phu!

- Đây không phải là giáo huấn, chỉ là nhắc nhở ngươi.

Triệu Tiểu Nhu tức giận nói:

- Còn phải xem ngươi có nghe theo hay không.

- Hừ! Lão phu nhìn không ra tiểu nha đầu ngươi có bao nhiêu năng lực.

- Ta không có.

Triệu Tiểu Nhu xoay chuyển ánh mắt:

- Có điều Mục Mã sơn trang thì đã sớm đề phòng rồi.

- Đề phòng? Đề phòng ai?

- Ngươi.

- Nghĩ không ra, Triệu Cửu Tôn hôm nay lại trở nên sợ bóng sợ gió như vậy.

Tiêu Chấn cười nhạt:

- Mục Mã sơn trang ngoại trừ Triệu Cửu Tôn thì có người nào xứng đáng làm đối thủ của lão phu, đề phòng thì có tác dụng gì?

Lời này của y đã thừa nhận ý đồ đến bất thiện, chỉ không nói rõ là muốn đầu người mà thôi.

- Có tác dụng hay không thì ta cũng không biết.

- Không biết?

- Sự tình trong thiên hạ khó có thể dự đoán, có sự tình thậm chí thay đổi trong nháy mắt.

Triệu Tiểu Nhu thản nhiên cười:

- Ngươi đầy lòng nham hiểm, bị kích động từ Giang Nam xa xôi đến đây, có ngờ tới sẽ rơi vào kết quả như vậy hay không?

Tiêu Chấn ngăn ra, không khỏi trợn mắt há mồm.

Rơi vào kết quả gì?

Lúc này chỉ vừa qua canh tư, lẽ nào chuyện xảy ra tại ba canh giờ trước, Triệu Tiểu Nhu nhanh như vậy đã biết?

Trừ phi nàng vốn có mặt ở đó, chỉ vừa mới trở về không lâu.

- Tiêu đại gia!

“Huyết Thủ Phi Ưng” Tổng Dực bỗng nhiên kêu lên:

- Triệu Cửu Tôn rõ ràng đã là nửa người chết, ngài còn do dự cái gì?

- Chuyện này...

- Tại hạ nguyện ý ra sức.

Trên giang hồ có rất nhiều người không chịu được tịch mịch, Tổng Dực chính là một trong số đó, vừa mới không lâu còn thất thủ ở hẻm núi, lúc này lại nóng lòng muốn thử.

Bất quá hần cũng nhìn trúng một điểm, nếu như chiếc đầu của Triệu Cửu Tôn là do hần chặt xuống, đó là chuyện vô cùng vinh hạnh.

Vô luận như thế nào, đây cũng là chuyện chấn động võ lâm, thanh uy của hần nhất định thăng liên ba cấp trên giang hồ.

Tiêu Chấn không nói, chỉ dùng mắt ra hiệu.

Y vừa rồi kích động một trận, lúc này lại khôi phục vẻ xảo trá thâm trầm trước đây, cũng dường như đã nhìn ra tình huống có điểm không ổn.

Triệu Tiểu Nhu nói rõ Mục Mã sơn trang đã có đề phòng, mà lại chính là đề phòng y.

Nếu thật sự như vậy, tất nhiên là đề phòng nghiêm ngặt. Đồng thời y cũng đoán không ra, Mục Mã sơn trang còn có hảo thủ xuất sắc nào.

16. Quyết Định Khó Khăn

Vừa rồi trong lòng y còn tràn đầy hi vọng, lúc này lại bị bao phủ bởi một bóng đen.

Đương nhiên, y tuyệt không từ bỏ, hơn nữa cũng không thể từ bỏ. Lúc này y đã bị dồn đến chân tường, căn bản không còn lựa chọn nào khác.

Tổng Dực xung phong ra tay trước, đây là một chuyện không thể tốt hơn.

Tất cả dù sao cũng phải thử một lần mới biết được nông sâu.

Chỉ nói miệng không bằng chứng, chung quy cũng không thể để cho tiểu nha đầu này hù dọa.

Vì vậy y liền đáp ứng yêu cầu của Tổng Dực, lách mình lui ra phía sau ba bước.

- Người là ai?

Ánh mắt Triệu Tiểu Nhu sáng lên, phản phát như hai điểm hàn tinh, nhìn thẳng vào Tổng Dực.

- Lão tử gọi là Tổng Dực.

Tổng Dực bước lên phía trước hai bước:

- Còn có một danh hiệu khác, nhưng nói ra chỉ sợ hù chết người.

- Vậy thì đừng nói!

- Người sợ rồi à?

- Huyết Thủ Phi Ưng có phải không?

- Người đã biết rồi?

- May là ta đã sớm biết, nếu không chỉ sợ sẽ bị người hù chết.

Triệu Tiểu Nhu cười nhạt:

- Vừa rồi người nói muốn ra sức làm gì?

- Chuyện này à?

Khuôn mặt lạnh lùng của Tổng Dực trắng bệch như tờ giấy:

- Chuyện thứ nhất chính là đem tiểu nữ người xé thành hai mảnh.

- Người lại dọa ta à?

- Chuyện này không phải chỉ dọa người.

Tổng Dực gằn giọng nói:

- Lão tử luôn luôn nói được thì làm được.

- Được! Người đến đây!

Sắc mặt Triệu Tiểu Nhu đột nhiên trầm xuống.

Đúng lúc này, trên mái hiên bỗng nhiên có một người nhảy xuống:

- Tiểu thư! Giết gà đâu cần dùng đến dao mổ trâu, để tại hạ đối phó với hắc là được rồi!

Đây là một trung niên mặc trường sam màu lam, một bộ trang phục của văn sĩ, chính là tổng quản Giang Thiên Hổ của Mực Mã sơn trang.

- Người cũng muốn ra sức thay ta sao?

Triệu Tiểu Nhu hỏi.

- Tiểu thư! Đây là việc nên làm.

Giang Thiên Hổ nói:

- Tại hạ đã ở Mực Mã sơn trang ăn không mười mấy năm rồi.

- Người không hề nhàn rồi, người đã thay ta cha làm không ít chuyện.

- Chuyện này...

- Nếu như không nắm chắc, tốt nhất người hãy lui ra!

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Hắc gọi là Huyết Thủ Phi Ưng Tổng Dực. Bàn tay của hắc...

Nghe giọng điệu này, hình như nàng đối với Giang Thiên Hổ này cũng không tin tưởng lắm, thậm chí còn có chút xem thường.

Những sai lầm mà Triệu Cửu Tôn đã phạm, mưu ma chước quỷ đa phần đều do người này nghĩ ra.

- Há há! Người muốn đối phó với lão tử à?

Lông mày Tổng Dực dựng lên như hai thanh đao nhọn:

- Người là ai?

Giang Thiên Hổ xoay người lại, trừng mắt nhìn Tổng Dực.

Nếu như y đã hiện thân, đương nhiên là muốn bộc lộ tài năng. Mặc dù Triệu Tiểu Nhu không hề khích lệ, nhưng y cũng không có ý lui ra.

- Họ Tổng kia, đừng kiêu ngạo như vậy! Nơi này là Mực Mã sơn trang, Giang mỗ chính là tổng quản ở đây.

- Tổng quản? Cây đổ thì khỉ chạy, cái chức tổng quản này của người cũng xong rồi.

- Cái gì đổ?

Giang Thiên Hổ trầm giọng nói:

- Triệu cửu gia phúc thọ an khang, công lực ngày càng tinh tiến. Mực Mã sơn trang cơ nghiệp lớn...

- Người nói không đổ?

- Triệu cửu gia như mặt trời ban trưa, Mực Mã sơn trang vững bền...

- Hừ! Đừng mơ tưởng gạt người!

Tổng Dực cười nhạt:

- Cho dù cái chức tổng quản không xong, mạng của người cũng xong rồi.

Dứt lời, hắc liền quát to một tiếng, phi thân chạy tới.

Năm ngón tay màu huyết hồng, thế tới vô cùng mạnh mẽ.

Giang Thiên Hổ thân thể xoay chuyển, lập tức rút ra một cây roi đồng bầy đốt, quét qua trước mặt.

Không ngờ một người giống như văn sĩ lại dùng một kiện binh khí bá đạo như vậy.

Roi dài chín thước, các đốt móc với nhau, chỉ thấy hàn quang lóe lên, phát ra những tiếng đing đang.

Tiếng gió rít gào, khí thế sắc bén uy mãnh.

Tổng Dực mặc dù hung ác, nhưng vừa rồi đã chịu thiệt dưới một cây trường tiên, lúc này lại thấy một cây trường tiên khác, không khỏi khẽ ngẩn người.

Hắn vốn đang lửng không bay tới, lúc này đuôi phải hất lên, thân hình khẽ nghiêng qua, nhanh chóng tránh khỏi chính diện, đồng thời lật mình một cái, rơi xuống bên trái tám thước.

Bay đến nhanh, rơi xuống đất còn nhanh hơn.

Chiếc roi đồng của Giang Thiên Hổ đã xuất ra, thu hồi không được dễ dàng, môn hộ bên trái mở rộng tạo thành một góc chết.

Tổng Dực sau khi rơi xuống đất, lập tức lật mình một cái, cánh tay phải duỗi ra, khớp xương kêu lên lách cách.

Quả thật nhanh như tia chớp, năm ngón tay cắm vào sườn trái của Giang Thiên Hổ.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, chiếc roi đồng chín thước rơi xuống đất, Giang Thiên Hổ kêu thảm một tiếng, xoay người ngã quỵ.

Năm ngón tay màu huyết hồng này hiển nhiên có ẩn chứa kịch độc, đừng nói móc vào, ngay cả móng tay vạch ra một tơ máu cũng phải chết không thể cứu được.

Tổng Dực cực kỳ đắc ý, giương giọng cười lớn.

Tiếng cười bén nhọn thê lương, nghe không hề giống như đang cười, nhưng hắn quả thật đang cười, hơn nữa còn là loại cười vui sướng, cười thẳng lợi.

Mỗi lần hắn giết chết một người, đều có loại cảm giác say sưa không tìm lòng được này.

Đáng tiếc tiếng cười của hắn còn chưa dứt, bỗng nghe “ti” một tiếng, một mảng sáng xanh chợt lóe lên.

Chỉ nghe Triệu Tiểu Nhu trầm giọng nói:

- Tại Mục Mã sơn trang này, người đừng mơ tưởng chiếm được tiện nghi!

Trong tiếng nói, chỉ thấy thân thể Tổng Dực lao đảo hai cái, ngã quỵ xuống đất.

Hắn ngã vào nơi có ánh đèn sáng tỏ, chỉ thấy toàn thân trên dưới gần như đồng thời xuất hiện hơn mười vết thương, chảy ra từng tơ máu.

Vết thương đều ở vào nơi yếu hại, vì vậy hắn chết rất nhanh.

- Ồ!

Tiêu Chấn khẽ kêu lên:

- Tiểu nha đầu quả nhiên có chút thủ đoạn.

- Không tính là gì cả!

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Muốn dương oai tại Mục Mã sơn trang, phải một mạng thường một mạng.

- Đây là ám khí gì?

- Không biết!

- Hừ! Mặc dù lão phu chưa từng thấy qua, nhưng chí ít đã nghe qua.

Tiêu Chấn nói:

- Là “Tán Hoa đao” phải không?

- Cứ xem là vậy!

Triệu Tiểu Nhu đáp lời.

- Lão phu nghe nói cha ngươi có ba thanh Tiểu Hiệu phi đao, nhưng vẫn vô duyên được thấy, không ngờ nha đầu ngươi lại là hậu sinh khả ố.

Ánh mắt Tiêu Chấn xoay chuyển:

- Đây là gia truyền sao?
- Những chuyện này không phải là chủ đề chính, hỏi nhiều vô ích.
- Không phải chủ đề chính?
- Chủ đề chính chỉ có hai cái.

Triệu Tiểu Nhu trầm giọng nói:

- Cái thứ nhất là người đem thi thể của Huyết Thủ Phi Ưng lập tức rời đi...
- Còn thứ hai?
- Cái thứ hai chính là rút kiếm của ngươi ra.
- Ồ?
- Có điều ngươi hãy cẩn thận suy nghĩ về hậu quả sau khi rút kiếm ra!

Triệu Tiểu Nhu lạnh lùng nói:

- Chỉ một sai lầm ngươi sẽ thua toàn bộ. Ngươi có thể thua lần nữa sao?
- Cái gì? Ngươi nói lão phu sẽ thua?
- Ta không dám khẳng định ngươi sẽ thua, có điều phần thắng cũng không quá lớn, nhất là tối nay ngươi nôn nóng bất an, kiếm xuất không duyên cớ, lý không đúng, khí không tráng, chỉ sợ mười thành công lực khó có thể phát huy được bảy thành.

Tiêu Chấn ngăn người.

Y không thể không thừa nhận Triệu Tiểu Nhu tâm tư kín đáo, liệu sự không sai lệch, nhưng chỉ bằng vào bảy thành công lực, chẳng lẽ không đủ thu thập con ranh trước mặt.

- Hừ! Nha đầu miệng lưỡi! Lão phu lại muốn thử một lần.
- Cứ việc!
- Đáp rất sáng khoái!

Tiêu Chấn cười lớn:

- Lão phu xuất kiếm cực nhanh, ngươi dùng binh khí gì?
- Đao.
- Đao ở nơi nào?
- Ngươi không cảm thấy mình hỏi nhiều quá sao?
- Chuyện này...

Tiêu Chấn nói:

- Chỉ vì lão phu hành sự luôn luôn quang minh lỗi lạc, không muốn đối phó với một người tay không tác quái.
- Nói thật dễ nghe!

Triệu Tiểu Nhu cười nhạt:

- Kiếm của ngươi nhanh, đao của ta cũng không chậm. Ngươi có thể yên tâm!

- Được! Lão phu sẽ xuất kiếm!

Y không hề vội vã, “cheng” một tiếng, chậm rãi rút kiếm ra.

Huyết Thủ Phi Ưng vừa chết, y đã đề cao cảnh giác.

Y biết, Triệu Tiểu Nhu nói không hề sai, nếu thua y sẽ không thể ngóc đầu lên được, nhưng y cũng không thể lập tức rời đi.

Đi đâu bây giờ? Quay lại cầu khẩn Bạch nương tử sao? Đây là một chuyện mà y làm không được. Nữ nhân kia so với nước còn lạnh hơn, so với rắn còn độc hơn, so với thỏ còn tinh hơn, so với đao còn sắc hơn, nếu như quay lại cầu bà ta, chỉ uống công bị chế nhạo một phen.

Nhưng nếu như thật sự lấy được hai chiếc đầu này, vậy không không giống nữa.

Đến lúc đó, nếu như Bạch nương tử dám ngang ngược, y có thể mạnh tay liều mạng. Y không tin Bạch nương tử đối với thanh kiếm này của y không có vài phần kiêng kỵ.

Chỉ cần nhi tử được thả về, những chuyện sau này sẽ dễ xử lý.

Mặc dù đã thua một trận, nhưng y tin tưởng chỉ cần làm đâu chắc đấy, cho dù thua vẫn có thể lật lại được.

Thậm chí sự dụ hoặc của mười vạn lượng bạc, một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu kia đối với y vẫn không hề biến mất, chẳng qua loại dục niệm cường liệt này bị y tạm thời bị áp chế lại. Xuất kiếm chậm là biểu thị y rất thận trọng.

Y phải nhìn xem thần sắc và cử động của Triệu Tiểu Nhu, cũng đã không còn khinh thường con ranh này.

Triệu Tiểu Nhu không cử động, không có bất cứ biểu tình gì.

Tiêu Chấn cầm kiếm trong tay, chậm rãi giơ lên, bày ra một thức “Nhất Trụ Kinh Thiên”, sau đó bước về phía trước ba bước.

Triệu Tiểu Nhu vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Chấn không nói gì, lại chậm rãi bước về phía trước hai bước.

- Lại gần thêm một chút!

Triệu Tiểu Nhu rốt cuộc lên tiếng:

- Kiếm của ngươi chỉ có ba thước, còn không chạm được ta.

- Đừng quên, cánh tay này của lão phu còn có hai thước rưỡi!

- Vẫn vòn kém một chút.

- Thân thể lão phu nghiêng về phía trước, có thể thêm một thước.

- Vậy thì đủ rồi.

Triệu Tiểu Nhu hừ lạnh một tiếng:

- Sao ngươi còn không ra tay?

Đương nhiên, Tiêu Chấn đã ra tay.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, rõ ràng chỉ là một thanh kiếm, nhất thời lại hóa thành hàng trăm ngàn thanh. Kiếm khí hùng hậu, gió lạnh tạt vào mặt.

Kiếm là vua của binh khí, quả thật biến hóa khó lường.

Tiêu Chấn uy chấn Giang Nam chính là bằng vào thanh kiếm này, kiếm ở trong tay của y, uy thế càng gia tăng gấp bội.

Nhưng một kiếm này của y lại thất bại.

Nguyên lai khi kiếm phong vừa lóe lên, Triệu Tiểu Nhu đã không còn thấy nữa.

Người đã đi nơi nào? Triệu Tiểu Nhu không có thuật ẩn hình, cũng không phải là quỷ mị hóa thân, chẳng qua nàng chỉ thay hình hoán vị, thân pháp linh hoạt, bóng người hoa lên, bỗng nhiên biến mất.

Tiêu Chấn trong lòng rung mình, trường kiếm đâm ra khê khượng lại.

Nhưng y dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa còn đa mưu túc trí, đoán chừng Triệu Tiểu Nhu nhất định đã đến phía sau.

Vì vậy, đường kiếm của y liền biến đổi, dùng một chiêu “Hoàng Long Tại Chuyển” quét ngang về phía sau, vẽ nên nửa vòng cung.

Một kiếm này mặc dù không phải rất xảo diệu, nhưng lại đầy đủ một chữ “nhanh”.

Kiếm khí dày đặc, tràn ngập chu vi hơn một trượng.

Nếu như có người đánh lén phía sau, một kiếm này đương nhiên sẽ đến kịp lúc.

Nhưng Triệu Tiểu Nhu lại ở bên ngoài một trượng, trong tay đã có thêm một thanh đao. Đao dài ba thước, cong như vầng trăng khuyết, lưỡi đao lấp lánh dưới ánh đèn, hiện lên một vầng đỏ ửng, thật là kỳ lạ.

Nàng cầm đao mà đứng, nhìn chằm chằm vào Tiêu Chấn, hiển nhiên không hề có ý đánh lén.

- Thế nào? Người sợ rồi à?

- Há há! Chỉ bằng tiểu nha đầu người mà muốn dọa lão phu sao?

- Không có thì tốt!

Triệu Tiểu Nhu lạnh lùng nói:

- Có điều những người quen nói mạnh miệng thông thường cũng là người nhát gan nhất.

- Nhát gan? Hừ! Lão phu tại Giang Nam...

- Được rồi!

Triệu Tiểu Nhu cười khẩy:

- Những phong quang của ngày xưa hà tất phải nhắc lại.

- Nha đầu mồm mép, người muốn làm lão phu tức giận đúng không?

- Ta chỉ là nhắc nhở người, chuyện không nắm chắc thì tốt nhất đừng nên miễn cưỡng.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Vừa rồi người đã uống phí hai kiếm, nếu như có thể kịp thời thu tay, xem như vẫn còn sáng suốt.

- Đừng khua môi múa mép trước mặt lão phu!

- Họa phúc không có cửa. Ta nói là việc của ta, có nghe hay không là ở người.

- Đao này của người là đao gì?

- Hồng Loan đao.

- Chỉ bằng thanh đao này của người mà muốn lão phu dừng tay?

- Ta biết, nếu luận về công lực, ta không bằng được người.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Nhưng thanh đao của ta lại nhẹ nhàng linh hoạt, có đôi khi cũng rất xảo diệu, đủ để khiến cho người vất vả.

- Ồ?

- Nếu như người không tin, có thể thử thêm mấy kiếm!

Triệu Tiểu Nhu lãnh đạm nói:

- Người biết thỏa mãn thì luôn vui vẻ, người biết dừng thì không hổ thẹn, chỉ cần dừng quá mức.

Ý tứ này rõ ràng là muốn nói quá mức sẽ hối hận không kịp.

Tiêu Chấn đương nhiên là nghe ra được, nhưng lại nghe không vào, trong lòng trái lại bốc lên một ngọn lửa giận vô danh.

- Được! Xem kiếm!

Kiểm xuất ra, chỉ thấy ánh xanh lưu chuyển, lạnh lẽo buốt da, nhằm thẳng vào giữa chân mày.

Bất kể nói như thế nào, đây cũng là kiếm pháp đệ nhất lưu.

Tiêu Chấn không chỉ muốn đạt được mục đích, cũng nhịn không được cơn giận này, lúc này hiển nhiên đã sử ra công lực bình sinh, cũng xuất ra tuyệt chiêu của mình.

Khí thể vừa dâng lên, quả nhiên không giống bình thường.

- Đến rất hay!

Triệu Tiểu Nhu hừ lạnh một tiếng, ánh đao xoay chuyển, một vầng đỏ ửng lao vào trong màn kiếm.

Nàng đương nhiên nhìn ra, Tiêu Chấn cũng không phải chỉ có hư danh, chẳng những công lực thâm hậu, hơn nữa chiêu thức còn rất hiểm độc, là một đối thủ nhất đẳng. Nàng không chút nào nắm chắc có thể đánh bại cường địch này.

Nhưng vì cha nàng, vì Mục Mã sơn trang, nàng không thể không liều mạng đánh một trận.

Đao kiếm tương giao, trong vòng sáng xanh lóe lên một phiến đỏ bùng.

Triệu Tiểu Nhu đã sớm nói qua, nàng muốn dùng đao pháp nhẹ nhàng linh hoạt để đối phó với thanh kiếm mạnh mẽ hùng hồn này.

Vì vậy nàng chỉ có thể dựa vào thân pháp khinh nhu, như một làn gió nhẹ di chuyển bên trong kiếm trận, hơn nữa còn phải nhanh tay lẹ mắt, một khi thấy được một khe hở, phải lập tức tấn công vào nơi yếu hại của đối phương.

Đó dù sao cũng chỉ là một thanh kiếm, không phải là một bức tường, không thể tránh khỏi có khe hở. Rừng đao biển kiếm, từng đợt nhấp nhô, kinh phong vừa đến, cát bụi tung bay, trong khoảnh khắc đã qua hơn mười chiêu.

Tiêu Chấn đánh lâu không thắng, hơn nữa còn nhiều lần bị thanh loan đao của nàng lướt qua da khiến cho lạnh cả người, không khỏi càng ngày càng giận dữ.

Hắn hét lớn một tiếng, chân khí trong đan điền đề thăng, kiếm quang đột nhiên bùng lên.

Thanh kiếm như một vệt sao băng, chiếu định đầu của Triệu Tiểu Nhu nhất định phải rơi.

Uy thế của một kiếm này, phóng mắt giang hồ quả thật hiếm thấy.

Nếu như Triệu Tiểu Nhu qua được một cửa này, sẽ có khả năng giành được thắng lợi.

Đáng tiếc trải qua một phen nỗ lực, tinh lực của nàng cũng đã hết.

Nàng vốn là một thực nữ trong khuê phòng, thân thể không được khỏe mạnh lắm, giao đấu hơn hai mươi chiêu với một vị kiều hùng trong giang hồ, bá chủ của một phương, có thể nói là đã rất đáng phục.

Lúc này kiếm pháp của đối phương vừa xiết chặt, nàng lập tức lộ ra dấu hiệu thất bại.

Hơi thở của nàng trở nên khó khăn, đao pháp cũng đã loạn.

Tiêu Chấn nhìn thấy, không khỏi cười lớn:

- Nha đầu miệng lưỡi! Lão phu trước tiên chém chết ngươi, sau đó sẽ cắt đầu cha ngươi.

Lời nói thật tàn nhẫn, lòng dạ thật hiểm độc.

Một câu này y vẫn không dám nói. Lúc này có vẻ như cảm thấy đại sự đã định, cho nên mới dám thốt ra.

Nhưng về đặc ý của y không duy trì được lâu.

Chỉ nghe “ôi” một tiếng, khuỷu tay phải cầm kiếm của y không biết bị vật gì đánh trúng.

Khuỷu tay tê rần, kiếm quang lập tức ngừng lại.

Y hoảng sợ giật mình, lập tức nhảy về phía sau tám thước, ánh mắt nhìn sang phía bên phải.

- Là ai? Dám to gan...

- Là ta!

Dưới bóng tối của góc tường có hai người chậm rãi đi ra, vẻ tươi cười như có thể lượm lấy được.

- Là người, Đinh Khai?

- Không sai! Ta chính là Tiểu Đinh, danh hiệu là giang hồ lãng tử.

- Người... người...

Tiêu Chấn đột nhiên giận dữ nói:

- Giỏi lắm, người dám sử dụng ám khí!

- Đó không phải là ám khí, chỉ là một hòn đá nhỏ mà thôi.

Một hòn đá nhỏ không ngờ lại có sự chính xác như vậy, vừa vắn đánh vào huyệt tê.

- Hừ! Lão phu phạm đến người sao?

- Bây giờ thì không có, nhưng rất nhanh sẽ phạm vào thôi.

Đinh Khai nói:

- Người không phải dự định lấy cái đầu của Đinh mỗ sao?

- Chuyện này...

- À quên mất!

Đinh Khai nói:

- Đây không phải là người muốn, mà là Bạch nương tử muốn, đúng không?

Tiêu Chấn trừng hai mắt, nhất thời á khẩu không trả lời được.

- Bây giờ Đinh mỗ đã đưa lên cửa, chẳng phải là thuận tiện sao?

Đinh Khai khoe miệng mỉm cười:

- Hơn nữa ta chỉ có hai bàn tay không.

Đây quả thật là thuận tiện, đáng tiếc là cổ tay của Tiêu Chấn đã tê rần, lúc này còn chưa khôi phục lại.

Trừ phi là nghỉ ngơi một lát, đợi cho cánh tay khôi phục lại.

Nhưng Tiêu Chấn trong lòng biết rõ, tên giang hồ lãng tử này là một kẻ vô cùng giao hoạt, hẳn sẽ chờ đợi sao?

- Tiêu đại hiệp, người có phải muốn nghỉ ngơi một lát hay không?

Đinh Khai cười trêu chọc, cất bước đi tới.

- Người... người đứng lại!

Tiêu Chấn giống như chim sợ cành cong.

- Đứng lại?

Đinh Khai cười nói:

- Làm sao được chứ? Kiếm của Tiêu đại hiệp còn chưa đủ tới mà!

Sắc mặt Tiêu Chấn đại biến, lại lui về phía sau năm thước.

- Tiểu tử, ngươi nói mấy lời vô ích này làm gì!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên kêu lớn:

- Không bằng để cho ta khai trương trước!

Thân hình hắn nhoáng lên, lập tức từ phía sau Đình Khai nhảy vọt lên.

- Ngươi... ngươi muốn...

Tiêu Chấn ngăn ra.

- Ta muốn đánh ngươi!

Lâu Đại Chiêu quát một tiếng, đánh ra một chưởng.

Xuất thủ nhanh, rơi rất nặng, lực trầm kinh mạnh, cương phong cuồn cuộn, tiếng gió vù vù.

Một chưởng này rất xuất sắc, là một chưởng lợi hại nhất của hắn từ khi chào đời đến nay.

Bởi vì hắn biết đối phương là ai. Đối phương là một con mãnh hổ, đánh hổ không thể không dùng mười thành công lực, hơn nữa hắn còn tăng thêm hai thành.

Hai thành này là khí lực mà hắn bú sữa khi còn bé.

Tiêu Chấn trong lòng biết không ổn, bước chân trượt qua, muốn thay hình đổi vị, đáng tiếc là hắn vừa trải qua một phen ác chiến, hơn nữa tâm tình không yên, phản ứng trở nên trì trệ, rốt cuộc cũng chậm một bước.

Mặc dù đã tránh khỏi chính diện, nhưng cổ chưởng phong mạnh mẽ vẫn đánh trúng vào vai hắn, khiến cho thân thể của hắn nghiêng qua, loạng choạng lui về phía sau một trượng.

Sắc mặt của hắn vàng như đất, lắc lư gần như muốn ngã.

Lâu Đại Chiêu đắc ý không hề buông tha, lao nhanh tới, cánh tay vung lên, muốn tiếp tục phát ra một chưởng.

- Chờ đã!

Đình Khai bỗng nhiên gọi lại.

- Làm gì?

Lâu Đại Chiêu ngừng lại một chút.

- Bỏ đi!

Đình Khai nói.

- Bỏ đi?

Lâu Đại Chiêu lông mày giương lên, lớn tiếng nói:

- Ngươi cho rằng ta nhất định phải nghe lời ngươi sao?

- Ngươi...

Đình Khai ngăn người.

- Trước đây có thể, nhưng hôm nay thì không được.

Lâu Đại Chiêu trầm giọng nói.

- Vì sao?

- Bởi vì ngươi không làm chủ được.

Lâu Đại Chiêu quay đầu lại, nhìn sang Triệu Tiểu Nhu:

- Triệu cô nương! Mọi việc đều do cô quyết định!

Không ngờ hán lại có một chiêu này, Đĩnh Khai chỉ đành cười khổ.

- Tôi?

Triệu Tiểu Nhu khoe miệng khê nhếch lên một chút:

- Lâu tráng sĩ chịu nể mặt tôi sao?

- Đương nhiên! Đương nhiên! Nơi này là Mực Mã sơn trang mà!

Một câu “Lâu tráng sĩ” đã khiến cho Lâu Đại Chiêu thập phần sảng khoái, lập tức đáp lời.

- Vậy thì tha cho y một lần đi! Y còn có nhi tử rơi vào...

- Được! Cô nói thả thì thả!

Lâu Đại Chiêu quay đầu lại, hai mắt mở lớn, nói:

- Tiêu Chấn, còn không nhanh cút đi! Lần này Lâu đại gia tha cho ngươi, nhưng ngươi đừng quên, khi nào Lâu đại gia tới Giang Nam, ngươi phải chuẩn bị mấy vại rượu ngon, hảo hảo mời khách!

Dám nói với Tiêu Chấn những lời này, cho dù hán nằm mộng cũng không nghĩ đến.

Đương nhiên, lúc này hán dám nói.

Tiêu Chấn vẻ mặt dờ dẩn, không nói một tiếng nào, kéo theo thanh kiếm rời đi như một con chó cúp đuôi.

Bất cứ anh hùng hào kiệt nào, lâm vào tình cảnh như vậy đều trở thành người thường.

Huống hồ Tiêu Chấn cũng không tính là anh hùng thật sự, những việc mà y làm không hề có một chút bản sắc anh hùng nào, một khi gặp phải thất bại, y cũng không còn lẫm liệt.

Nếu như trên người không còn một chút chính khí, đương nhiên cũng không còn lẫm liệt.

Vì vậy y lặng lẽ xoay người, đi về phía con đường lớn mờ mịt sương đêm.

Mấy tráng hán đi theo y chỉ đành đuổi theo.

- Chờ đã!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Để tên này ở đây làm gì, chẳng lẽ còn muốn người khác nhặt xác dùm?

Hán ám chỉ đương nhiên là “Huyết Thủ Phi Ưng” Tống Dực.

Tiêu Chấn lại ngăn người, xoay qua một gã đại hán dùng mắt ra hiệu.

Đại hán kia vịn phần bắt đắc dĩ chậm rãi trở về, vác thi thể của Huyết Thủ Phi Ưng lên lưng, dáng vẻ vô cùng chán nản.

Trong chốc lát, đám người đã như đàn cho hoang biến mất trong bóng đêm.

Một màn bi kịch kết thúc, đã chết mất hai người.

Mỗi bên một người, chết rất công bình. Dựa vào tác phong hành sự của hai người này khi còn sống, chết không oan uổng chút nào.

Lúc này đã qua canh tư, chân trời phía đông lộ ra một vệt màu trắng bạc. Triệu Tiểu Nhu liếc mắt nhìn Đĩnh Khai một cái, muốn nói lại thôi.

Nàng dường như muốn nói tiếng đa tạ, nhưng nàng lại không nói.

Có điều ai cũng có thể nhìn ra được, trong ánh mắt của nàng hiện lên vẻ cảm kích.

- Triệu cô nương!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta thật không hiểu, vì sao cô lại tha cho y?
- Y rất đáng thương.
- Đáng thương?
- Đúng vậy!

Triệu Tiểu Nhu thở dài một tiếng:

- Nhìn vẻ mặt của y, tôi không thể không động lòng trắc ẩn.
- Ta lại không nghĩ như thế.

Đinh Khai tiếp một câu.

- Người nghĩ như thế nào?

Lâu Đại Chiêu quay đầu sang, vẻ đắc ý vừa rồi vẫn còn chưa biến mất:

- Nhất định là rất cao minh.
- Không dám! Không dám!

Đinh Khai cười nói:

- Tối nay còn ai có thể cao hơn Lâu đại gia người?
- Chuyện này à? Há há...

Lâu Đại Chiêu nở nụ cười:

- Nói đi, người rốt cuộc nghĩ như thế nào?
- Lưu y lại, để y đi tìm Bạch nương tử liều mạng.
- Đúng vậy!

Lâu Đại Chiêu hai mắt sáng lên:

- Biện pháp hay, thật sự rất cao minh!
- Cũng chưa chắc!
- Thế nào?
- Mọi việc có lợi thì cũng có hại.

Đinh Khai nói:

- Bạch phu nhân tâm cơ khó lường, nói không chừng sẽ lần nữa lợi dụng y để đối phó với chúng ta.
- Hừ! Y dám sao? Ta một chưởng...
- Chẳng qua tối nay y giao đấu đã lâu, như nỏ mạnh hết đà.

Đinh Khai nói:

- Nếu như y khôi phục thể lực, ở vào một hoàn cảnh khác, chỉ sợ mọi chuyện sẽ không như vậy.
- Chuyện này...

Lâu Đại Chiêu khẽ run lên một chút.

Kỳ thật, cho dù Đinh Khai không nói, hắn cũng biết, hai mươi mấy chiêu thì có gì mà lâu, rõ ràng là công lao của hòn đá nhỏ kia.

Nếu như không có hòn đá nhỏ kia, Tiêu Chấn làm sao có thể chặt vật như vậy? Thậm chí, nếu như không có Đinh Khai ở đây, Tiêu Chấn cũng chưa chắc đã dễ dàng rút lui.

- Đương nhiên!

Giọng nói của Đinh Khai thay đổi:

- Một chưởng này của ngươi uy lực không tệ, chỉ ít lần sau chạm trán, y sẽ không dám khinh thường nữa.

- Thật sao?

Ánh mắt Lâu Đại Chiêu lại sáng lên.

- Ta không phải cố ý tăng bốc ngươi.

Đinh khai cười nói:

- Một chưởng vừa rồi quả thật rất có uy lực.

Ánh mắt Lâu Đại Chiêu lại càng sáng hơn.

Triệu Tiểu Nhu đã dần khôi phục thể lực, chỉ khẽ mỉm cười. Nàng không xen vào, cũng không có ý mời hai người vào trang nghỉ ngơi một lát.

- Chúng ta phải đi!

Đinh Khai nhìn nàng nhìn một cái.

- Được!

Triệu Tiểu Nhu gật đầu:

- Tôi sẽ nhanh đuổi theo.

Nàng giống như biết Đinh Khai muốn đi đâu.

- Nàng có thể rời đi sao?

- Đừng lo! Tôi tự có an bài.

Hai người mặc dù không nói rõ, nhưng hiển nhiên là ám chỉ chuyện của Mục Mã sơn trang, trong đó quan trọng nhất đương nhiên là an toàn của Triệu Cửu Tôn.

Đinh Khai đương nhiên không muốn biểu thị sự quan tâm đối với Triệu Cửu Tôn. Triệu Tiểu Nhu cũng không muốn nói thêm.

Nhưng hai người bốn mắt nhìn nhau, đã bắt đầu có vài phần tình ý nhàn nhạt.

Chỉ có điều hai người đều đem phần tình ý này chôn sâu vào tận đáy lòng.

oOo

Gió sớm mơn man, tiếng ngựa vang rền, một đoàn xe chậm rãi lăn bánh trên con đường đất vàng tiến về hướng tây.

Tất cả vẫn như trước, chỉ là trên cang của chiếc xe thứ nhất đã thay đổi một người.

Đêm qua là một người áo đen, Tiêu Chấn đã nhận định đó là Bạch nương tử.

Lúc này lại là một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, thân mặc y phục màu vàng hơi đỏ, tràn ngập khí tức thanh xuân.

Thiếu nữ này chính là Mật Nhi.

Bên phải vẫn là hán tử đầu đội mũ giạ rách rưới, vành nón vẫn dán sát vào phía trên lông mày, nhưng đã thay đổi một chiếc roi khác.

Mỗi chiếc xe đều có màn xe phủ kín, từ bên ngoài căn bản không cách nào nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Người áo đen mang mặt nạ bằng đồng không biết đã đi đâu.

Tám phần mười bà ta chính là Bạch phu nhân.

Xe đi rất chậm, giống như đang chờ đợi. Buổi trưa nghỉ chân, đều là do người đánh xe mua một chút đồ ăn chín từ khách điểm bên đường, phân biệt đưa đến từng xe.

Chiếc xe đầu tiên là phong phú nhất, ngoại trừ hai cái đùi gà đầy dầu mỡ, còn có hai khối xương sườn lớn hai mặt được nướng vàng óng ánh.

- Tiểu tử này thật biết hưởng thụ!

Một người đánh xe nói.

- Như vậy thì có là gì!

Một người đánh xe khác nói:

- Nghe nói hần tại Giang Nam bình thường đều dùng cao dương mỹ tửu, bấu lặc đà...

- Đó là tại Giang Nam.

Người đánh xe thứ nhất nói:

- Hôm nay đã thành con tin, lẽ ra phải để cho hần chịu khổ một chút.

- Không! Phu nhân đã nói qua, không thể để cho hần gầy đi.

- Nuôi cho mập để làm thịt sao?

- Người thì biết cái gì!

Người đánh xe thứ hai nói:

- Có tiểu tử này, chúng ta sẽ có thêm một bảo tiêu.

-Ồ! Người là nói...

- Đừng nói nữa, cẩn thận...

Khách điểm rộng rãi bày vài chiếc bàn gỗ, hai người trung niên và một lão đầu lưng còng mặc áo khoác bằng vải màu lam ngồi bên trong. Hai người trung niên thỉnh thoảng lại liếc nhìn đoàn xe kín kia một chút.

Lão đầu lưng còng ho một tiếng, hai người trung niên liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó không tiếp tục quan sát nữa.

Trên đường lớn lữ hành tấp nập, bảy chiếc xe kín đứng ở bên đường, ngẫu nhiên nhìn một cái cũng chẳng phải chuyển lạng gì.

Nhưng trong khe hở của màn xe thứ ba, một đôi mắt sáng rực lại nhìn chăm chú vào ba người này, ánh mắt chợt lóe lên như lưỡi dao sắc bén.

Xe lại lên đường, móng ngựa lộp cộp, tiếng xe lộc cộc, vẫn như trước chậm rãi mà đi. Mặt trời đỏ rực ngả về phía tây, đảo mắt lại là hoàng hôn.

Ngày này đi đường rất bình an, chưa từng xảy ra chuyện gì, ngay cả chuyện gió thổi cỏ lay, hạt vừng đậu xanh cũng không có.

Nhưng bảy chiếc xe kín này lại giống như cố ý kéo dài cuộc hành trình.

Xe vững ngựa khỏe, lẽ ra một ngày có thể đi hơn trăm dặm, nhưng từ sáng đến tối chỉ đi có ba mươi dặm.

Đám người này rõ ràng là đang đợi Tiêu Chấn, đợi tin tức chiến thắng của y, đợi một cái đầu người.

Kỳ quái chính là Tiêu Chấn giống như đá chìm đáy biển, cả ngày không hề thấy bóng dáng đâu.

Y cũng có xe có ngựa, vượt qua đoàn xe này hẳn không phải là việc khó, nhưng lúc này y vẫn chưa đến.

Có lẽ y cảm thấy không có mặt mũi trở về, đang có dự định khác.

Sương chiều vừa rơi, gió đêm ào ạt, mấy khách điểm bên đường đã sáng lên những ngọn đèn nho nhỏ.

Xe mỗi ngựa phiến, đã đến lúc nghỉ chân.

Mật Nhi đang ngồi trên càng chiếc xe thứ nhất bỗng nhiên vùng tay lên, bảy chiếc xe kín đồng thời ngừng lại.

- Mọi người nghe rõ! Sau khi mọi người và gia súc ăn no, đêm nay sẽ lên đường suốt đêm, chỉ ít phải đi hơn trăm dặm.

Không ngờ Mật Nhi lại tuyên bố như vậy.

Ban ngày đi rất chậm rãi, vì sao buổi tối lại phải đi nhanh?

17. Thân Không Phải Do Mình

Là muốn thoát khỏi sự đeo bám của Tiêu Chấn? Hay là sợ Đinh Khai đột nhiên xuất hiện?

Tiêu Lâm Phong bị nhốt trong xe, Tiêu Chấn làm sao dám buông tay? Đừng nói lộ trình trăm dặm, cho dù là ngàn dặm vạn dặm, y cũng sẽ bám theo.

Đinh Khai thì lại càng xuất quỷ nhập thần, muốn đề phòng càng khó hơn.

Nhưng quyết định này hiển nhiên là có dụng tâm kín đáo.

Nếu như thật sự muốn lên đường suốt đêm, việc gì phải đường hoàng như thế? Lớn tiếng ồn ào như vậy, rõ ràng là chỉ sợ người ta không biết.

Từng bao đồ ăn thực vật được các đánh xe đưa vào trong xe, còn cho ngựa ăn lại là chuyện của điểm tiểu nhị.

Yến mạch và lô đậu đã ngâm qua nước muối, là thức ăn cho ngựa thượng đẳng.

Vài điểm tiểu nhị đi về phía chiếc xe thứ nhất, trong tay mỗi người đều cầm một thùng gỗ lớn đựng thức ăn cho ngựa. Ngay lúc này, kinh biến nổi lên.

Một gã tiểu nhị trong số đó như tia chớp vùng tay vùng lên, cầm một thùng gỗ lớn ném qua.

“Bình” một tiếng, mảnh gỗ bay tứ tán, yến mạch và nước gạo trong thùng như hoa vũ khắp bầu trời bắn thẳng về hướng Mật Nhi và hán tử tay cầm trường tiên ngồi trên càng xe.

Đồng thời, hai gã tiểu nhị khác hét lớn một tiếng, từ trong thùng rút ra hai thanh cương đao.

Đao sáng như tuyết, người như cỏ chạy, từ hai hướng lao về phía xe kín. Chỉ nghe một tiếng vải rách vang lên, màn xe đã bị phá tan.

Đồng thời một thân ảnh khác mang theo kiếm khí dày đặc theo gió mà đến.

Bốn người đột nhiên đồng thời xuất thủ, một người đối phó với Mật Nhi và hán tử đánh xe kia, ba người khác hai đao một kiếm, hợp lực công vào trong xe.

Trong xe có cái gì? Bên trong tất nhiên là ba người, một người là Tiêu Lâm Phong bị điểm huyết đạo, còn có hai gã tráng hán tay cầm đao nhọn.

Kể ra trong võ lâm hiện nay, kiếm kỹ đạt đến cảnh giới cao thâm như vậy, chỉ có Giang Nam Tiêu Chấn mới là đệ nhất lưu.

Bóng người ngự kiếm mà đến này đương nhiên chính là Tiêu Chấn.

Thì ra một ngày không gặp, y đã quyết định chủ ý này.

Đây đương nhiên không phải là một chủ ý hay, nhưng cho dù dùng thiên ngôn vạn ngữ lời hay nói tận, Bạch nương tử chưa chắc chịu nghe, chẳng thà liều mạng một phen.

Nếu như lần này hành động thành công, cứu được nhi tử bảo bối, chẳng những khuất nhục phải chịu trong một ngày một đêm qua có thể tiêu tan, hơn nữa còn có thể lập tức văn hồi thể diện, trọng chấn hùng phong Giang Nam bá chủ của y.

Chuyện này thật sự quá quan trọng, một ăn một thua, giống như cách biệt một trời một vực.

Theo Tiêu Chấn suy đoán, y có chín thành nắm chắc.

Mật Nhi và hán tử đánh xe kia ngồi trên cang xe, gần như không đáng nhắc đến, mục tiêu chủ yếu là hai tráng hán cầm đao nhọn kèm hai bên trái phải của Tiêu Lâm Phong.

Chỉ cần hành động nhanh gọn, màn xe bị vừa phá, lập tức mũi đao đã đến. Hai gã tráng hán này dù có năng lực lớn đến đâu, ít nhất trước tiên cũng phải cầu tự bảo vệ mình, làm sao có thời giờ sát hại Tiêu Lâm Phong? Hơn nữa bất ngờ không phòng bị, ai cũng không khỏi ngần ra, nói không chừng trong khi hai gã tráng hán này ngây người, đã bị lưỡi đao cắm vào trong ngực.

Đáng tiếc suy đoán này của y đã sai rồi.

Đầu tiên là thùng thức ăn cho ngựa hỗn hợp giữa đậu mạch và nước lại không hề dính vào một chéo áo của Mật Nhi và hán tử đánh xe kia.

Chỉ thấy Mật Nhi cười khúc khích, bóng người chợt nhoáng lên, cùng với hán tử đánh xe kia đồng thời lướt qua hai bên trái phải.

Nàng cười cái gì? Lẽ nào lúc này còn cười được? Trừ phi là nàng đã dự liệu trước, sớm có chuẩn bị, đã nhìn thấu thủ đoạn này, cho nên mới đáng cười.

Nàng hiển nhiên là nhìn thấu.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn, màn xe lật lên, trong xe bỗng nhiên vươn ra hai cánh tay đầy lông lá, bắt lấy hai thanh cương đao.

Hai tiếng “cách cách” liên tục vang lên, hai thanh cương đao lập tức gãy thành bốn đoạn. Hai cánh tay lông lá kia lại vươn về phía trước, bắt được hai cánh tay khác.

Trong tiếng kêu kinh hãi của hai gã hán tử giả mạo tiểu nhị, một thanh kiếm lẳng không theo gió vừa vạn đã đến.

Kiếm đến máu tung, bắn ra một màn mưa máu.

Hai gã hán tử giả mạo tiểu nhị trong nháy mắt đã bị hai cánh tay lông lá kia kéo chồng lên nhau cản một kiếm này.

Một kiếm hai mạng, từ sau lưng thẳng đến trước ngực, xuyên qua thân thể hai người.

Tiêu Chấn cả kinh, lập tức rút trường kiếm về, lẳng không xoay người một cái, rơi xuống bên cang xe.

Trong xe này là ai? Tiêu Lâm Phong đi đâu rồi?

Chỉ nghe một chuỗi cười quái dị, trong xe bỗng nhảy ra một người, đứng thẳng như một cây cột.

Sắc mặt như nồi sắt, tướng mạo dữ tợn như quỷ, một đôi mắt to như chuông đồng lồi ra bên dưới hai hàng lông mày như chổi.

Tiêu Chấn trong lòng trầm xuống, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi lạnh.

- Lão tử chính là Long Phá Hang.

Đinh Khai không đoán sai, người này quả nhiên là Long Phá Hang, danh hiệu Cửu Bách Lực Sĩ. Người đêm trước bắt Tiêu Lâm Phong cũng chính là hắn, chỉ có điều lúc này hắn đã tháo chiếc mặt nạ quỷ quái dữ tợn kia xuống.

Kỳ thật bộ mặt thật này của hắn và chiếc mặt nạ kia cũng không khác nhau bao nhiêu, chỉ thiếu hai chiếc răng nanh trắng toát và một cái lưỡi lớn màu đỏ tươi mà thôi.

- Thì ra là người!

Tiêu Chấn ngăn ra:

- Tên quê mùa người có biết lão phu là ai không?

Thì ra hần cũng nhận biết được tên quê mùa này.

Quê mùa đến nổi danh, ngay cả Tiêu đại hiệp tại Giang Nam xa xôi cũng nghe thấy, có thể xem như là giang hồ nhất tuyệt.

- Lão tử mặc kệ người là ai.

Long Phá Hang trừng mắt.

- Được! Người nghe cho rõ! Lão phu sẽ nói cho người biết.

Tiêu Chấn nói:

- Lão phu chính là Giang Nam đại hiệp Tiêu Chấn.

- Tiêu Chấn?

- Đúng! Lão phu chính là Tiêu Chấn.

Theo y suy đoán, tên quê mùa này không thể nào không biết đại danh Tiêu Chấn, sau khi nghe được đại danh của y, sẽ không thể nào không biết đại danh của thanh kiếm trong tay y, cho dù không sợ đến tởm ra quần, chí ít cũng phải sợ hãi ba phần.

Vậy mà Long Phá Hang chẳng những không sợ hãi chút nào, thậm chí căn bản còn không biết Tiêu Chấn này rốt cuộc là ai.

- Người nói người là Tiêu Chấn?

- Không sai!

- Tiêu Chấn... Tiêu Chấn...

Long Phá Hang suy nghĩ:

- Tiêu Chấn là một hòa thượng sao?

- Hòa thượng?

Tiêu Chấn quát lên:

- Người nói bậy bạ gì đó?

- Không phải à?

Long Phá Hang lại suy nghĩ:

- Đúng rồi! Lão tử nhớ ra rồi, là một lão đầu bán đậu hũ.

Tiêu Chấn ngăn ra, quả thật dở khóc dở cười.

- Long lão đại! Người nói đúng đó.

Mật Nhi đang đứng ở bên ngoài một trượng, bỗng nhiên vỗ tay cười nói:

- Hần là một lão đầu bán đậu hũ chao, đậu hũ chiên dầu, bên ngoài thì cứng, bên trong lại mềm...

Đầu hũ chiên dầu bên ngoài cũng không thật sự cứng, chẳng qua chỉ có một lớp giòn mà thôi.

Tiêu Chấn trên mặt nóng bừng, quay đầu sang nói:

- Tiểu nha đầu, người là ai?

- Ta là Mật Nhi.

- Mật Nhi?

- Đúng vậy!

Mật Nhi nở một nụ cười duyên rũ, lộ ra hai chiếc lúm đồng tiền:

- Điềm điềm mật mật.

- Bạch nương tử đi đâu rồi?

- Có gì chỉ giáo người cứ việc nói với ta, không cần phu nhân phải đứng ra!

- Hỏi người?

- Không sai!

Mật Nhi nói:

- Nhất là chuyện về nhi tử người, phu nhân nói muốn chém muốn giết tất cả đều do ta làm chủ.

- Người... người dám...

Tiêu Chấn trừng mắt.

- Lão gia tử, tốt nhất đừng dùng loại giọng điệu này!

Mật Nhi nói:

- Ta mặc dù rất ngọt, nhưng có đôi khi cũng rất cay...

- Hừ!

- Lão gia tử, tốt nhất đừng chọc đến ta!

- Người ở gần trong gang tấc, không sợ lão phu một kiếm chém chết sao?

- Lão gia tử, đừng nói chuyện buồn cười chứ!

Mật Nhi nói:

- Nếu ta sợ chọc giận người, làm sao còn dám đứng ở chỗ này.

- Người...

- Lão gia tử! Ta chỉ hỏi người, đầu người có mang đến không?

Nhắc tới đầu người, trong lòng Tiêu Chấn lại trầm xuống. Nếu như lấy được cái đầu kia, y cũng sẽ không phải liều mạng được ăn cả ngã về không như vậy.

Lúc này y mới nghĩ đến, rõ ràng Bạch nương tử mọi chỗ đều có an bài, thiết lập cạm bẫy khắp nơi, chỉ chờ y vào tròng.

Lúc buổi trưa, hai gã hán tử đánh xe kia cố ý kẻ xướng người họa, nói rất sống động, khiến cho y vững tin nhi tử Tiêu Lâm Phong vẫn đang bị nhốt trong chiếc xe thứ nhất, không ngờ đây lại là quỷ kế.

Xem ra, từ đêm qua sau khi rời khỏi hẻm núi, nhi tử của y đã được đưa đến một nơi khác.

Đổi đến nơi nào? Có phải được giấu trong một chiếc xe khác hay không?

Lúc này trên đường lớn, bảy chiếc xe kín nối tiếp nhau, mỗi một chiếc đều có màn che phủ, không một khe hở. Tiêu Lâm Phong rất cuộc là bị nhốt trong chiếc xe nào?

Chỉ dùng mắt thường thì không thể nhìn thấu, trừ phi là đến tận nơi lục soát.

Bằng vào uy phong Tiêu Chấn tại Giang Nam, đừng nói vài chiếc xe, cho dù tới từng nhà lục tung cũng không phải việc khó gì.

Nhưng lúc này y tuyệt không dám, thậm chí ngay cả ý niệm này cũng không dám có.

Đương nhiên, y lại càng không dám tiếp tục động kiếm.

- Người nói đi, đầu người rốt cuộc có mang tới hay không?

Mật Nhi dĩ nhiên là hiểu rõ, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

- Chuyện này...

Tiêu Chấn không biết nói gì.

- Nếu như thật sự không có, vậy thì đành phải nói chuyện khác thôi.

- Chuyện khác? Nói chuyện gì?

- Ý của phu nhân là chỉ cần cố hết sức, cho dù không lấy được cái đầu kia, người cũng sẽ không trách cứ. Người dự định chờ sau khi người trở về, sẽ lập tức thả Tiêu công tử, để cho phụ tử các người đoàn viên...

- Thật sao?

Hai mắt Tiêu Chấn chợt sáng lên.

- Đây là do phu nhân đem qua chính miệng nói ra.

Mật Nhi nói:

- Người nói chỉ chờ lão gia tử vừa đến, sẽ lập tức thả người.

- Lão phu không phải đã đến rồi sao?

Tiêu Chấn mặc dù biết rõ Bạch phu nhân tuyệt đối không có tấm lòng Bồ Tát, thả Tiêu Lâm Phong một cách dễ dàng như vậy, nhưng người đang trong cuộc, trong lòng nôn nóng, không khỏi nổi lên một tia hi vọng.

- Người đúng là đã đến.

Mật Nhi nói:

- Hơn nữa còn đến rất uy phong, dự định một kiếm chém chết ta.

Trước tiên nàng khơi dậy hứng thú, sau đó lại đột ngột thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Tiêu Chấn trong lòng trầm xuống.

- Một chuyện tốt như vậy, người lại tự mình phá hư.

Mật Nhi nói:

- Hôm nay chỉ sợ sẽ hỏng việc.

- Sao lại hỏng?

Tiêu Chấn đáy lòng phát lạnh.

- Người nghĩ chúng ta còn dám thả người hay sao?

Mật Nhi nói:

- Một khi hổ con được thả ra, phụ tử các người liên thủ...

- Không đâu! Không đâu!

Tiêu Chấn nói:

- Chỉ cần Bạch nương tử chịu thả tiểu nhi, lão phu sẽ lập tức quay lại Giang Nam.

- Có phải còn dự định rửa tay chậu vàng, từ nay về sau phong kiếm quy ẩn?

- Cũng có thể!

Hai hàng lông mày của Mật Nhi khẽ động, nở nụ cười khanh khách:

- Lão gia tử biết nghe lời phải, đáp ứng thật sáng khoái.

- Lão phu...

- Đáng tiếc ai cũng biết, lão gia tử là một củ gừng già, trí tuệ và mưu kế hơn người, cơ biến khó lường.

Mật Nhi cười nói:

- Chúng ta việc gì phải từ bỏ ưu thế nắm giữ trước mắt, đi làm cái chuyện mạo hiểm bất trắc này?

- Các người dự định thế nào?

- Chỉ muốn nhờ lão gia tử.

- Nhờ lão phu?

Tiêu Chấn ngăn ra:

- Làm cái gì?

- Nghe nói thanh kiếm của lão gia tử xuất thần nhập hóa, bọn đạo chích tại Giang Nam nghe tên đã sợ mất mật.

Mật Nhi nói:

- Ý của phu nhân nhà ta là muốn mượn uy phong của lão gia tử, đưa bảy chiếc xe này đến Lục Bàn sơn.

- Đây là nói muốn lão phu bảo tiêu cho các người?

- Chính là ý này.

- Hừ! Lão phu không làm!

- Không làm?

Mật Nhi cười nhạt:

- Lão gia tử! May mà những lời này là nói với ta, nếu đổi lại là phu nhân nhà ta...

- Thế nào?

- Chỉ sợ người sẽ mất mặt một phen, làm ra những chuyện không ai ngờ được.

- Hừ! Lão phu...

- Đừng nói nhiều!

Sắc mặt Mật Nhi chợt trầm xuống:

- Bây giờ không làm, đợi lát nữa cũng đừng hối hận!

Dứt lời, nàng liền nhẹ nhàng nhảy lên càng xe.

Long Phá Hang bỗng nhiên kêu lên:

- Mật tiểu thư, đừng tăng bốc hấn! Hấn không làm thì còn có Long Phá Hang ta mà.

- Ta biết.

Mật Nhi cười nói:

- Nhanh một chút lên xe, chúng ta lập tức lên đường!

- Chờ đã!

Tiêu Chấn nóng nảy.

- Người muốn làm gì?

Long Phá Hang tròn đôi mắt to như hồ đào, quát lên:

- Lão tử trước tiên đấu với người ba trăm chiêu.

Hắn sức lực như trâu, tinh lực dồi dào, chỉ cần không chết dưới kiếm, giao đấu ba trăm chiêu cũng tuyệt không có vấn đề gì.

Tiêu Chấn không hề để ý đến hắn, chỉ nghĩ đến câu nói cuối cùng của Mật Nhi.

- Người hắn là đoán được.

Mật Nhi lạnh lùng nói:

- Phu nhân nhà ta nói, nếu như người không lấy được cái đầu kia, chúng ta đành phải tặng lại cho người một cái đầu người.

Tặng lại một cái đầu người, là đầu của ai? Chẳng lẽ là đầu của Tiêu Lâm Phong?

Tiêu Chấn cả người run lên, trong lòng nổi sóng, môi mấp máy cả nửa ngày vẫn không nói ra được một chữ.

Những lời này của Mật Nhi quả thật khiến cho y kinh hãi.

Bạch nương tử thật sự dám làm như vậy thật sao? Dám can đảm giết chết nhi tử của y, ném cho y một cái đầu máu chảy đầm đìa? Nếu là khi còn hào khí tận trời, y sẽ cho rằng Bạch nương tử không dám làm, nhưng lúc này trải qua luân phiên thất bại, ý chí và lòng can đảm của y cũng đã không còn.

- Được! Lão phu đáp ứng các người!

Y bất đắc dĩ nói ra những lời này.

Những lời này có lẽ sẽ tạo thành sai lầm lớn, nhưng y lại không còn con đường nào khác.

- Vậy thì đa tạ lão gia tử!

Mật Nhi ép buộc một phen có hiệu quả, không khỏi quay đầu lại mỉm cười.

- Nếu là như vậy, như đã biểu lộ trước kia, phu nhân nhà ta cũng không có ý đối nghịch với lão gia tử, sau khi tới Lục Bàn sơn tự động thả người.

Lục Bàn sơn ở tại Cam Túc, xa đến mấy ngàn dặm, đi tới đó làm gì? Hơn nữa lộ trình này hiển nhiên là vô cùng gian nguy.

Nhất là bảy chiếc xe kín mui này hiển nhiên đã trở thành mục tiêu của mọi người trên giang hồ, hôm nay lại hùng dũng đi đến biên hoang, trên đường há có thể bình an vô sự? Bằng vào một thanh kiếm của Tiêu Chấn, thật sự có thể áp chế quần hùng hay sao? Rồi hãy nói trên bảy chiếc xe kín mui này, trừ phi là thật sự có chở mười vạn lượng bạc trắng, bằng không việc gì phải cần y làm bảo tiêu? Đây quả thật là một câu đố, cũng là thuốc trong hồ lô của Bạch phu nhân.

Tiêu Chấn giống như bị dao kề trên cổ, đã không có lựa chọn nào khác, đành phải tiếp nhận.

- Lão gia tử!

Mật Nhi bỗng nhiên nói:

- Không phải người có một chiếc xe rất hào hoa khí phái sao?

- Có!

- Ở nơi nào?

- Tại phụ cận.

- Được! Xin mời lão gia tử lái xe đi đầu!

Mật Nhi nói:

- Đừng quên cầm ngọn Thanh Long nha kỳ kia lên!

Nàng hình như biết rất rõ, trên chiếc xe kia của Tiêu Chấn không chỉ có một ngọn Thanh Long nha kỳ, mà còn có bốn chữ lớn “Giang Nam Tiêu Chấn” thêu bằng chỉ vàng.

Làm như vậy, đương nhiên là có vẻ vô cùng khí thế, nhưng có thật sự thông suốt không trở ngại?

oOo

Gió đêm xào xạc, bụi xe đã xa.

Trong bóng tối của núi sâu lúc này mới xuất hiện hai người, chính là Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu.

Đinh Khai cẩn thận đưa mắt nhìn những vết bánh xe trên đường đất vàng, lắc lắc đầu, khóe miệng khẽ mỉm cười.

- Người cười cái gì?

Lâu Đại Chiêu hỏi:

- Trên đường bùn đất xốp, vết bánh xe cũng không quá sâu.

Đinh khai nói:

- Điều này đã chứng thực suy đoán của ta trước kia.

- Người là nói trên xe không có bạc?

- Tuyệt đối không có.

- Đã như vậy, việc gì còn muốn Tiêu Chấn bảo tiêu?

- Chuyện này...

- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu cười nói:

- Lẽ nào một cái hoa chiêu của bà nương kia đã khiến cho Tiểu Đinh của chúng ta gặp khó khăn?

- Đúng vậy! Đúng là gặp khó khăn.

Đinh Khai thừa nhận.

- Người có thể đoán một chút!

- Đoán không ra.

Đinh Khai nói.

- Há há! Đừng giả vờ!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta biết, bà nương kia tuyệt đối chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của người.

- Lúc này chỉ sợ đã thoát rồi.

- Đã thoát?

Lâu Đại Chiêu hai mắt mở lớn:

- Tiểu Đinh, chỉ ít người cũng biết bà nương kia lúc này ở nơi nào chứ?

- Chạy rồi.

- Không phải người nói bà ta trốn trong chiếc xe thứ ba sao?

- Đó là chuyện của buổi trưa.

Đinh Khai nói:

- Lúc này bà ta đã mang theo đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu như chim nhận bay xa mất rồi...

- Chuyện này...

- Đừng lo! Bà ta vẫn là còn bay chưa xa.

- Tiểu tử Tiêu Lâm Phong kia thì sao?

- Chỉ sợ càn không xong.
- Không xong cái gì?
- Theo ta suy đoán, từ đêm qua sau khi chúng ta rời khỏi hẻm núi không lâu, Tiêu Lâm Phong đã không còn ở trong đoàn xe này.
- Đã giết rồi?
- Sao có thể chứ! Bạch phu nhân cũng không phải là kẻ ngốc.

Đinh Khai nói:

- Lưu lại bảo bối sống này, Tiêu Chấn sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời, thanh kiếm kia của y cũng chẳng khác nào kiếm trong tay Bạch phu nhân.
- Hừ! Nếu như ta là Tiêu Chấn, mặc kệ có phải nhi tử của y hay không, cho dù liều mạng cũng phải cùng bà nương này đấu một phen.
- Đáng tiếc người không phải.

Đinh Khai nói:

- Chỉ ít lúc này Tiêu Chấn vẫn cho rằng nhi tử của y vẫn còn đang ở trong đoàn xe. Y ngoại trừ muốn dọc đường bảo hộ, đương nhiên cũng muốn động não...
- Động não cái gì?
- Tìm hiểu xem là chiếc xe nào, sau đó tùy thời hạ thủ.
- Ủm! Có chút đạo lý.
- Nếu như không có mưu đồ, Tiêu Chấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục, cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.
- Không sai! Không sai!

Lâu Đại Chiêu trợn tròn hai mắt:

- Kỳ quái! Vừa rồi người nói là đoán không ra, sao lúc này hình như cái gì cũng đoán được.
- Đúng! Vốn là đoán không ra.

Đinh Khai nói:

- Sau khi bị một kích của người mới bay ra.
- Bay ra?
- Bỗng nhiên linh cơ khê động.
- Vậy thì tiếp tục khê động đi!
- Động cái gì?
- Linh cơ chứ cái gì!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Chuyện của Tiêu Chấn chẳng liên quan gì đến chúng ta. Bấy người hãy động linh cơ một chút, suy nghĩ xem kia bà nương rốt cuộc trốn ở nơi nào?
- Bà ta không trốn.
- Không trốn?
- Có lẽ là bà ta đang rất vội vàng.
- Vội vàng cái gì?

- Bà ta vội vàng cái gì người cũng không biết sao?

Đinh Khai cười nói:

- Có một đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu, mười vạn lượng bạc trắng, dưới sự dòm ngó của bốn phương, bất luận là ai cũng sẽ bận đến tối mày tối mặt, Bạch phu nhân sẽ nhàn rồi được sao?

- Nói không sai! Nhưng bà ta đang ở nơi nào?

- Chuyện này từ từ sẽ biết.

Đinh Khai nói:

- Đầu óc của ta mặc dù cũng coi như sáng suốt, nhưng cũng phải tức cảnh sinh tình, sau đó cộng thêm phỏng đoán, suy luận, nghiên cứu. Không có căn cứ thì không thể nào nghĩ ra được.

- Hừ! Đừng ra vẻ!

- Đây là lời nói thật.

Đinh Khai nói:

- Ta không phải là Gia Cát Lượng, cũng không phải là Lưu Bá Ôn...

- Ta là nói, bây giờ chúng ta nên...

- Đi thôi!

- Đi? Đuổi theo đoàn xe sao?

- Chuyện này không nhất định.

Đinh Khai nói:

- Biết đâu trên đường đuổi theo sẽ động linh cơ...

- Nếu như linh cơ vĩnh viễn không đến...

- Sao có thể chứ!

Đinh Khai nói:

- Chỉ cần Tiêu Chấn một ngày không chết, Bạch phu nhân sẽ ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên. Bà ta sẽ không rời quá xa, nói không chừng còn vòng tới vòng lui ở ngay phụ cận.

- Người là nói...

- Chỉ cần bà ta ở tại phụ cận, linh cơ của ta sẽ trỗi dậy.

- Tiểu Đinh, người rốt cuộc đang nói cái gì?

- Người không hiểu sao?

- Não của ta luôn luôn rất chậm chạp, chưa từng có linh cơ.

- Người có thể động mũi.

- Mũi?

Lâu Đại Chiêu hai mắt mở lớn, bỗng nhiên kêu lên:

- Người là nói Thiên Lý Truyền Hương?

Đinh Khai cười lớn:

- Linh cơ động rồi, linh cơ động rồi.

- Ủm! Không sai!

Hắn đột nhiên ngửi ngửi mấy cái, nói:

- Hương vị này hình như ven đường đều có...
- Xe ngựa chính là từ nơi này đi qua.
- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu nói:

- Vừa rồi không phải người nói bà nương kia đã không còn trên xe hay sao?
- Không có bà nương này thì có bà nương khác.
- Tiểu nha đầu kia?
- Không sai! Chính là Mật Nhi.

Đinh Khai nói:

- Trên tóc của nàng ta cũng có Thiên Lý Truyền Hương, mùi hương trên đường này chính là nàng ta lưu lại.
- Chẳng lẽ không phải là hai người lưu lại?
- Không đâu!

Đinh Khai nói:

- Ta nhận ra được, hương vị của hai người đậm nhạt không đều.
- Như vậy mà nói, chẳng phải là bà nương kia đã mất dấu rồi?
- Mất không được! Nếu như chúng ta nguyện ý đi ngược lại đoạn đường, không khó dò ra bà ta đã rời khỏi xe ở nơi nào, sau đó một đường truy tung...
- Được! Chúng ta lập tức quay trở lại!
- Không cần!

Đinh Khai nói:

- Theo ta suy đoán, bà ta tuyệt đối sẽ không buông tha Tiêu Chấn.
- Cũng không buông tha Ngũ Bá Dao?
- Đúng! Hai người này chỉ cần một người còn sống, bà ta sẽ giống như có một mũi nhọn sau lưng.

Đinh Khai nói:

- Dựa theo tình thế hiện nay, trước tiên bà ta sẽ đối phó với Tiêu Chấn. Chỉ cần theo đoàn xe, nhất định có thể phát hiện được tung tích của bà ta.
- Vậy thì đuổi theo đi!
- Đi thì phải đi, nhưng không cần phải một mạch đuổi theo, chỉ cần giữ khoảng cách không quá xa là được.

Dứt lời, hai người lập tức lên đường.

oOo

Bảy chiếc xe kín được một chiếc xe bốn ngựa dẫn đầu, dọc đường bụi vàng cuộn cuộn, nha kỳ phát phối, khí thế tỏ ra rất hùng dũng.

Xe đi về hướng tây, ven đường nhiều dãy núi.

Hai ngày đầu rất bình an vô sự, nhưng đến ngày thứ ba, tình huống lại tỏ ra có chút khác thường.

Từ sáng sớm tinh mơ, dọc đường đã phát hiện nhiều nhân vật giang hồ.

Mặc dù những nhân vật giang hồ này trên trán cũng không có khắc tiêu chí gì rõ ràng, nhưng người sáng suốt vừa nhìn, trong lòng cũng có linh cơ.

Tiêu Chấn đương nhiên biết, nhưng y làm bộ như không biết.

Đồng thời y cũng suy đoán, những người này chẳng qua chỉ đến xem xét tình thế, sau khi nhìn thấy lá Thanh Long nhà kỳ kia, nhất định sẽ tránh xa. Y luôn luôn rất tự tin và xem trọng chính mình.

Vậy mà lúc buổi trưa, bỗng nhiên xuất hiện hai người cưỡi trên lưng hai con tuấn mã lông vàng đốm trắng, lướt nhanh như gió, xông thẳng về hướng đoàn xe.

Không chỉ ngựa tốt, thuật cưỡi ngựa cũng là nhất lưu.

Thốt ngựa băng băng, tiếng chân vội vã, lướt qua bên trái đoàn xe.

Bởi vì chạy rất nhanh, cho nên cũng khó nhìn thấy rõ khuôn mặt của người trên ngựa.

Hai người này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ không hề có chủ ý gì?

Chiếc xe bốn ngựa đi đầu cờ xí rất rõ ràng, lẽ nào hai người này có mắt mà không thấy Thái sơn?

Có điều, nếu như những người này nhận định trong đoàn xe kín mui này có mười vạn lượng bạc trắng, vậy thì rất khó nói.

Hiệp danh của Tiêu Chấn mặc dù vang dội, nhưng sự dụ hoặc của mười vạn lượng bạc càng khiến cho kẻ khác động tâm hơn.

Hướng hồ trong lời đồn còn có một đôi ngựa bằng phỉ thúy và năm trăm viên minh châu, một khi đắc thủ sẽ lập tức sẽ trở thành cự phú, có mấy ai nguyện ý bỏ qua cơ hội này?

Hơn nữa giang hồ vốn là nơi ngọa hổ tàng long, cũng không phải ai nấy đều sợ Tiêu Chấn, thậm chí sớm đã có người nóng lòng muốn xem thử cân lượng của vị Giang Nam đại hiệp này.

Nếu như có thể lật đổ Tiêu Chấn, chẳng những thanh danh sẽ vang dội, hơn nữa còn có thể lập tức trở thành chủ nhân của số tài vật này.

Đối với một số phần tử có dã tâm trên giang hồ, đây hiển nhiên là một cơ hội ngàn năm khó gặp, cho dù nguy hiểm chết người cũng vô cùng đáng giá.

Rồi hãy nói, những nhân vật thành danh trong võ lâm hiện nay có ai không phải là từ trong bóng đao ánh kiếm đi ra? Những kẻ sợ đầu đao liếm máu, sợ chuôi kiếm kinh hồn, cũng không phải là hảo hán.

Bỗng nhiên, phía sau lại vang lên tiếng vó ngựa, hai người cưỡi tuấn mã lông vàng mang theo bụi vàng cuộn cuộn lại quay trở về.

Đi rồi lại về, hiển nhiên là không có ý tốt.

Có phải bọn họ dự định động thủ hay không?

Mật Nhi ngồi trên càng chiếc xe thứ nhất, liền nhắc nhở:

- Tiêu lão gia tử! Tình huống không ổn rồi.

- Lão phu biết.

Tiêu Chấn vén màn xe lên.

Tuấn mã như rồng, gót sắt tung bay, trong nháy mắt hai người cưỡi ngựa đã phi vút qua bên phải đoàn xe.

Trong nháy mắt, tiếng chân đã đi xa.

- Tiêu lão gia tử!

Mật Nhi nói:

- Xem ra bọn họ không có ý tốt.

- Hừ! Chỉ là hai tên mao tặc.

- Lão gia tử, không thể khinh thường được!

- Chuyện này...

Y còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Chỉ thấy nơi ngã rẽ phía trước đường núi cát bụi tung bay, thoáng chốc đã xuất hiện tám người tám ngựa.

Trận này quả thật không nhỏ, chí ít cũng không chỉ là hai tên mao tặc.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy tám con ngựa đều có màu lông thuần vàng, mỗi con đều phi thường tráng kiện.

- Ly Sơn Bát Tuần!

Tiêu Chấn cả kinh.

Y rốt cuộc đã nhận ra người đến là ai, lập tức ngừng xe lại.

Bảy chiếc xe kín phía sau nối tiếp nhau chạy như bay, gần như liên hoàn chạm vào nhau, đều dừng lại trên đường.

Ly Sơn Bát Tuần này rốt cuộc có địa vị gì?

Tiêu Chấn ban đầu nói là mao tặc, lúc này sắc mặt của y trong nháy mắt đã biến đổi, hiển nhiên là có vài phần kiêng kỵ.

Kỳ thật nói là đạo tặc cũng không quá phận, nhưng tuyệt đối không phải là mao tặc, mà là tám tên hãn tặc vô cùng hung ác.

Tám người này gồm bảy nam một nữ, nghe nói là cư trú trong một sơn trại tại Ly sơn. Có người nói tám người này là huynh muội ruột thịt, cũng có người nói không phải, nhưng chí ít cũng là đồng bọn thấp hươu quỳ bái, kết nghĩa kim lan.

Nhóm người này đều dựa vào đánh cướp mà sống, sinh hoạt vô cùng xa xỉ hưởng thụ. Ban đầu bọn họ tự xưng là Bát Quân Tử, sau ngẫm lại không đúng, cảm thấy thế gian tuyệt không có quân tử giết người cướp của, cho nên dứt khoát đổi tên thành Bát Đại Vương.

Bát Đại Vương không có tên họ rõ ràng, mỗi người chỉ có một biệt hiệu, phân biệt là Long, Lân, Quy, Phượng, Sư, Tượng, Hổ, Báo.

Người cầm đầu được xưng là “Nguyên Quy”.

Trong tám người trẻ tuổi nhất là một nữ tử, gọi là Lục Phượng, còn lại là Thanh Long, Xích Lân, Ngân Sư, Ngọc Tượng, Thần Hổ, Phi Báo.

Bởi vì mỗi người đều có một thốt tuấn mã lông vàng, hơn nữa công phu trên lưng ngựa đều thập phần lợi hại, cho nên trên giang hồ liền gọi là “Ly Sơn Bát Tuần.”

Danh tiếng của Ly Sơn Bát Tuần trong võ lâm rất hiển hách, gọi là người cũng được, gọi là ngựa cũng tốt, dù sao người và ngựa cũng đã hợp thành một loại xưng hô.

Tiêu Chấn đương nhiên là nghe danh đã lâu, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

Y đương nhiên cũng biết ý đồ đến của Ly Sơn Bát Tuần này, hiển nhiên là vì mười vạn lượng bạc trắng, một đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu.

Nhưng y cũng biết, trong bảy chiếc xe kín này không hề có bạc.

Y cũng hi vọng Ly Sơn Bát Tuần có thể nhìn ra, tốt nhất là lập tức quay đầu rời đi.

Nếu như không có gì béo bở, hà tất phải uống phí sức lực? Đương nhiên, bản thân y cũng có vài phần kiêng kỵ, nói rõ hơn là có vài phần chột dạ.

Bởi vì hư thực khó dò, y không hiểu rõ võ công lộ số của Ly Sơn Bát Tuần, hơn nữa một mình địch tám người, y cũng không nắm chắc.

Đối với một nhân vật thành danh, binh khí không nắm chắc thì không dám dễ dàng thử nghiệm.

Đáng tiếc chính là Ly Sơn Bát Tuần tuyệt không có ý dừng tay.

Nói thì chậm, diễn ra thì rất nhanh, chỉ thấy tuần mã như bay phi thẳng đến, tám ngựa đồng thời hí lên, dàn hàng ngang ngay giữa đường.

Một con ngựa trong số đó bước ra, trên lưng là một hán tử râu quai nón áo vàng, hai mắt sáng ngời, rạng rỡ có thần.

Phía sau còn có một con ngựa khác cũng bước ra.

Con ngựa này không giống bình thường, yên ngựa được chạm trổ hoa văn thêu gấm, châu quang xán lạn, những sợi tua màu vàng rực rỡ từ trên đầu rủ xuống.

Ngồi trên lưng ngựa là một thiếu nữ che mặt bằng một tấm lụa mỏng màu xanh, chân mang đôi giày Mán nhỏ, y phục xanh biếc thướt tha.

Xem ra thiếu nữ này chính là Lục Phượng trong Bát Tuần.

Người có râu quai nón đưa mắt nhìn lá Thanh Long nha kỳ, bỗng nhiên ngẩng mặt cười lớn.

- Ha ha! Giang Nam Tiêu Chấn! Ha ha! Giang Nam Tiêu Chấn...

- Đại ca! Tiêu Chấn này là ai?

Thiếu nữ áo lục ghìim dây cương, cổ ý hỏi một tiếng.

18. Ly Sơn Bát Tuần

Hoàng sam khách khinh thường nói.

- Lão già thế nào?

- Rất thối.

- Thối?

- Muội nhìn kia!

Hoàng sam khách chỉ chỉ vào lá Thanh Long nha kỳ, cười lạnh nói:

- Đó không phải là rất thối sao?

- Đúng! Tác phong thật là đáng tởm.

- Một người phải được người khác tôn kính mới có ý nghĩa.

Hoàng sam khách nói:

- Chính mình lại tự cho mình là siêu phàm, đúng là thối như nước tiểu chó vậy.

- Ôi!

Thiếu nữ áo lục cổ ý nói:

- Quả thật là có mùi lạ.

- Vậy thì bịt mũi lại đi!

Tiêu Chấn ngồi thẳng trong xe, tay đặt trên chuôi kiếm, vẻ mặt lúc xanh lúc trắng, ánh mắt như muốn bốc lửa.

Y vẫn còn nhẩn nại, vẫn còn chưa phát tác.

Lúc trước bị Bạch phu nhân chế ngạo một phen, đó là vì nhi tử của Y rơi vào trong tay người, cho nên Y đành phải nén giận.

Bây giờ vì sao phải nhịn? Bởi vì Y biết, một khi động thủ thì hậu quả sẽ rất khó lường.

- Đại ca!

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên vươn một ngón tay như bạch ngọc, chỉ thẳng vào Tiêu Chấn, cười cười nói:

- Lão đầu bại hoại để râu mép đang tròng mắt này, chẳng lẽ chính là Giang Nam Tiêu Chấn?

- Không sai!

Hoàng sam khách nói:

- Chính là y.

-Ồ! Trong tay hắn có kiếm.

- Muội cẩn thận! Hắn là thần kiếm đấy!

Hoàng sam khách nói:

- Nghe nói hắn có thể cách trăm bước phi kiếm lấy đầu người dễ dàng như như bỏ dưa cắt rau vậy.

- Đại ca, đừng dọa muội chứ!

- Dọa muội?

Hoàng sam khách nói:

- Đây là chuyện hoàn toàn chính xác, trên giang hồ hầu như ai ai cũng biết.

- Sao muội lại không biết?

- Có lẽ rất nhanh sẽ biết.

- Vậy thì lạ nha!

Thiếu nữ áo lục cười nói:

- Hiện giờ chúng ta cách chưa đầy ba mươi bước, nếu như hắn thật sự có bản lĩnh này, vì sao còn chưa động thủ?

- Chuyện này...

- Chẳng lẽ có tâm bệnh gì?

- Đúng vậy! Có lẽ ngày hôm nay hắn không được thoải mái lắm.

Hoàng sam khách nói:

- Chẳng hạn như cảm mạo...

- Không! Điều không phải!

- Không phải?

- Người đã già, không còn dùng được nữa.

Thiếu nữ áo lục thở dài nói:

- Người đến tuổi xế chiều, thật là đáng thương!

- Không thể nào?

Hoàng sam khách nói:

- Nếu đã như vậy, vì sao hắn lại cầm lá nha kỳ này lên, hơn nữa còn rút kiếm ra?

- Chuyện này còn không hiểu sao?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Trang trí mặt tiền, làm ra vẻ để dọa mấy tên tiểu lâu la.

- Cho nên y đành phải nhịn, cố gắng mà nhịn.

Thiếu nữ áo lục nói tiếp:

- Huynh xem kìa! Mặt hắc bắt đầu đỏ lên rồi.

- Trên đầu chữ nhĩn có một cây đao, quá thật là rất khó chịu.

- Nói cũng đúng.

Khóe miệng thiếu nữ áo lục khẽ nhếch lên:

- Có điều so với chết thì còn tốt hơn nhiều lắm.

- Hắc có thể nhịn được bao lâu?

- Không biết được.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Có lẽ đến khi không còn cách nào hạ đài, đành phải liều cái mạng già.

Miệng lưỡi thật là lợi hại, nói trúng tim đen Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn quả thật có dự định, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không động thủ, thậm chí còn không muốn nói chuyện.

Bởi vì một khi động khẩu, sau đó tất nhiên sẽ là động thủ.

Còn nếu như động khẩu mà không động thủ, sẽ dẫn đến càng nhiều lời châm chọc hơn.

Y lẩn lộn trên giang hồ đã lâu, cũng nhìn ra đối phương còn có vài phần kiêng kỵ, bằng không vì sao không dứt khoát triển khai công kích? Đồng thời y cũng đánh giá chính mình, thu thập một hai người là chuyện có thể, nhưng muốn diệt trừ tất cả thì lại không dễ dàng.

Nhưng kết quả thì sao? Xét trên toàn cục thì vẫn rất gay go.

Ly Sơn Bát Tuần tất nhiên là sinh tử đồng mệnh, khi một người chết đi, những người còn lại há có bỏ qua?

Làm cho y lo lắng nhất chính là nhi tử bảo bối của mình. Theo như y suy đoán, Tiêu Lâm Phong hiện giờ vẫn bị nhốt trong một chiếc xe kín, chỉ không biết là chiếc xe nào.

Y sợ một khi động thủ không thể chiếu cố, dưới tình huống hỗn loạn, Tiêu Lâm Phong có thể sẽ bị thương.

Một người đã bị khống chế huyết đạo, đương nhiên chỉ có thể mặc cho người chém giết.

Ngoài ra còn có một chuyện khác làm cho y vô cùng tức giận, nhưng lại nói không nên lời.

Y nghĩ không ra, chuyện đã đến nước này, nhưng Mật Nhi ngồi trên chiếc xe thứ nhất vẫn không nói lời nào.

Đây rõ ràng là ngoảnh mặt làm ngơ, chuẩn bị xem kịch hay.

Đương nhiên, y đã đáp ứng sẽ hộ tống bảy chiếc xe này đến Lục Bàn sơn, nhưng không ngờ vừa mới bắt đầu đã gặp phiền phức.

Từ khi nhi tử bị bắt, y chẳng khác đã trúng một gậy vào đầu, cái chết của Huyết Thủ Phi Ứng càng giống như mất đi một cái cánh tay, sự thất bại và đả kích liên tục này đã khiến cho lòng kiêu ngạo của y không còn.

Vì vậy, y chỉ có thể tùy thời hành động.

Vấn đề là không thể cứ ngồi yên ở chỗ này, như vậy chẳng khác nào nói cho đối phương biết mình đã không còn ý chí chiến đấu. Có điều là tám con tuần mã kia đã xếp hàng chắn giữa đường, nếu muốn qua cửa nhất định phải đánh một trận.

- Đại ca!

Thiếu nữ áo lục bỗng cười nhạt một tiếng:

- Huynh xem lão đầu bại hoại này đang có chủ ý gì?
- Tiểu muội, nhớ cho kỹ, hắn cũng không phải rất bại hoại đâu!
- Không bại hoại?
- Mấy năm nay hắn uy chấn Giang Nam, như hổ nhìn thiên hạ...
- Hổ?

Thiếu nữ áo lục cười khúc khích:

- Hổ gì chứ? Đừng làm người ta cười chết! Chỉ sợ là một con hổ giấy mà thôi.
- Tiểu muội, đừng chọc giận hắn!

Hoàng sam khách chớp chớp mắt nói:

- Cho dù không phải hổ, cũng là một con sói. Cẩn thận nó cắn muội một cái đấy!
- Hắn không dám đâu.
- Không dám?
- Để muội thử xem!

Thiếu nữ áo lục bỗng đứng vung cổ tay lên, “tinh” một tiếng, phát ra một luồng sáng bạc.

Chỉ thấy một luồng sáng như cầu vồng lóe lên mà đến.

“Rắc” một tiếng, ngọn Thanh Long nha kỳ trên cang xe bỗng gãy làm hai đoạn, lá cờ rơi xuống, cuốn vào bánh xe.

Vốn chỉ là mĩa mai ngoài miệng, lúc này đã trở thành ngang nhiên khiêu chiến, bắn gãy nha kỳ chẳng khác nào cho Tiêu Chấn một cái tát.

Tiêu Chấn nhin không được, đột nhiên biến sắc.

Đúng như lời đối phương, hắn đã không thể nhin được nữa, tay cầm kiếm run lên.

- Thật to gan! Lão phu... lão phu...
- Mọi người nghe kìa!

Thiếu nữ áo lục ung dung cười, cao giọng nói:

- Hổ giấy nói rồi.

Hiển nhiên nàng đang cố ý thêm dầu vào lửa.

Chỉ nghe “vù” một tiếng, một bóng người đã từ trong xe nhảy vọt lên, lướt qua cang xe, vẽ nên một hình cung màu tím.

Bất động thì không sao, một khi đã động thì quả thật kinh người.

Trong bóng người hình cung, ánh xanh bỗng lóe lên, mang theo khí thể vạn quân lao thẳng vào thiếu nữ áo lục.

- A! Đến rồi!

Thiếu nữ áo lục đột nhiên lắc dây cương.

Tuần mã quả thật thông minh, chỉ thấy bốn chân nhún một cái, trong nháy mắt đã nhảy vọt lên, lướt ngang qua chín thước.

Bảo mã thông linh, hiển nhiên là loại ngựa tốt có tố chất đã trải qua huấn luyện.

Nhưng cú nhảy này có thật sự đã tránh khỏi một kiếm kia? Tiêu Chấn nếu như đã động thủ, tất nhiên sẽ không chịu ra về tay trắng. Kiếm trong tay, biến ảo như quỷ mị, xảo quyết như tinh linh.

Thân hình còn đang ở giữa không trung, kiếm khí đã tràn ngập chung quanh, gió lạnh bức người.

Mặc dù không phải thật sự có thể phi kiếm lấy mạng người từ trăm bước, nhưng chỉ ít kiếm phong cũng đủ để bao trùm phạm vi hai trượng.

Y bằng vào một thanh kiếm độc bá Giang Nam, đương nhiên không phải chỉ có hư danh.

Đáng tiếc ngày hôm nay có chút bất đồng, Ly Sơn Bát Tuần hiển nhiên không ai là kẻ yếu, người khô ngô, ngựa trắng kiện, tám người tám ngựa, vừa bắt đầu đã khiến người có cảm giác sắc bén không thể đương đầu.

Ngay vào lúc này, một tiếng quát bỗng vang lên, tiếp đó là tiếng “bách bách bách” của dây cung.

Tên như châu chấu, một hàng sáu mũi.

Sáu mũi tên nhằm vào một mục tiêu, tiếng rít sắc bén chấn nhiếp nhân tâm, xé gió bay đến.

Tiêu Chấn không phải là mình đồng da sắt, đương nhiên không thể chống được sáu mũi tên này.

Nhưng y lại có một thanh kiếm xuất thần nhập hóa. Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, “đình đình đình”, lập tức gạt rơi ba mũi, đồng thời thân hình lật qua, tránh thoát hai mũi khác.

Mũi còn lại bắn thẳng vào ngực, y đưa một tay ra, chụp lấy mũi tên đang đến.

Mặc dù y chỉ giở tay nhắc chân đã hóa giải sáu mũi tên, nhưng thế kiếm cũng bị khựng lại, mất đi lực công kích.

Hơn nữa sau khi hoàn thành, chân của y đã chạm vào mặt đất.

- Hảo! Hảo kiếm pháp!

Hoàng sam khách khen ngợi:

- Có điều không mạnh như chúng ta tưởng tượng.

- Đại ca!

Thiếu nữ áo lục nói tiếp:

- So với muội tưởng tượng còn mạnh hơn.

-Ồ! Vì sao?

- Chỉ ít cũng không phải là đậu hũ.

Thiếu nữ áo lục cười nhạt:

- Nhảy lên cũng cao đến vài thước.

Ánh mắt Tiêu Chấn liếc qua hai bên, sau đó nhìn về phía trước.

Đối với những lời của Hoàng sam khách và thiếu nữ áo lục, y có thể làm như mất điếc tai ngơ, nhưng đối với sáu người đang xếp hàng bên ngoài năm trượng, y lại đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì sáu người này tên đều đã lên dây.

Chỉ cần y khẽ động, sáu mũi tên kia sẽ lập tức phát ra.

Y biết loại nỗ tiến này đương nhiên không giới hạn chỉ có một mũi, hơn nữa còn có thể bắn liên tục. Y đã thấy trên yên ngựa mỗi người đều cột một cái túi, trong túi đầy những mũi tên.

Đối với y, đây hiển nhiên là một uy hiếp rất lớn.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, huống hồ một hàng sáu mũi.

Bằng vào thanh kiếm trong tay, nếu như đánh trực diện, ngay cả khi tám người đồng thời vây công, y cũng tự nhận có thể ứng phó được, thậm chí còn có thể giết chết một hai người. Khiến cho y lo ngại là những nỗ lực này.

Chỉ cần hơi sơ xuất, Giang Nam Tiêu Chấn từ nay sẽ không còn.

Đương nhiên, Tiêu Lâm Phong cũng sẽ khó sống được, Giang Nam tiêu thị hiển hách một thời cũng tuyệt hậu từ nay.

- Tiêu lão đầu!

Hoàng sam khách bỗng nhiên nói:

- Trước tiên ngươi hãy nói, bảy chiếc xe này dự định đi đến nơi nào?

- Lão phu không biết.

- Không biết?

Hoàng sam khách cười lớn:

- Lẽ nào bảy chiếc xe này không phải nghe theo lệnh của ngươi?

- Chuyện này...

- Chẳng lẽ ngươi chỉ là tay sai cho người khác?

- Cũng không phải.

- Chuyện này lạ nha!

Hoàng sam khách cười nhạt:

- Ngươi tự mình dẫn đầu, lẽ nào lại chẳng có liên quan gì đến bảy chiếc xe này?

- Lão phu không muốn giải thích.

- Chẳng lẽ có nỗi khổ khó nói?

- Hừ! Đây là chuyện của lão phu.

- Chuyện của ngươi? Ha ha!

Hoàng sam khách ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Chuyện này thật có ý tứ.

- Có ý tứ gì?

- Tiêu lão đầu, nghe cho rõ!

Hoàng sam khách trầm giọng nói:

- Ly Sơn Bát Tuần Chúng ta không muốn xưng hùng giang hồ, chỉ muốn sống những ngày thoải mái, mỗi bữa có rượu có thịt. Đương nhiên rượu phải là mỹ tửu, thịt phải là món quý và lạ. Nhưng chúng ta cũng không muốn khổ cực canh tác, cũng không muốn...

- Cho nên chỉ muốn đánh cướp?

- Đúng! Đây là chuyện rất dễ dàng.

Hoàng sam khách nói:

- Tiêu lão đầu, lẽ nào ngươi không muốn?

- Lão phu...

- Được rồi, nghe mỗ đây nói cho hết đã!

Hoàng sam khách nói:

- Cho nên chúng ta cũng không muốn cái mạng già của người, vang danh võ lâm...

- Ồ?

- Nổi danh chỉ mang đến nhiều phiền toái. Chúng ta chỉ muốn ngẫu nhiên làm một hai chuyện buôn bán, ẩn cư tại Ly sơn, cười ngạo gió trăng...

- Hừ! Chủ ý hay đấy!

- Chỉ ít so với chủ ý của người thì tốt hơn. Người vừa muốn đánh cướp, lại còn muốn thành danh.

Hoàng sam khách nhún vai cười:

- Loại chuyện danh lợi song thu này đương nhiên rất tốt, đáng tiếc là lưới trời lồng lộng, có được thì sẽ có mất. Tiêu lão đầu, người không thấy một à?

- Người đang nói chuyện gì?

- Ta nói như vậy người không hiểu được sao?

- Lão phu không hiểu?

- Chuyện này rất dễ hiểu.

Hoàng sam cười nói:

- Chúng ta dùng đánh cướp mà sống, cho dù thất thủ, chẳng qua cũng chỉ chết vài tên đạo phỉ, không đáng để nói đến. Tiêu lão đầu người nếu như có sơ xuất, chết lại là Giang Nam đại hiệp, chắc chắn sẽ thành chuyện cười của võ lâm, hình tượng trước kia một chốc tiêu tan, chỉ sợ còn bị bêu danh sau khi chết.

- Hừ! Lão phu chưa bao giờ thất thủ.

- Đáng tiếc lần này vì nguyên bảo, đã ngã mất một lần.

Tiêu Chấn giật mình, hắn đã hiểu đối phương ám chỉ điều gì, nhất thời im lặng không lên tiếng.

Không sai, quả thật là đã ngã một lần.

Thậm chí cú ngã này còn chưa kết thúc, hôm nay nhất cử nhất động vẫn phải tiếp tục nghe theo người ta sai khiến.

Bi ai nhất chính là, biết rõ anh hùng đã đến đường cùng, nhưng vẫn phải cố tỏ ra là anh hùng.

- Tiêu lão đầu!

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên nói:

- Đừng không biết tốt xấu! Đại ca của ta nói nửa ngày, chẳng lẽ người còn chưa hiểu?

- Lão phu hiểu.

- Người hiểu cái gì?

- Chuyện này...

- Nếu như người thật sự hiểu, vậy thì hãy đánh xe của người, lập tức chạy đi, càng xa càng tốt!

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nói:

- Tốt nhất là trở lại Giang Nam đi!

- Muốn lão phu đi?

- Đúng!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Đừng ở chỗ này làm vương chân vương tay!

- Các người muốn làm gì?

- Muốn làm gì à?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Lẽ nào ngay cả việc chúng ta muốn làm gì người cũng không biết? Ly Sơn Bát Tuần trừ phi không lộ diện, một khi lộ diện, chuyện muốn làm chỉ có một mà thôi.

- Lão phu biết.

- Biết là tốt rồi!

- Ý của Lão phu là đừng nhìn nhầm.

Tiêu Chấn nói:

- Theo lão phu thấy, trong những xe này cũng không có vật gì quý trọng.

- Người là nói mười vạn lượng bạc không có ở trong xe.

- Chuyện này...

- Thế nào? Không dám nói rõ à?

Thiếu nữ áo lục mỉm cười một cái:

- Đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu thì sao?

- Lão phu không biết.

- Người đương nhiên là không biết.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Trên xe có bạc hay không, lẽ nào Ly Sơn Bát Tuần không thấy, còn cần đến người nhắc nhở à!

- Hừ! Lão phu nói sai sao?

- Cho dù người không sai.

Thiếu nữ áo lục trầm giọng nói:

- Chúng ta cũng phải lục soát bảy chiếc xe này.

- Lục soát?

Tiêu Chấn ngẩn ra.

- Đúng! Mỗi chiếc đều lục soát.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Có lẽ chúng ta không phải vì mười vạn lượng bạc trắng lấp lánh kia, cũng không phải vì đôi ngựa bằng phỉ thúy xanh mượt mà kia, năm trăm viên minh châu sáng long lanh kia...

- Vậy thì vì sao?

- Vì cao hứng.

Hoàng sam khách bỗng nhiên cười lớn:

- Huynh muội chúng ta một khi cao hứng, chuyện hiểm lạ cổ quái gì đều làm ra được.

Tiêu Chấn biến sắc, hồi lâu không nói nên lời.

Ly Sơn Bát Tuần đã nói rõ, cho dù không có tài vật, cũng phải lục soát bảy chiếc xe này, đây rõ ràng là cố ý gây phiền phức.

Đối với một đám người cố ý gây phiền phức, có nói gì cũng uổng công.

Nhịn cũng nhịn không được, tránh cũng tránh không qua.

- Không được!

Tiêu Chấn mở to hai mắt, thu hết dũng khí nói:

- Chuyện mà các người cao hứng, lão phu lại không cao hứng.

- Ồ?

Hoàng sam khách cười lạnh một tiếng.

- Lão đầu bại hoại người thật không biết sống chết.

Thiếu nữ áo lục mũi hừ một tiếng:

- Đại ca, trước tiên cho hắn một bài học đi!

- Được thôi!

Hoàng sam khách nhướn đôi lông mày rậm lên.

- Để tiểu muội lên trước!

- Không! Lớn nhỏ phải có thứ tự.

Hoàng sam khách vươn cánh tay như vượn, “cheng” một tiếng, từ trên yên ngựa rút ra một thanh trường đao.

Đao thật dài, không đến năm thước thì chỉ ít cũng phải bốn thước bảy tám.

Thân đao dài nhỏ, phần lưỡi cực mỏng, ánh xanh lưu chuyển quanh thân, lóe lên dưới ánh mặt trời phía tây.

Một thanh trường đao như vậy, xem ra rất thích hợp xung phong trên ngựa.

- Đại ca!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Tiểu muội cũng có chút ngứa tay, không bằng chúng ta bao vây tấn công đi!

- Muội là nói hai mặt giáp công?

- Đúng! Để cho lão đầu bại hoại này luống cuống tay chân!

- Tốt! Rất tốt!

Hoàng sam khách vui vẻ đồng ý:

- Tiểu muội, vậy thì nhanh lấy binh khí ra đi!

- Chờ đã! Chờ đã!

Tiêu Chấn trong lòng vừa động, bỗng nhiên kêu lên:

- Lão phu còn có một lời...

- Có rắc gì thì mau đánh đi!

Thiếu nữ áo lục trầm giọng nói.

- Nghe nói Ly Sơn Bát Tuần mỗi người đều là hào kiệt, tại hắc đạo có thể xưng là nhân vật đứng đầu, lẽ nào lại muốn ý đồng hiệp yếu?

Tiêu Chấn trong lòng lo lắng, con người xoay chuyển.

Hiển nhiên, y đang dùng phương pháp khích tướng.

- Tiêu lão đầu! Người nói sai rồi.

Hoàng sam khách cười nhạt:

- Chúng ta đã sớm nói qua, Ly Sơn Bát Tuần chỉ là tám gã đạo phỉ, không thích cầu danh, chỉ biết mưu lợi, lại càng không hiểu được những quy củ thói tha trên giang hồ, cho nên đánh quần công chính là lành nghề nhất.

- Hừ! Việc như vậy mà cũng nói ra được!

- Không những nói được, chúng ta còn làm được.

Hoàng sam khách cười nói:

- Có điều nếu như người tự biết không phải là đối thủ, chỉ cần để lại tài vật, Ly Sơn Bát Tuần cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

- Lão phu không có tài vật.

- Thanh kiếm này của người hình như cũng không tệ.

Hoàng sam khách nói:

- Chúng ta đã sớm cảm thấy hứng thú.

- Cái gì? Muốn kiếm của lão phu?

- Còn nữa!

Thiếu nữ áo lục nói tiếp:

- Chiếc xe này cũng không tệ. Ta cũng muốn phong quang một chút.

- Được! Muội muội ngoan!

Hoàng sam khách nói:

- Vậy thì xem như là của muội.

Một thanh kiếm, một chiếc xe, người còn chưa chạy cũng chưa chết, tài vật đã bị phân chia.

Tiêu Chấn không khỏi trong lòng trầm xuống.

Y quả thật không ngờ, mấy tên đạo tặc kiêu ngạo này lại dám động thủ trên đầu thái tuế. Nếu như là hai ngày trước, y tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ, thậm chí là đã sớm phát tác. Nhưng lúc này chính y lại đang bị người khác khống chế, chờ nghe sai khiến, đành phải cắn răng không lên tiếng.

Đối mặt với cường địch, y quả thật có chút khiếp chiến.

Nhưng y cũng biết, trận chiến này xem ra rất khó tránh khỏi.

Y nắm chặt thanh kiếm, ánh mắt chớp động, trong lòng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, thanh trường kiếm nắm trong tay cũng có vẻ nặng nề.

Ý niệm chán nản khiến cho tay y vô lực, hai chân khẽ run lên, giống như đột nhiên già đi mất mười năm.

- Đại ca!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Huynh có thấy không? Lão đầu bại hoại này đã không xong rồi...

- Hình như là vậy.

- Tiểu muội muốn xuất thủ!

“Vù” một tiếng, từ trong tay nàng bỗng nhiên bay ra một vật.

Thế đến mạnh mẽ như du long, không phải là binh khí bình thường, cũng không phải là ám khí, mà lại là một dải lụa trắng.

Dùng thứ này để tấn công địch, trên giang hồ quả thật là hiếm thấy.

Dải lụa dài chừng một trượng tám chín, trong tay thiếu nữ áo lục linh động như rắn trườn, có nhu có cương.

Phần đầu bỗng nhiên lay động, cuốn thẳng về phía vai của Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn lăn lộn giang hồ đã lâu, ngoài mười tám loại binh khí thông thường, không biết đã gặp qua bao nhiêu binh khí kỳ kỳ quái quái, nhưng cũng chưa từng thấy qua loại lụa uốn lượn này.

Theo y suy đoán, thứ này chỉ để làm nhiễu loạn ánh mắt của mình, nhiều nhất cũng chỉ như dây thừng đại loại mà thôi.

Dây thừng trước đầu có thông lọng, có thể quấn lấy cổ đối phương, sau đó dùng lực kéo đi.

Dải lụa này không có lưỡi, làm sao đả thương người.

Tiêu Chấn tự phụ kiếm trong tay có thể chặt đứt sắt thép, thân hình liền nghiêng qua, ánh xanh lóe lên, trường kiếm xuất thủ.

Kiểm và lụa tiếp xúc, lụa hẳn là phải đứt.

Nhưng dải lụa kia lại mềm mại như nước, trơn nhẵn như dầu, phần đầu từ trên lưỡi kiếm trượt qua, không nghiêng không lệch, đâm thẳng vào vai trái của Tiêu Chấn.

Càng kỳ quái chính là, dải lụa mềm mại này sau khi trượt qua mũi kiếm, trong nháy mắt bỗng trở nên cứng như sắt đá.

Tiêu Chấn chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, máu huyết bốc lên, thối lui bảy bước.

Y hoảng sợ trợn mắt, sắc mặt như tro tàn.

Hiển nhiên, y tuyệt không ngờ một dải lụa mềm mại phiêu dật lại có uy lực như vậy.

Nhưng y cũng hiểu được, Thiếu nữ áo lục nhất định là đã đem một thân công lực ngưng tụ trên dải lụa.

Công lực ngưng tụ đến cực điểm, có thể trong khoảnh khắc biến một sợi chỉ mềm mại trở thành kim thiết.

Năng lực này quả thật khiến cho kẻ khác nói không nên lời.

Một thiếu nữ đã lợi hại như vậy, đám nam nhi oai hùng còn lại sẽ thế nào? Tiêu Chấn thầm kinh hãi, mặc dù dựa vào căn cơ thâm hậu, chưa bị nội thương, nhưng một kích này đã khiến cho y hoảng sợ.

Không sai, đây chỉ là trước tiên cho y một bài học.

Y đã hiểu rõ, muốn bảo hộ bảy chiếc xe này an toàn đến Lục Bàn sơn là chuyện không có khả năng.

Thậm chí nếu như không quyết định thật nhanh, chỉ sợ hôm nay có thể tặng luôn cái mạng già.

Về phần làm thế nào quyết định thật nhanh, y lại không có một chủ ý nào, trước mắt chỉ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Y nghĩ không ra một diệu kế để bảo toàn chính mình nhưng lại không làm tổn hại thể diện, lại càng không biết phải làm thế nào dưới tình huống đáng xấu hổ này.

- Ha ha!

Hoàng sam khách bỗng nhiên cười lớn:

- Tiêu lão đầu! Vị tiểu muội này của chúng ta thủ pháp cũng không tệ lắm chứ?

Không tệ. Đương nhiên là không tệ. Những lời châm chọc như dao sắc quả nhiên đã đến.

- Chuyện này...

Tiêu Chấn không biết nói gì.

- Chúng ta muốn tặng người hai câu kệ ngữ. (1)

(1) Lời thơ trong kinh Phật gọi là kệ.

- Người cũng không phải là hòa thượng, kệ ngữ cái gì?

- Kệ ngữ là trí tuệ, cũng là một loại dự kiến.

Hoàng sam khách nói:

- Kệ ngữ của chúng ta so với hoà thượng nói còn linh hơn.

- Người nói đi!

- Nhìn thời thế mà làm, đừng để xuống cừu tuyến.

Tiêu Chấn ngẩn người, vẻ mặt khê biến đổi, hiển nhiên hai câu này đã nói trúng tâm ý của y, nhất thời không biết đối đáp như thế nào.

Ai nấy đều thấy được, y đang lo sợ và nghi hoặc.

- Tiêu lão gia tử!

Mật Nhi ngồi trên chiếc xe kín mui thứ nhất cũng cảm thấy tình huống không ổn, bỗng nhiên lên tiếng:

- Người thế nào rồi?

- Lão phu...

Tiêu Chấn lại ngẩn ra.

- Hừ! Hình như người còn chưa dốc hết toàn lực.

Mật Nhi lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ muốn nửa đường rút chân?

- Chuyện này...

- Làm qua loa cho xong chuyện, người biết hậu quả không?

Hậu quả? Hậu quả gì? Đương nhiên là muốn ám chỉ Tiêu Lâm Phong.

Tiêu Chấn trong lòng vừa động, bỗng cảm thấy như roi độc đánh vào tâm khảm.

Y bỗng nhiên phát giác, đây giống như một âm mưu, rõ ràng là muốn dồn y vào chỗ chết.

Y không thể chết được, và cũng không muốn chết.

Một khi lớn đã chết, nhỏ còn có thể sống sao? Không có rễ, làm sao có mầm? Không có thân cây, nào có cành lá?

Y bỗng nhiên hiểu được, muốn nhi tử không chết, trước tiên phải giữ vững cái mạng già của mình.

Chỉ cần y còn tồn tại, có thể khiến người ta sợ hãi vài phần, chí ít Bạch nương tử cũng không dám làm liều.

- Tiêu lão gia tử!

Mật Nhi trầm giọng nói:

- Người trả lời đi!

- Lão phu...

- Thế nào? Đầu lưỡi nổi nhọt rồi à?

Mật Nhi tự phụ Tiêu Chấn không dám phản kháng, ngôn ngữ ngày càng cay nghiệt.

- Lão phu không có gì để nói.

- Cái gì?

Mật Nhi ngẩn ra, giật mình nói:

- Người... người... được lắm...

Nàng không ngờ Tiêu Chấn lại đáp lời như vậy.

Những lời này mặc dù rất bình thường, nhưng ẩn ước đã có ý phản kháng.

- Người đừng lo lắng!

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên tiếp lời:

- Vạn nhất lão đầu bại hoại này không xong, còn có chúng ta đây.

- Các người?

Mật Nhi sửng sốt.

Hiển nhiên, nàng không hiểu thiếu nữ áo lục có ý tứ gì, đành phải mở to hai mắt, chờ đợi phần tiếp theo.

- Đúng!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Chúng ta thay người bảo tiêu.

Chuyện này thật sự là mới mẻ, cường đạo lại biến thành bảo tiêu.

Mật Nhi nhú nhú mày, nhất thời không biết trả lời ra sao.

Nàng hiển nhiên nhận được mật kế của Bạch phu nhân, vốn dự định không nói một lời, bất kể gặp phải cường địch hảo thủ gì, cứ để cho Tiêu Chấn một mình giải quyết.

Nhưng nàng thật không ngờ, Tiêu Chấn bỗng nhiên lại không chịu liều mạng.

- Thế nào?

Thiếu nữ áo lục cầm cương ngựa, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ không tin tưởng chúng ta?

Ban đầu Mật Nhi không nói lời nào, chính là để tránh gây nên xung đột chính diện, bây giờ đã lên tiếng trước, không thể nào tiếp tục làm lơ.

- Các người bảo tiêu có điều kiện gì?

- Điều kiện?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Ta không hiểu.

- Ta là nói muốn trả giá thế nào?

- Không cần!

- Không cần? Có loại chuyện tốt này sao?

Khóe miệng Mật Nhi nhếch lên:

- Ly Sơn Bát Tuần lễ nào đã thoát thai hoá cốt?

- Chuyện này thì không có.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Có điều trong lòng chúng ta đều biết, có muốn cũng chỉ uống công.

- Lời này phải hiểu thế nào?

- Bởi vì người không trả nổi.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Mặc dù các người hùng hùng dũng dũng, làm ra vẻ như thật, có điều mấy chiếc xe này thì đều trống cả...

- Người...

- Rồi lại nói Bạch nương tử không có ở đây, người không làm chủ được.

Thiếu nữ áo lục tiếp tục nói:

- Huống hồ trên thực tế, đây chỉ là một màn kịch gạt người.

- Người nói cái gì?

- Ta nói chính là lời thật.

Thiếu nữ áo lục cười nhạt:

- Không có đồ vật giá trị liên thành nào, vậy cần gì bảo tiêu?

Nguyên lại nàng đã biết tất cả, cho đến lúc này mới nói thẳng ra.

Không hổ là nhất phượng trong Bát Tuần, một con linh phượng.

- Hừ! Người nói giống như rất khôn ngoan.

Mật Nhi nói:

- Vậy Ly Sơn Bát Tuần các người tới đây để làm gì?

- Nhàn rỗi vô sự, đến để giúp vui.

- Nơi này có cái gì vui?

- Vốn là có, nhưng Ly Sơn Bát Tuần bọn ta đến, có lẽ sẽ không xảy ra nữa.

Thiếu nữ áo lục cười lạnh một tiếng:

- Bạch nương tử không nói, chỉ sợ ngay cả nha đầu người cũng có chút thất vọng.

- Thất vọng?

Mật Nhi ngẩn ra.

- Thế nào không thất vọng?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Diệu kế của Bạch nương tử, chẳng qua là muốn khơi mào một trường kiếp số, lợi dụng thanh kiếm của lão đầu bại hoại đến từ Giang Nam này để giết người.

- Giết ai?

- Không hiểu thật à?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Đương nhiên là những người có ý đồ đánh cướp bảy chiếc xe này.

Mật Nhi ngẩn ra một chút, không biết nói gì.

- Hơn nữa còn là một đá trúng hai chim.

Thiếu nữ áo lục tiếp tục nói:

- Đợi sau khi lão đầu bại hoại này giết đến sức cùng lực kiệt, các người từ phía sau xông ra, nhất tề giết chết.

Nói rất hợp tình hợp lý, quả nhiên là diệu kế.

Tiêu Chấn đầu tiên là trừng hai mắt, trong lòng nghĩ lại, không khỏi rung mình một cái.

- Hừ! Người nói bậy!

Mật Nhi muốn tranh biện.

- Ta nói bậy à?

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên trầm giọng quát lên:

- Tiểu nha đầu, tốt nhất nên thức thối một chút! Ta cũng không để ngươi vào mắt.
- Ngươi... ngươi nghĩ...

Mật Nhi có chút sợ hãi.

Vừa rồi nàng đã tận mắt nhìn thấy một thân công lực của thiếu nữ áo lục, tự biết mình không thể sánh bằng.

Huống hồ phía sau còn có một hàng sáu mũi tên.

- Ta nghĩ cái gì? Chính ngươi mới nên suy nghĩ một chút.

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nói:

- Bạch nương tử mang theo đôi ngựa bằng phi thúy, năm trăm viên minh châu, đã hạ quyết tâm cao chạy xa bay, lại bảo ngươi tới thay bà ta chịu chết.
- Ngươi... ngươi...

Sắc mặt Mật Nhi biến đổi.

- Có điều bà ta cũng chưa chắc đã bay được.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Nói không chừng lúc này đã sa lưới rồi.
- Sa lưới?
- Rơi vào trong tay một người.
- Ai?
- Đinh Khai.

Mật Nhi cả người run lên, lập tức sắc mặt đại biến. Nàng đương nhiên biết sự lợi hại của Đinh Khai, phỏng chừng đối phương cũng không phải nói chơi. Chỉ ít cũng không thấy Đinh Khai bám theo, điều này biểu thị tên giang hồ lãng tử kia đã nhìn thấu màn kịch này.

Nếu như Bạch phu nhân quả thật đã sa lưới, nàng còn trông cậy vào ai?

19. Nguyên Bích Về Triệu

Thiếu nữ áo lục cười nhạt:

- Lễ nào ngươi thật sự muốn đem mấy chiếc xe trống này đến Lục Bàn sơn?
- Ta...
- Ngươi bị ma ám à?

Mật Nhi nhú mày, không nói tiếng nào.

- Lục Bàn sơn chỉ có đất vàng, là một mảnh đất hoang vu.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Ngươi vô duyên vô cớ đi uống gió tây bắc sao?

Mật Nhi ngẩn người ra.

- Ta là nghĩ...

Thiếu nữ áo lục nói.

- Đừng nghĩ nữa!

Ánh mắt Hoàng sam khách chợt sáng lên, quay đầu sang cao giọng nói:

- Chúng ta muốn thuê bảy chiếc xe này, lập tức quay đầu lại. Có vấn đề gì thì cứ nói ra!

Mật Nhi không nói. Hán tử đánh xe ngồi bên phải nàng cũng không nói.

Nhưng màn cửa chiếc xe đầu tiên bỗng xốc lên, từ bên trong nhảy ra một người, giọng nói như tiếng thanh la:

- Lão tử không phục.

Thì ra là hấn, Cửu Bách Lực Sĩ Long Phá Hang. Người khác gió chiều nào che chiều vậy, còn hấn thì lại không nhìn ra hướng gió.

- Là người?

Hoàng sam khách nói:

- Người vì sao không phục?

- Lão tử không phục chính là không phục.

- Ha ha!

Hoàng sam khách lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Phá Hang:

- Vậy lão tử người muốn thế nào?

- Lão tử muốn đi Lục Bàn sơn.

- Đi làm gì?

- Chuyện này...

Long Phá Hang ngừng lại một chút, trên khuôn mặt xấu xí không ngờ lại có chút xấu hổ:

- Lão tử không nói.

- Không nói?

- Đúng! Lão tử không nói chính là không nói.

- Ta biết rồi.

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên nói:

- Nhất định là muốn đi Lục Bàn sơn cưới một tân nương tử.

Thiếu nữ áo lục đầu óc lanh lợi, không ngờ lại từ thần sắc của tên chất phác này đoán ra được một sự tình kỳ diệu như vậy .

Đến Lục Bàn sơn cưới tân nương tử, chuyện này quả thật là hài hước.

- Thế nào? Người từ nhỏ đã đánh thân à?

Hoàng sam khách trợn mắt hỏi:

- Nhà nhạc phụ của người ở Lục Bàn sơn sao?

- Đánh thân? Đánh thân cái quỷ gì?

Long Phá Hang kêu lên:

- Chuyện của lão tử người tốt nhất hỏi ít thôi, chớ chọc phiền lão tử...

Hấn mở miệng ra là lão tử, lỗ mãng thô tục, không ngừng trợn mắt.

- Hỏi một chút thì có vấn đề gì?

- Người còn dám hỏi, lão tử lập tức trở mặt.

-Ồ! Thì ra là có chuyện như vậy.

Thiếu nữ áo lục linh cơ chợt lóe lên:

- Là Bạch nương tử thay người nói dây hồng tuyến, đúng không?

- Hồng tuyến? Hồng tuyến là cái gì?

- Chính là tìm một tân nương tử.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Nhất định là Bạch nương tử nói, đến Lục Bàn sơn sẽ tìm cho người một lão bà xinh đẹp.

- Không phải Bạch nương tử, là Bạch phu nhân.

- Ha ha! Thì ra là thế!

Hoàng sam khách cười lớn:

- Tên quê mùa người, có biết Bạch phu nhân tìm cho người tân nương gì không?

- Là nữ...

- Không! Phải gọi là mẫu, một con đại tinh tinh!

- Người nói bậy!

Long Phá Hang nói:

- Bạch phu nhân nói là nữ nhân cao lớn, là tiên nữ của Lục Bàn sơn.

- Tiên nữ?

Hoàng sam khách vênh râu cười lớn:

- Bà ta còn nói tiên nữ kia sang năm sẽ sinh cho người một tiểu Phá Hang?

- Chuyện này thì không có.

Tên chất phác này dù sao cũng rất thành thật.

- Được rồi! Tên quê mùa người, đừng nằm mộng nữa!

Sắc mặt Hoàng sam khách bỗng nhiên trầm xuống:

- Muốn đến Lục Bàn sơn tự mình đi đi!

- Người nói cái gì?

Long Phá Hang kêu lên:

- Muốn lão tử đi?

- Bò cũng được.

- Con mẹ nó!

Long Phá Hang đột nhiên quát lớn:

- Người chọc giận lão tử thì hãy xem!

Hắn nắm chặt song quyền, hai cánh tay kêu lên lách cách.

- Xem cái gì?

- Lão tử muốn giết chết người!

Tên quê mùa này tự phụ sức lực, luôn luôn yêu ghét tùy tâm, không phân biệt thị phi, có lúc hung tính đại phát, khó tránh khỏi làm ra những chuyện cực đoan tàn nhẫn.

Lúc này, hấn lại đang nóng lòng muốn thử.

Lẽ ra Mật Nhi có thể hóa giải chuyện này, nhưng nàng vẫn ngồi yên trên càn xe, cố ý không nói một lời.

Thậm chí nàng còn hi vọng tên quê mùa này có thể thay thế được Tiêu Chấn, nếu như có thể cho Ly Sơn Bát Tuần một chút bài học, tình thế sẽ có cơ may xoay chuyển.

Mặc dù hi vọng này rất xa vời, những chí ít nàng cũng có suy nghĩ này.

- Tên quê mùa, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ?

Ánh mắt Hoàng sam khách phát lạnh, nắm chặt trường đao trong tay.

- Không sai!

Long Phá Hang bước nhanh lên phía trước.

Thân hình của hấn rất cao lớn, một bước bước ra không đến bảy thước thì ít nhất cũng phải năm thước, chỉ hai ba bước đã đến gần đầu ngựa của Hoàng sam khách.

Tuần mã hí dài một tiếng, bỗng nhiên nhảy lên không.

Hoàng sam khách quát lớn một tiếng, giữa không trung vung trường đao lên, ánh xanh lấp lóe, sóng đao đánh vào vai trái của Long Phá Hang.

Không dùng lưỡi đao mà lại dùng sóng đao, cho thấy y cũng không có ý giết người.

Ly Sơn Bát Tuần mặc dù gây án khắp nơi, nhưng chỉ cần bạc trắng, chuyện cần mạng cũng không thấy nhiều.

Hoàng sam khách đương nhiên cũng không muốn một cái mạng hồ đồ.

Không ngờ Long Phá Hang một thân cơ nhục cứng rắn như thép, mặc dù trúng phải một kích, nhưng lại không hề kêu một tiếng nào.

Thân thể của hấn nhoáng lên, trở tay bắt được một chiếc móng ngựa.

Hoàng sam khách thất kinh. Chỉ nghe tuần mã hí lên một tiếng, bỗng nhiên lật người, sau đó bị ném lên.

Tên quê mùa này sức lực như trâu, quả nhiên không thể khinh thường.

Hoàng sam khách giữa không trung nhảy khỏi yên cương, lộn người một cái, vũng vàng hạ xuống đất.

Y quay đầu nhìn lại, không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy tuần mã lông vàng kia bị ném ra bên ngoài hai trượng, từ trên cao ngã mạnh xuống, một chân đã bị vụn gãy, co quắp vài cái, sau đó không còn nhúc nhích.

Hiển nhiên, con ngựa này đã tuyệt khí.

Bát Tuần mất một, đối với Ly Sơn Bát Tuần, đây là một chuyện lớn không gì sánh bằng, nhất là khi tổn hại này lại rơi vào người đứng đầu Bát Tuần.

Mặc dù chỉ là một con ngựa, nhưng đây lại là Đại Uyển danh cầu, ngàn vàng khó cầu.

Hoàng sam khách không khỏi cực kỳ bị phẫn.

- Ha ha ha!

Long Phá Hang đắc ý há mồm cười lớn:

- Quy tôn tử, cầu nuôi dưỡng, vương bát đản...

Hấn nói không hề suy nghĩ, lời ào ạt tuôn ra.

Cuối cùng hấn vung quyền kêu lớn:

- Còn dám chọc lão tử không?

Hắn còn chưa nói xong, thiếu nữ áo lục bỗng nhiên quát một tiếng:

- Cười cái gì! Người chết chắc rồi.

Trong nháy mắt một vệt màu trắng chợt lóe lên, bay nhanh mà đến.

Hiển nhiên, Ly Sơn Bát Tuần đã động sát khí, thiếu nữ áo lục chẳng qua là đang ở gần, giành xuất thủ trước mà thôi.

Chỉ thấy phần đầu dải lụa lay động, trong nháy mắt đã quấn ba vòng trên chiếc eo trắng kiện của Long Phá Hang.

Long Phá Hang ngẩn người.

Sức lực của hắn như sư tử hổ báo, đương nhiên không thềm để ý đến một dải lụa mềm mại phiêu dật như vậy.

- Đây là trò gì?

Hắn dùng sức vùng ra.

Hắn tự phụ sức lực kinh người, đừng nói là một dải lụa, cho dù là dây thừng trói trâu, chỉ cần dùng sức chấn mạnh lập tức sẽ đứt ra.

Thế nhưng hắn lại không làm gì được dải lụa này.

Dải lụa như có tính đàn hồi, khi duỗi khi co. Hắn giãy dựa một hồi, không ngờ còn bị trói chặt hơn.

- Hừ! Vậy thì lão tử kéo người xuống ngựa.

Một đầu của dải lụa đương nhiên là ở trong tay thiếu nữ áo lục. Long Phá Hang nghĩ ra một chủ ý hay, hắn nắm lấy dải lụa, dùng sức kéo một cái.

Không ngờ dải lụa kia lại đột nhiên buông lỏng.

Long Phá Hang kêu một tiếng, nhất thời trọng tâm mất ổn định, loạng choạng ngã xuống, đầu hướng lên trời.

- Mẹ nó...

Hắn há mồm chửi bậy.

Đúng lúc này, Hoàng sam khách bỗng nhiên quát lên một tiếng, lẳng không kích xuống, một luồng sáng xanh bắn thẳng vào ngực Long Phá Hang.

Trường đao đâm thẳng vào, xuyên qua phía sau.

Cổ tay rung lên, một cột máu bắn lên cao.

Mật Nhi ngồi trên cang xe hoa dung thất sắc, trong lòng phát lạnh. Tiêu Chấn ngồi bên cạnh thì lại không hề có biểu tình gì.

Y đã sớm nhìn ra, tên quê mùa này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà y cũng đã có chủ ý, giữ nguyên trung lập, không quan tâm đến.

Hơn nữa sáu người kia vẫn đang xếp hàng tại bên ngoài năm trượng, tập trung vào y.

Thiếu nữ áo lục rung cổ tay, thu hồi dải lụa.

- Còn có người nào không phục?

Khăn che mặt của nàng khẽ lay động một chút, quay sang hỏi:

- Nói mau!

Tiêu Chấn đã phục, Long Phá Hang đã chết, sáu mũi tên phía xa đang chờ phân phó, không còn ai dám há mồm.

- Bấy chiếc xe này chúng ta đã thuê.

Hoàng sam khách trầm giọng nói:

- Ngoại trừ xa phu, người còn lại lập tức xuống xe!

- Người thuê?

Mật Nhi lúng túng hỏi.

- Đúng! Chúng ta thuê.

Hoàng sam khách nói:

- Trước tiên bọc một vòng, sau đó đi đến Lạc Dương!

- Bọc một vòng? Để làm gì?

- Chở bạc.

- Bạc?

Mật Nhi ngẩn ra:

- Đây là bảy chiếc xe, người có nhiều bạc như vậy sao?

- Không nhiều không ít, vừa vặn mười vạn lượng.

- Người...

Mật Nhi thất kinh:

- Vậy đi đâu chở?

- Người muốn biết à?

- Chuyện này...

- Kỳ thật người đã biết.

Hoàng sam khách lạnh lùng nói:

- Mười vạn lượng bạc ở ngay trong Ô Long hạp.

Ô Long hạp? Là bạc của ai? Chuyện này không cần phải nói, đương nhiên là bạc mà Bạch nương tử giấu.

Ly Sơn Bát Tuần cũng kỳ quái, nếu như đã biết chỗ giấu bạc, không đi đến đó, trái lại chạy đến nơi này giúp vui.

- Người... các người...

Mật Nhi nửa tin nửa ngờ.

- Thế nào?

Hoàng sam khách hai mắt như đao, nhìn thẳng qua:

- Lẽ nào chúng ta nói không đúng?

- Cho dù có đúng cũng là vô ích.

- Vô ích?

Hoàng sam khách nói:

- Vì sao?

- Ta vốn không muốn nhiều lời.

Mật Nhi nhàn châu xoay động, nói:

- Bởi vì có người không buông tha mười vạn lượng bạc kia.

Không muốn nhiều lời nhưng vẫn nói, hiển nhiên là đang tác quái.

- Ai?

- Đinh Khai.

- Là hắn?

Thiếu nữ áo lục tiếp lời nói:

- Hắn được một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, giá trị vượt xa mười vạn lượng bạc này, chẳng lẽ còn không cảm thấy thỏa mãn?

- Hắn đã từng nói muốn thu toàn bộ danh sách.

- Thu toàn bộ danh sách?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Danh sách gì?

- Chính là kể cả mười vạn lượng bạc này.

- Hừ! Đúng là lòng người không đủ rắn nuốt voi.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Có điều, tiểu nha đầu, ngươi làm sao biết?

- Là do chính miệng hắn nói ra.

- Hừ! Tên lãng tử này không có ba đầu sáu tay, lại dám cuồng ngôn như vậy.

Thiếu nữ áo lục giận dữ nói:

- Chờ hắn tìm tới cửa, Ly Sơn Bát Tuần nhất định phải chinh cho hắn một trận, để hắn bớt kiêu ngạo đi.

- Các ngươi có thể đi tìm hắn mà!

- Tìm hắn?

- Một đôi ngựa bằng phỉ thúy, năm trăm viên minh châu, lẽ nào các ngươi không muốn...

- Được rồi! Tiểu nha đầu!

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên cười nhạt một tiếng:

- Ngươi không cảm thấy mình nói nhiều quá sao?

- Ta...

- Trước mặt ta đừng giả trò khịch tướng.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Đinh Khai lấy được là của hắn, chúng ta lấy được là của chúng ta, hai bên nước sông không phạm nước giếng.

- Ô! Đây là quy củ giang hồ sao?

- Cũng chưa chắc. Chẳng hạn như Bạch nương tử lấy được thì lại là chuyện khác.

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu ngươi hôm nay xem như là may mắn. Nếu như chúng ta không biết chỗ giấu bạc, hôm nay ngươi có thể sẽ mất đi một lớp da.

Mật Nhi trong lòng phát lạnh, không dám nói tiếp.

Nàng đã nhìn ra sự lợi hại của thiếu nữ áo lục, cũng biết nàng ta không nói không đùa. Nếu như không phải bọn họ biết giấu bạc chỗ, nhất định sẽ bắt mình tra khảo.

Như vậy thật sự xem như là may mắn.

- Người trên xe nghe đây!

Hoàng sam khách bỗng cao giọng nói:

- Thuê xe ba ngày, mỗi người năm mươi lượng bạc.

Những chiếc xe này vốn là được thuê đến.

Ba ngày năm mươi lượng bạc không tính là nhiều, nhưng cũng không tính là ít, Hoàng sam khách hiển nhiên là người trong nghề.

Xa phu đều đồng loạt gật đầu.

- Còn nữa, những người ở trong xe lăn hết ra đây!

Hoàng sam khách vung trường đao lên, ra hiệu cho sáu người phía sau, sau đó trầm giọng nói

- Các huynh đệ! Màn xe nào còn chưa vén lên, lập tức tặng cho một hàng nỗ tiến.

Tiếng còn chưa dứt, tất cả màn xe đều đồng loạt xốc lên.

Trong mỗi chiếc xe đều có hai ba người, có người tay cầm cương đao, có người lại cầm lợi phủ. Tổng cộng có mười bảy mươi tám đại hán áo xanh, từng người chán nản nhảy xuống xe.

Quả thật, mỗi người đều sợ nỗ tiến.

Nhìn qua một lượt, trong xe ngoại trừ đám đại hán áo xanh này, quả nhiên không còn gì khác, tất cả đều trống không.

- Lâm Phong! Lâm Phong đâu rồi?

Tiêu Chấn bỗng nhiên kêu lên:

- Nhi tử của Lão phu ở đâu rồi?

Trong xe không thấy Bạch phu nhân, cũng không thấy Tiêu Lâm Phong.

Nguyên lai Tiêu Chấn vẫn nhìn chăm chú vào mấy chiếc xe này, lúc này tất cả màn xe đều đã xốc lên, lại không thấy bóng dáng của Tiêu Lâm Phong.

Dọc đường đi y vẫn nén giận là vì cái gì?

- Tiểu nha đầu!

Tiêu Chấn bỗng nhiên vung kiếm chỉ thẳng vào Mật Nhi trên cang xe, quát lớn:

- Mau cút xuống đây!

Lúc này y đang giận dữ, bộ dạng cực kỳ đáng sợ.

- Người... người... Tiêu lão gia tử...

Mật Nhi lại càng hoảng sợ:

- Ta... ta...

Tiêu Chấn hai mắt trợn trừng, tràn ngập tơ máu. Vừa rồi y vẫn cảm như hén, đột nhiên lại trở nên như điên cuồng, trường kiếm không ngừng rung lên.

- Lão phu muốn chém ngươi thành hai nửa.

- Người... người...

Mật Nhi cả người run lên.

Giang hồ quả thật là phong vân vô thường, khó có thể dự liệu được. Vừa mới không lâu, vị Giang Nam đại hiệp này còn nghe theo bày bố, lúc này tình thế biến đổi, lại quay sang muốn chém chết nàng.

Nàng biết, mình không thể cản được thanh kiếm này.

Huống hồ lúc này thanh kiếm kia biến thành nộ kiếm. Một người phần nộ, một thanh kiếm phần nộ, bất luận kẻ nào cũng không cản được.

Vì người phần nộ đã không còn để ý đến tính mạng.

Mật Nhi không dám xuống xe, nhưng cũng không dám không xuống xe, sắc nàng như tro tàn, cực kỳ sợ hãi.

- Tiêu lão đầu!

Thiếu nữ áo lục bỗng nhiên nói:

- Người chém chết cô ta làm gì? Chỉ cần cô ta có thể giao ra con của người...

- Chuyện này...

Tiêu Chấn ngăn ra.

Hiển nhiên thiếu nữ áo lục đang nhắc nhở. Hai mắt của y chợt lóe lên, giống như hai mũi tên độc nhìn chằm chằm vào Mật Nhi.

Mật Nhi hít một hơi lạnh, quay sang nhìn thiếu nữ áo lục, muốn nói lại thôi.

- Người muốn nói gì?

Thiếu nữ áo lục hỏi.

- Ta...

- Đừng giở trò!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Mau dẫn hắn đi!

- Dẫn hắn đi?

- Tiểu nha đầu, còn muốn ta nói rõ sao?

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nói:

- Nơi đó có ba gốc cổ tùng, phía dưới có ngôi miếu sơn thần...

- Được! Được!

Mật Nhi kinh hãi, lập tức nói:

- Ta dẫn! Ta dẫn! Ta sẽ dẫn ngay...

Trong miếu sơn thần có cái gì? Đương nhiên là Tiêu Lâm Phong bị nhốt.

- Tiểu nha đầu, người thật gian xảo!

Thiếu nữ áo lục hừ lạnh một tiếng:

- Cần thận coi chừng mất cái mạng nhỏ đấy!

Mật Nhi không nói gì, chậm rãi trèo xuống xe.

- Tiêu lão đầu, đánh xe của người, mang cô ta đi đi!

Thiếu nữ áo lục nói:

- Có điều ta còn có một lời phụng cáo.

- Chuyện gì?

Tiêu Chấn quay đầu lại.

- Nếu như nhi tử của người không việc gì, tốt nhất không nên lạm sát tạo nghiệt, tha cho tiểu nha đầu này một lần đi!

Tiêu Chấn trầm ngâm một chút.

- Thế nào?

- Được!

Tiêu Chấn nói:

- Lão phu nghe lời người.

Trên giang hồ nhất ngôn tứ mã, một khi y đã đáp ứng, đại khái sẽ không nuốt lời.

Vì vậy Tiêu Chấn liền leo lên chiếc xe hoa lệ kia. Mật Nhi đáng thương cũng đành tiến vào trong xe.

Xe quay đầu lại, bốn ngựa hoảng sợ hí lên, chạy đi làm bốc lên bụi vàng cuộn cuộn.

Những đại hán áo xanh tay cầm cương đao lợi phủ, cùng với hán tử đánh xe thân thủ bất phàm không hề quan tâm đến chuyện này, từng người lặng lẽ trốn đi.

Sáu người xếp hàng phía xa cũng gỡ tên xuống khỏi dây cung.

Hoàng sam khách bảo huynh đệ khiêng tuần mã lông vàng đã chết lên xe, y nói muốn đưa đến Ô Long hạp long trọng hạ táng. Ngàn vàng mua xương ngựa, biểu hiện tình nghĩa giữa hai bên.

Sau khi tất cả đã an bài ổn thỏa, bảy chiếc xe lại chuyển sang hướng đông mà đi. Hoàng sam khách mất ngựa, đành phải ngồi trên cang chiếc xe thứ nhất.

Y hiển nhiên rất nắm chắc, thẳng tiến đến Ô Long hạp.

oOo

Đinh Khai đang rất bức bối, bởi vì hắn không tìm được tung tích của Bạch phu nhân.

Là Thiên Lý Truyền Hương mất tác dụng sao? Điều này không thể, bởi vì hương khí này rất lâu không tan, luôn luôn linh nghiệm.

Chẳng lẽ Bạch phu nhân nhìn thấu được mưu kế này, đã dùng được vật đặc biệt gì giải đi dị hương trên búi tóc?

Đây cũng chỉ là suy đoán. Bạch phu nhân rất khó tự mình phát giác được.

Nếu như bà ta có thể phát giác, đây còn tính dị hương gì? Còn có gì đáng quý? Khả năng lớn nhất là Bạch phu nhân căn bản bất kể sống chết của đám người Mật Nhi, tự mình rời đi.

Bà ta không đảo quanh phụ cận như Đinh Khai suy nghĩ, đương nhiên sẽ không lưu lại chút dư hương nào.

Nếu là như vậy, đành phải theo đường cũ trở lại.

Từ hẻm núi phát sinh sự kiện đêm hôm đó, đi vài bước lại mấp máy mũi một lần, xem thử bà ta đã rời khỏi đoàn xe ở nơi nào.

Nhưng đây là một chuyện vô cùng phiền phức, hơn nữa còn lãng phí thời gian.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu cũng rất sốt ruột:

- Ta thấy hay là đuổi theo đoàn xe đi!

- Vì sao?

- Trước tiên tóm lấy tiểu nha đầu kia rồi hãy nói!

- Rồi hãy nói?

Đinh Khai trầm giọng nói:

- Cái ta muốn là đôi ngựa bằng phỉ thúy và năm trăm viên minh châu, cô ta có sao?

- Hay là... có thể...

- Có thể cái gì?

Đinh Khai nói:

- Cô ta có sao?

- Không có! Không có!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Ta là nói bà nương kia có thể còn trốn ở trong xe.

- Trốn ở trong xe? Bà ta trốn cái gì? Người cho là Bạch phu nhân sẽ ngốc như vậy sao?

Đinh Khai liếc hần một cái, cất bước đi về phía trước.

Lúc này cách đường lớn đã xa, bắt đầu tiến vào đường mòn trong núi.

Hai người đều mấp máy mũi, nhưng lại không ngửi ra trên cây cỏ núi đá ven đường có lưu lại bất cứ dư hương gì.

Bỗng nhiên, Đinh Khai ngừng lại, nhìn chăm chú vào một gốc cây lớn bằng hai cánh tay ôm đến xuất thần.

Lâu Đại Chiêu lại không lưu ý.

- Đi mau! Đi mau!

Đinh Khai giống như có thu hoạch, bỗng nhiên kêu lên, lập tức lao về phía một con đường mòn bên trái.

Thân pháp của hắn linh hoạt, vừa rơi xuống đã ở bên ngoài năm trượng.

Lâu Đại Chiêu ngăn người, lập tức đuổi theo. Hắn vẫn mấp máy mũi, nhưng vẫn không ngửi được gì.

Đinh Khai đã phát hiện điều gì, vì sao lại hưng phấn như vậy?

Hai người một trước một sau, trong khoảnh khắc đã đi được bốn năm dặm đường.

Mỗi khi gặp phải ngã rẽ, Đinh Khai lập tức ngừng lại, quan sát bốn phía một vòng, sau đó chọn một con đường mòn, tiếp tục lao đi.

Đường trong núi ngang dọc, trong chốc lát lại gặp vài con đường mòn giao nhau.

- Tiểu Đinh, người rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Lâu Đại Chiêu thở hổn hển chạy đến.

- Cái này.

Đinh Khai chỉ vào một khối đá cao vút.

Trên khối đá có một đóa hoa mai do phấn vẽ thành, tuy chỉ là vài nét, nhưng lại sinh động tinh xảo, cuống hoa chỉ vẽ hướng nam.

Hướng nam chính là một con đường mòn.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu kinh ngạc nói:

- Ai lưu lại vậy?

- Tiểu Nhu.

Đình Khai nói.

- Là Triệu cô nương?

Lâu Đại Chiêu mở to hai mắt:

- Cô ấy... cô ấy... đóa hoa mai này có ý nghĩa gì?

- Cuống hoa chính là dùng để chỉ phương vị.

Đình Khai nói:

- Xem ra nàng nhất định đã có phát hiện, mau mau đuổi theo...

Hai người liền chuyển về hướng nam.

oOo

Sơn sắc chung quanh như một vệt chiều tà.

“Đắc đắc đắc”, một thót lừa dọc đường mòn đầy những tảng đá to như trứng ngỗng trong lòng sông mà đi, tiếng chân thanh thúy phá tan khoảng không yên tĩnh.

Trên lưng lừa là một vị lão phu nhân mặt đầy nếp nhăn, tóc đã hai màu.

Vị lão phu nhân này trùm đầu bằng một chiếc khăn màu xanh, lưng còng xuống như vắt trên lưng lừa, bên người chỉ có hai chiếc bọc nhỏ, ngoài ra không còn gì thêm.

Con lừa lại rất cường tráng, một đường hai tai nhọn dựng thẳng lên, trong miệng phun ra bọt mép.

Những dãy núi quần lấy nhau, lòng sông cũng theo thế núi uốn chuyển mà xuất hiện rất nhiều đường nhỏ. Lão phu nhân vốn đang dọc theo đường lớn mà đi, lúc này bỗng nhiên ghìm dây cương, chuyển sang một đường nhỏ khác.

Đến chỗ rẽ, bà ta liền quay đầu nhìn lại, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Bộ dạng này, hiển nhiên là muốn tránh né cái gì.

Nhưng bà ta vẫn chưa tránh thoát, xa xa bỗng xuất hiện một bóng người nhỏ bé, nhẹ nhàng bám theo sau.

Lừa không thể so tuần mã, không thể chạy nhanh.

Trời chiều buông xuống, trong núi sương mù nổi lên, bên cạnh sơn đạo xuất hiện một đình nghỉ mát sáu cạnh nhỏ nhỏ.

Lão phu nhân bỗng nhiên biến kế, ghìm cương lại.

Bà ta chậm rãi trượt xuống lưng lừa, đem dây cương cột lên lan can bên ngoài đình, lấy hai chiếc bọc nhỏ xuống, sau đó lão đảo bước vào trong đình.

Trong đình có mấy cái ghế đá, bà ta vừa ngồi xuống, bỗng nhiên không ngừng ho khan.

Trong núi đầy gió lạnh, có lẽ là đã phát bệnh.

Vừa rồi vẫn còn rất tốt, bệnh này đến có hơi quá nhanh, nhưng hình dạng của bà ta quả thật là già yếu nhiều bệnh.

Tiếng sần sật vang lên, bóng người mảnh khảnh kia đã đến bên ngoài đình.

Người này là ai?

Đó là một thiếu nữ, chính là Triệu Tiểu Nhu.

Nàng không tiến đến, chỉ đứng ở bên ngoài, dựa vào cột đình, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào lão phu nhân này.

- Người giả trang rất giống.

Khoé miệng nàng nhếch lên.

Lão phu nhân làm như không nghe thấy, lại ho lên một trận, sau đó chột ngắc đầu lên, giống như bỗng nhiên phát hiện có người, liền chỉ chỉ vào lỗ tai của mình.

- Người điếc à?

Triệu Tiểu Nhu nở nụ cười, cười rất dịu dàng.

Người điếc đương nhiên không nghe được, nhưng lão phu nhân này cũng rất hiền lành, lại chỉ chỉ vào chiếc ghế đá đối diện, ý bảo mời ngồi.

Triệu Tiểu Nhu không ngồi, nàng cũng lấy tay chỉ chỉ, nhưng lại là chỉ vào hai chiếc bọc nhỏ kia.

Lão phu nhân lại làm như không thấy.

Bà ta vốn chỉ là người điếc, lúc này lại trở thành người mù.

- Bạch nương tử!

Triệu Tiểu Nhu bỗng nhiên đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng nói:

- Đừng giả vờ! Người có đốt thành tro ta cũng nhận ra được.

Lão phu nhân giật mình, cặp mắt già nua lơ mơ bỗng nhiên lóe sáng, chiếc lưng khom khom cũng dựng thẳng lên.

Hành tung bại lộ, bà ta đã biết không thể gạt được.

- Triệu nha đầu!

Bà ta lạnh lùng nói:

- Người đã theo dõi ta hai ngày, hình như chỉ có một người phải không?

- Không sai!

Triệu Tiểu Nhu thừa nhận.

- Ta cũng không muốn phải giao đấu, chỉ muốn khuyên nhủ người.

- Khuyên ta?

- Đúng vậy!

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Khuyên người để hai chiếc bọc nhỏ này lại.

- Nói rất hay!

Bà ta hừ một tiếng:

- Tiểu nha đầu! Ta cũng muốn khuyên người.

- Đừng học theo kiểu cha người, ý đồ đánh cướp!

Chuyện này không đề cập đến thì thôi, vừa nhắc tới Ngũ Bá Dao Triệu Cửu Tôn, sắc mặt Triệu Tiểu Nhu lập tức biến đổi, trong hồ thẹn còn có sự bi phẫn.

Nàng biết, cha mình đã sai, nhưng ít ra đối với Bạch phu nhân thì không hề nợ nần gì, nói không chừng chuyện đêm đó tại bến thuyền Mạnh Tân còn do bị nữ nhân này xúi giục, cho nên mới khiến cho thân bại danh liệt.

Càng đáng hận chính là y còn gần như chết trong tay nữ nhân này.

- Đúng! Người nói rất đúng!

Đôi mi thanh tú của Triệu Tiểu Nhu nhướng lên, “cheng” một tiếng, rút thanh loan đao kia ra.

- Thế nào? Lại muốn giao đấu rồi à?

Lão phu nhân móc ra một chiếc khăn tay, lau mấy cái trên mặt, lập tức những nếp nhăn đều biến mất.

Sau đó bà ta lại gỡ chiếc khăn trùm đầu màu xanh xuống, khẽ lắc đầu, mái tóc muối tiêu liền biến thành màu đen, thân hình nở nang như tuổi ba mươi, quả nhiên là Bạch phu nhân.

Bà ta hiển nhiên cũng không để Triệu Tiểu Nhu vào mắt, không chỉ ngồi ngay ngắn như cũ, lại còn lấy ra một chiếc gương tròn nhỏ, nhìn khuôn mặt của mình.

Triệu Tiểu Nhu nhìn chằm chằm vào bà ta, lạnh lùng nói:

- Bề ngoài người làm như rất nhàn nhã, nhưng thật ra đang ngằm...

Bà ta lẩn lộn trong giang hồ, luôn luôn tàng phong bất lộ. Người khác chỉ biết bà ta dùng mỹ sắc làm vốn, kết giao với rất nhiều danh nhân võ lâm, nhưng lại không biết võ công tạo nghệ của bà ta cũng không hề thua sút cao thủ đệ nhất lưu, nhất là về phương diện ám khí lại càng tinh xảo cay độc.

Triệu Tiểu Nhu mặc dù không hoàn toàn hiểu rõ nội tình của bà ta, nhưng nàng vẫn cẩn trọng, đứng dựa vào cột chính là đã sớm có phòng bị.

Đình nghỉ mát tổng cộng có sáu cây cột đá, mỗi cây đường kính khoảng một thước. Ngay khoảnh khắc ánh lạnh lóe lên, Triệu Tiểu Nhu liền xoay người, ẩn vào sau cột.

Vóc người của nàng nhỏ bé, thân thể vừa nghiêng qua, ngoại trừ y phục phát phơ bên ngoài, đã không thấy bóng người.

“Bộp bộp bộp”, ba mũi ám khí ghim trúng cột đình, sau đó rơi trên mặt đất.

Bốn mũi còn lại bay xéo qua hai bên cột đình, mang theo tiếng rít gió thẳng ra bên ngoài.

Đột nhiên xuất thủ, khoảng cách lại gần, vốn tưởng rằng phải có một hai mũi trúng đích, không ngờ toàn bộ đều thất bại, Bạch phu nhân khẽ ngẩng ra, một vết đỏ đã lóe lên trước mắt.

Triệu Tiểu Nhu xuất thủ rất nhanh, người như khói nhẹ, đao như gió phát, người và đao hợp làm một, hóa thành một đạo cầu vòng.

“Xoẹt” một tiếng, một mảnh chéo áo bị cắt rời, Bạch phu nhân thì đã nhảy ra bên ngoài lan can.

Có thể thấy thân thủ bất phàm của bà ta, tránh được một đao này.

Bên ngoài đình cỏ dại mọc đầy, bên trái là một phiến rừng hoang. Bạch phu nhân cột hai chiếc bọc nhỏ vào bên hông, đưa tay vén lại mái tóc vừa rối tung.

- Tiểu nha đầu! Đao thật nhanh!

- Không cần khen!

Triệu Tiểu Nhu lạnh lùng nói:

- Chỉ ít người muốn chạy trốn, chỉ sợ không dễ dàng.

- Chạy?

Bạch phu nhân cười lớn:

- Lão ta may mắn không chết, ta sẽ bỏ qua cho người sao?

- Lão ta là ai? đương nhiên là chỉ Triệu Cửu Tôn.

- Được! Chỉ cần người không sợ.

Hai chân Triệu Tiểu Nhu nhún một cái, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài lan can.

Bạch phu nhân liền xoay người, chạy thẳng về phía rừng hoang.

- Hừ! Không phải người nói là sẽ không chạy sao?

Triệu Tiểu Nhu nắm chặt loan đao trong tay, kêu lên:

- Hôm nay...

- Người có thể đuổi mà!

Bạch phu nhân quay đầu lại cười nhạt một tiếng.

Bà ta chạy cũng không nhanh, xem ra cũng không phải là thật sự muốn chạy, mà là có ý dụ địch vào trong rừng hoang.

Bình hung chiến nguy, bà ta luôn không thích đối cứng, mà lại muốn dùng cái giá thấp nhất để thu được hiệu quả lớn nhất.

Bà ta không chỉ đối phó với địch nhân như vậy, hai mươi năm trước đối phó với một số nam nhân theo đuổi cũng là như vậy. Đối phó với địch nhân dùng trá, đối phó với nam nhân thì dùng mị và nhu.

Bà ta cũng không phải sợ thanh loan đao này của Triệu Tiểu Nhu, mà là không muốn mạo hiểm. Chỉ cần vào được trong rừng hoang, mười thành chí ít cũng nắm chắc bảy thành.

- Hừ! Người muốn dùng quỷ kế, trước tiên chiếm được địa lợi phải không?

Triệu Tiểu Nhu thông minh một lời vạch trần ra, đồng thời hai chân nhún xuống, người đã bay vọt lên.

Bạch phu nhân không nói lời nào, bỗng nhiên cũng gia tăng tốc độ, thân hình nhoáng lên hai lần đã đến bên rừng.

- A! Bạch phu nhân, quả thật trùng hợp!

Trong rừng bỗng nhiên xuất hiện hai người. Một người trong đó cao giọng cười lớn:

- Đụng là vô xảo bắt thành thư.

Người vừa nói chính là Đinh Khai. Lâu Đại Chiêu thì lại không nói một lời, đột nhiên tung ra một quyền.

Bạch phu nhân trong lòng trầm xuống, giống như đột nhiên chìm vào vực sâu, sắc mặt đại biến, vòng eo vặn lại, muốn lướt qua bên cạnh.

Thế nhưng hai chân vừa xoay chuyển, đao phong đã đến sau đầu.

Bà ta giật mình hoảng sợ, đầu vai lập tức nghiêng qua bên trái, nhưng đã không còn kịp. Chỉ nghe một tiếng quát, ánh đao chợt lóe, một cánh tay đã bay lên.

Bạch phu nhân ngã trong vũng máu, người đã hôn mê.

Đinh Khai liền đi tới, gỡ hai chiếc bọc nhỏ xuống, cầm ở trong tay ước lượng một chút, sau đó quay sang Triệu Tiểu Nhu:

- Có thuốc kim sang không?

- Có.

Triệu Tiểu Nhu lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ màu xanh lục.

- Thế nào?

Lâu Đại Chiêu hai mắt trợn lên:

- Người còn muốn cứu bà ta?

- Vì sao nhất định phải giết bà ta?

Đinh Khai thở dài nói:

- Chỉ cần bôi cho bà ta một chút thuốc kim sang, sau đó thì sống chết mặc kệ.

- Được!

Triệu Tiểu Nhu nhẹ giọng nói:

- Để tôi làm!

Nàng mở nắp bình, nghiêng tay trái rắc xuống một chút bột phấn màu vàng, rải đều vào vết thương trên cánh tay cụt của Bạch phu nhân.

Quả nhiên là thuốc tốt, máu chảy lập tức lập tức ngừng lại. Sau đó nàng từ trên người Bạch phu nhân xé ra một mảnh góc áo, băng bó vết thương, thủ pháp rất thuần thục.

Đinh Khai liên tục gật đầu, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, bước nhanh đến bên ngoài đình, từ trên lan can tháo dây cương của con lừa xuống, dắt qua bên này.

- Khiêng bà ta lên lưng lừa đi!

Triệu Tiểu Nhu hiểu ý, lập tức động thủ. Bởi vì Bạch phu nhân đang hôn mê, cho nên đành phải để phần ngực và bụng áp xuống phía dưới, vắt ngang trên lưng lừa.

- Hừ! Không sợ phiền phức.

Lâu Đại Chiêu hai mắt xoay chuyển.

Đinh Khai không để ý tới, đem dây cương cột lại trên đầu lừa, sau đó vỗ mạnh vào mông con lừa một cái.

Con lừa cả kinh, chạy thẳng về bên trái, tiếng bước chân “cộp cộp cộp” vang trên đường mòn.

Ba người ngồi trong đình nghỉ mát, đặt hai chiếc bục nhỏ lên bàn đá.

Đinh Khai lấy tay sờ sờ, mở một chiếc bục ra, bên trong đầy những viên minh châu.

Hắn đưa tay lấy ra mấy viên, đặt tại lòng bàn tay, quả nhiên là trơn nhẵn, lấp lánh chói mắt.

Hắn lại mở một chiếc bục khác.

Trong bục là một chiếc hộp gỗ màu tím, đôi ngựa bằng phỉ thúy đặt cạnh nhau trong hộp, cả hai đều dùng lục ngọc thượng đẳng mài thành, óng ánh trong suốt, chạm trổ tinh xảo, trông rất sống động.

- Quả nhiên là kỳ trân hiếm thấy.

Đinh Khai khen ngợi.

- Hừ!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Theo ta thấy còn không bằng một bầu rượu ngon, mấy cái cánh gà...

Triệu Tiểu Nhu cười cười nói:

- Lâu đại ca phải đang đói bụng không?

- Chuyện này...

Hai mắt Lâu Đại Chiêu sáng lên, sờ sờ bụng:

- Cũng hơi, cũng hơi...

Lần trước Triệu Tiểu Nhu gọi hắn là “Lâu tráng sĩ”, lúc này lại gọi thành “Lâu đại ca”, hắn có chút được sủng ái mà lo sợ.

- Tôi có mang theo một chút thức nhắm, chỉ tiếc là không có rượu.

Triệu Tiểu Nhu gỡ chiếc túi màu vàng bên người xuống, lấy ra hai bục giấy dầu.

Bên trong là một chút thịt bò kho, còn có mấy cái bánh màn thầu.

Bởi vì trời đã tối, hơn nữa đôi ngựa bằng phỉ thúy và năm trăm viên minh châu đã vào tay Đinh Khai, tâm tình của mọi người cũng thoải mái hơn nhiều, liền đề nghị nghỉ tạm một đêm ngay trong đình.

Hầu hết người luyện võ hành tẩu giang hồ đều có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, không cần phải thu xếp, chỉ cần dựa lưng vào cột đá ngủ một giấc cũng đủ rồi.

Hướng đông bắt đầu bình sáng, áng mây phía chân trời dần dần được phủ lên một lớp viền vàng.

Xem ra hôm nay lại là một ngày sáng trong, trong phút chốc mặt trời từ hướng đông nhô lên, ánh dương quang trải đầy ngọn núi.

Đinh Khai là người cuối cùng rời khỏi đình nghỉ mát, rời khỏi hẻm núi.

Triệu Tiểu Nhu sóng vai đi cùng hắn, bỗng nhiên xoay người lại, hạ giọng nói:

- Có phải huynh muốn đến Lạc Dương?

- Còn phải chờ mười vạn lượng bạc kia.

Đinh Khai trả lời.

- Theo muội được biết!

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Mười vạn lượng bạc kia hình như giấu ở Ô Long hạp.

- Đúng vậy.

Đinh Khai gật đầu.

- Muội không thể đi cùng huynh.

Triệu Tiểu Nhu buồn bã nói:

- Muội phải nhanh trở về, bởi vì... bởi vì cha muội...

- Sao vậy?

- Huynh cũng biết rồi.

Triệu Tiểu Nhu nói:

- Người cần muội chiếu cố.

- Ừm!

Đinh Khai lại gật đầu.

- Sau khi huynh đến Lạc Dương...

Triệu Tiểu Nhu dừng nửa ngày, sau đó mới nói tiếp:

- Có đến Mục Mã sơn trang gặp muội không?

- Chuyện này...

- Cha muội đã nói... người nói...

Triệu Tiểu Nhu lí nhí nói:

- Chỉ cần huynh tới, người sẽ bày rượu đón khách...

- Thật sao?

Hai mắt Đinh Khai đột nhiên sáng lên.

Mối tình khắc cốt ghi tâm với người con gái thanh mai trúc mã, vì rào cản của Triệu Cửu Tôn, không thể nắm tay kết thành đôi lứa, không ngờ hôm nay lại có chuyển biến lớn như vậy.

Hiển nhiên, Triệu Cửu Tôn sau khi trải qua đả kích, cuối cùng đã nghĩ thông.

Đinh Khai mừng rỡ như điên, lại nhìn Triệu Tiểu Nhu:

- Nàng lập lại lần nữa xem!

- Huynh thích ăn thịt dê nướng đúng không?

Triệu Tiểu Nhu cũng cười:

- Cha muội nói huynh mà tới sẽ nướng hết toàn bộ dê.

- Tốt! Tốt quá!

Đinh Khai nói:

- Ta nhất định sẽ tới.

Đôi mi thanh tú của Triệu Tiểu Nhu khẽ giãn ra, nở nụ cười, nhìn Lâu Đại Chiêu đang đi ở phía trước, bỗng nhiên khuôn mặt hiện lên một vết đỏ bừng.

Rời khỏi hẻm núi, hai người mới quyền luyến chia tay.

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu chuyển về hướng tây. Thần thái của tên giang hồ lãng tử này đột nhiên trở nên rạng rỡ.

- Ô Long hạp ở nơi nào?

Lâu Đại Chiêu hỏi.

- Không xa.

Đinh Khai trả lời.

- Tiểu Đinh!

Lâu Đại Chiêu nói:

- Nếu như người đã biết mười vạn lượng bạc kia giấu ở Ô Long hạp, vì sao lại không nói ra?

- Vận chuyển bạc không dễ dàng.

Đinh Khai nói:

- Quan trọng nhất chính là đôi ngựa bằng phẩm thúy, năm trăm viên minh châu này...

- Bây giờ thì sao?

- Tìm xe.

- Tiểu Đinh! Ta bỗng nhiên nhớ tới một việc.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Hình như người đã từng nói, đêm đó tại bến thuyền Mạnh Tân còn một người chưa chết.

- Trí nhớ của người thật tốt.

- Người này rốt cuộc là ai?

- Việc đã qua, hà tất phải nhắc lại.

- Tiểu Đinh! Vậy không giống bằng hữu chút nào.

Lâu Đại Chiêu cau có nói:

- Chuyện gì người cũng giấu diếm ta, trong lòng ta thoải mái sao?

- Được rồi! Ta nói!

Đinh Khai nói:

- Người này đã chết rồi.

- Đã chết?

- Hắn chính là tổng quản của Mục Mã sơn trang, Giang Thiên Hồ.

- Là hắn?

Lâu Đại Chiêu kinh ngạc nói:

- Chuyện này lạ nha! Sau đó không phải Trần Thiên Nhạc kia đã gặp hấn sao?

- Đúng vậy! Người này rất giỏi dịch dung thuật.

Đinh Khai nói:

- Từ một năm trước hấn đã trà trộn vào Chấn Viễn tiêu cực, đảm nhiệm chức vụ bảo tiêu. Sau đó mặc dù Trần Thiên Nhạc đã gặp qua, nhưng lại không dám xác định, chỉ nghi ngờ mà thôi.

-Ồ! Đúng rồi!

Lâu Đại Chiêu bỗng nhiên nhớ lại:

- Thảo nào đêm đó tại Mục Mã sơn trang khi hấn đối phó với Huyết Thủ Phi Ưng, Triệu cô nương lại có hàm ý sâu xa, hình như đối với hấn cực kỳ bất mãn, thì ra...

- Chính là như vậy.

Đinh Khai nói.

Hai người một đường vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã ra đến đường lớn.

Bỗng nhiên tiếng xe lộc cộc vang lên, tuần mã hí dài, bụi mù bốc lên, một đoàn xe trùng trùng điệp điệp đã đến phía sau.

Trên cang xe, một người áo vàng cao giọng gọi lớn:

- Phía trước có phải là Tiểu Đinh?

Đinh Khai và Lâu Đại Chiêu ngẩn ra, lập tức xoay người lại.

Xe ngựa vừa dừng, Đinh Khai liền cười lớn.

- Thì ra là Ly Sơn Bát Tuần. Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Tính ra sợ rằng đã có một năm không gặp rồi.

- Chúng ta đang tìm người.

Hoàng sam khách nói.

- Tìm ta?

- Đúng vậy! Tìm người.

Ánh mắt Hoàng sam chợt lóe lên:

- Nói mau, trong tay ngươi là vật gì?

- Chút lòng thành, năm trăm viên minh châu, một đôi ngựa bằng phỉ thúy.

- Ha ha! Tiểu Đinh, ngươi quả thật là may mắn, phát đại tài rồi!

Hoàng sam khách nhún vai cười lớn:

- Có điều chúng ta cũng không tệ, phát một chút tiểu tài, lấy được mười vạn lượng bạc...

- Bạc ở nơi nào?

- Trên xe.

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Đinh Khai cười nói:

- Lần này các người có thể ăn uống chơi bời năm ba năm, không cần lo lắng nữa rồi.

- Không được!

Hoàng sam khách nói:

- Chúng ta vốn thích hoạt động gân cốt, không thể nào ngồi yên được.

- Ồ?

- Tiểu Đình! Chúng ta mấy năm nay vẫn chưa từng phân thắng bại.

Hoàng sam khách nói:

- Hôm nay không bằng đánh cuộc một phen.

- Đánh cuộc gì?

- Đổ lớn một trận.

Hoàng sam khách nói:

- Dùng mười vạn lượng bạc trên xe này, đổ hai chiếc bọc nhỏ trong tay người.

- Người là nói đánh một trận?

- Đúng vậy?

- Đánh nhau thì ta không làm.

Đình Khai cười nói:

- Nếu như người đồng ý dâng tặng, may ra ta sẽ tiếp nhận.

- Ha ha ha! Dâng tặng?

Hoàng sam khách vẻn râu cười lớn:

- Vừa gặp mặt đã tặng mười vạn lượng bạc, chúng ta có giao tình này sao?

Đình Khai cũng cười.

Bỗng nhiên một con tuấn mã vọt lên, trên lưng ngựa chính là thiếu nữ áo lục kia. Nàng vừa đến đã kêu lên:

- Tiểu Đình ca! Huynh không tuân thủ lời hứa.

Chiếc khăn che mặt được vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, vừa vui vừa giận.

- Ta thất tín bao giờ?

Đình Khai nói.

- Huynh quên rồi à?

Thiếu nữ áo lục nói:

- Năm ngoái khi huynh đi, nói là ba tháng sau nhất định sẽ đến thăm, kết quả là gạt người ta.

- A! Xin lỗi Lục Phượng! Ta đã đi một chuyến đến quan ngoại.

- Được rồi! Chuyện này không nói đến.

Hoàng sam khách nói:

- Khi nào người lại đến Ly sơn đây? Tiểu muội của chúng ta sẽ chuẩn bị một vò nữ nhi hồng...

- Nữ nhi hồng? Rượu ngon! Rượu ngon!

Đình Khai nhìn thiếu nữ áo lục:

- Nhất định sẽ tới, một tháng...

- Đây là huynh nói đó!

Thiếu nữ áo lục liếc mắt một cái:

- Đến lúc đó lại gạt người ta thì thế nào?

- Phạt!

Đinh Khai nói:

- Phạt hai vò nữ nhi hồng.
- Ý tưởng của huynh thật kỳ quái.

Thiếu nữ áo lục nở nụ cười.

- Cũng được! Nếu đã nói như vậy, một lời đã định.

Hoàng sam khách nói:

- Trận này không cần phải đánh nữa. Bạc thì ta dâng tặng.
- Đa tạ!

Đinh Khai cười lớn.

Bảy chiếc xe chuyển về hướng bắc, thẳng đến Lạc Dương.

Đinh Khai ngồi trên cang chiếc xe cuối cùng, vung roi giục ngựa, thần thái sáng ngời.

Hắn hỏi Lâu Đại Chiêu bên trái:

- Tổng cộng mấy ngày rồi?

Lâu Đại Chiêu bấm ngón tay tính toán:

- Chín ngày rồi.
- Còn kịp! Còn kịp!

Đinh Khai nói:

- Kỳ hạn mười ngày ước định với Trầm Thiên Nhạc, cuối cùng cũng không thất ước.
- Chuyện này đương nhiên.

Lâu Đại Chiêu giả làm mặt quỷ nói:

- Bất quá có một chuyện khác, ta lại lo lắng cho ngươi.
- Chuyện gì?
- Ngươi ngẫm lại xem.

Lâu Đại Chiêu nói:

- Vừa muốn đi Mục Mã sơn trang ăn thịt dê nướng, lại phải đến Ly sơn uống nữ nhi hồng, chuyện này không phải là mệt mỏi quá sao?
- Ha ha ha ha!

Đinh Khai ngẩng đầu cười lớn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-dao-tuy-nguyet>